

Tử Kim Trần

Hương Ly dịch

TÔI LỖI
KHÔNG
KẾT QUẢ
CHỨNG CỨ

Tội Lỗi Không Chứng Cứ | Tủ Kim Trần | Hương Ly dịch
epub@vctvegroup | 23-10-2017

Phần I

Hãy Đến Bắt Ta

Hiện trường chật kín người, năm chiếc xe cảnh sát khó khăn lắm mới tìm được chỗ đỗ.

Đội trưởng đội Trinh sát hình sự của thành phố Hàng - Triệu Thiết Dân mở cửa xe, thò đầu ra chuẩn bị bước xuống xe, phía trước đột nhiên có một thứ hình dạng như cái gậy đen sì lia vụt tới khiến ông phải vội vàng rụt đầu lại.

“Bày trò gì thế?” Ông kêu lên, bực bội xoa chỗ trán bị đau, rồi lại đứng dậy, trước mặt lập tức xuất hiện một chiếc micro cán dài chặn ông lại, phía sau là một loạt các máy quay. Còn chưa đợi ông tìm ra được ‘kẻ đầu têu’ chọc micro vào ông, đám phóng viên phía bên kia micro đã bắt đầu mồm năm miệng mười đưa ra câu hỏi: “Nghe nói đây là vụ án mạng thứ năm, phía cảnh sát lần này có đảm bảo bắt được hung thủ không?”, “Lần này hung thủ lại một lần nữa để lại hàng chữ ‘Hãy đến bắt ta’, Sở Công an nhìn nhận sự việc này như thế nào?”, “Ông có thể giới thiệu sơ qua về vụ án lần này được không?”

Triệu Thiết Dân mím môi, trên mặt thoáng lộ ra sự khó chịu. Vừa mới xảy ra vụ án như vậy, ông còn đang cố gắng vào điều tra hiện trường, đám người này thật là quá phiền phức.

Nếu như là hồi ông vừa mới làm cảnh sát, khi đối diện với nhóm người này, chắc chắn ông sẽ bực bội hét lên: “Tôi còn chưa đến được hiện trường, tôi biết cái khi gì chứ!”. Kết quả của hành động này chính là trên bản tin tối của ngày hôm đó sẽ xuất hiện tiêu đề: ‘Cảnh sát không có chút manh mối gì về vụ án’, ‘Cảnh sát kêu thét ở hiện trường vụ án.’

Bây giờ, đương nhiên ông sẽ không xử sự như vậy nữa. Với vai trò là đội trưởng đội Trinh sát hình sự thành phố, là lãnh đạo cấp cao nhất tại hiện trường, việc giữ gìn hình ảnh vô cùng quan trọng.

Triệu Thiết Dân ra sức hăng giọng, vỗ tay, nói đồng giọng: “Thưa các vị, về tình hình cụ thể của vụ án, mời các vị hãy liên hệ với bộ phận tuyên truyền của Sở Công an. Những thông tin khác, tôi không thể cung cấp được.”

Ông chẳng buồn đôi co với đám phóng viên, nhóm cảnh sát cấp dưới lập tức đi lên giải tán đám đông, đám người đang vây quanh tầng tầng lớp lớp liền bị dạt sang hai bên. Triệu Thiết Dân dẫn theo hơn mười người cảnh sát hình sự bước nhanh qua đường dây cảnh giới. Cảnh sát hình sự của chi cục công an khu vực đang canh giữ bên trong vội vàng ra đón.

Triệu Thiết Dân mặt lạnh tanh gật đầu với anh ta, hỏi một câu: “Anh Trần đến chưa?”

“Đến từ lâu rồi, bác sĩ pháp y Trần đang ở trong kiểm tra thi thể.”

“Ừm,” ông xua tay, “Vậy thì người của các anh hãy bàn giao lại công việc với người của tôi đi, vụ án này do Sở Công an thành phố trực tiếp xử lý, chi cục các anh không phải lo nữa.”

Triệu Thiết Dân nhìn xung quanh, đây là bên cạnh khu vực bãi cây xanh ở bên đường Văn Nhất Tây, phía sau khu vực cây xanh là một mảnh đất xi măng trống, giữa mảnh đất này đang có một chiếc lều tạm mới dựng, trong đó thấp thoáng nhìn thấy một người đang nằm. Bên cạnh lều tạm còn có mấy người cảnh sát đang khám xét.

Triệu Thiết Dân đi đến trước lều tạm, thấy bên trong có một người béo mập đang nằm. Trên cơ thể người đó dán đầy những tờ ghi chú ghi số liệu.

Hai mắt của tên mập trợn tròn lồi ra đầy tia máu, có nghĩa là toàn bộ mao mạch trong mắt đã bị vỡ. Phần thân anh ta để trần, trên ngực và cánh tay đều có vết xăm trổ, thể hiện có lẽ nhân vật này chính là một tay ‘xã hội đen’. Ngoài ra, phần đầu lưởi của anh ta hơi thò ra ngoài, giữa hai bờ môi dày có cắm một điếu thuốc lá.

“Điều tra thế nào rồi?” Triệu Thiết Dân nhìn về phía bác sĩ pháp y Trần đang quỳ xồm bên cạnh thi thể nạn nhân.

Bác sĩ pháp y Trần tay đang đeo găng, nâng cầm cái xác lên, chỉ vào một vết thâm đen ở trên cổ, nói: “Đây là vết thắt cổ, kết hợp với phần mắt của thi thể, và đặc trưng đầu lưởi thò ra ngoài, có thể phán đoán nạn nhân bị người ta dùng dây siết cổ cho đến chết. Hung thủ từ phía sau thít chết cổ nạn nhân, qua vết thít có thể nhận ra lực ở tay trái của hung thủ mạnh hơn, hẳn

là một kẻ thuận tay trái. Thời gian tử vong vào khoảng 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng, đêm qua, về Sở làm giải phẫu thì có thể chính xác hơn nữa. Nhưng chúng ta phải gấp rút thời gian.” Bác sĩ Trần nhìn lên bầu trời, ánh nắng chói chang của ngày cuối hè tháng 9 đang chiếu xuống, “Thời tiết này, bây giờ đã bắt đầu bốc mùi rồi.”

Triệu Thiết Dân xoa xoa mũi, mùa hè năm nay đặc biệt nắng nóng, thời gian tử vong mới tám, chín giờ đồng hồ, mà đã thoáng bốc ra mùi khó chịu rồi.

Tiếp đến, bác sĩ pháp y Trần lấy ra một chiếc túi đựng vật chứng trong suốt, thận trọng lấy điều thuốc lá trong miệng nạn nhân ra.

Triệu Thiết Dân chau mày nói: “Lại là...”

“Đúng vậy, lại là thuốc lá Lợi Quần.” Bác sĩ Trần lắc đầu về khổ sở, “Tất cả mọi tình hình gần như giống hệt bốn vụ án trước đây. Trong đám cỏ cách đây 500 - 600 mét, tìm thấy hung khí, là một sợi dây, vẫn là sợi dây nhảy thể thao thường dùng trong giờ thể dục của học sinh, hai đầu có cán cầm bằng gỗ, trên cán gỗ có dấu vân tay của hung thủ. Hung thủ dùng sợi dây này đứng từ đằng sau tấn công nạn nhân, thít cổ đối phương cho đến chết. Sau khi giết chết nạn nhân, lấy một điều thuốc lá Lợi Quần cắm vào miệng nạn nhân. Rồi để lại một tờ giấy A4 được đánh máy, in chữ ‘Hãy đến bắt ta’. Tất cả những vật chứng liên quan đều đã được đóng gói cẩn thận rồi.”

Triệu Thiết Dân mím môi, không lên tiếng.

Thông thường sau khi xảy ra vụ án mạng, đều là do Chi cục Công an vùng phụ trách.

Vụ án này ngay từ lúc phát hiện ra đã chuyển từ Chi cục sang cho Sở Công an thành phố, hơn nữa còn do chính Triệu Thiết Dân - lãnh đạo cấp cao tự mình điều tra phá án, là vì cảnh sát của chi cục vừa mới đến hiện trường nhìn thấy tờ giấy được in sẵn ra với bốn chữ ‘Hãy đến bắt ta’ để ngay bên cạnh nạn nhân, lại phát hiện ra trong miệng nạn nhân cắm một điều thuốc lá Lợi Quần, lập tức nhận ra đây chính là vụ án thứ năm trong chuỗi sê-ri các vụ án mạng xảy ra trong ba năm nay vẫn chưa phá được, vội vàng báo lên Sở Công an thành phố, lãnh đạo Sở Công an thành phố và Sở Công an tỉnh sau khi gấp rút bàn bạc qua điện thoại, quyết định để Triệu Thiết Dân phụ trách vụ án lần này. Chuỗi những vụ án mạng này nổi như cồn, ảnh

hưởng vô cùng nghiêm trọng.

Hơn hai năm trước, khi vụ án đầu tiên xảy ra, do hiện trường để lại hàng chữ 'Hãy đến bắt ta' tỏ rõ ý đồ ngang nhiên khiêu chiến với cảnh sát, bỗng chốc liền gây ra làn sóng chấn động vô cùng to lớn, giới truyền thông đăng tải rất nhiều khiến cho lãnh đạo hai cấp thành phố và tỉnh vô cùng phẫn nộ, lãnh đạo Sở Công an tỉnh đập bàn hạ lệnh bắt buộc phải bắt được hung thủ.

Tiếp đó, hai cấp tỉnh và thành phố lập tức thành lập tổ chuyên án liên hiệp tiến hành điều tra, sau nửa năm, do tình hình điều tra phá án không hề có chút tiến triển nào, tổ chuyên án buộc phải giải tán.

Nào ngờ, sau khi tổ chuyên án vừa mới giải tán không lâu lại xảy ra vụ án thứ hai, ngoài việc nạn nhân và địa điểm phạm tội khác nhau, gần như hoàn toàn trùng lặp lại tình tiết của vụ án đầu tiên, tương tự, tổ chuyên án lần thứ hai được thành lập cuối cùng cũng bị giải tán.

Cứ như vậy, tổ chuyên án thành lập bốn lần và bốn lần giải tán, thống kê đầu tư mấy nghìn lượt cảnh sát tiến hành điều tra, nhưng cho đến nay ngay cả bóng dáng mơ hồ của hung thủ vẫn còn chưa phác họa ra được. Lúc đầu, lãnh đạo đập bàn yêu cầu điều tra vụ án cũng chẳng thể làm thế nào khác được, đến cuối cùng, cũng không còn lãnh đạo nào dám đập bàn nữa.

Thế nhưng đến hôm nay lại xảy ra vụ án thứ năm, Triệu Thiết Dân trở thành Tổ trưởng tổ chuyên án lần này.

Quá trình phạm tội của hung thủ trong chuỗi vụ án mạng này về cơ bản là tương đồng, đều là dùng sợi dây nhảy thể thao của học sinh thường dùng, thít chặt cổ nạn nhân cho đến chết từ phía sau, tiếp đó liền vứt sợi dây ở gần hiện trường, trên cán gõ tay cầm của sợi dây đã thu thập được dấu vân tay của hung thủ.

Trong mấy lần điều tra vụ án cảnh sát đã tiến hành đối chiếu dấu vân tay với đông đảo người dân xung quanh, nhưng vẫn không thể nào tìm ra được hung thủ. Và nơi xảy ra vụ án đều là khu vực ngoại ô, ở gần đó có rất ít máy quay camera, trong quá trình điều tra loại trừ ở đoạn băng video, mặc dù đã phát hiện ra 'mấy nhân vật khả nghi', nhưng qua điều tra đều loại trừ hết khả năng phạm tội.

Ngoài ra, điều khiến người ta vô cùng khó hiểu là, sau mỗi lần giết người, hung thủ đều cầm một liều thuốc Lợi Quần mới nguyên vào trong miệng

nạn nhân.

Tại sao hung thủ mỗi lần sau khi giết người đều nhét một miếng thuốc Lợi Quần vào trong miệng nạn nhân chứ? Hành động này có ý nghĩa gì?

Là hung thủ muốn truyền đạt thông điệp hút thuốc có hại cho sức khỏe sao?

Hay là hung thủ chính là người phát ngôn đại diện cho công ty Lợi Quần?

Tổ chuyên án đã thảo luận về điều này rất nhiều lần nhưng vẫn không thể nào đưa ra được kết luận.

Bác sĩ pháp y Trần nhìn nét mặt Triệu Thiết Dân, biết trong lòng ông đang vô cùng buồn phiền, tổ chuyên án bốn lần trước đều phô trương thanh thế, nhưng đều không phá được án, lần này đến lượt ông, liệu có thể chắc chắn phá được án hay không?

Bác sĩ Trần hắng giọng, lên tiếng: “Anh cả, vụ án lần này có mấy điểm khác biệt so với bốn vụ án trước.”

“Là gì vậy?” Triệu Thiết Dân mở to mắt.

Bác sĩ pháp y Trần chỉ xuống mặt đất phía bên tay phải nạn nhân. Triệu Thiết Dân nhìn theo hướng chỉ, nói vẻ ngạc nhiên: “Dưới đất có chữ, là hung thủ viết sao?”

Bác sĩ Trần lắc đầu: “Có vẻ như là nạn nhân trước khi chết gắng gượng viết ra, khi tôi lật bàn tay phải của nạn nhân ra, nhìn thấy trong tay anh ta cầm một viên đá nhỏ và phát hiện ra mấy chữ ở trên đất.”

Triệu Thiết Dân chau mày, chăm chú nhìn một hồi, chậm rãi nói: “Mộc... Thổ... Dã, mang ý nghĩa gì?”

Bác sĩ Trần nói: “Không phải là Mộc Thổ Dã, tất cả là ba chữ, khi viết ba chữ này bị đè chồng lên nhau. Tôi đoán tình hình lúc đó là hung thủ dùng sợi dây thít chặt cổ nạn nhân, nạn nhân ra sức giãy giụa, cuối cùng tự nhận ra không thể nào thoát được, bèn tiện tay nắm lấy một viên đá, dựa vào cảm giác lưu lại ba chữ cuối cùng này. Ba chữ này có lẽ là ‘Người bản địa’.”

“Người bản địa?” Triệu Thiết Dân lại nhìn một hồi, rồi gật đầu, “Đúng vậy, là ba chữ ‘Người bản địa’ bị đè chồng lên nhau. Nếu đã là do nạn nhân viết để lại, vậy thì chắc là muốn ám chỉ hung thủ chính là người thành phố Hàng?”

Bác sĩ Trần nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy. Qua chứng minh nhân dân tìm thấy được trên người nạn nhân, nạn nhân tên Tôn Hồng Vận, là người Sơn Đông, cụ thể như thế nào vẫn còn đợi điều tra thêm. Nạn nhân không phải là người ở đây vậy thì ba chữ ‘Người bản địa’ rõ ràng là chỉ thân phận của hung thủ rồi.”

Triệu Thiết Dân suy nghĩ giây lát rồi nói: “So với manh mối bốn lần trước, lần này nếu như có thể xác định được hung thủ là người bản địa, vậy thì phạm vi điều tra có thể co nhỏ lại, cũng có thể rút gọn lại đáng kể.”

Thành phố Hàng là thành phố lớn của tỉnh, lượng người ngoại tỉnh đến

rất đông, nếu như có thể xác định chắc chắn hung thủ chính là người bản địa, vậy thì phạm vi điều tra có thể giảm được một nửa.

Bác sĩ pháp y Trần nói: “Ngoài ra, tôi cho rằng manh mối cũng để lộ ra hung thủ rất có thể có quen biết với nạn nhân.”

Triệu Thiết Dân lắc đầu, nói: “Cũng chưa chắc, qua kết quả điều tra bốn vụ án trước, khả năng hung thủ và nạn nhân là người quen gần như không tồn tại. Nạn nhân để lại ba chữ ‘Người bản địa’ này, có hai loại khả năng, một là nạn nhân đúng là có quen biết với hung thủ nhưng mối quan hệ rất sơ sài, còn không biết được tên của nhau, chỉ biết rằng đối phương chính là người bản địa, nếu không, anh ta có thể viết luôn ra tên của đối phương, chứ không viết là ‘Người bản địa’. Hai là nạn nhân và hung thủ viết là ‘Người bản địa’. Hai là nạn nhân và hung thủ không hề quen biết, hung thủ trong quá trình giết người nói ra giọng địa phương của người thành phố Hàng, cho nên nạn nhân mới biết rằng hắn là người bản địa.”

Bác sĩ pháp y Trần nói tiếp: “Ngoài chi tiết nạn nhân để lại chữ viết, còn có một điểm khác với bốn vụ án trước, vị trí mà hiện giờ nạn nhân đang nằm không phải là nơi hung thủ ra tay đầu tiên.”

Trong ánh mắt Triệu Thiết Dân lộ ra sự hưng phấn, nói: “Ý anh muốn nói, hung thủ sau khi giết người mới di chuyển xác đến đây à?”

Nếu như sau khi giết người mà di chuyển xác, cả hai quá trình phạm tội bao gồm giết người và di chuyển thi thể, vậy thì manh mối khi điều tra sẽ có được nhiều hơn rất nhiều so với việc chỉ đơn thuần giết ngay tại chỗ, vụ án đương nhiên cũng dễ phá được hơn.

Bác sĩ pháp y lắc đầu, nói: “Nạn nhân bị giết chính tại vị trí này, điều này thì không thể nhầm lẫn được, bởi vì trước khi nạn nhân chuẩn bị chết đã viết chữ ở đây mà. Theo như tình hình hiện trường, tôi đại khái có thể mô tả lại sự việc xảy ra đêm qua. Đêm qua, vào khoảng thời gian từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng, nạn nhân đi trên đường cái phía ngoài, khi đi đến bên cạnh khu vực cây xanh, anh ta bắt đầu đi tiểu, đúng lúc này, hung thủ đột nhiên từ phía sau dùng dây nhảy thể thao thít chặt cổ nạn nhân, kéo anh ta vào đây, mới thít cổ anh ta cho đến chết. Bên cạnh khu vực cây xanh phía trước phát hiện ra nước tiểu còn sót lại, có phải là nước tiểu của nạn nhân hay không, khi trở về kiểm tra một chút là biết được ngay thôi. Khóa quần của nạn nhân

vẫn đang ở vị trí mở, chứng tỏ anh ta vẫn còn chưa kéo lên hết, đã bị tấn công. Nhưng ở đây vẫn còn có một vấn đề, hung thủ lôi nạn nhân từ khu vực cây xanh đến đây, phải đi xuyên qua cả khu vực cây xanh và cỏ, ước chừng hơn mười mét, dấu vết kéo lê ở trên cỏ nhìn rất rõ, nhưng kì lạ thay, trên cỏ chỉ có dấu chân của nạn nhân, thật không ngờ không tìm được dấu chân của hung thủ.”

“Gì cơ?” Triệu Thiết Dân trợn tròn mắt kêu lên, “Anh không đùa đấy chứ? Hung thủ kéo nạn nhân qua bãi cỏ, thật không ngờ lại không có dấu chân của hắn?”

Bác sĩ pháp y Trần khế gật đầu về bất lực: “Tôi cũng lấy làm lạ, nhưng tìm đi tìm lại, chỉ thấy dấu chân của nạn nhân giầy giụa suốt trong cả quá trình bị kéo lê, không tìm được lấy nửa dấu chân của hung thủ.”

Triệu Thiết Dân hít thở sâu, hung thủ kéo lê nạn nhân hàng chục mét, thật không ngờ không để lại dấu chân, lẽ nào hung thủ lại có thể đi mà không chạm đất? Lẽ nào hắn biết bay?

Ông cảm thấy cả cơ thể vô cùng khó chịu.

Đã qua tháng 8, nhưng thời tiết nắng nóng vẫn không hề giảm bớt. 7 giờ tối, sắc trời vẫn còn rất sáng.

Quách Vũ mệt mỏi bước xuống xe bus, đi về phía phòng trọ của mình. Cậu đeo một cặp kính viền đen trông rất nặng nề, sắc mặt u ám, cơ thể gầy gò, vừa nhìn là đã biết cậu là nhân viên vất vả thường xuyên phải làm thêm.

Kể từ sau khi tốt nghiệp đại học, cậu làm lập trình viên cho một công ty tư nhân, đã được ba năm rồi.

Cậu không phải là người nhân viên kĩ thuật tay nghề cao, chỉ là anh chàng nhân viên quen. Ngày nào công việc cũng rất nhiều, thường xuyên phải làm thêm, điều duy nhất khiến cậu lấy làm vui mừng là hàng tháng cậu đều được nhận hơn 6.000 tệ tiền lương vào trong thẻ ATM.

Để sinh tồn được trong thành phố này không hề đơn giản. Cho dù cậu chỉ thuê một căn hộ chung cư 30 - 40 mét vuông ở vùng ngoại ô, nhưng mỗi tháng đã phải trả 1.500 tệ, ngoài ra cậu còn phải gửi mấy nghìn tệ về cho bố mẹ ở nông thôn. Lúc trước cậu thi đỗ vào trường đại học, gia đình cậu đã phải vay mấy vạn tệ để cho cậu đi học. Năm ngoái bố cậu làm việc bị gặp phải tai nạn, cũng tiêu tốn mất mấy vạn tệ. Cậu còn có một cô em gái tàn tật ở nhà cần phải chăm sóc.

Việc gì cũng đều phải tiêu tiền, tiền lương hàng tháng lúc này cũng phải chi tiêu dè sẻn, cậu cũng mong muốn sau này mua được nhà, mua được xe hơi ở trong thành phố này, yên ổn làm ăn. Nhưng mỗi lần nghĩ đến, cậu đều cười khổ não, đó rõ ràng chỉ là đang nằm mơ mà thôi.

Có một số người vừa sinh ra đã không phải lo lắng gì về cơm ăn áo mặc, một số người thì lại được định sẵn vừa sinh ra đã phải gánh chịu rất nhiều áp lực.

Cho nên cậu rất coi trọng công việc đang có này, cậu quá cần một công

việc ổn định, cho dù phải làm thêm rất vất vả, nhưng cậu năng lực có hạn, muốn chuyển sang công ty lớn gần như là ước mơ không thể nào với tới được.

Từ trạm xe bus đi xuyên qua đường là con đường đi vào cổng ngách của tiểu khu.

Ở gần đó, hai tên tiểu lưu manh trong vùng chừng 20 tuổi đang dùng một sợi dây sắt cột chặt một con chó ta nhỏ, con chó đó chỉ khoảng bốn, năm tháng tuổi, trên cổ bị sợi dây thép quấn chặt, trên sợi dây thép còn quấn cả dây điện, hai tên tiểu lưu manh đó kéo đầu bên kia của sợi dây điện, bắt đầu kéo con chó nhỏ chạy tới chạy lui, cười vang với vẻ rất khả ố.

Còn con chó nhỏ đó, miệng và tứ chi của nó nhanh chóng bị kéo rách bật máu, phát ra những tiếng van xin nhói tai, trong ánh mắt tràn ngập nỗi sợ hãi.

Hành vi của hai kẻ đó nhanh chóng gây nên sự chú ý của mọi người xung quanh, mọi người đều lên tiếng trách móc: “Này, các cậu làm gì thế, có ai lại hành hạ con chó như vậy không? Hãy mau thả nó ra đi!”

Tên lưu manh nhuộm tóc vàng cầm đầu trả lời vẻ tỉnh bơ: “Đây là chó của nhà tao, tao thích làm gì thì làm, đứa nào quy định tao không được phép nghịch chó nhà tao chứ!”

Quách Vũ thường xuyên nhìn thấy hai thằng lưu manh này, nghe nói đều là người bản địa, vốn dĩ là nông dân ở gần đây, mấy năm trước giải tỏa, nhà nó được phân mấy căn hộ. Từ đó chúng bèn lộng bông vô công rồi nghề, thường xuyên gây chuyện thị phi ở quanh đây, cũng đã bị bắt vào đồn công an mấy lần, nhưng bởi chúng không phạm phải tội lớn, nhiều nhất cũng chỉ là xử phạt trị an.

Quách Vũ xuất thân từ nông thôn, từ nhỏ trong nhà đã nuôi chó, cậu cũng rất thích chó, nếu như có đồ ăn đều thường chia một ít cho những con chó lang thang. Cậu cảm thấy vô cùng phẫn nộ trước hành vi tàn nhẫn của hai tên lưu manh này đối với chú chó nhỏ. Nhưng cậu vốn dĩ là người hướng nội, nhút nhát, không bao giờ dây vào chuyện phiến hà, bản thân mình lại sống ở nơi đất khách quê người, càng không dám thể hiện điều gì. Cho nên cậu cũng chỉ là thầm phẫn nộ trong lòng, đứng ở giữa đoàn người vây quanh làm kẻ ngoài cuộc.

Đúng lúc này, một ông lão sinh sống ở đây thực sự không thể làm ngơ được nữa, bèn lớn tiếng trách móc: “Hai đứa chúng mày làm gì thế? Có đứa nào đối xử với loài chó như thế không? Mày có phải là thằng con nhà họ Trương không? Mày mà còn nghịch nữa thì tao gọi bố mày đến đấy!”

Hai tên lưu manh này mặc dù đã ngoài 20 tuổi, nhưng không có công ăn việc làm, cuộc sống vẫn phải dựa vào bố mẹ, cho nên chúng vẫn phải dè chừng với bố mẹ. Chúng thấy ngày càng đông người vây đến, không dám làm cho mọi người phẫn nộ thêm, bèn buông sợi dây ra, nhưng đến cuối vẫn còn đá con chó một cái, cố tỏ ra vênh váo chửi bới mấy câu rồi mới chậm rãi bỏ đi.

Ở trong đoàn người có mặt cô gái chừng ngoài 20 tuổi chạy ra, lại đến bên cạnh chú chó nhỏ đang nằm thoi thóp, ôm nó lên và cởi sợi dây thóp ra cho nó, rồi xem xét tình hình về thương, những người tốt bụng qua đường cũng đến giúp đỡ.

Quách Vũ nhận ra cô gái này, cô và anh trai cô mở một quán mì ở trước cổng khu dân cư, Quách Vũ gần như ngày nào cũng đến quán của cô để ăn, có thể nhìn thấy bóng dáng của cô là điều mà Quách Vũ mong chờ nhất trong một ngày. Chỉ có điều cậu chưa bao giờ từng thổ lộ với cô những câu nói quý mến, bởi vì cậu cho rằng bây giờ cậu không thể là cho dựa cho bất cứ cô gái nào. Cậu chỉ có thể lặng lẽ cất giấu cảm xúc này vào tận sâu trong lòng. Mỗi ngày được nhìn thấy cô, thỉnh thoảng nói mấy câu là đủ rồi.

Tên lưu manh tóc vàng đứng ở gần đó nói với đồng bọn: “Con ranh này thích nhiều chuyện, đợi lát nữa sẽ đến quán tìm nó!”

Tên đồng bọn cười giễu cợt: “Mày muốn làm gì? Giải quyết nó à?”

Hắn cười nhếch mép vẻ gian tà: “Là việc sớm muộn thôi, lần trước tao muốn chơi nó, thật không ngờ nó còn không chịu. Hừ, con ranh này trong cũng gọi cảm đấy chứ, ông mày đây chắc chắn phải chén được nó!”

Ban ngày của mùa hè luôn rất dài, 7 giờ tối, ông mặt trời vẫn còn lưu luyến chút ánh sáng cuối cùng xuống mặt đất, sự nóng bức oi ả của một ngày đang nguội dần.

Bên cạnh một con sông ở phía tây thành phố, lúc này đây mấy người già đang ngồi trên chiếc ghế nhỏ để hóng gió và trò chuyện. Ở phía trước, một đôi vợ chồng trẻ đang dắt một con chó cảnh Poodle, chậm rãi dạo bước. Bên đó có một đứa bé gái nhỏ chừng 4, 5 tuổi, vừa nhìn thấy chó con, định chạy đến để chơi đùa, bị mẹ cô bé nghiêm khắc ngăn lại. Hướng tiếp lên trên, bên cạnh trạm xe bus có một đôi sinh viên hình như đang hờn giận nhau, tiết tấu cuộc sống của cả thành phố này dường như chậm lại khi màn đêm buông xuống.

Lạc Vấn khoác túi xách, cúi đầu bước chậm rãi theo tiết tấu cố định của ông về phía trước, những người dạo bộ đi lướt qua, ông không hề ngẩng đầu lên nhìn. Một cô gái trẻ mặc váy siêu ngắn, lộ ra đôi chân dài tuyệt đẹp đang nói cười trò chuyện bên cạnh, ông cũng coi như không nhìn thấy, như thể tất cả những sự việc này đều không tạo nên chút gợn sóng trong tâm trạng của ông.

Gần đó có một tiểu khu dân cư tái định cư, cũng chính là thôn Thành Trung mà mọi người vẫn thường nói. Giá thuê phòng ở đây khá rẻ, phàm những bạn trẻ mới đi làm thường chọn lựa thuê không ở đây.

Bên ngoài tiểu khu có một dãy các cửa hàng men theo mặt đường bán đồ ăn và hoa quả.

Vẫn như thường lệ, Lạc Vấn bước vào quán ăn có tên 'Mì Trùng Khánh' rồi ngồi xuống, gọi một bát mì Tứ Xuyên.

Chủ quán là hai anh em người Trùng Khánh đến đây làm ăn. Người anh trai tên Chu Phúc Lai, dáng người nhỏ thó, còn bị thọt, thường khá kiêu lời,

chỉ phụ trách làm mì. Cô em gái tên Chu Tuệ Như, người giống như tên, là một cô gái thông minh nhanh nhẹn, hoạt bát vui vẻ, chào mời tiếp đón thực khách, đi giao hàng, làm các công việc vặt trong quán.

Trong thời gian chờ đợi mì đưa lên, Lạc Vấn lôi ví từ trong túi ra, giở ra xem, trong đó kẹp một bức ảnh ba người trong một gia đình. Người đàn ông trong bức ảnh là Lạc Vấn, nhưng trông trẻ hơn nhiều so với Lạc Vấn bây giờ, người vợ không quá xinh đẹp mà ông vô cùng yêu thương, giữa hai người bọn họ còn có một bé gái 4 tuổi đang xì mặt, hình như cô bé không thích chụp ảnh chút nào.

Nhìn nét mặt kì quặc của cô con gái, Lạc Vấn không kìm được mỉm cười, nhưng nụ cười đó nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại nét mặt u uất khó có thể nắm bắt được.

Ông cất ví lại vào túi, khẽ mím môi ngược mắt lên nhìn bầu trời.

Tính ra họ đã mất tích hơn tám năm rồi, bây giờ liệu có còn sống hay không?

Nếu như cô con gái vẫn còn sống, lúc này chắc cũng đã học lớp 6 rồi.

Để tìm kiếm vợ và con gái, suốt tám năm nay, ông vẫn luôn vất vả khổ sở tìm kiếm từng chút manh mối, phân tích từng chút dấu vết. Ông đã từ bỏ công việc và sự nghiệp, từ bỏ chức vụ Trưởng ban Kỹ thuật hình sự ở Sở Công an thành phố Ninh, từ bỏ cả chức vụ chủ quản hai phòng ban Pháp y và Giám định vật chứng, từ bỏ cả danh hiệu Chuyên gia Trinh sát hình sự Sở Công an tỉnh, chỉ để tìm đáp án đó mà thôi.

Lần theo những manh mối vụn vặt trong việc vợ và con gái bị mất tích, từ thành phố Ninh, ông điều tra theo đến tận thành phố Hàng. Ông ở lại thành phố hàng ba năm liền, ông không biết những ngày tháng thế này còn phải trải qua bao lâu nữa. Dù thế nào, cho dù chỉ còn một phần vụn hi vọng, ông cũng cần phải điều tra đến cùng.

Nhưng nếu như không có hi vọng thì sao đây? Ông thoáng mỉm cười đau khổ, đầy bất lực.

Lúc này đây, phía sau ông vang lên giọng nói: “Anh ơi, em nhặt được một con chó nhỏ.”

Chu Tuệ Như thần sắc hoảng hốt ôm chú chó nhỏ màu vàng, người dính đầy máu, chạy và trong quán. Ánh mắt chú chó nhỏ này tràn ngập nỗi sợ

hãi, cả cơ thể run bần bật.

Chu Phúc Lai đứng ở trong bếp nhìn ra ngoài, cầu nhàu: “Bắn chết đi được, em ôm con chó này về đây làm gì chứ, mau ném nó đi.”

“Không được đâu!” Chu Tuệ Như dường như đã đoán được anh trai cô chắc chắn sẽ nói như vậy, bèn nói: “Là mấy tên lưu manh đó dùng sợi dây thép quấn lấy con chó nhỏ này kéo lê nó, con chó suýt chút nữa đã bị bọn chúng hình hạ cho đến chết.”

“Tên lưu manh nào? Em đừng có mà gây chuyện đấy.” Chu Phúc Lai nhìn cô em gái với vẻ lo lắng.

“Thì là hai đứa ở trong khu dân cư này, bọn chúng xấu xa quá đi!”

“Hai đứa đó à?” Chu Phúc Lai chau mày nói, “Em sao lại đi gây chuyện với chúng nó chứ.”

Chu Tuệ Như giải thích với vẻ hơi bực bội: “Không phải là em gây chuyện với chúng nó, mà là chúng nó muốn giày vò con chó nhỏ này đến chết, rất nhiều người đều không chịu nổi nữa!”

Đúng lúc này, Quách Vũ cũng bước vào trong quán gọi một bát mì, cậu nghe thấy hai anh em chủ quán đang tranh cãi, lén ngược mắt nhìn Chu Tuệ Như nhưng không nói gì.

Chu Phúc Lai bê một bát mì từ trong bếp ra cho Lạc Vấn, tiếp đó lại quay sang nhìn chú chó nhỏ, chau mày nói vẻ kiên quyết: “Em mau ném con chó này đi, sau này đừng có gây chuyện với mấy người đó!”

Chu Tuệ Như nói vẻ bất mãn: “Em đâu có đi gây sự với bọn họ chứ! Hơn nữa, em cũng có định nuôi con chó này mãi đâu, nhưng đã nhìn thấy thì cũng không thể nào thấy chết mà không cứu được! Bây giờ con chó nhỏ đã thành ra thế này rồi, ném nó đi chắc chắn nó sẽ chết, đợi nuôi nó lớn hơn chút nữa rồi đem tặng cho ai vậy.”

“Người khác sao không ôm về nhà, chỉ có em là nhiều chuyện!”

“Dù sao thì cũng phải có người lo việc này chứ.”

“Em lo không nổi đâu!” Chu Phúc Lai bực bội quay trở vào bếp, tiếp tục nấu mì.

Chu Tuệ Như bực bội đặt con chó nhỏ xuống đất, con chó nhỏ gắng gượng muốn đứng dậy, nhưng lại lập tức ngã sõng soài, sau đó lại gắng sức bước mấy bước vào phía dưới bàn của Lạc Vấn, co rúm người lại một góc, sợ

sệt nhìn xung quanh.

Lạc Vấn cúi đầu nhìn con chó nhỏ, ánh mắt chú chó này cũng vừa vặn đang nhìn vào ông. Đây là một chú chó ta rất bình thường, lông màu vàng xám, giữa hai mắt có một nhúm lông màu trắng giống như là con mắt thứ ba.

Lạc Vấn ngăn người giầy lát, tiếp đến kí ức chợt dâng trào.

Tám năm trước, ông tan làm trở về nhà, nhìn thấy ở trong nhà có thêm một chú chó nhỏ, cô con gái đang chơi đùa cùng với nó. Ông không phải là người yêu thích động vật, bèn kéo con gái sang một bên, nói chó rất bẩn, không được chơi với nó, hãy ném con chó ra ngoài. Cô con gái cuống lên òa khóc, vợ cũng ngăn cản ông, nói con chó này vừa mới nhặt được ở bên đường, mới chỉ có mấy tháng tuổi, chắc là bị xe đâm vào, không đứng dậy nổi, cho nên cứ ôm về nhà trước. Cô con gái từ trước tới nay chưa bao giờ tiếp xúc với những con vật nhỏ ở cự li gần như vậy, rõ ràng rất yêu thích chú chó nhỏ này, nhất định muốn giữ chú chó ở lại. Lạc Vấn đành phải miễn cưỡng đồng ý, rồi lại phát huy nghề nghiệp bác sĩ của ông, chữa trị vết thương cho chú chó nhỏ. Nhưng mấy tháng sau, khi vợ và con gái ông mất tích, ngay cả con chó đó cũng biến mất luôn.

Ông nhớ rất rõ chú chó đó cũng có bộ lông màu vàng, giữa hai mắt có một đốm màu trắng; rất giống chú chó này.

Khi đối diện với ánh mắt của chú chó nhỏ, Lạc Vấn chợt rùng mình, gắp một miếng thịt ở trong bát, cúi xuống đưa đến trước mõm chú chó, chú chó nhỏ do dự giây lát, rồi ăn luôn miếng thịt.

Lạc Vấn mỉm cười, quay sang nói với Chu Tuệ Như: “Có thể cho tôi con chó này được không?”

Chu Tuệ Như nhận ra ông là khách hàng thường xuyên của quán, chỉ là từ trước đến nay chỉ đến ăn mì, chưa bao giờ nói chuyện, cô nói về do dự: “Chú muốn nuôi nó à?”

Lạc Vấn gật đầu: “Tôi sẽ chữa khỏi bệnh cho nó và nuôi nó.”

Còn chưa đợi Chu Tuệ Như trả lời, Chu Phúc Lai ở bên trong vội đồng ý: “Thế thì tốt quá, Tuệ Như, em tìm một cái hộp, để tiện cho vị khách này mang về.”

Chu Tuệ Như nghĩ một lát, bèn gật đầu, dù sao thì trong quán cũng

không phù hợp để nuôi chó.

Sau khi quyết định xong xuôi, Lạc Vấn lại chợt bắt đầu cảm thấy hối hận vì hành động vừa rồi của mình, bây giờ lẽ ra cần phải chuyên tâm đến công việc mình cần làm, làm gì có sức đâu để nuôi chó nữa chứ? Nhưng cúi đầu nhìn thấy ánh mắt chú chó nhỏ đang co rúm vào một góc, ông lại mỉm cười, nếu như có con gái ở đây, nó chắc chắn cũng sẽ làm như vậy.

Sau khi thanh toán, Lạc Vấn đang định ôm hộp giấy rời khỏi đó, có hai tên tiểu lưu manh lao vào trong quán, đưa tóc vàng đi đầu trưng mắt nhìn Chu Tuệ Như nói: “Này, mày đưa con chó của tao đi đâu rồi?” Tiếp đó hắn nhìn thấy chú chó ở trong hộp giấy, cười khẩy: “Thì ra là ở đây à?”

Hắn đang định ôm lấy hộp giấy, Lạc Vấn giơ chân ra khều hộp giấy về phía mình.

Tiểu lưu manh bực bội hét lên: “Ông làm gì thế?”

Lạc Vấn bình tĩnh trả lời: “Con chó này của cậu à?”

“Đương nhiên rồi, mau trả cho tôi!”

“Ồ, thì ra là của cậu. Vậy thì hãy bán cho tôi.”

“Bán cho ông à?” Tên tiểu lưu manh nhìn đối phương là người trung niên nên cũng không dám quá hỗn xược, nghĩ một lát, nó nói: “Được rồi, 300 tệ được không? Đây là con chó mẹ nhà tôi đẻ ra, đã nuôi mấy tháng rồi, nuôi cho béo tốt lắm...”

Còn chưa đợi hắn nói ra hết những ưu điểm, Lạc Vấn nói: “Không vấn đề gì, 300 tệ phải không?” Nói xong liền rút ví ra, đưa luôn cho hắn 300 tệ.

Tiểu lưu manh thấy đối phương nhanh nhẹn rút ra 300 tệ mua con chó này, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, sau khi nhận lấy tiền mới hối hận nhẽ ra nên đòi nhiều hơn, có lẽ lên tiếng đòi 500 tệ, ‘tên ngốc’ này chắc cũng vẫn đưa. Bỗng dưng lấy được của ‘tên ngốc’ 300 tệ, hai đứa bọn hắn đặc ý ngồi xuống bàn, lớn giọng: “Cho hai bát mì lươn!”

Chu Tuệ Như bực bội nói: “Không làm, mấy lần trước các người ăn đều không trả tiền!”

“Mẹ kiếp...”

Chu Phúc Lai sợ em gái lại gây ra chuyện, vội vàng bước cà nhắc chạy ra nói: “Không sao, không sao, Tuệ Như, em vào bên trong đi! Tôi nấu ngay đây, các anh đợi một lát.”

“Anh! Đừng nấu mà?” Chu Tuệ Như bực bội nói, “Sao lại cứ để cho bọn chúng ăn quyt! Đã mấy lần rồi! Lần trước em đem đồ đến, hắn không những không đưa tiền, còn... còn...”

“Còn làm gì cô em chứ? Chẳng qua cũng chỉ đụng chạm mấy cái thôi mà, ha ha, đừng nói là cô em chưa bị đàn ông chạm vào bao giờ đấy.” Tên tóc vàng lập tức lộ ra khuôn mặt vô lại.

Chu Phúc Lai lộ ra ánh mắt vừa thương xót, vừa bất lực, nhưng anh ta chỉ là một kẻ thọt chân, từ nhỏ đến lớn đã bị những bạn bè đồng trang lứa ức hiếp, đã quen nhẫn nhịn chịu đựng rồi, anh ta chỉ có thể cắn chặt răng, khẽ kéo cánh tay cô em gái, ngăn cản cô tiếp tục nảy sinh xung đột với đối phương.

Đúng lúc này, nghe thấy Chu Tuệ Như bị sàm sỡ, Quách Vũ đang ăn mì ở bàn bên cạnh không thể nào nhẫn nhịn thêm được nữa, bèn đặt đũa xuống, đập bàn một cái, mím chặt môi, phẫn nộ trừng mắt nhìn hai tên lưu manh đó.

Nghe thấy tiếng động, tên tóc vàng quay sang, phát hiện ra Quách Vũ đang trừng mắt nhìn bọn chúng, lập tức đứng dậy: “Nhìn gì mà nhìn hả thằng oắt con?” Hắn đi thẳng tới, chỉ vào mũi cậu hỏi, “Thằng ôn này muốn ra oai à?”

Quách Vũ mím môi, cậu chỉ là nhất thời kích động mà thôi, con người cậu vốn yếu đuối sợ sệt lập tức bị đối phương dọa cho sợ hãi, hoảng hốt cúi đầu.

“Không có gan thì mày đừng có mà trợn mắt linh tinh, đã biết chưa!” Tên lưu manh đó nhìn thấy bộ dạng của cậu, biết ngay là dễ bắt nạt, liền vỗ mạnh vào gáy Quách Vũ một cái rồi vênh váo quay trở lại chỗ ngồi.

“Anh... anh không sao chứ?” Chu Tuệ Như chạy tới hỏi đầy quan tâm, đồng thời trừng mắt nhìn tên lưu manh đó với vẻ oán hận, tên lưu manh đó chẳng buồn để tâm.

Quách Vũ mặt đỏ bừng, cúi đầu nói: “Không... không có gì.”

Lạc Vấn ngồi xuống ghế, im lặng nhìn cả quá trình của cuộc xung đột sau đó nhìn chằm chằm tên lưu manh đó vài giây, mím cười lắc đầu, ôm lấy thùng giấy rời khỏi đó.

Trong một văn phòng làm việc của Sở Công an thành phố, các thành viên chủ chốt của tổ chuyên án lần này đều có mặt ở đó.

Trình sát viên Dương Học Quân đang nói cho mọi người biết kết quả điều tra mới nhất: “Thời gian xảy ra vụ án, qua sự xác nhận của bác sĩ pháp y Trần, thời gian xảy ra vụ án chính là vào khoảng thời gian giữa 11 giờ đến 12 giờ đêm hôm qua. Nạn nhân là Tôn Hồng Vận, người Sơn Đông, từng có tiền án phạm tội nhiều lần, có ghi chép ba lần bị bắt giam. Năm 19 tuổi, do mắc tội trộm cướp đã bị xử bốn năm tù ở quê hấn, năm 25 tuổi, vì tội cố ý làm bị thương người khác ở quê hấn cũng bị xử bảy năm tù. Một năm sau khi ra khỏi tù bèn đến Hàng Châu, ở liền một mạch hơn mười năm, nghe nói ban đầu buôn bán đồ ăn cấp, mấy năm nay đã tập hợp được một nhóm người, ở khu vực phía tây thành phố kinh doanh vận chuyển hàng, thông qua rất nhiều thủ đoạn phi pháp như uy hiếp để lũng đoạn thị trường thép, năm kia do mâu thuẫn cho nên đã đánh một người tài xế chở hàng bị thương nặng, năm nay vừa mới ra khỏi tù. Nghe nói con người hấn rất hung dữ. Ở đây hấn có hai người anh, bọn họ đều đã qua được bước điều tra ban đầu, cả hai người đều không hề hay biết về tình hình tối hôm qua của hấn. Điều tra nhiều tên thuộc hạ của hấn, đều nói thời gian làm việc nghỉ ngơi của hấn không cố định. Tối qua sau khi cùng với bạn bè ăn đêm ở một con đường nằm ở khu vực phía tây thành phố trở về, khi đi đến đường Văn Nhất Tây bèn chia tay với mới người, một mình đi về nhà. Khi đi đến khu vực cây xanh đó, hấn bắt đầu đi tiểu, và cũng chính lúc đó bị hung thủ tấn công từ phía sau, kéo suốt cả chặng đường từ vùng cây xanh đến giữa bãi xi măng, thắt cổ cho đến chết. Vũng nước tiểu ở khu vực cây xanh đã được giám định, chính là của hấn. Thế nhưng tối hôm qua, những người đi cùng hấn đều không phát hiện ra điều gì bất thường, tiếp theo chúng ta vẫn còn phải điều

tra từng người, xác định chắc chắn xem có điều gì khả nghi hay không?”

Triệu Thiết Dân hít thở một hơi thật sâu, nói: “Việc anh ta đi về nhà một mình ở trên đường Văn Nhất Tây có ai biết trước hay không?”

Dương Học Quân lắc đầu: “Chúng tôi đã hỏi những người bạn đi ăn đêm với anh ta đêm qua, nói rằng buổi ăn đêm là vừa mới được quyết định, lúc trước không hề bố trí, mấy giờ ăn xong, anh ta liệu có về nhà một mình đồng thời đi đường Văn Nhất Tây hay không, tất cả những điều này đều không thể dự liệu trước được.”

Triệu Thiết Dân gật đầu: “Vậy thì có nghĩa là hung thủ đi theo anh ta suốt cả dọc đường, chứ không phải là chờ đợi sẵn ở khu vực cây xanh.”

Dương Học Hữu nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng theo như những người khác kể lại, lúc đó họ đều không hề cảm thấy có người đang bám theo, xem ra khi bám theo, hung thủ vô cùng cẩn thận. Trên đoạn đường này lại không có nhiều máy camera giám sát, tôi đã lấy được máy camera giám sát từ chỗ cảnh sát giao thông, hiện đang điều tra xem có phát hiện ra nhân vật khả nghi nào không?”

Triệu Thiết Dân nói: “Trong bốn vụ án lần trước, trong đoạn video đều không hề phát hiện ra đối tượng khả nghi nào cả, mấy chiếc máy quay đoạn đường này đều chỉ quay về hướng đường cái, đường dành cho người đi bộ và những khu vực cây xanh hầu như đều ở trong vị trí góc chết, tôi không mấy lạc quan đối với kết quả của việc kiểm tra máy quay camera giám sát. Nhưng vẫn cứ phải điều tra máy quay.”

Triệu Thiết Dân quay sang bác sĩ pháp y Trần, nói: “Anh Trần, đã điều tra hiện trường rồi, không tìm thấy vết chân của hung thủ à?”

“Nền đất xi măng vốn dĩ rất khó để lưu giữ được dấu chân, hơn nữa còn xuất hiện cả tình huống hung thủ cố tình phá hủy hiện trường. Dấu chân ở khu vực cây xanh thì lại được lưu giữ rất hoàn chỉnh, nhưng thật không ngờ lại không hề có dấu chân của hung thủ.”

Triệu Thiết Dân mím môi, nhìn về phía những người khác: “Hung thủ đã kéo nạn nhân hàng chục mét, nhưng lại không để lại dấu chân, mọi người nhìn nhận như thế nào?”

Mọi người đều lần lượt nhìn nhau, bởi vì theo như lẽ thường, đây là việc vốn không thể nào xảy ra được, trừ khi hung thủ biết bay.

Triệu Thiết Dân xoa xoa cằm, mọi người đều im lặng trước câu hỏi này cũng là điều ông có thể đoán biết được, ông cũng không thể hiểu sao hung thủ có thể làm được như vậy.

Trầm ngâm hồi lâu, ông nói với mọi người: “Về chi tiết này, mọi người nhất thiết phải giữ bí mật, mọi người về thông báo cho cấp dưới của mình. Trừ những thành viên của tổ chuyên án, những chi tiết này không được nhắc đến cho bất cứ ai, bao gồm cả những cảnh sát khác không thuộc tổ chuyên án.”

Ông nhìn nét mặt mọi người đều tỏ vẻ không hiểu, bèn giải thích: ‘Sự việc này nếu như bị truyền ra ngoài, hung thủ kéo nạn nhân hàng chục mét mà không để lại dấu chân, rồi lại thêm một loạt các vụ án chúng ta điều tra suốt ba năm nay mà không hề hay biết chút gì về hung thủ, e rằng trong xã hội sẽ xuất hiện những lời đồn thổi, đại loại như hung thủ không phải là người’, ‘hắn biết bay’. Đặc biệt là khi gặp phải sự truyền nhiễm của giới truyền thông, rất dễ gây nên tâm lí hoảng loạn, như vậy thì sẽ tạo nên áp lực dư luận rất lớn cho việc điều tra vụ án của chúng ta.’

Mọi người đều lần lượt gật đầu, những người có mặt trong cuộc họp này đều là những người cảnh sát già, họ đều là những người theo chủ nghĩa duy vật, biết rằng hung thủ chắc chắn không biết bay, chỉ là một kẻ bình thường, chắc chắn là dùng một cách thức nào đó mà thôi. Nhưng bây giờ những người bình thường ở trong xã hội chưa chắc lí trí như vậy. Các kiểu đồn thổi sẽ được tung ra, gây thêm nhiều sự phiền toái cho công việc tiếp theo của cảnh sát. Đương nhiên, chủ yếu vẫn là vụ án càng bị truyền ra về huyền hoặc, lãnh đạo cấp trên càng yêu cầu gặt gao về thời gian phá án, như vậy thì áp lực điều tra phá án của họ sẽ càng lớn.

Triệu Thiết Dân giờ đã là đội trưởng chi đội, cấp dưới chịu sự quản hoạt trực tiếp của ông có tới mấy trăm người, vụ án này cho dù không phá được, ông chẳng qua cũng chỉ là mặt mày không được vẻ vang cho lắm, chứ không đến nỗi bị kỉ luật, nhưng ông từ trước đến nay vẫn luôn muốn vào vị trí lãnh đạo của Sở Công an tỉnh, nếu như vụ án nhanh chóng phá được, vậy thì sẽ cộng thêm cho ông khá nhiều điểm. Cho nên vụ án trước khi được làm rõ, ông không muốn có thêm áp lực trên phương diện dư luận.

Triệu Thiết Dân nói tiếp: “Sự việc này tạm gác sang một bên đã, mọi

người hãy quay về nghĩ xem có cách nào để có thể làm được việc không lưu lại dấu chân, bây giờ chúng ta hãy tổng hợp phân tích một chút về điểm chung của năm vụ án. Trước tiên tính cả nạn nhân ngày hôm nay, năm nạn nhân đều là người được thả ra khỏi tù, hơn nữa tội lỗi mắc phải không hề nhẹ, có người cưỡng hiếp, có người trộm cắp, có người cố tình gây thương tích cho người khác.”

Một người cảnh sát hình sự nói: “Đội trưởng Triệu, ý của anh là... hung thủ là muốn trừng phạt phạm nhân ở ngoài chế độ pháp luật?”

Triệu Thiết Dân nói: “Thông thường động cơ phạm tội của những vụ án mạng thường chẳng qua là ngộ sát, cướp của, trả thù. Năm vụ án này rõ ràng không phải là ngộ sát. Hơn nữa tất cả tài sản trên người nạn nhân đều nguyên vẹn, đương nhiên cũng không phải là cướp của. Xem ra dường như cũng chỉ còn lại giết người trả thù. Nhưng theo như điều tra trước đây, những nạn nhân đó hoàn toàn không hề quen biết nhau, cũng không tìm ra được một nhân vật khả nghi nào có mối thù oán với tất cả bọn họ. Cho nên động cơ giết người trả thù cũng không ổn. Trừ phi loại bỏ ba kiểu động cơ phạm tội thường gặp này, rồi kết hợp thêm năm nạn nhân đều được thả ra tù, cho nên tôi cho rằng hung thủ muốn thay trời hành đạo, rất có khả năng trừng trị kẻ có tội bên ngoài pháp luật.”

Trương Học Quân nói: “Nhưng tôi đã xem hết tài liệu của năm nạn nhân này, lúc đó họ phạm tội và bị bắt, mức hình phạt về cơ bản là hợp lý, cũng không hề được xử nhẹ hơn mà.”

Triệu Thiết Dân nói: “Có thể trong suy nghĩ của hung thủ, tội lỗi mà họ mắc phải lẽ ra cần phải xử tội tử hình.”

Một vị chuyên gia tâm lý học tội phạm gật đầu đồng tình: “Xét trên phương diện tâm lý học tội phạm, tên hung thủ này tự cho rằng mình là hóa thân của chính nghĩa, muốn thay trời hành đạo. Hắn không cần biết đến sự phán quyết của pháp luật, mà dựa theo tiêu chuẩn mức hình phạt trong lòng mình.”

Một người cảnh sát già không đồng tình: “Nhưng trong đó có một nạn nhân chỉ mắc vào tội trộm cắp. Trộm cắp mà cũng bị xử tử hình, hung thủ có phải là bị điên rồi hay không?”

Triệu Thiết Dân suy nghĩ giây lát, cảm thấy ông ấy nói cũng hơi có lý, bèn

nói: “Về vấn đề động cơ giết người, chúng ta tạm thời đặt sang một bên, chúng ta phân tích động cơ phạm tội đối với tình hình vụ án lần này cũng không mang lại lợi ích gì lớn, chỉ đưa vào động cơ thì chúng ta cũng không thể nào phác họa ra được đặc trưng cụ thể của hung thủ. Trước tiên hãy nói về điểm chung thứ hai của năm vụ án này, sau mỗi lần gây án, hung thủ đều rút công cụ gây án ở nơi cách hiện trường không xa, hơn nữa lần nào cũng đều dùng sợi dây nhảy thể thao. Vì sao hung thủ lần nào cũng dùng dây mà không phải dùng dao hay các loại công cụ khác? Dùng dao giết người còn nhanh gọn hơn, hơn nữa dùng dây thít cổ đối phương, nếu như nạn nhân có sức phản kháng mạnh, hung thủ rất có thể bị thất bại.”

Mọi người đều lắc đầu thể hiện sự khó hiểu. Nếu như cố ý muốn mưu sát thì dùng dao là nhanh gọn nhất, là thủ đoạn có khả năng thành công cao nhất, sao lần nào cũng đều phải thít cổ cho đến chết?

Triệu Thiết Dân tiếp tục nói: “Thứ ba, lần nào cũng đều là dùng sợi dây nhảy thể thao của học sinh trong giờ thể dục - loại có cán gỗ cầm, và ở trên cán gỗ đều tìm được dấu vân tay của hung thủ. Lẽ nào hung thủ không sợ dấu vân tay sẽ gây nguy hiểm cho mình sao?”

Trương Học Quân nói: “Hoặc là người này không hề nhận được ra việc để lại dấu vân tay sẽ gây nguy hiểm cho anh ta.”

‘Không thể nào’, Triệu Thiết Dân kiên quyết lắc đầu, “Qua năm vụ án, đến giờ chúng ta vẫn không hề nắm bắt được hình dáng của hung thủ, có thể thấy rằng con người này chắc chắn có khả năng phản trình sát khá tốt, sẽ không thể nào không nghĩ ra được dấu vân tay sẽ gây nguy hiểm cho anh ta.”

Một người khác nói: “Tôi nghĩ người này trong lần đầu tiên phạm tội do không có đủ kinh nghiệm, do hoảng loạn mà rút công cụ gây án. Từ đó trong những lần phạm tội về sau, hẳn biết rằng cảnh sát đã nắm được dấu vân tay của hắn, cũng không cần tiếp tục phải giấu giếm nữa, cho nên lần nào sau khi gây án cũng đều rút công cụ đi, để cho chúng ta nhìn thấy dấu vân tay. Trên một phương diện nào đó, đây cũng là một kiểu thách thức, đồng nhất với hành vi để lại tờ giấy của hắn.”

Triệu Thiết Dân nói: “Điều này cũng rất có khả năng, chỉ là trong mấy vụ án trước đây, chúng ta đều đã tiến hành đối chiếu dấu vân tay một lượng cư dân lớn vùng lân cận nhưng vẫn không tìm ra được hung thủ.”

Người đó nói: “Việc đem ra so sánh không có cách nào thu thập được dấu vân tay của tất cả mọi người, chắc chắn là đã bị để lọt lưới rồi, hơn nữa hung thủ liệu có ở gần đây hay không cũng không thể chắc chắn được.”

Triệu Thiết Dân nói: “Tôi nghĩ hung thủ chắc là sống ở gần khu vực phía tây thành phố, bởi vì năm vụ án mạng đều xảy ra ở khu vực phía tây thành phố, cũng đều xảy ra vào buổi tối. Nếu như hung thủ sống ở khu vực khác, thì cứ phải buổi tối đến đây để thăm dò, chờ thời cơ tấn công sẽ mất quá nhiều công sức.”

Người cảnh sát đó tỏ ra bất lực: “Nhưng bây giờ số người lưu động quá lớn, nếu như hung thủ cố tình né tránh cảnh sát đến nhà để thu thập dấu vân tay cũng là điều rất dễ thực hiện.”

Triệu Thiết Dân gật đầu, tiếp tục nói: “Thứ tư, sau khi hung thủ hoàn thành việc phạm tội, đều để lại hàng chữ ‘Hãy đến bắt ta’, đủ để thấy được ý tứ khiêu khích cảnh sát chúng ta. Và trong năm lần hẳn đều nhét một miếng thuốc lá Lợi Quân vào miệng nạn nhân, điều này càng không thể hiểu nổi.”

Trương Học Quân nói: “Có thể là hung thủ cố tình để lại một số manh mối kì quặc để khiến chúng ta điều tra sai lệch thì sao.”

Những người khác cũng đều gật đầu tán thành, nói: “Chỉ có thể giải thích như vậy được thôi, nếu không, để lại miếng thuốc đó không còn ý nghĩa gì cả.”

Trương Học Quân lại nói: “Anh cả, vậy bây giờ chúng ta phải điều tra tiếp như thế nào?”

Triệu Thiết Dân nói: “Phương hướng trinh sát điều tra tiếp theo đây sẽ được tiến hành theo mấy hướng sau. Thứ nhất, Học Quân, người của cậu phụ trách điều tra máy camera và hỏi thăm về mối quan hệ của nạn nhân. Thứ hai, Đội trưởng Tống, anh bố trí người cầm hung khí - dây nhảy thể thao đi điều tra ở các cửa hàng bán văn phòng phẩm trong khu vực phía tây thành phố, xem xem có thể tìm ra nơi bán hay không. Ngoài ra, sẽ yêu cầu chuyên gia giám định vật chứng của Sở công an tỉnh giám định vết mực và chất liệu giấy của tờ giấy ‘Hãy đến bắt ta’, xem xem có thể phát hiện được gì không. Thứ ba, điều thêm người đi phỏng vấn dò hỏi thật nhiều cư dân ở khu vực đường Văn Nhất Tây, hỏi xem tối qua liệu có ai nhìn thấy người nào hoặc sự việc nào khác thường hay không, bao gồm nhân vật khả nghi dạo này xuất hiện ở gần đây. Hi vọng ba hạng mục công việc này có thể đem lại

tin tức tốt lành, nếu không, chỉ có thể dùng chiêu cuối cùng, thu thập một lượng lớn dấu vân tay của dân chúng để đối chiếu. Lần này, nạn nhân để lại ba chữ ‘người bản địa’, mọi người cần phải đặc biệt chú ý người dân địa phương.

Sau khi tan họp, Triệu Thiết Dân vừa quay trở lại văn phòng, một người cấp dưới chạy vào, nói: “Anh cả, vừa mới nhận được một manh mối quan trọng.”

Đêm hôm qua, ở đồn công an khu vực phía tây thành phố nhận được tin báo án của một người phụ nữ, nói khi cô ta tan làm từ quán bar về nhà, bị một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi uy hiếp, kéo vào trong khu vực cây xanh ở gần đó để tiến hành quấy rối tình dục. Thời gian quấy rối trùng khớp với thời gian xảy ra vụ án mạng. Và địa điểm quấy rối chính ngay cạnh nơi xảy ra vụ án, cách bãi xi măng trống đó chỉ 50 - 60 mét, ở giữa cách một bãi cỏ và mấy hàng cây.

Mắt Triệu Thiết Dân chột sáng bừng: “Lẽ nào, cái tên quấy rối nữ giới tối qua chính là hung thủ?”

Ông nheo mắt lại, xem ra nhất định phải điều tra cẩn thận vụ án quấy rối tình dục tối qua rồi.

Sáng sớm, Triệu Thiết Dân vừa mới đến đơn vị, Trương Học Quân đã đến tìm ông: “Anh cả, Chi cục đã cầm đến tài liệu vụ án Quấy rối. Nghe nói người đàn ông trung niên ngoài 40 tuổi này trong mấy tháng trở lại đây đã nhiều lần nửa đêm uy hiếp quấy rối nữ giới. Lần nào cũng đều kéo người phụ nữ về nhà một mình vào trong khu vực cây xanh, cầm dao uy hiếp, sau đó tiến hành quấy rối. Sau khi quấy rối xong, còn vênh vác đe dọa mấy câu, sau đó huênh hoang bước đi. Trong bản tin cũng đã nhiều lần nhắc đến.

Triệu Thiết Dân trừng mắt nói: “Vậy sao vẫn chưa bắt được?”

“Tên đó luôn chọn lựa canh chừng ở những đoạn đường không có ai qua lại để chờ đợi những người phụ nữ đi về nhà một mình trong đêm, chờ cơ hội để ra tay, cho nên vẫn chưa bắt được ngay tại chỗ. Chi cục ban đầu mặc dù đã lập án, nhưng cũng không quá coi trọng, và dù sao tên đó cũng chỉ quấy rối nữ giới, chứ không hề trực tiếp cưỡng dâm hay có những hành động gì nguy hại, cũng không cướp giật tài sản, tính chất không nghiêm trọng lắm. Mấy tuần nay tần suất gây án của tên đó đã tăng lên rõ rệt, bình quân cứ hai, ba ngày lại phạm tội một lần, trong sổ lập án đã có tới tám nữ nạn nhân, cho nên Chi cục đã tăng cường việc tuần tra ban đêm, cũng thông qua máy camera giám sát xung quanh để tìm kiếm nghi phạm. Nhưng người này thường xuyên đội mũ, không quay được đặc trưng chính diện của khuôn mặt. Sau khi điều tra toàn bộ máy camera giám sát ở suốt dọc đường, đã phát hiện gã có một sở thích quái dị.”

Triệu Thiết Dân thấy khuôn mặt của Trương Học Quân có vẻ hơi khác lạ, láy làm lạ, hỏi: “Sở thích quái dị gì vậy?”

Trương Học Quân bĩu môi nói: “Truy lùng dấu vết của gã qua máy quay camera suốt dọc đường, lần theo được gã nửa đêm vài lần chạy vào một số khu vực dân cư, rồi đại tiện trong cầu thang máy.”

Triệu Thiết Dân xoa trán, nói: “Chạy vào trong cầu thang máy để đại tiện? Đơn thuần chỉ là đại tiện thôi sao?”

Trương Học Quân gật đầu: “Đúng vậy, lần nào gã cũng đều đội mũ, rúc vào trong cầu thang máy, đại tiện, rồi lại rời khỏi khu dân cư.”

Đây là loại tâm lí gì vậy?

Triệu Thiết Dân chột trào dâng thứ cảm giác kỳ quái.

Xem ra là một kẻ biến thái, kẻ biến thái này liệu có phải là hung thủ của chuỗi các vụ án mạng hay không, ông không thể nào xác định chắc chắn được.

Triệu Thiết Dân nhận lấy tập hồ sơ của Chi cục, xem lướt qua một lượt, nghĩ một lát rồi nói: “Đã liên hệ với người phụ nữ báo án tối hôm kia chưa?”

“Đã hẹn rồi, tôi chuẩn bị lát nữa sẽ đến đó nói chuyện với cô ta để làm rõ tình hình.”

“Được, nhà cô ta ở đâu?”

“Ở ngay đường Văn Nhất Tây đi về phía bắc, nằm trong khu dân cư phía tây nam của trường Đại học Chiết Giang.”

“Đại học Chiết Giang?” Triệu Thiết Dân thần người đứng nguyên tại chỗ, nhắc đến Đại học Chiết Giang, ông liền nhớ đến một người bạn cũ, người đó chắc là sẽ có cách để giải thích tại sao hung thủ lại không để lại dấu chân. Ông ngừng một lát, nói: “Được, lát nữa tôi đi cùng cậu tới đó.”

“Anh cả, anh muốn tự đến đó sao?” Trương Học Quân cảm thấy hơi bất ngờ.

Trước đây những công tác điều tra cơ sở thế này, gần như đều là những người trinh sát phổ thông như Trương Học Quân phụ trách, Triệu Thiết Dân là Đội trưởng Chi đội Trinh sát hình sự, cũng tương đương với cấp bậc đồn trưởng của Chi cục. Những vị quan chức cấp bậc này thường rất ít khi tự mình tham gia phá án, phần lớn thời gian đều làm những việc ‘chỉ đạo lí luận’, đưa ra một số ‘chỉ thị’, càng không thể nào tự mình đi đến cơ sở để điều tra.

Triệu Thiết Dân gật đầu: “Đúng vậy, cùng đi.”

Một giờ đồng hồ sau, họ đến nhà cô gái đó. Cô gái đó họ Lưu, người phương Bắc, thuê một căn hộ ở phía tây thành phố.

Triệu Thiết Dân nhìn gương mặt của cô ta, mặc dù mới sáng sớm chưa

trang điểm, nhưng cũng có thể được coi là một cô gái đẹp, thân hình rất gợi cảm.

Cô gái cho biết mình là nhân viên phục vụ ở quán bar, cho nên gần như ban ngày nghỉ ngơi, buổi tối mới đi làm, thông thường nửa đêm trở về nhà, thời gian về nhà hầu như đều vào lúc 12 giờ đêm. Do tối hôm kia, bị làm cho sợ hãi đã xin nghỉ một ngày nên tối qua không đi làm. Về tình hình cơ bản của cô gái, Triệu Thiết Dân chỉ hỏi sơ qua như vậy thôi, còn về việc cô gái chỉ đơn thuần là nhân viên phục vụ ở quán bar hay không, hay còn làm thêm những mối làm ăn khác, không liên quan đến vụ án thì ông đương nhiên cũng không hiếu kì để hỏi cho thật kĩ.

Sau khi tìm hiểu được tình hình chung, Triệu Thiết Dân nói: “Cô Lưu, đối với tình hình ngày hôm kia, liệu có thể mời cô tường thuật lại tỉ mỉ hơn cho chúng tôi nghe được không?”

“Thực sự có thể bắt được kẻ biến thái đó chứ?” Cô gái hỏi tưởng lại hình ảnh tối ngày hôm kia, trong ánh mắt lộ ra sự ghê tởm.

Trương Học Quân ngăn người, bất cứ một người cảnh sát nào cũng đều không thể dám nói chắc là liệu có thể bắt được nghi phạm hay không, cậu đang nghĩ xem cần phải ứng phó như thế nào, Triệu Thiết Dân trả lời luôn: “Chắc chắn có thể, nhưng chúng tôi cần phải tìm hiểu tỉ mỉ hơn nữa, phân ghi chép báo án của cô ở đồn công an vẫn chưa được tỉ mỉ cho lắm.”

“Vậy được.” Cô gái gật đầu, “Đêm hôm kia, chắc là chưa đến 12 giờ, tôi bước từ xe bus xuống, lúc đó tôi không nhìn thấy ai ở trên đường Văn Nhất Tây, cứ thế đi về phía trước.”

“Đi khoảng bao nhiêu mét?” Triệu Thiết Dân hỏi.

“Thì đi từ trạm xe bus hướng thẳng đến chỗ đó, chắc là khoảng một, hai trăm mét.”

‘Ừm, được, cô nói tiếp đi’, Triệu Thiết Dân ghi vào quyển sổ.

“Đúng lúc đó thì có một người đàn ông khoảng ngoài 40 tuổi đeo kính đi đến, trông anh ta... ừm... khuôn mặt rất bình thường, hơi dài một chút, trên mặt không có nếp nhăn, tóc trung bình, không dài cũng không ngắn, nhìn trông có vẻ là một người cũng rất sạch sẽ.”

Triệu Thiết Dân lại cắt ngang: “Anh ta có đội mũ không?”

Cô gái lắc đầu: “Không đội, nhưng anh ta vai đeo một cái túi, hình như...”

hình như là một túi to đựng đàn ghita, tóm lại người đó xem ra trông có vẻ rất có tiền, không phải là kiểu công nhân. Lúc đó tôi cũng không thể nào có thể ngờ được anh ta lại có hành động như vậy. Sau đó tôi nghe thấy người của đồn cảnh sát nói máy camera quay được anh ta đội mũ, tôi nghĩ lúc đó chắc anh ta đã giấu mũ vào trong túi rồi, nếu như lúc đó giữa đêm hôm khuya khoắt anh ta còn đội mũ xuất hiện trước mặt tôi, có khả năng tôi sẽ có sự đề phòng nhất định.”

Triệu Thiết Dân gật đầu, đêm khuya xung quanh không có ai, nếu như có một người đội mũ đi về phía cô, phục trang đúng kiểu kẻ xấu như vậy, đương nhiên sẽ khiến cho nạn nhân đề cao cảnh giác. Thế nhưng đối phương lại không đội mũ, cách ăn mặc cũng rất bình thường, trông cũng rất sạch sẽ, thậm chí còn có nạn nhân khác khi hồi tưởng lại, nói rằng trên tay người này còn đeo một chuỗi ngọc phỉ thúy. Trông anh ta có vẻ rất giàu có, ai có thể ngờ được một người đàn ông trung niên lịch sự nho nhã như vậy, quay đầu lại đã kéo nạn nhân vào trong khu vực cây xanh để tiến hành quấy rối.

Trên mặt cô gái lộ ra thần sắc hoảng sợ, nói tiếp: “Tôi vừa đi lướt qua anh ta, mới được có vài bước, đột nhiên nghe thấy phía đằng sau có tiếng bước chân chạy tới. Tôi còn chưa kịp phản ứng lại, tên súc sinh đó đã kéo giạt tóc tôi lại, gã còn cầm một con dao, kéo tôi vào trong khu vực cây xanh, còn đe dọa nếu tôi kêu lên gã sẽ giết tôi ngay.”

Cho dù đã trải qua một ngày, nhưng khi nhớ lại cảnh tượng đó, cô gái vẫn sợ hãi, run rẩy.

Khi cô đến trình bày sự việc ở đồn công an, phương thức gã quấy rối cô là... Triệu Thiết Dân hắng giọng, nhưng vẫn phải nói nốt câu, “Phương thức quấy rối của gã là bắt cô giúp gã thỏa mãn à?”

Cô gái chau mày, lộ ra nét mặt ghê tởm, cúi đầu nói: “Không phải, là gã dùng dao ép tôi, còn gã tự mình làm việc đó.”

“Không phải là cô giúp, mà là gã tự mình làm việc đó sao?”

‘Ừm’, cô gái gật đầu về vô cùng ghê tởm.

“Trong khoảng bao lâu?”

“Chỉ một chút.” Nói xong, cô gái chợt cảm thấy không ổn, liếc nhìn cảnh sát, nét mặt hai người tỏ ra rất nghiêm túc, cô vội bổ sung thêm, “Chắc là

khoảng một, hai phút.”

Nét mặt Triệu Thiết Dân tỏ ra ngỡ ngàng, ông cảm thấy hai người cảnh sát nam đứng trước mặt hỏi nữ nạn nhân về chi tiết bị quấy rối của đối phương rất không ổn, nhưng vì điều tra vụ án nên vẫn cứ phải hỏi đến cùng: “Sau đó anh ta liền bỏ đi à?”

“Đúng vậy, sau đó bộ dạng của gã rất hoảng hốt, lập tức chạy đi, thực ra tôi còn sợ hãi hơn, đợi đến khi gã đi được một lúc tôi mới dám đứng dậy, chạy một mạch đến cổng khu dân cư, gọi bảo vệ, rồi báo cảnh sát, nhưng cũng không bắt được gã.”

Triệu Thiết Dân nghe lời miêu tả của cô gái, thấp thoáng cảm thấy có điều gì đó bất bình thường, nhưng nhất thời lại không thể nào nghĩ ra được trong lời miêu tả của cô ta rốt cuộc là có vấn đề gì. Sau đó lại xác nhận một lượt địa điểm phạm tội, chính là khu vực chỉ cách hiện trường xảy ra vụ án có 50 - 60 mét, ở giữa cách một số cây cối và cỏ xanh.

Sau khi điều tra xong, Triệu Thiết Dân và Trương Học Quân lái xe cảnh sát đến trường Đại học Chiết Giang, anh quyết định tìm gặp người bạn cũ đó để trò chuyện.

Phần II

Bi Kịch Của Chuyên Gia Logic

Nhiệt độ nắng nóng vẫn đang hoành hành, hôm nay là buổi học đầu tiên của học kì mới trong trường Đại học Triết Giang, thầy giáo Nghiêm Lương của khoa Toán đang đứng ở cầu thang máy phía dưới tòa lầu của giảng đường, ấn thang máy.

Ánh nắng chói chang chiếu thẳng vào hành lang, làm đổ bóng của ông vào bức tường, Nghiêm Lương nóng đến nổi mẩn, chỉ muốn nhanh chóng được vào lớp học để hưởng bầu không khí mát lạnh từ chiếc điều hòa.

‘Kính coong’, cửa thang máy bên trái mở ra, Nghiêm Lương vội vã bước vào.

“Ồ.” - Chính trong khoảnh khắc chân ông vừa chạm đất, theo bản năng, Nghiêm Lương đưa chân về chỗ khác, bởi vì khóe mắt ông đã phát hiện ra ở dưới chân ông có một đồng lù lù.

Đợi đến khi ông đứng vững rồi mới nhìn rõ, bỗng chốc chột rùng mình, thật không ngờ giữa hai chân ông là một đồng phân!

Ông lập tức nhảy dựng lên, lao ra khỏi thang máy, nhắc hai chân lên để xem xét tình hình, phù, không giẫm phải. Ông cảm thấy vô cùng may mắn như vừa được tái sinh bởi vì ông đi sandal, nếu mà giẫm phải thì không những dép sandal bị vứt đi luôn, ngay cả bàn chân này cũng có thể cưa đi được ấy chứ.

Chuyện gì vậy chứ? Thật không ngờ có kẻ dám đại tiện ở trong cầu thang máy.

Giữa ban ngày ban mặt, ở trong thang máy lại xuất hiện đồng phân? Không chỉ là kinh ngạc, trong đầu ông còn xuất hiện một dấu cảm thán.

Ông lắc đầu thở dài, ngao ngán về tâm lí của con người hiện đại, vừa tiếp tục ấn cầu thang, muốn vào trong thang máy phía bên phải. Nhưng con số trên màn hình hiển thị ở thang máy bên phải vẫn dừng ở tầng số 6, mỗi lần

ông ấn thì thang máy đang có bãi phân ở bên trái tự động mở ra. Nếu như phía tầng trên không có ai đi xuống, theo như trình tự thiết kế của thang máy, thang máy ở bên phải sẽ nhất định không mở ra.

Ánh nắng chói chang khiến cho ông toàn thân đầm đìa mồ hôi, phòng học ở tầng 6, thời tiết thế này ông không muốn đi cầu thang bộ chút nào, dù sao chịu đựng một chút thì cũng sẽ đến ngay thôi. Ông đành phải bịt mũi bước vào trong thang máy bên trái, ấn số 6.

Rất nhanh chóng, cầu thang máy lên đến tầng 6, tiếp đó là một tiếng ‘Kính coong’, nhưng đã xảy ra sự cố, cửa thang máy không hề mở ra.

Ông lại một lần nữa ấn nút mở, cánh cửa rung lắc nhưng vẫn không mở ra. Ông lại ấn tiếp nút mở, kết quả là tất cả các con số đều bừng sáng, thang máy không hề nhúc nhích chút nào nữa.

Đúng là khốn khổ, Nghiêm Lương vô cùng bức bối, buổi đầu tiên của học kì mới mà đã bị nhốt ở trong thang máy, lại là ngày trời nắng nóng oi bức, bên trong còn có một bãi phân bốc mùi hôi thối, đúng là sắp ngộp thở rồi.

Ông ấn nút báo động trong thang máy, nói vào bộ đàm rất lâu nhưng không có ai nghe.

Khốn khiếp, bọn quản lí hậu cần của trường học đang làm cái gì thế!

Đợi suốt mấy phút liền, tình hình không có gì tiến triển cả, ông nóng nực không tài nào chịu nổi nữa, bèn kéo áo sơ mi lên để làm quạt.

Bắt buộc phải nghĩ ra cách khác thôi, ông lôi di động ra, ấn nút điện thoại của sinh viên, bảo các em đến trước cửa thang máy để mở, kết quả là vẫn không mở ra được.

Sinh viên bèn đi gọi bảo vệ, đến tận khi chuông vào học vang lên, bảo vệ cuối cùng cũng đã đến, mở nút cấp cứu, như vậy ông mới lại được nhìn thấy mặt trời.

Nghiêm Lương vung tay, bước nhanh ra khỏi thang máy, hít hà thật sâu bầu không khí tươi mới ở bên ngoài. Ông nhìn thấy bảo vệ và bảy, tám em sinh viên bèn tỏ rõ lời cảm ơn, rồi than thở: “Đây đúng là trải nghiệm đau khổ, may mà đã ra được rồi, ôi, chịu hết nổi rồi, tiếng chuông vào lớp vang lên rồi phải không? Chúng ta vào lớp thôi.”

Ông gọi các sinh viên vào học, nhưng khi ông bước lên mấy bước thì lại phát hiện ra các sinh viên ở phía sau mình vẫn đứng nguyên không hề nhúc

nhích. Ông dừng bước, lấy làm lạ quay lại xem, nét mặt của các sinh viên đều vô cùng sửng sốt, miệng há hốc, mắt tròn tròn nhìn chăm chăm vào bãi phân trong thang máy.

Nghiêm Lương ngẩn người, lập tức phản ứng lại ngay, lớn tiếng nói: “Đợi một lát, việc này... tôi có thể giải thích được không?”

Một giây sau, bầu không khí cô đọng xung quanh cuối cùng cũng được chuyển động trở lại, bảo vệ rõ ràng rất nhanh nhẹn tốt bụng giải vây cho ông, “Không sao, không sao, thầy giáo cứ lên lớp trước đi, đợi lát nữa tôi dọn dẹp một chút là được thôi mà.”

Các em sinh viên cũng tỏ ra rất thấu hiểu: “Thầy giáo yên tâm, chúng em sẽ không nói lộ ra ngoài đâu.”

“Phải rồi, đây là lẽ thường tình của con người mà. Lại bị nhốt lâu như vậy...”

“Ừm, thầy giáo cũng là người mà.”

“Đây vốn không phải là việc không thể nói ra ngoài được, câu ‘chịu hết nổi rồi’ mà tôi vừa nói không phải là ý chỉ điều này...”

Các em sinh viên lại lần lượt an ủi ông: “Không sao đâu ạ, ai cũng gặp phải sự cố mà, bọn em đều có thể hiểu được nhất định sẽ giữ bí mật!” Nói rồi, tất cả sinh viên thật không ngờ đều coi như không có gì xảy ra, tất cả cùng bước vào lớp học.

Nghiêm Lương tròn mắt vẻ khoa trương, ngẩn người đứng nguyên vị trí cũ, nhìn vạt áo sơ mi nhăn nhúm bung ra ngoài và chiếc thắt lưng bị nới rộng của mình, bây giờ cho dù ông có trăm cái miệng cũng không thể nào giải thích nổi.

Ngày đầu tiên của học kì đã gặp phải sự việc như thế này, tâm trạng của Nghiêm Lương thực sự vô cùng tồi tệ.

Vốn dĩ tiết đầu tiên của năm học mới, theo thường lệ ông chuẩn bị một loạt những lời mở đầu, thông qua phong cách hài hước thú vị của ông, để có thể nói lên chủ đề “Toán học là cha đẻ của tất cả các môn khoa học”.

Còn bây giờ thì sao, không cần lời mở đầu nữa, học sinh đã đủ cảm thấy ông vô cùng hài hước rồi.

Ông không còn chút hứng thú nào, chỉ có thể sống sượng giảng hai tiết về toán logic. Cuối cùng cũng gắng gượng được đến lúc hết giờ, chỉ muốn

nhANH chóng rời khỏi đó.

Một nam sinh viên vừa sắp xếp cặp sách chuẩn bị ra về, vừa nhìn vào di động và đọc lớn tiếng: “Bản tin của thành phố Hàng hôm nay thông báo, trong khu vực phía Tây thành phố gần đây xuất hiện một người nam giới biến thái, đã nhiều lần nửa đêm uy hiếp những cô gái trẻ trở về nhà một mình, kéo họ vào trong khu vực cây xanh để tiến hành quấy rối. Theo như lời miêu tả của nạn nhân, người này khoảng ngoài 40 tuổi, tóc hơi ngắn, đeo kính, dáng vẻ bên ngoài trông rất nhỏ nhẽ. Qua tìm hiểu ở Chi cục Công an khu vực Tây Hồ, phóng viên cho biết cảnh sát đã nắm được nhiều đặc trưng của người này, thông qua điều tra những máy quay camera xung quanh, người này nhiều lần nửa đêm vào trong thang máy của khu dân cư gần đây để đại tiện, hành vi vô cùng quái dị. Cảnh sát đang gấp rút tiến hành công tác vây bắt, đồng thời cũng sẽ tăng cường tuần tra ban đêm ở khu vực lân cận...”

Cậu sinh viên cứ đọc, còn tất cả ánh mắt của những sinh viên khác đều hướng về phía Nghiêm Lương.

Hơn 40 tuổi, tóc hơi ngắn, đeo kính, dáng vẻ nhỏ nhẽ, điều quan trọng nhất là... đại tiện trong thang máy... không phải chứ, hoàn toàn nhất quán kìa?

Nghiêm Lương đang thu dọn trên bục giảng, cảm thấy bầu không khí khác lạ, khóe mắt ông liếc nhìn thấy sự khác thường của các sinh viên, khuôn mặt chợt nóng bừng, càng luống cuống. Trời ơi, hôm nay thực sự có thể xui xẻo được như vậy sao?

Nhưng chưa phải là rất xui xẻo, mà còn là xui xẻo hơn nữa. Đúng lúc này, một sinh viên nữ vốn đã chạy khỏi phòng học, liền chạy trở lại, hét lớn: “Thầy giáo Nghiêm, phía bên ngoài... phía bên ngoài có cảnh sát tìm thầy.”

Tất cả các sinh viên đều hướng ánh mắt ra phía ngoài cửa lớp học, ở đó có hai người cảnh sát đang đứng, Triệu Thiết Dân hất cằm trợn mắt, nhìn Nghiêm Lương với nét mặt vô cùng nghiêm nghị, kêu lên một câu với vẻ sốt ruột: “Nhanh lên đi, tìm anh lâu lắm rồi.”

Ánh mắt của các sinh viên lại quay trở về trên gương mặt Nghiêm Lương, trên nét mặt của các bạn trẻ tràn ngập sự chấn động, như thể ‘chân tướng sự việc đã rõ ràng’. Trong suy nghĩ của mọi người đều hiện lên hình ảnh

Nghiêm Lương bị đeo còng số 8 và dẫn đi.

Nghiêm Lương bỗng chốc như thể bị tảng băng làm cho đông cứng lại, ông nhìn Triệu Thiết Dân, cuối cùng nhét dụng cụ giảng dạy vào trong cặp da, sau đó mím chặt môi, cúi đầu bước ra ngoài cửa như thể là người có tật giật mình.

Nghiêm Lương cắn chặt răng, trừng mắt với Triệu Thiết Dân, khẽ hạ giọng trách móc: “Anh mặc cảnh phục chạy đến trường làm gì thế?” Ông liếc nhìn thấy ở bên dưới tòa giảng đường đậu một chiếc xe như chiếc xe cảnh sát BTU, là loại xe thường dùng để truy bắt tội phạm, ông càng như muốn thổ huyết, “Gì cơ, thật không ngờ còn đi cả xe BTU đến, cả tấm thân trong sạch của tôi coi như là đã bị hủy hoại trong một ngày rồi.”

Triệu Thiết Dân tỏ vẻ vô tội: “Cái gì mà trong sạch bị hủy trong một ngày? Tôi vừa mới đi điều tra vụ án ở ngay đường Văn Nhất Tây, không kịp thay quần áo, nhớ đến anh liền tiện đường đến đây.”

‘Được rồi, được rồi, có chuyện gì không? Việc liên quan đến công việc thì đừng có tìm tôi, nếu mời tôi đi ăn thì hôm khác đợi anh thay quần áo rồi hãy đến nhé’. Ông bước nhanh về phía trước, không thềm tiếp xúc với người cảnh sát này.

Triệu Thiết Dân đi theo phía sau ông, mỉm cười nói: “Được, vậy thì cùng đi ăn, tôi lên xe thay quần áo.”

Nghiêm Lương quay người nói: “Người anh em à, anh tìm tôi rồi cuộc là có việc gì vậy? Anh không giống chỉ đơn thuần là mời tôi đi ăn đâu.”

Triệu Thiết Dân mỉm môi: “Thực ra là có một vụ án.”

Nghiêm Lương mặt tỉnh bơ, nói: “Thế thì không cần phải nói tiếp nữa đâu, năm năm trước tôi đã từ chức rồi, từ lâu đã không còn là cảnh sát nữa, bây giờ tôi chỉ là một người thầy giáo, không muốn có bất cứ liên quan gì với cảnh sát nữa cả.”

“Ừm... Tôi biết suy nghĩ của anh. Nhưng chắc chắn anh cũng đoán ra được, những vụ án thông thường thì tôi vốn không đến đây để tìm anh. Chỉ là vụ án lần này rất hóc búa, hôm qua ở đường Văn Nhất Tây vừa mới xảy ra một vụ án mạng, anh có nghe nói không?”

“Chưa nghe thấy, cũng không quan tâm.”

Triệu Thiết Dân ho khan mấy tiếng, “Trước đây giới truyền thông cũng đã đăng tin, trong khu vực phía tây thành phố suốt ba năm nay đã xảy ra nhiều vụ án mạng, lần nào ở hiện trường vụ án hung thủ cũng đều để lại hàng chữ ‘Hãy đến bắt ta’, điều này chắc anh cũng đã nghe thấy rồi chứ?”

Nghiêm Lương nhìn Triệu Thiết Dân: “Vụ án thứ năm rồi à?” Ông bật cười nhìn người đồng nghiệp cũ với vẻ vui mừng trước tai họa của người khác, “Nhưng việc này thì có liên quan gì đến tôi chứ?”

“Dù sao trước đây anh cũng từng là cảnh sát, còn là thành viên tổ chuyên gia của Sở Công an tỉnh nữa mà.”

“Đừng có nhắc đến trước đây với tôi. Nếu như không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước đây, anh phá án bận rộn, cũng đừng lãng phí thêm thời gian ở chỗ tôi nữa.” Nghiêm Lương quay người bước đi.

Triệu Thiết Dân kéo ông lại ghé sát đến, nói: “Không bàn về vụ án cũng được, anh hãy nói cho tôi biết một việc. Nếu như hung thủ kéo một người ở trên nền đất ẩm hơn chục mét có cách nào không để lại dấu chân của hắn được không?”

“Đi trên nền đất ẩm mà không để lại dấu chân ư? Việc này chưa bao giờ gặp cả.” Nghiêm Lương nhíu mày vẻ hỏi hiểu kì, nhưng ngay lập tức lại khôi phục được vẻ mặt lạnh lùng vừa nãy, nói: “Phá án là việc của cảnh sát các anh, không liên quan tới tôi.”

Triệu Thiết Dân nói: “Tạm thời anh có thể không coi tôi là cảnh sát nữa, chỉ coi như chúng ta đang nói chuyện phiếm với nhau thôi.”

Nghiêm Lương suy nghĩ một lát nói: “Anh chỉ có một câu hỏi này thôi phải không?”

Triệu Thiết Dân gật đầu, nói: “Đúng vậy, chỉ hỏi anh mỗi câu này thôi.”

“Nói cho anh biết đáp án thì anh sẽ đi ngay, sẽ không đến quấy nhiễu tôi nữa chứ?”

Triệu Thiết Dân tươi cười trả lời: “Được, sẽ không đến quấy nhiễu anh nữa.”

Nghiêm Lương nói: “Nhưng tôi có một điều kiện.”

“Anh cứ nói.” Triệu Thiết Dân rất thoải mái.

Nghiêm Lương nói: “Anh là lãnh đạo, lời nói có sức nặng, tôi hi vọng anh

có thể tạo thêm chút áp lực cho Chi cục Tây Hồ, để họ chịu bỏ chút sức lực nhanh chóng tóm được tên biến thái ở khu vực phía tây thành phố đó.”

Triệu Thiết Dân chột biến sắc, nói vẻ nghiêm túc: “Ý anh muốn nói đến thằng cha được nhắc đến trong bản tin phải không?”

“Đúng vậy.”

Triệu Thiết Dân nói vẻ nghiêm nghị: “Anh có manh mối gì vậy?”

Nghiêm Lương chỉ vào thang máy, nói: “Trong thang máy phía bên trái này, sáng nay có một bãi phân, tôi thấy trong bản tin có nói, rất có khả năng đó là do tên biến thái đó đã ị ra.”

Triệu Thiết Dân vội vàng quay người gọi Trương Học Quân, dặn dò với cậu một hồi, bảo cậu ta đến bộ phận bảo vệ của trường học lấy đoạn băng video giám sát cầu thang máy về để điều tra. Sau đó nói với Nghiêm Lương: “Anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ nhanh chóng tóm được thằng cha này. Vụ án của tên biến thái này bắt đầu từ hôm qua đã không còn thuộc về sự quản lí của Chi cục nữa, trực tiếp do tôi giải quyết.”

Nghiêm Lương cảm thấy vô cùng bất ngờ: “Anh phụ trách loại vụ án còn con này sao?”

Triệu Thiết Dân nghiêm túc, nói: “Bởi vì chúng tôi nghi ngờ người đàn ông biến thái và hung thủ trong vụ án thứ năm là cùng một người.”

Nghiêm Lương cười khẩy: “Ha ha, thật sao?”

“Bây giờ vẫn chưa thể xác định chắc chắn được, đêm hôm kia, nơi mà tên biến thái quấy rối nữ giới chính là ở ngay bên cạnh hiện trường vụ án mạng, hơn nữa thời gian rất sát nhau, cho nên việc bắt được tên biến thái đó là việc hết sức cấp bách của chúng tôi hiện nay. Ồ, nhưng tôi cũng rất hiếu kì sao anh lại quan tâm tới vụ án này như vậy chứ?”

Nghiêm Lương lộ ra bộ mặt sượng sùng, nói vẻ hàm hồ: “Cũng không có gì, sáng nay tôi đã bước vào trong chiếc thang máy bên trái này, khi đi ra vừa vịn gặp mọi người, xảy ra chút hiểu nhầm.” Ông vội vàng bổ sung thêm, “Chỉ là chút hiểu lầm nho nhỏ, anh đừng nghĩ nhiều, tôi đã giải thích rõ từ lâu rồi, anh nhìn này, tôi sao có thể giống loại người đó được chứ? Tôi lên giảng đường đại học, sao có thể.”

Triệu Thiết Dân lần đầu tiên nhìn thấy Nghiêm Lương nói chuyện rườm rà, dài dòng như vậy, ông cố gắng kìm nén để khỏi bật cười, kéo Nghiêm

Lương lại, nói: “Được rồi, tôi sẽ không nghĩ nhiều đâu, chúng ta hãy đi ăn cơm nào!”

“Thời gian trôi qua nhanh thật đấy, loáng cái anh đến trường dạy học đã năm năm rồi, trước tiên là anh, sau đó là Lạc Vấn - Trưởng ban Kỹ thuật hình sự của thành phố Ninh, đều đi hết cả. Mấy năm nay có mấy người mới đến, tôi cứ luôn cảm thấy không thể nào bằng hai người các anh.” Triệu Thiết Dân uống một ngụm nước, nhìn Nghiêm Lương.

Nghiêm Lương khẽ nheo mắt: “Anh nói là Lạc Vấn không làm cảnh sát nữa rồi à?”

Triệu Thiết Dân thoáng kinh ngạc: “Anh không biết sao? Ô, phải rồi, anh từ chức còn sớm hơn cả Lạc Vấn, xem ra đúng là anh không may mắn quan tâm gì đến việc của cảnh sát nữa rồi.”

“Lạc Vấn đi đâu vậy?”

Triệu Thiết Dân lắc đầu: “Không rõ, tôi nghe bạn bè ở thành phố Ninh nói, anh ấy từ chức để kinh doanh làm ăn, tính ra cũng phải được ba năm rồi đấy.”

“Anh ấy mà cũng từ chức để đi làm ăn kinh doanh sao?”

“Đúng vậy, ai nấy cũng đều muốn kiếm được nhiều tiền, nghe nói lúc đó, khi anh ấy nộp đơn từ chức, lãnh đạo Sở Công an thành phố đều ra sức níu giữ, còn đăng kí cho anh ấy căn hộ cao cấp hơn, kết quả là anh ấy vẫn quyết chí ra đi. Hình như nói là trong tay anh ấy có mấy bằng sáng chế, rồi lại có mấy hạng mục chức danh chuyên gia, từ chức và ra ngoài làm, chỉ cần cầm mấy bằng sáng chế và chức danh là có thể kiếm được rất nhiều tiền.”

Nghiêm Lương thở dài: “Phần lớn bằng sáng chế đều là danh nghĩa đơn vị, nhưng anh ấy cũng giữ lại vài bằng sáng chế vi trắc lượng cho riêng mình, ừm... nhưng từ trước tới nay tôi vẫn cho rằng anh ấy là người không màng tới danh lợi, anh ấy chọn lựa làm bác sĩ pháp y cũng xuất phát từ sự say mê nhiệt huyết với công việc này, tôi nghĩ anh ấy từ chức chắc là còn có lí

do nào khác nữa - có lẽ giống như tôi. Tính ra, kể từ sau khi tôi rời khỏi Sở Công an tỉnh, thì cũng không gặp lại anh ấy nữa. Anh ấy đã từ chức rồi, ôi, đáng tiếc... thật là đáng tiếc.”

Triệu Thiết Dân đón lời: “Đúng vậy, khối kiến thức chuyên nghiệp, không dùng để giải quyết vấn đề thực tế lại nằm im trong trường để dạy học, thực sự quá đáng tiếc.”

Nghiêm Lương liếc nhìn Triệu Thiết Dân một cái, bật cười: “Anh cũng đã học được cách châm biếm người khác rồi à?”

“Quen biết anh lâu như vậy, ít nhiều cũng học được một chút chứ.” Triệu Thiết Dân vỗ tay nói: “Được rồi, quay về chủ đề chính, anh yêu cầu bắt tên biến thái đó, tôi đã đồng ý rồi. Đến giờ anh hãy giúp tôi nghĩ xem hung thủ làm thế nào để không lưu lại dấu chân? Tiếp đến, anh liền nói cho Nghiêm Lương biết từng chi tiết tại hiện trường.

Nghe xong, Nghiêm Lương trầm mặc hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên, nhìn Triệu Thiết Dân, nói: “Thật không ngờ anh lại gặp phải đối thủ như thế này.”

Triệu Thiết Dân khẽ chau mày: “Sao vậy?”

“Tổ chuyên án thành lập bốn lần và giải tán bốn lần, dốc vào đây bao nhiêu nguồn nhân lực, điều tra đã gần ba năm rồi, đến tận bây giờ ngay cả hình dáng cơ bản nhất của hung thủ cũng không có, khả năng phản trình sát của tên này không hề tầm thường chút nào.”

“Đúng vậy, nếu không thì tôi cũng không cần đến tìm anh.”

“Nhưng hấn lại để lại hàng chữ ‘Hãy đến bắt ta’ để khiêu chiến với cảnh sát.”

“Rất huênh hoang.”

Nghiêm Lương lắc đầu: “Tôi cho rằng nếu chỉ định nghĩa hung thủ huênh hoang, là rất phiến diện. Hung thủ phạm tội đã sử dụng rất nhiều thủ đoạn phản trình sát, rõ ràng là không muốn bị cảnh sát bắt được. Trong một vụ mưu sát, nếu như hung thủ không muốn bị bắt, thông thường thủ đoạn của hấn càng đơn giản càng tốt. Nếu như hấn không để lại tờ giấy này, e rằng cũng chỉ là một vụ án mạng thông thường, không kinh động đến lực lượng cảnh sát của hai cấp thành phố và tỉnh, cũng sẽ không do anh - người thuộc cấp độ lãnh đạo này phụ trách đôn đốc phá án. Nguồn vực cảnh sát chuyên

nghiệp được dốc vào đương nhiên cũng không ít, đối với chính bản thân hung thủ, đương nhiên cũng sẽ an toàn hơn.”

Triệu Thiết Dân gật đầu: “Nếu như không phải vì hàng chữ ‘Hãy đến bắt ta’, vụ án này có lẽ cũng chỉ do Chi cục khu vực phụ trách thôi, sẽ không thành lập tổ chuyên án liên hiệp giữa hai cấp tỉnh, thành phố.”

“Hắn dùng rất nhiều thủ đoạn phản trình sát, rõ ràng là không muốn bị bắt. Nhưng hắn để lại hàng chữ này, đã gây nên sự quan tâm chú ý của cảnh sát, rõ ràng lại làm tăng thêm khả năng hắn bị bắt. Đây chẳng phải là việc rất mâu thuẫn sao?”

Triệu Thiết Dân suy nghĩ giây lát, rồi nói: “Vậy anh có suy nghĩ như thế nào?”

Nghiêm Lương nói: “Tôi không biết, qua những manh mối hiện có thì không thể nào tiến hành suy luận, chỉ có thể là phỏng đoán, mà phỏng đoán thì lại không phải là thế mạnh của tôi. Tóm lại, cảnh sát dàn thế trận như vậy mà trong suốt ba năm vẫn không bắt được hắn, rõ ràng hắn là đối thủ rất cao minh. Từng động tác trong quá trình phạm tội của một đối thủ cao minh, chắc chắn là có dụng ý của hắn.”

Triệu Thiết Dân xoa cằm, nói: “Tạm thời không cần quan tâm đến dụng ý của hắn, việc trước tiên tôi cần phải làm rõ hắn làm thế nào để kéo được nạn nhân qua khu vực cây xanh mà không để lại dấu chân.”

Nghiêm Lương nói: “Muốn kéo nạn nhân đi hàng chục mét mà không để lại dấu chân, cũng không phải là không có cách, chỉ có điều tôi không hiểu tại sao hung thủ lại phải làm cho sự việc trở nên phức tạp như vậy.”

“Anh có cách nào?”

“Những điều kiện hạn chế ở hiện trường rất nhiều. Trước tiên, hung thủ là người, không biết bay. Tiếp theo, khu vực cây xanh toàn là đất ẩm, chỉ cần giẫm lên, tất sẽ để lại dấu chân. Cách hung thủ kéo nạn nhân chỉ có hai loại khả năng. Một là, hung thủ đứng là đã bước lên khu vực cây xanh, hai là, hung thủ không hề bước qua khu vực cây xanh.”

“Không hề bước qua khu vực cây xanh, làm sao có thể như vậy được chứ?”
Triệu Thiết Dân lắc đầu.

Nghiêm Lương nói: “Nếu như hung thủ sau khi thít chặt cổ nạn nhân, lại lấy thêm ra một sợi dây thừng dài để buộc chặt, sau đó ném một đầu sợi dây

thường dài sang phía đối diện khu vực cây xanh, sau đó hấn đi vòng qua khu vực cây xanh sang phía đối diện, nắm lấy sợi dây thừng kéo người qua đó, việc này có thể thực hiện được. Nhưng làm như vậy thì sẽ có hai vấn đề, một là nạn nhân lúc đó có thể chưa chết, nếu như hung thủ làm như vậy, nạn nhân rất có khả năng sẽ chạy thoát. Hai là hấn chạy vòng qua phía sau khu vực cây xanh sẽ lãng phí mất rất nhiều thời gian, nếu như vừa vịn lúc đó có xe ô tô đi qua, vậy thì hấn sẽ bị phát hiện ngay tại chỗ.”

Triệu Thiết Dân nghĩ một lát nói: “Nếu như hung thủ là hai người thì sao? Một người khống chế nạn nhân, còn một người đứng ở phía bên kia khu vực cây xanh kéo người.”

Nghiêm Lương kiên quyết lắc đầu: “Không thể nào anh nói vụ án này không phải vì tiền bạc, cũng không phải là giết người trả thù. Thế nhưng nếu phạm tội theo nhóm, thì thường một là vì tài sản, hai là vì có kẻ thù chung, nếu không thì sẽ thiếu hụt mất nền tảng lợi ích chung cần thiết của nhóm tội phạm, do đó nhóm tội phạm không có khả năng tồn tại. Hơn nữa, qua việc điều tra năm vụ án mạng của các anh, những manh mối có được đều rất hạn hẹp, dấu vân tay cũng là của cùng một người, hơn nữa nếu phạm tội theo nhóm thông thường sẽ để lại nhiều dấu vết hơn nữa. Cho dù đoàn đội có hai người đi nữa thì cũng không nhất thiết phải làm vậy.”

Triệu Thiết Dân gật đầu, nói: “Vậy thì một khả năng khác mà anh nói đến, hung thủ đúng là đi qua khu vực cây xanh, nhưng không để lại dấu chân, sao có thể làm được việc này chứ?”

“Rất đơn giản, hung thủ đi giày của nạn nhân. Chẳng phải là ở dấu vết kéo lê có dấu chân của nạn nhân sao? Các anh cho rằng nạn nhân bị hung thủ kéo lê, trong lúc giãy giụa đã để lại dấu chân, nhưng rất có thể dấu chân này vốn không phải của nạn nhân, mà là của hung thủ. Hung thủ không những đi giày của nạn nhân, mà trong lúc kéo lê còn cố tình mô phỏng theo đặc trưng loại dấu chân của nạn nhân để lại trong lúc giãy giụa.”

Triệu Thiết Dân nói: “Nhưng nếu như vậy, hung thủ đi đôi giày của nạn nhân, nạn nhân chân trần giãy giụa, cũng sẽ để lại dấu chân trần chứ?”

Ánh mắt Nghiêm Lương khẽ nheo lại, nói: “Nếu như nạn nhân lúc đó đã chết rồi thì sao?”

“Nhưng sau đó nạn nhân vẫn còn viết lại mấy chữ ở trên nền xi măng,

chứng tỏ lúc trước anh ta vẫn chưa chết.”

“Các anh chắc chắn mấy chữ đó là do nạn nhân viết sao?”

Triệu Thiết Dân nghĩ một lát, nói: “Việc này vẫn phải quay về điều tra tỉ mỉ hơn, nhưng nếu như mấy chữ đó là do hung thủ để lại, hẳn viết mấy chữ đó có ý nghĩa gì chứ?”

Nghiêm Lương lắc đầu: “Việc này thì tôi không rõ, có lẽ là việc mà cảnh sát các vị cần suy nghĩ. Tóm lại, căn cứ vào manh mối mà anh cung cấp, bất luận dùng cách nào để kéo lê, kết quả mà tôi đưa ra chỉ có một, chính là Tôn Hồng Vận khi đang ở khu vực cây xanh thì đã chết rồi, chứ không phải là sau khi bị kéo vào chỗ nền xi măng mới bị giết chết. Mấy chữ viết trên nền xi măng, chắc chắn là do hung thủ để lại. Tôi kiến nghị anh một là trở về đối chiếu giám định nét chữ ở nền xi măng, hai là tìm chuyên gia giám định dấu chân của Sở Công an tỉnh để điều tra xem dấu chân để lại trên mặt đất rốt cuộc là của ai?”

Nghiêm Lương thái độ vô cùng chắc chắn đối với sự phán đoán của mình. Triệu Thiết Dân chậm rãi gật đầu: “Được!”

Nghiêm Lương lại nói: “Nhưng vì sao hung thủ lại làm như vậy, đây là một vấn đề lớn.”

“Là ý gì vậy?”

Nghiêm Lương lại giải thích: “Đối với hung thủ, cách làm đơn giản nhất là khi ở khu vực cây xanh hẳn tấn công nạn nhân thì trực tiếp giết chết anh ta luôn, sau đó ném vào trong khu vực cây xanh rồi bỏ đi luôn. Đây mới chính là cách làm an toàn nhất đối với hung thủ. Hẳn cần gì phải kéo nạn nhân ra khoảng nền xi măng, mất bao nhiêu công như vậy còn dựng lên hiện trường phạm tội không để lại dấu vết. Hẳn chắc chắn có logic phạm tội của hẳn, chỉ là tôi không nghĩ cho thông suốt được, cho nên lãnh đạo Triệu à,” ông mím môi, “thời gian ba năm qua, tổ chuyên án thành lập bốn lần và cũng giải tán bốn lần, không chỉ đơn thuần là bởi vì cảnh sát không được may mắn, mãi không bắt được hung thủ, mà là hẳn tuyệt đối không hề đơn giản, anh phải có tâm lí chuẩn bị thật tốt.”

Triệu Thiết Dân hít thở một hơi thật sâu, thần sắc càng trở nên nặng nề.

Nghiêm Lương mỉm cười, làm dịu bầu không khí, nói: “Phải rồi, lúc trước anh nói tên biến thái đó dính líu đến hiện trường vụ án mạng lần này à?”

Triệu Thiết Dân khôi phục lại thần sắc bình thường, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Đối với tên biến thái đó, có những manh mối nào?”

“Những manh mối trực tiếp mà chúng tôi nắm được cũng tương tự với những gì trong bản tin nhắc đến, người nam giới này ngoài 40 tuổi, đeo kính, chiều cao và thể hình đều ở mức trung bình, ừm... trông giống như anh vậy.”

Ông nhìn sắc mặt có vẻ khó coi của Nghiêm Lương, mỉm cười, nói tiếp: “Mấy tháng trở lại đây, người này nhiều lần xuất hiện ở khu vực phía tây thành phố, giữa đêm khuya uy hiếp những cô gái trẻ về nhà một mình, kéo vào trong những góc hay khu vực lùm cỏ để tiến hành quấy rối. Khi phạm tội thường đội mũ cho nên máy quay camera không quay được khuôn mặt thực sự của gã. Sau khi sự việc xảy ra, các nạn nhân hồi tưởng lại cũng chỉ có thể miêu tả lại được hình dáng khái quát, ngũ quan hoàn toàn không có đặc trưng đặc biệt để phân biệt. Sau khi người này nhiều lần gây án, đồn cảnh sát đã xem xét những máy quay camera giám sát suốt dọc đường ở khu vực lân cận, kết quả phát hiện ra người này mấy lần nửa đêm chạy vào cầu thang máy của khu vực dân cư gần đó để đại tiện. Thật đúng là một tên biến thái đạt tiêu chuẩn.”

“Quấy rối mà anh nói đến... là ở mức độ nào?”

Triệu Thiết Dân chau mày, nói: “Chỉ là làm việc đó trước mặt nạn nhân, ngoài ra gã không hề tiến hành xâm hại tình dục đối với nạn nhân, cũng không lấy bất cứ tài sản gì của nạn nhân cả.”

Nghiêm Lương chép miệng: “Đúng là tâm lí kì quái thật. Nhưng, dựa vào đâu mà cho rằng gã có liên quan đến vụ án mạng?”

“Gần 12 giờ đêm ngày hôm kia, đồn công an quận hạt khu vực thành phố phía tây nhận được lời báo án của một cô gái, cô nói mình bị quấy rối. Cô gái đó làm việc ở quán bar, tối hôm đó tan ca trở về nhà, sau khi xuống khỏi trạm xe bus, cô một mình men theo đường cái đi thẳng về phía trước, phía trước có một người nam giới trung niên đeo kính đang đi tới. Người nam giới đó ban đầu không thấy có biểu hiện gì khác thường, đến khi chuẩn bị lại gần, gã chột lao về phía cô gái, rút ra một con dao, rồi kéo cô ta vào khu vực cây xanh, sau đó tiến hành quấy rối. Và hiện trường vụ án mạng của chúng

tôi cách địa điểm báo án ngày hôm kia chỉ mấy chục mét. Kết quả xét nghiệm thi thể của bác sĩ pháp y phán đoán thời gian tử vong và thời gian xảy ra vụ quấy rối rất sát nhau, cho nên chúng tôi có lí do để nghi ngờ vụ án mạng đó là do tên biến thái đó gây ra.”

Nghiêm Lương mỉm cười, nói: “Cá nhân tôi cho rằng khả năng này gần như bằng không.”

Triệu Thiết Dân lên tiếng hỏi: “Vì sao lại nói như vậy?”

“Tôi nghe anh nói trong bốn lần phạm tội trước, các anh đều đã kiểm tra máy quay camera giám sát đều không phát hiện ra hung thủ, điều đó có nghĩa là, hung thủ đều đã né tránh tất cả các máy quay camera ở xung quanh địa điểm gây án phải không?”

“Đúng như vậy, mặc dù máy quay camera có rất nhiều điểm mù, nhưng mỗi lần phạm tội đều né tránh được tất cả các máy quay, rõ ràng hung thủ đã chuẩn bị rất đầy đủ trước khi phạm tội.”

Nghiêm Lương nói: “Hung thủ của vụ án mạng là một kẻ có trình độ rất cao, lẩn khuất rất giỏi, chưa ai từng nhìn thấy hắn. Thế nhưng gã biến thái đó chưa bị bắt đơn thuần chỉ vì gã may mắn, nếu như lúc gã quấy rối nữ giới vừa vặn có người đi qua đường, không chừng giờ này gã đã có mặt ở trong Sở Công an rồi. Cho dù khi phạm tội, gã đội mũ, nhưng ngay cả việc đại tiện ở trong cầu thang máy cũng đã bị các anh tra ra được, rõ ràng gã này không có bao nhiêu ý thức phản trình sát cả. Trình độ của hai người này khác biệt quá lớn.”

“Anh nói rất có lý.” Triệu Thiết Dân mím môi, “Vậy thì anh nói xem cần phải điều tra như thế nào?”

“Chi tiết cụ thể thì tôi không muốn hỏi kĩ, nhưng anh đã nói thời gian nạn nhân tử vong và thời gian tên biến thái đó rất sát nhau, tôi nghĩ nếu bắt được tên biến thái đó biết đâu lại tìm ra được một điểm đột phá. Theo tình hình trước mắt, gần như cũng chỉ có thể như vậy được thôi.”

Triệu Thiết Dân mỉm cười, nhìn Nghiêm Lương: “Cảm ơn anh!”

Nghiêm Lương nói: “Hôm nay tôi nói nhiều như vậy về đề tài bên ngoài chức trách công việc của mình, đơn thuần chỉ là bởi vì anh hứa bắt tên biến thái đó. Chỉ một lần này thôi, không có lần sau nữa, tôi hi vọng lần sau chúng ta gặp mặt chỉ đơn thuần là ăn cơm, tôi không muốn nói thêm về đề

tài vụ án nữa.”

Triệu Thiết Dân thở dài, nhưng vẫn cứ gật đầu, tôn trọng sự lựa chọn của Nghiêm Lương.

Hôm nay ông quay trở về, cần làm thêm hai việc, một là sai người đối chiếu nét chữ, xem xem ba chữ ‘người bản địa’ có đúng thực do chính Tôn Hồng Vận viết hay không, hai là kéo lê dấu chân của Tôn Hồng Vận, làm giám định về chiều cao, thể trọng, nếu như nhất quán, vậy thì vết chân này đúng là của Tôn Hồng Vận, nếu như không nhất quán, vậy thì có nghĩa là hung thủ đã đi giày của Tôn Hồng Vận và để lại dấu chân, cũng chính là đúng theo sự phán đoán của Nghiêm Lương.

Phần III
Tội Lỗi Không Chứng Cứ

Đêm nay phải làm thêm đến tận 9 giờ tối, Quách Vũ mới tan ca.

Cậu kéo lê tấm thân mệt mỏi rã rời lên xe bus, ngồi hơn nửa tiếng đồng hồ mới đến bến, đi về phía trước là một loạt các quán hàng ăn đêm.

Lúc này đây, tên tóc vàng hôm qua và mấy thằng thanh niên lưu manh đang ngồi xung quanh một bàn ăn ngoài trời, chúng đang ăn thịt nướng và uống bia.

Quách Vũ nhìn thấy bọn chúng, bèn ngoảnh mặt về hướng khác và bước đi, cậu không muốn động chạm gì đến nhóm người này. Hôm qua bị gõ mạnh một cái vào gáy, đến giờ cậu vẫn ghi nhớ, nói thật, lúc đó cậu rất sợ hãi, chỉ sợ hai tên lưu manh đó dẫn cho một trận.

Mấy tên lưu manh hôm nay không buồn chú ý đến cậu, bởi vì tâm nhìn của tên tóc vàng đã bị thu hút bởi một cô gái xinh đẹp đang đi qua. Cô gái đó mặc một chiếc váy đen cực ngắn, đùi thon dài, trên người mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, kiểu nhân viên công sở, xem ra chắc là nhân viên kinh doanh của một công ty.

Dưới sự kích thích của men rượu, tóc vàng không buồn để tâm đến việc bên cạnh cô gái vẫn có một chàng trai có vẻ như là bạn trai của cô, cứ thế bỗ bã nói cười với lũ bạn: “Ngon thật đấy, mông vừa tròn vừa to, chạm vào chắc là thích lắm đây!” Lũ bạn bật cười ha ha, thối còi huýt sáo với cô gái lạ đó.

Cô gái bực bội trợn trừng mắt nhìn bọn chúng, buông một câu: “Đồ thân kinh!”

“Ha ha, đánh đá gớm nhỉ, tao thích rồi đây.” Bọn lưu manh hét lớn.

Cậu bạn trai đi bên cạnh nói với cô gái: “Đi thôi, mặc kệ lũ ngốc này.”

Lúc hai người vừa định đi, nào ngờ lời của người bạn trai này hơi vang một chút, lọt vào tai đám lưu manh. Tên tóc vàng lập tức đứng dậy, hét lên: “Con mẹ mày, mày chửi ai là đồ ngốc đấy?”

Bạn trai của cô gái không muốn gây chuyện, thấy đối phương vừa đông người, lại vừa hùng hổ, đã rất hoảng sợ, nhưng đang ở nơi công cộng, lại trước mặt bạn gái, không muốn bị mất mặt, hạ giọng nói: “Tôi có nói anh đâu.”

“Vậy thì trong miệng mẹ mày lẩm bẩm gì thế?” Tóc vàng lao đến trước mặt anh ta, chỉ thẳng vào mũi anh ta chát vấn.

Cô gái vội vàng kéo người bạn trai, hừ giọng, quay đầu bước đi thật nhanh. “Có gan thì đừng có mà kéo!” Tên tóc vàng thấy đối phương sợ hãi, nói bằng khẩu khí của kẻ thắng lợi, tiện đà vỗ vào gáy người con trai đó. Cậu con trai liền quay người lại, nói: “Mày làm gì thế?”

Tóc vàng không ngờ đối phương dám quay lại, đi lên mấy bước, tiếp tục chỉ vào người con trai đó, nói: “Thằng ôn này, mày thử nói thêm một câu xem nào? Mẹ mày chứ, thử nói thêm một câu xem nào?”

Đồng bọn của tên tóc vàng cũng lần lượt đi đến, vây xung quanh bọn họ. Mọi người xung quanh thấy vụ xích mích cũng xúm đến, lên tiếng khuyên nhủ: “Thôi bỏ đi, không có gì, việc lớn hóa thành việc nhỏ, việc nhỏ hóa thành không có, hai bên đều bớt giận đi một chút.”

Cậu thanh niên phải đối diện với năm, sáu thằng đáng vẻ lưu manh, cũng cảm thấy sợ hãi, không biết làm thế nào, cô bạn gái cũng rất sợ, vội kéo cậu bạn trai: “Bỏ đi, mau đi thôi.”

Cậu thanh niên hừ một tiếng, quay người bước đi, nào ngờ tên tóc vàng đột nhiên giơ chân lên đạp đúng vào phần eo của cậu: “Thằng ôn, mày hừ với ai đấy?” Đồng bọn thấy đối phương sợ hãi, vốn định chuẩn bị quay về bàn nhậu tiếp, nào ngờ tóc vàng lại không biết kiềm chế như vậy, đối phương đã chuẩn bị đi rồi, lại còn bồi thêm một cú đá, sợ xảy ra chuyện, dù sao từ trước tới nay trị an phía tây của thành phố Hàng đầu quản trị rất nghiêm ngặt, bèn vội vàng chạy đến kéo gã lại, cũng khuyên nhủ thôi bỏ đi, tiếp tục uống.

Cô gái sợ hãi bật khóc, cậu bạn trai lồm cồm bò dậy, cũng không dám nói gì, cúi đầu bước nhanh ra khỏi đó cùng với bạn gái.

Quách Vũ đứng xem gần đó thở dài, loại lưu manh này đúng là rác rưởi của xã hội, nhưng bản thân cậu cũng chẳng làm gì được cả, chỉ có thể tự dặn dò mình mấy câu, lần sau gặp mấy tên này càng phải thận trọng hơn, nhất định không được gây chuyện với bọn chúng. Nhỡ may làm cho loại người

này tức giận, chúng sẽ dẫn cho cậu một trận, cho dù đồn công an có bắt gã, cũng chỉ có thể xử phạt theo quản lý trị an, nhất một hai ngày là xong, sau khi ra ngoài sẽ tìm cậu để tính sổ.

Lúc này đây, đột nhiên có một người bước đến bên cạnh cậu, hỏi một câu: “Mấy đứa này từ trước đến nay đều xấu xa như vậy sao?”

Quách Vũ quay sang nhìn, là ông chú trung tuổi nhận nuôi con chó nhỏ trong quán mì ngày hôm qua, cậu gật đầu, trong giọng nói có vài phần bất lực: “Ở khu vực này, bọn chúng cũng được coi là nổi tiếng rồi. Cái người đó,” cậu chỉ vào tên tóc vàng, “Hình như tên là Tiểu Thái Bảo, được coi là kẻ cầm đầu bọn chúng, thường xuyên như vậy.”

‘Ồ’, Lạc Vấn gật đầu, mỉm cười với cậu ta rồi quay người bước đi. “Phải rồi, chú ơi, con chó hôm qua chú đem về thế nào rồi ạ?”

Lạc Vấn quay lại, nói: “Tôi xem xét rồi, có vẻ như đều là những vết thương ngoài da, chắc là mấy hôm nữa sẽ bình phục thôi. Nhưng tôi nghĩ chắc là nó bị làm cho sợ hãi quá, đến giờ vẫn chỉ nằm im trong ổ, vốn không chịu cử động, mua cho nó một miếng thịt bò, hình như nó cũng không thích ăn, nước cũng không uống, ừm... thực sự cũng hơi phiền toái.”

Lạc Vấn khẽ cười.

“Trước đây chú đã từng nuôi chó chưa?”

“Trước đây à?” Lạc Vấn nhớ đến con chó tám năm trước, nhưng lúc đó khoảng thời gian tiếp xúc giữa ông và con chó đó rất ngắn ngủi, ông gật đầu: “Nuôi mấy tháng, sau đó nó đi lạc mất rồi.”

Quách Vũ nói: “Chú nói con chó không ăn không uống, cháu cho là đi đến môi trường xa lạ nên nó sợ hãi. Trước đây, những con chó cháu nuôi đều như vậy, mấy hôm đầu về nhà mới đều rất rụt rè, sợ hãi. Ba, bốn hôm sau, khi con chó quen rồi thì sẽ lại ăn uống, huống hồ con chó của chú giống như là chó ta tạp chủng, sau này nó sẽ ăn rất nhiều đấy.”

“Ha ha, thế à, tôi ít kinh nghiệm nuôi chó, sau này có gì sẽ nhờ cậu chỉ giáo.”

“Cháu cũng rất thích chó, chỉ có điều, sống ở đây thì không tiện nuôi. Ít hôm nữa, đợi nó lành vết thương, chú hãy dắt nó ra ngoài chơi nhé. Cháu sẽ dạy nó biết đứng hai chân, biết ngồi xuống, biết tha đồ, sau khi huấn luyện xong thì sẽ rất thú vị.”

Lạc Vấn ở thành phố Hàng ba năm, ngoài những người trong đơn vị, rất ít tiếp xúc với người khác, cũng không có nhiều bạn bè, nghe Quách Vũ nói như vậy, ông cảm thấy rất ấm áp, bèn mỉm cười với cậu: “Được, nếu như thực sự được như vậy, thì cảm ơn cậu quá.” Sau đó Lạc Vấn quay người bước đi, ánh mắt quét qua tên tóc vàng đó một cái mặt lạnh lùng.

Cũng như thường ngày, Quách Vũ đến quán mì Trùng Khánh, khi nhìn đồng hồ là đã 10 giờ tối, quán không còn khách nào nữa cả, anh em nhà họ Chu đang thu dọn cửa hàng để chuẩn bị đóng cửa.

Quách Vũ đang định rời khỏi đó, Chu Tuệ Như nhìn thấy cậu, liền chạy tới chào mời: “Anh muốn ăn mì phải không?”

“Ồ... nếu quán đóng cửa thì thôi vậy.” Cậu khẽ nghiêng đầu, khi đối diện với Chu Tuệ Như, cậu luôn ngượng ngùng không dám nhìn thẳng.

“Không sao đâu, cũng chẳng vội một chút thời gian.” Chu Tuệ Như rất nhiệt tình.

“Ừm, vậy hãy làm cho tôi một bát mì vẫn thả.”

Chu Phúc Lai vào trong bếp nấu mì, Chu Tuệ Như ngồi xuống đối diện cậu, hỏi vẻ hiếu kì: “Sao hôm nay anh về muộn như vậy? Hình như cũng thường xuyên rất muộn thì phải?”

Quách Vũ cảm thấy mặt mình thoáng ửng hồng, giống bộ dạng như đang đối mặt với ông chủ, thật thà trả lời: “Công ty nhiều lúc cần phải tăng ca, chẳng có cách nào khác cả.”

“Anh làm công việc gì vậy?”

“Là lập trình viên, viết các công thức mã code trong vi tính.”

Chu Tuệ Như nghịch ngợm di động, rồi nói: “Giống như game ở trong di động, chính là viết bằng mã code phải không?”

“Ừm, nhưng tôi không làm về mạng di động, tôi làm về trang mạng Internet, chính là lúc khi máy vi tính của cô lên mạng sẽ cần phải dùng tới.”

“Ồi, giỏi quá, tại hồi trước tôi không chịu học hành, cảm thấy học rất khó, chắc chắn là anh phải học rất nhiều thì mới giỏi được như vậy.”

Lần đầu tiên có người khen ngợi mình ‘giỏi quá’, Quách Vũ mỉm cười, khẽ cúi đầu. Hai người nói chuyện một hồi, bát mì được bê ra, Chu Tuệ Như

vẫn ngồi đối diện cậu, khiến cho cậu ăn cũng vô cùng thấp thỏm, như thể là ăn miếng lớn, bộ dạng khó coi đó sẽ bị lọt vào mắt của cô vậy. Cậu cảm thấy khoảnh khắc này rất ấm áp, có thể là... có thể là cô ấy cũng có thiện cảm với mình thì sao? Nhưng cậu từ xưa đến nay đều không dám thổ lộ bất cứ suy nghĩ thực sự của mình, bởi vì tình trạng hiện giờ của cậu để nuôi sống được bản thân mình đã khá chật vật, cậu không dám nghĩ nhiều gì đến tương lai cả.

Đúng lúc này, tên tóc vàng một mình đi đến trước cửa quán, nói với Chu Tuệ Như: “Này, người đẹp, làm cho suất cơm rang trứng, lát nữa cô hãy đem đến công viên bên sông.”

Chu Tuệ Như nhìn thấy tên đó, liền chau mày, thể hiện sự căm ghét: “Cửa hàng chúng tôi đóng cửa rồi; hôm nay không làm nữa đâu.”

Gã tóc vàng trừng mắt chỉ vào Quách Vũ: “Chẳng phải là vừa mới làm sao, sao đến lượt tôi thì không làm nữa, có ý gì thế hả?”

“Hôm nay hết cơm rồi, không làm được cơm rang trứng.”

“Cơm hết rồi thì mì cũng được, đưa đến nhanh đây.”

“Mì cũng hết rồi.” Chu Tuệ Như rõ ràng không muốn bán cho cái kẻ thường xuyên ăn quýt này.

Gã tóc vàng giận dữ hét lên: “Mày có ý gì thế?”

Chu Phúc Lai thấy vậy, liền vội vàng chạy tập tễnh từ phía trong ra, luôn miệng nói: “Có đấy, có đấy, anh đợi một lát, tôi đi làm ngay.”

“Anh!” Chu Tuệ Như hần giọng một tiếng.

Gã tóc vàng ném lại một câu: “Người đẹp, tôi có việc đi trước đây, đợi lát nữa cô đưa đồ ăn đến công viên bên sông, nhất định là phải cô đưa đến đấy, sẽ không thiếu tiền của cô đâu, tiện thể trả luôn mấy lần trước.” Nói rồi, gã rút ra một tờ 100 tệ, lại nói tiếp: “Số còn lại để lần sau ăn mì rồi tính.” Nói xong liền bước đi.

Chu Tuệ Như miễn cưỡng đứng dậy, cầm lấy tờ 100 tệ đút vào trong ngăn kéo, than thở: “Anh à, loại thần kinh này phiền toái quá đi.”

Chu Phúc Lai khuyên nhủ: “Ôi, không có cách nào cả, chúng ta làm ăn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn hơn thôi. Nếu em không muốn đưa đi, để lát nữa anh đưa đến đó nhé.”

“Thôi đi thôi đi, chân của anh...”, Chu Tuệ Như nhìn đôi chân tập tễnh

của anh trai, nói: “Anh cứ ở lại trong quán thu dọn đi, em đưa đi là được rồi.”

Quách Vũ suy nghĩ giây lát, thận trọng hạ giọng hỏi: “Sao gã đòi cô đưa đến công viên bên sông nhỉ?”

“Ai mà biết giờ trò gì chứ?” Chu Tuệ Như làu bàu, nhớ đến mấy lần trước đưa đồ ăn đến, gã tóc vàng đều động tay động chân với mình, đưa đến bên sông, ngộ nhỡ gã muốn... chắc cũng không đến nỗi thế đâu, tên lưu manh này là người bản địa, chắc sẽ không to gan như thế nhỉ? Thôi cứ đề phòng một chút thì hơn, Chu Tuệ Như đeo túi ngang bụng, sau đó bước đến chỗ ngăn kéo, vì không muốn để anh trai lo lắng, cô lén lấy ra một con dao gọt hoa quả đặt vào trong túi.

Món cơm rang trứng nhanh chóng được làm xong, Chu Tuệ Như thành thực đóng hộp lại, rồi đi về phía công viên bên sông.

Quách Vũ cảm thấy lo lắng cho cô - một cô gái đưa đồ ăn đến nơi vắng vẻ cho một tên lưu manh, cậu không yên tâm, nhưng cậu có thể bảo vệ được cho cô sao? Nghĩ một lát, lấy hết dũng khí đặt lại tiền mì lại trên bàn, cũng bước nhanh về phía công viên bên sông.

Con đường phía trước quán mì đi thẳng đến cuối về phía tây khoảng chừng bảy, tám trăm mét là một con sông, hai bên sông đều là cỏ cây được trồng và cắt tỉa gọn gàng. Cái nơi được gọi là công viên thực ra chỉ là nơi lắp thêm dụng cụ tập thể dục bằng sắt để cho người dân tập luyện. Mùa đông mọi người đến đây khá đông đúc, mùa hè bởi vì bên sông có rất nhiều muỗi, đặc biệt là buổi tối cho nên ít người tới đây. Lúc này lại là lúc tối muộn, nơi này càng vắng vẻ hơn.

Chu Tuệ Như một mình xách đồ ăn, đi đến chỗ công viên, nhìn thấy gã tóc vàng đang giẫm lên dụng cụ tập lưng và rung lắc, cô bực bội gọi: “Này, đưa đồ ăn đến cho anh đây này.” Cô đặt túi nilon xuống rồi chuẩn bị bước đi.

Gã tóc vàng gọi lại: “Đừng đi, người đẹp.” Gã một tay cầm một lon bia, một tay xách một túi nilon tới, “Hôm nay hiếm hoi trời mát mẻ, chúng ta cùng uống bia rồi trò chuyện có được không?”

Chu Tuệ Như chả buồn để tâm: “Tôi không rảnh, phải về đi ngủ rồi.”

“Đừng có không thèm nể nang như vậy chứ, chỉ nói chuyện một tiếng đồng hồ thôi, cô chắc cũng nhận ra tôi rất thích cô mà.” Gã tóc vàng bộ dạng mồm mép tép nháy.

“Tôi phải đi thật đây.” Chu Tuệ Như chau mày, không muốn đôi co với tên lưu manh này chút nào cả.

“Ôi, cô không nể mặt tôi thế sao?” Gã bước tới kéo cánh tay cô, “Cùng uống bia nào, cô xem này, tôi đã mua một túi bia, chính là muốn nói chuyện với cô được nhiều hơn.”

“Thả tôi ra!” Chu Tuệ Như kêu lên, bắt đầu giãy giụa để vùng thật ra. Gã tóc vàng cười ha ha, kéo cô về phía đám cỏ.

Chu Tuệ Như bị gã cứ thế kéo lê đến bên sông, gắng dùng hết sức để đánh vào tay gã: “Thả ra! Thả ra! Anh làm thế thì tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”

Tay gã tóc vàng bị cô đánh đau, lại cộng thêm sự kích thích của hơi men, bực bội hét lên: “Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần cùng uống và trò chuyện thì sao! Cô đừng có mà giằng co, tôi nói cho cô biết, cô ngồi xuống mau!”

Chu Tuệ Như dùng hết sức lực để ngoặt cánh tay, muốn vùng thoát ra, đang định chạy trốn, gã tóc vàng ném bia xuống, cả hai tay túm chặt lấy cô: “Hôm nay ông mày nhất định phải thơm được cô!” Nói rồi, miệng gã ghé sát vào mặt cô.

“Anh thả tay ra! Anh thả tay ra!” Chu Tuệ Như dốc hết sức lực của mình để giãy giụa, kéo túi đeo bên hông, lôi ra con dao gọt hoa quả, giơ lên trước ngực gã: “Anh còn tiến thêm một bước nữa thì tôi sẽ đâm đấy!”

Gã tóc vàng lùi lại một bước, toàn thân gã toát ra hơi men, cười khẩy, nhìn cô: “Cá tính đấy, quá tuyệt!” Nói rồi lại bắt đầu ép sát lại gần muốn giằng lấy con dao.

Chu Tuệ Như từ từ lùi lại, giữ khoảng cách với gã, trong mắt tràn ngập nỗi sợ hãi: “Anh... anh còn lại gần thì tôi thực sự không khách sáo đâu.”

Gã tóc vàng vẫn cười nói nhảm nhí: “Cô như vậy là muốn mưu sát chồng đấy, đưa dao cho tôi, ngồi xuống cùng uống bia, anh sẽ rất yêu thương em mà.”

“Đừng có lại đây, anh đừng có lại đây!”

Đột nhiên đúng lúc này, gã tóc vàng lao mạnh lên trước Chu Tuệ Như theo bản năng sợ hãi nhắm chặt mắt lại, giơ con dao gọt hoa quả lên trước đâm loạn xạ. Một giây sau, cô cảm thấy trên tay mình có dòng chảy âm ấm, mở mắt ra, kinh hãi nhìn thấy trên ngực và bụng gã tóc vàng đã có ba vết đâm đâm đìa máu, trong đó máu ở vết đâm ở lồng ngực đang phun ra ngoài, bắn cả vào người cô.

Chu Tuệ Như kêu thét lên một tiếng, hoảng hốt đẩy gã tóc vàng một cái, run rẩy lùi về phía sau mấy bước, cả cơ thể gã tóc vàng thật không ngờ cứng đờ người ngã ngửa về phía sau, chỉ phát ra mấy tiếng kêu rên trầm đục. Sau khi gã ngã ra, phía sau, thứ xuất hiện trước mặt Chu Tuệ Như là đôi mắt trợn trừng của Quách Vũ. Trong tay cậu vẫn còn cầm một hòn đá, nhìn gã tóc vàng ngã xuống nằm giữa vũng máu, Quách Vũ trong khoảnh khắc sợ hãi mặt cắt không còn một giọt máu.

“Sao lại... sao lại có thể như thế này được chứ?” Ánh mắt sợ hãi run rẩy

của Quách Vũ nhìn gã tóc vàng đang co giật ở dưới đất.

Có nằm mơ cậu cũng không thể ngờ được cậu tận mắt nhìn thấy Chu Tuệ Như bị làm nhục, muốn lao lên để giúp đỡ. Nhưng từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng đánh nhau bao giờ, cậu là một kẻ yếu đuối nhút nhát, cậu không dám đánh một chọi một với gã tóc vàng. Cậu đã dồn toàn bộ dũng khí của mình gạt bỏ việc sau này gã tóc vàng có thể gây phiền toái với cậu, cậu gạt bỏ hết suy nghĩ đáng sợ là gã tóc vàng sau này sẽ tìm cậu để trả thù, cậu nhặt một hòn đá bên cạnh, lao đến và đập vào gã tóc vàng, cú đập này khiến cho gã tóc vàng này lao lên phía trước, Chu Tuệ Như tưởng rằng gã muốn cướp lấy con dao, theo bản năng cứ đâm loạn lên giữa không trung, kết quả là đã đâm cho gã tóc vàng ba vết thương sâu.

Chính tại giây phút này, bầu không khí tĩnh mịch đến độ có thể nghe được tiếng muỗi vo ve, cả hai người đều ngẩn người ở nguyên tại chỗ, đều không biết phải làm thế nào với những gì đang xảy ra trước mắt.

Tất cả những sự việc này đều xảy ra rất nhanh, trong lòng không có chút tâm lí chuẩn bị gì cả.

Hai người bọn họ đều chỉ là muốn nhanh chóng để thoát khỏi gã tóc vàng, không ai có thể ngờ được lại có thể tạo nên thảm kịch nhường này.

Gã tóc vàng liệu có chết không? Cho dù không chết, những ngày tháng sau này chắc chắn gã sẽ báo thù, hơn nữa như vậy thì... phải đền bao nhiêu tiền?

Nhưng ngay chính lúc cả hai người đang trợn trừng mắt, đầu óc hoàn toàn bị trống rỗng, Chu Tuệ Như liếc nhìn thấy ở phía trước bãi cỏ lúc này có một người đang đứng, trong khoảnh khắc cô chột sợ hãi ngẩn cả người.

Người đó đứng yên tại chỗ một lát, rồi sau đó bước luôn về phía hai người bọn họ.

Lạc Vấn dừng lại ở phía bãi cỏ giây lát, bước nhanh tới nhìn thấy tên tiểu lưu manh đang nằm dưới đất, toàn thân đầy máu, chân tay vẫn đang co giật, ngấn người vài giây, quay sang nghiêm giọng nói với đôi bạn trẻ đã hoảng sợ đến ngấn người: “Cô cậu đã làm gì thế này?”

Chu Tuệ Như không nói được câu nào, sắc mặt trắng nhợt, đôi mắt trợn trừng.

Quách Vũ miệng run run, giọng nói run rẩy: “Mau, mau đưa đến bệnh viện.”

Lạc Vấn cúi người xuống nhìn tên tiểu lưu manh, thở dài: “Đã rách cả tim rồi, không cứu sống được đâu.”

“Không cứu sống được?” Quách Vũ lặp lại câu nói này, mắt nhìn chân tay tên tiểu lưu manh đã dần dần ngừng cử động, không kìm được trào nước mắt.

Lạc Vấn nhìn hai người bạn họ đang cúi đầu khóc thút thít, mím môi nói: “Cô cậu mau đi báo cảnh sát, tự thú đi.”

“Báo cảnh sát tự thú...”, Quách Vũ đứng ngấn người, tiếp đó đứng không vững nữa, ngã xuống, “Nhưng... nhưng mà gã suồng sã động chạm với cô ấy trước, đây có lẽ được gọi là sự phòng vệ thích đáng chứ? Như vậy... như vậy có phải ngồi tù không? Phải... phải đền bao nhiêu tiền?” Đầu óc cậu rõ ràng đã vô cùng hoảng loạn, thực sự không biết phải làm như thế nào.

Lạc Vấn chăm chú nhìn cậu: “Cậu có muốn nghe lời nói thật không?” Cậu sờ đầu gật đầu.

“Ta nhìn thấy trên đầu thi thể có vết thương, ở trên người cũng bị đâm ba nhát dao, hơn nữa một nhát đâm xuyên qua cả xương sườn, đâm thẳng vào tim. Thông thường xương sườn rất cứng chắc, không dễ dàng bị đâm xuyên qua. Trên đầu nạn nhân bị đập, ở người bị đâm ba nhát, thậm chí bị đâm

qua cả xương sườn, liệu có sự phòng vệ chính đáng nào như vậy không? E rằng, ngay cả việc được coi là ngộ sát cũng không được tính.”

Quách Vũ đau khổ kêu lên: “Nhưng... nhưng sự thực chính là như vậy mà. Chính là gã thô lỗ với cô ấy trước, như vậy sao lại không được coi là phòng vệ chính đáng chứ?”

Lạc Vấn lắc đầu: “Cảnh sát cần phải nhìn chứng cứ, khi đứng trước những chứng cứ trực tiếp của thi thể, liệu có tin vào khẩu cung đối phương của cậu hay không, thì cũng khó nói lắm.

“Việc này!” Việc này khiến Quách Vũ buồn nôn, cậu ngậm chặt miệng lại, cảm giác như cả thế giới chỉ là một mảng tăm tối. Cậu nghĩ đến khoản thu nhập ít ỏi của mình, cậu nghĩ đến bố mẹ đang ở vùng quê nghèo khó của cậu, cậu nghĩ đến đứa em gái tật nguyền vẫn cần người chăm sóc ở nhà của cậu. Cậu cảm thấy cuộc sống này đột nhiên mất đi toàn bộ sắc màu.

Lạc Vấn nhìn hai người, khẽ thở dài, mím môi lắc đầu.

Đột nhiên đúng lúc này, Quách Vũ mở mắt long sòng sọc nhìn Lạc Vấn nói: “Người là do tôi giết, tôi nhìn thấy hấn vô lễ với cô ấy, liền chạy đến đập vào đầu hấn, lại đâm hấn mấy nhát dao, không liên quan đến cô ấy.”

Câu nói này vừa buông ra, Lạc Vấn vô cùng kinh ngạc, bởi vì lúc này đây ông nhìn thấy con dao vẫn nằm trong tay Chu Tuệ Như, ở trên tay và quần áo của Chu Tuệ Như đều đầy máu, thế nhưng trên tay và người của Quách Vũ không có đến nửa giọt, cậu ấy muốn gánh tội thay cho cô ấy sao?

Chu Tuệ Như đồng thời cũng kinh ngạc nhìn Quách Vũ: “Anh... tại sao anh... tại sao lại nói như vậy?”

“Không... không vì sao cả, chính là do tôi làm, không liên quan đến cô, cô cần phải sống thật tốt.” Cậu hoảng hốt cúi đầu, lôi di động ra, “Tôi... tôi bây giờ sẽ báo cảnh sát, tôi... tôi bây giờ đi tự thú.”

“Không không, việc này vốn không phải như vậy mà! Người rõ ràng là do tôi giết, không phải do anh giết!” Chu Tuệ Như vội vàng kêu lên, đồng thời nước mắt càng tuôn rơi lã chã.

‘Chàng trai, đợi một lát’ Lạc Vấn bình tĩnh gọi cậu, “Cậu nói người là do cậu giết, nhưng sao con dao lại ở trong tay cô ấy, trên người cô ấy sao lại toàn là máu, mà trên người cậu lại không có?”

“Việc này... việc này...”, Quách Vũ ngẩn người rồi phản ứng lại, cho dù

mình có nói như vậy thì cảnh sát cũng sẽ không tin.

Đúng lúc này, Chu Tuệ Như chợt dừng khóc, chậm rãi nói: “Người là do tôi giết, chú cũng nhìn thấy rồi, có thể làm chứng, dao cũng ở trong tay tôi, trên người tôi dính đầy máu, không liên quan đến anh, anh đi đi.”

Lạc Vấn lại một lần nữa kinh ngạc, cho dù vừa rồi ông không nhìn thấy họ giết người, nhưng theo như con mắt chuyên nghiệp của ông thì có thể nhận ra, việc tên tiểu lưu manh bị giết hại đều có liên quan tới cả hai người, không phải riêng cá nhân một người nào có thể giết được.

Ông nhìn cả hai người: “Cả hai cháu đều muốn che giấu cho đối phương sao?”

Cả hai người đều không lên tiếng.

“Các cháu là người yêu của nhau phải không?” Quách Vũ thoáng đỏ mặt, bắt đầu: “Không phải.” Chu Tuệ Như tương tự cũng phủ nhận.

Lạc Vấn nhìn Quách Vũ: “Vậy thì cậu rất thích cô ấy có phải không?”

Quách Vũ liền ngăn người, sau đó chậm rãi gạt đầu.

Chu Tuệ Như kinh ngạc nhìn cậu: “Anh thích tôi sao? Sao chưa bao giờ anh nói với tôi cả?”

“Tôi...”, Quách Vũ không thốt lên lời.

‘Ta hiểu rồi’, Lạc Vấn thở dài, “Người là do cả hai các cháu giết, cho dù đó là sự cố ngoài mong muốn, có phải vậy không? Nhưng ta nói thật, với hiện trường như thế này không thể nào khiến cho cảnh sát tin rằng đây là sự phòng vệ chính đáng. Nhưng nếu báo cảnh sát tự thú sớm, nói rõ cho tình huống lúc đó có thể sẽ được xử thành tội ngộ sát, có thể có thể chắc sẽ được miễn giảm một số hình phạt. Ta cần phải nhắc nhở các cháu đừng có nghĩ cách gán tội thay cho đối phương, bởi vì kết quả của hành động như vậy chỉ là vô ích mà thôi, hơn nữa nếu như vậy, thì cho dù sau này các cháu có nói rõ tình hình lúc đó ra thì cảnh sát vẫn nghi ngờ tính chân thực.” Nói xong, ông quay người bước từng bước nặng nề rời khỏi đó, ông cũng không muốn gây thêm phiền phức.

Sau khi đi thêm mấy bước, ông nghe thấy tiếng Quách Vũ đau khổ kêu rên: “Tại sao lại như thế này? Tại sao lại như thế này!”

Ông quay đầu nhìn thấy hai người vẫn ngồi im ở vị trí cũ, trong mắt tràn ngập nỗi tuyệt vọng. Ông thở dài, rồi lại cúi đầu đi về phía trước, sau khi đi

mấy bước, lại quay đầu lại nhìn, hai người vẫn ngồi nguyên ở vị trí cũ, ông lại cắn chặt răng đi lên phía trước mấy bước rồi lại quay đầu nhìn, hai người vẫn cứ như vậy, trái tim ông chột co thắt lại.

Trong quỹ đạo cuộc sống của hai bạn trẻ này, chỉ vì một sự cố ngoài mong muốn trong buổi tối ngày hôm nay, chính là bởi vì một tên tiểu lưu manh gây chuyện thị phi mà thay đổi hoàn toàn sao?

Cho dù có xử nhẹ, bị nhốt bảy, tám năm, nhưng bọn họ đều còn trẻ, đây là quãng thời gian tuổi trẻ trân quý nhất, đã bị vùi dập, sau khi ra tù, họ cần phải tiếp tục sống như thế nào đây?

Trong lòng ông trào lên một niềm xúc động vô cớ, sau khi dẫn đo giây lát, rớt cuộc lần này sự kích động đã chiến thắng lí trí, ông liền quay người lại, bước thật nhanh lại chỗ hai người bọn họ, ngừng một lát rồi lên tiếng: “Nếu như, nếu như vẫn còn cách thức khác để cứu vãn, các cháu có muốn thử không?”

Sau khi nói xong câu này, chính Lạc Vấn cũng giật nẩy mình.

Ông từng là thành viên của tổ Chuyên án hình sự của Sở Công an tỉnh, là Trưởng ban Kỹ thuật hình sự của Sở Công an thành phố Ninh, hơn 40 tuổi đã là thiên tài nhận được giải thưởng hạng nhất về việc nghiên cứu khoa học kĩ thuật giám định của Bộ Công an, là chuyên gia tài năng của hai khoa Pháp y và Kiểm định vật chứng. Lần này đây, ông quyết định dùng khả năng của mình để thay đổi số phận của hai bạn trẻ đang bất lực không có ai giúp đỡ, ông chuẩn bị tạo dựng nên một tội lỗi không chứng cứ, một vụ án mãi mãi không thể nào phá nổi.

“Cứu vãn bằng cách nào ạ?” Quách Vũ vội hỏi.

“Ừm,” Lạc Vấn do dự một lát rồi vẫn cứ nói, “Ví dụ, xử lí một chút hiện trường để chứng minh cái chết của người này không liên quan gì đến hai cháu cả, các cháu vẫn có thể tiếp tục sống cuộc sống của các cháu.”

“Việc này có thể được sao?” Trong khoảnh khắc tất cả mọi cảm xúc ở trong lòng Quách Vũ, sợ hãi, do dự, mơ hồ đều trộn lẫn vào nhau. Cậu nhớ đến bố mẹ ở nông thôn, và cả cô em gái tàn tật, nếu như cậu vào tù, cả nhà không những không có nguồn thu nhập nào cả, sau khi ra khỏi tù, cậu cũng hoàn toàn không thể nào đảm nhận được công việc lập trình viên, đến lúc đó làm thế nào có thể kiếm tiền được đây? Chả lẽ về quê làm ruộng sao? Huống hồ, cậu xem tin tức cũng biết, xảy ra chuyện như thế này, bồi thường dân sự đối với cậu cũng là một con số trên trời, một con số trên trời mà cả đời này cậu cũng không đền được hết. Nếu như... nếu như có thể không phải chịu trách nhiệm... cậu thực sự hi vọng thời gian mấy phút này có thể quay ngược trở lại.

Chu Tuệ Như mở to mắt: “Ý chú là, chúng cháu có thể bỏ chạy và chúng cháu có thể chạy trốn sao ạ?”

Lạc Vấn lắc đầu: “Không phải chạy trốn, mà là xử lí tất cả những nhân tố hiện trường có liên quan tới hai cháu, và người biết được hai cháu giết người thì chỉ có chính hai cháu và ta, nếu như ba người đều không nói ra thì cảnh sát sẽ không điều tra ra được.”

Quách Vũ còn đang cân nhắc, không biết nên như thế nào: “Nếu như cuối cùng cảnh sát vẫn cứ điều tra ra được, vậy thì chúng cháu vốn là ngộ sát, chẳng phải sẽ biến thành cố ý giết người sao? Đến lúc đó có muốn nói gì cũng không rõ ràng được nữa.”

Lạc Vấn gật đầu nói: “Đúng vậy, quả thực là như thế, nhưng cuối cùng

khả năng duy nhất cảnh sát điều tra ra được, hai cháu giết người là tự hai cháu nói cho cảnh sát biết.”

Ông nhìn hai bạn trẻ một lát, cả hai người đều đang hết sức chăm chú dõi theo ông, ông nói tiếp: “Chỉ cần hai cháu giữ bí mật, vậy thì vụ án này cảnh sát vĩnh viễn không thể nào điều tra ra được.”

Quách Vũ nói ấp úng: “Chú... sao chú có thể khẳng định như vậy được?”

Lạc Vấn nói vẻ nghiêm túc: “Bởi vì ta từng là một bác sĩ pháp y, ta hiểu rất rõ về cách thức điều tra của cảnh sát, ta có khả năng thay đổi hiện trường của vụ án.”

Quách Vũ và Chu Tuệ Như đều nhìn nhau, cả hai người đều không thể đưa ra quyết định được. Trong lòng Quách Vũ nghĩ, nếu như tự thú ít nhất cũng phải ngồi bảy, tám năm, còn cả số tiền bồi thường dân sự khổng lồ, cả đời này cũng không nhìn thấy được niềm hi vọng nào trong cuộc sống. Có tội tệ hơn nữa thì còn có thể như thế nào, hay là cứ thử xem sao. Nhưng trong lòng cậu lại có một câu hỏi, ông chú lạ mặt này chỉ nói với mình có mấy câu mà thôi, tại sao lại phải giúp bọn mình chú, bèn hỏi: “Tại sao chú lại muốn giúp bọn cháu?”

Lạc Vấn bình thản trả lời: “Ta cảm thấy các cháu không đáng gặp phải loại tai ương này.” Ông lại nhìn Chu Tuệ Như, “Cảm ơn cháu đã tặng ta con chó nhỏ.”

Trong khi Quách Vũ vẫn đang do dự vẫn không dám quyết định, Chu Tuệ Như đột nhiên ngắt đầu nói: “Hãy nói cho chúng cháu biết tiếp theo đây cần phải làm thế nào?”

Lạc Vấn nói vẻ nghiêm nghị: “Trước khi các cháu đưa ra quyết định, ta muốn các cháu hãy suy nghĩ thật rõ một vấn đề, nếu như sau này cảnh sát tìm đến, các cháu có dám nói dối hay không?”

“Nói dối cảnh sát ư?” Quách Vũ lắp bắp lặp lại lời ông nói, cậu chưa bao giờ tiếp xúc với cảnh sát, trong khái niệm của cậu, cảnh sát là người anh minh, hiểu biết như thần, nói dối với cảnh sát thì chắc chắn sẽ bị lật tẩy.

Chu Tuệ Như thì lại không hề do dự, hỏi thẳng luôn: “Cần phải nói dối như thế nào ạ?”

Lạc Vấn nói: “Nói dối như thế nào là sự suy xét trên phương diện kỹ thuật, ta sẽ có sự bố trí của mình, vấn đề then chốt chính là các cháu có dám nói

dối hay không, nếu như không dám, hoặc là cảm thấy bản thân mình đến lúc đó sẽ sợ hãi, thì hãy quên đi những lời nói vừa rồi của chúng ta, hãy đi tự thú đi, bởi vì ta không muốn làm một việc vô tác dụng, như vậy thì kết quả duy nhất chính là cả hai cháu sẽ bị xử tội nặng hơn, ta cũng sẽ bị liên lụy, cả ba người chúng ta đều sẽ bị xử tội.”

Cả hai người trằm mặc giầy lát, Chu Tuệ Như kiên định nhìn thẳng vào Lạc Vấn: “Cháu dám!” Rồi cô nhìn sang Quách Vũ.

Quách Vũ cắn răng, nói: “Cháu cũng dám.”

“Quyết định rồi chứ?”

“Quyết định rồi ạ.” Cả hai người dị khẩu đồng thanh trả lời. Nếu như bây giờ đi tự thú, cả cuộc đời của hai người cũng coi như là bị hủy hoại luôn, nếu như mạo hiểm một lần, không chừng còn có cơ hội xoay chuyển. Có tội tệ hơn nữa thì chẳng qua cũng chỉ là ngồi thêm mấy năm tù. Cuộc đời con người cũng chỉ sống một lần, mới đang trẻ tuổi như vậy mà đã bị đóng sập cánh cửa tương lai lại, vậy thì cuộc đời con người còn có ý nghĩa gì nữa đây. Cả hai người thanh niên đều không muốn cuộc đời mình bị viết lên một dấu chấm.

“Được!” Lạc Vấn nhìn đồng hồ đeo tay, “Cuộc nói chuyện của chúng ta đã tốn gần bốn phút đồng hồ rồi, may mà trong bốn phút này không có ai đi qua đây. Tiếp theo đây lập tức phải ra tay, ta cần các cháu hoàn toàn nghe theo lời chỉ huy của ta.”

Lạc Vấn hỏi rõ tên của hai người, lấy từ trong túi xách ra một đôi găng tay cao su màu đen, đeo vào tay mình, rồi nói: “Ta sẽ kéo thi thể vào trong đám cây cối, tránh để bị người ta phát hiện ra cái xác quá sớm.”

Quách Vũ vội hỏi: “Cháu khiêng cùng chú nhé?”

“Không, nếu cùng khiêng sẽ xảy ra chuyện đấy.” Ông giải thích, “Bởi vì ở vị trí thi thể tử vong, dưới đất đã có rất nhiều máu, cho nên không thể nào thay đổi được vị trí xảy ra vụ án. Nếu như cả hai người cùng khiêng vào trong bụi cây từ nơi xảy ra vụ án đến bụi cây, không có dấu vết kéo lê, cảnh sát sẽ phát hiện ra là có hai người khiêng thi thể nạn nhân, có lí do để phán đoán vụ án này có kẻ đồng mưu. Nhưng nếu chỉ một mình ta kéo đến đó, cố ý để lại dấu vết kéo lê thi thể, thì có thể tránh được điều này.”

Quách Vũ và Chu Tuệ Như liên tục gật đầu, lúc này đây, trong lòng Quách Vũ mới dần tin tưởng người này ‘chuyên nghiệp’ hơn bọn họ.

Lạc Vấn lại nói: “Quách Vũ, cậu hãy tìm một cục đá, đào xới phần cỏ bị dính máu lên, đừng để người ta vừa nhìn đã nhận ra ngay ở đây có quá nhiều máu.”

“Vì sao phải làm như vậy? Cuối cùng cảnh sát vẫn cứ phát hiện ra vết máu ở đây chứ?” Quách Vũ hỏi đầy băn khoăn.

“Nếu các cháu biết quá nhiều chi tiết, sau này khi đối diện với lời thẩm vấn của cảnh sát, có khả năng sẽ tiết lộ ra những không tin mà lẽ ra các cháu không được biết, cho nên, ta không định nói cho các cháu đâu.”

Chu Tuệ Như nói: “Vậy bây giờ cháu làm gì ạ?”

Lạc Vấn nói: “Tay cháu dính khá nhiều máu, đừng động vào bất cứ thứ gì. Cháu hãy đi đến bên sông rửa cho thật sạch trước đi.”

“Vậy áo cháu đang mặc thì làm thế nào ạ?” Trên chiếc áo sơ mi màu tím của Chu Tuệ Như cũng có khá nhiều máu, cho dù buổi tối nhìn không được

rõ lắm, nhưng nếu nhìn ở cự li gần thì cũng sẽ rất rõ.

“Không phải cuống, lát nữa ta sẽ có cách. Nhanh lên, hai đứa các cháu cần phải tranh thủ thời gian.”

Lạc Vấn đang chuẩn bị kéo thi thể về phía bụi cây, Quách Vũ hỏi đầy quan tâm: “Chú... chú trực tiếp kéo vào như vậy, sẽ để lại dấu chân của chú thì phải?”

Lạc Vấn vừa kéo vừa trả lời: “Cháu không cần phải lo đâu, ta đã có cách xử lí đặc biệt.”

Thời gian trôi đi trong trạng thái vô cùng gấp rút, Lạc Vấn vẫn đang kiểm tra thi thể ở trong bụi cây, Chu Tuệ Như rửa tay xong chạy lại, nói: “Cháu rửa tay xong rồi.”

Lạc Vấn tìm được một chiếc di động trong túi thi thể, cúi đầu chăm chú xem xét, lên tiếng: “Ta nhớ ở phía mép bãi cỏ có một hộp đồ ăn sẵn, là cháu đưa đến phải không? Cháu hãy cầm hộp đồ ăn đến đây, cả túi bia và một lon bia rỗng trên đất. Khi cháu đi đến bên ngoài bãi cỏ cần phải thật thận trọng, nếu như ở trên đường có ai đi qua, thì đừng đến đó vội, đợi người ta đi qua rồi hãy đến lấy.”

Chu Tuệ Như vội vàng làm theo lời dặn dò. Sau khi cô cầm lấy hộp đồ ăn chưa được động tới, bèn xách túi bia, rồi lấy lon bia rỗng cho luôn vào trong túi nilon, chạy đến đó. Kết quả là bởi vì khoảng cách từ đó đến chỗ bụi cây quá xa, đèn đường vốn không chiếu tới được, gần như đen sì, nên đã bị ngã. Toàn bộ số lon bia trong túi đều bị đổ ra, Chu Tuệ Như vội vàng giơ tay ra nhặt.

Lạc Vấn nói: “Đừng nhặt!”

Chu Tuệ Như vội vàng dừng lại, nhưng đã không kịp nữa, tay cô đã chạm vào mấy lon bia liền.

Lạc Vấn nói: “Cũng không sao. Những lon bia cháu động vào, sẽ để lại dấu vân tay, đợi lát nữa ta sẽ lau sạch, cháu không cần lo lắng.”

“Cháu không nhớ đã chạm vào những lon nào.”

“Ta sẽ xử lí hết lượt.”

Nhưng có một lon bia lăn vào phía sau một thân cây.

Đúng lúc đó, Quách Vũ nói: “Để cháu giải quyết cho.”

Lạc Vấn ngừng xem di động, đứng lên, bước nhanh ra khỏi bụi cây, nhìn

xuống dưới đất, về cơ bản đã tạm ổn, nói: “Đưa cho ta xử lí con dao gọt hoa quả đó.”

Chu Tuệ Như đưa con dao cho ông.

Lạc Vấn lại nói: “Từ lúc xảy ra sự cố đến giờ, chắc cũng gần mười phút rồi, thời gian của các cháu rất hạn chế, bắt buộc phải thật gấp rút, một số thông tin cần cung cấp cho các cháu tạm thời không giải thích nữa. Các cháu đi đến đây bằng con đường nào? Là con đường phía trước quán mì à?”

“Vâng ạ.” Cả hai người đều gật đầu xác nhận.

“Ở giữa đoạn đường này, chỗ ngã tư có một máy camera giám sát, ta không rõ phạm vi cụ thể của camera, nhưng cần phải chuẩn bị tình huống xấu nhất, camera đã quay được hình ảnh khi các cháu đi đến đây. Lúc về, nếu các cháu cố tình né tránh máy camera, ngược lại càng có vẻ khả nghi. Thế nên, các cháu vẫn cứ đi tuyến đường như bình thường thì hơn. Trên áo của Chu Tuệ Như có vết máu, mặc dù buổi tối đứng ở xa không nhận ra, nhưng vẫn bắt buộc cần phải đề phòng những người đi qua đường nhìn thấy. Cho nên, Quách Vũ, cậu cùng Chu Tuệ Như trở về, như vậy thì sẽ không còn nhìn thấy vết máu ở trên ngực cô bé nữa. Lí do cậu công con bé là chân cô bé bị thương. Để đề phòng cảnh sát điều tra, bắt buộc phải làm giống như thật. Chu Tuệ Như, bây giờ ta cần phải làm chân cháu bị thương, cháu hãy chuẩn bị tinh thần nhé.”

“A, bắt buộc phải làm như vậy sao ạ?” Nét mặt Quách Vũ tỏ ra xót xa.

Chu Tuệ Như thì ngược lại, sau khi khẽ nhíu mày, liền gật đầu, nói về kiên cường: “Không sao ạ, cháu chịu được.”

“Được, đặc tội với cháu rồi.” Lạc Vấn quyết đoán nhặt một hòn đá lên, cửa thẳng vào đầu gối cô gái. Ngay lập tức, da bị cửa rách, máu nhanh chóng ứa ra. Tiếp đến, ông lại cầm hòn đá gõ mạnh vào cổ chân Chu Tuệ Như. Chu Tuệ Như rên lên một tiếng, nhưng liền kiên cường cố gắng chịu đựng cơn đau.

Lạc Vấn đưa cho Quách Vũ hòn đá mảnh đã cửa rách da đó, nói: “Khi các cháu đi đến phía bên ngoài bãi cỏ, tìm một chỗ nào dễ bị ngã, găm hòn đá xuống đất chỗ hơi dốc, bất luận là ai hỏi, đều nói là ngã ở chỗ đó. Bây giờ, Quách Vũ cậu hãy công Chu Tuệ Như, đi theo đúng con đường ban đầu để trở về. Phải rồi, Chu Tuệ Như, khi về đến nhà, cháu phải tránh anh trai

cháu, trước tiên hãy đi thay quần áo, đừng để anh cháu biết được việc này. Một là để tránh cho cậu ấy lo lắng, hai là có thêm một người biết thì sẽ thêm một phần nguy hiểm. Cháu có cách nào thực hiện được việc này không?”

Chu Tuệ Như nói: “Dạ được, cháu sẽ gọi điện cho anh cháu trước, nói là cháu bị ngã, sẽ không về quán nữa, mà về thẳng nhà để thay đồ.”

“Ừ, như vậy là tốt nhất. Sau khi về nhà, Quách Vũ, cậu hãy đến cửa hàng tiện lợi ở trước cổng tiểu khu, mua cho cô bé bông băng thuốc bôi rửa vết thương cơ bản. Hãy nhớ, nhất định phải đến cửa hàng tiện lợi đó, tốt nhất là nói thêm vài câu, để cho nhân viên bán hàng có ấn tượng về cậu.”

Quách Vũ thấp thỏm nói: “Như vậy... như vậy là xong rồi ạ?”

“Đương nhiên là chưa xong, ta còn cần phải xử lý thêm, các cháu cứ về trước đi. Hai đứa các cháu đều sống trong tiểu khu chứ?”

“Vâng.” Hai người dị khẩu đồng thanh trả lời.

Lạc Vấn nói: “Các cháu sống ở tòa số mấy đơn nguyên mấy, nói cho ta biết, đúng 2 giờ đêm nay, ta sẽ lái xe đến đón các cháu đến nhà ta. Ta sẽ nói cho các cháu biết cần phải ứng phó với cuộc điều tra sau này như thế nào. Các cháu đi xuống dưới lầu không được làm kinh động bất cứ ai, có làm được không?”

Cả hai người đều nói cho Lạc Vấn biết địa chỉ của mình, trong lòng mặc dù vẫn còn ít nhiều sự nghi ngại, nhưng nhìn thấy ánh mắt khiến người ta tin tưởng và sự tự tin thoáng hiện ra giữa đôi lông mày của ông chú trung niên này, bọn họ cũng yên tâm hơn nhiều.

Mong rằng tất cả mọi việc có thể được như lời chú ấy nói.

Sau khi hai người rời khỏi đó, Lạc Vấn mím môi, về việc xử lý hiện trường, ông vô cùng tự tin, điều duy nhất ông lo lắng là hai người đó quá non nớt trong lúc đối diện với cuộc điều tra sau này của cảnh sát, sẽ lộ ra sơ hở. Nếu như vậy thì chính bản thân ông cũng sẽ bị liên lụy. Cái kế hoạch mà mình đã thực hiện mấy năm qua cũng sẽ bị phá sản.

Giúp đỡ đôi bạn trẻ xa lạ này, có phải là đã quá nhiều chuyện?

Trong lòng Lạc Vấn cũng cảm thấy một nỗi u uất vô cớ, có thể là cảm thấy cảnh ngộ mà họ gặp phải thực ra là lỗi của mình? Có thể là vì chính bản thân mình phạm tội quá nhiều cho nên muốn làm một việc tốt nhỉ? Nhưng cái gọi là việc tốt này, cũng là một kiểu phạm tội.

Được rồi, dù sao thì cũng đã giúp rồi, thì giúp cho đến cùng thôi, để cho đôi bạn trẻ đó có được một tương lai hoàn toàn mới.

2 giờ đêm, Lạc Vấn lái chiếc xe Audi của ông lần lượt đón Quách Vũ và Chu Tuệ Như rời khỏi khu dân cư của họ, tránh qua máy quay camera giám sát, đi về khu dân cư của ông.

“Chiếc Audi Q7 phải hơn một trăm vạn tệ thì phải,” Quách Vũ sau khi ngồi vào xe liền nhìn ngó xung quanh.

“Ừm.” Lạc Vấn đáp lời.

“Đây... đây là xe của chú à?” Quách Vũ rất kinh ngạc, ông chú giúp đỡ bọn họ không ngờ lại giàu có như vậy.

“Ừm.”

“Giàu quá!” Quách Vũ cúi đầu đầy mặc cảm. Lạc Vấn cười buồn rầu, không nói gì cả.

Từ trước tới nay ông luôn là người coi nhẹ vật chất, ông không hề coi trọng là mình đi xe gì và ở căn hộ như thế nào. Trước đây khi ông vẫn còn là bác sĩ pháp y, do ông có địa vị cấp bậc kĩ thuật cao, thuộc về nhân tài mang tính kỹ thuật, thu nhập cao hơn những người cảnh sát bình thường rất nhiều. Hơn nữa, ông còn có cả thu nhập đặc biệt của Sở Công an tỉnh và Bộ Công an, nhưng ông vẫn luôn sống rất giản dị, chưa bao giờ nghĩ xem nên tiêu tiền như thế nào. Theo như cấp bậc của ông, đơn vị có thể điều cho ông một chiếc xe cao cấp, nhưng ông từ chối bởi vì ông không biết lái xe. Lãnh đạo đơn vị còn nói sẽ mời riêng cho ông một tài xế nhưng ông cũng từ chối, bởi vì ông không muốn phô trương. Cho đến ba năm trước, sau khi từ chức, ông mới đặc biệt học lái xe và mua chiếc xe này.

Chiếc xe nhanh chóng tiến vào một tiểu khu dân cư cao cấp nổi tiếng trong vùng, sau khi xe dừng đỗ ở bãi đỗ xe, Lạc Vấn nói: “Sau khi xuống xe, các cháu hãy đi theo ta, bắt buộc đi theo phía sau ta. Bởi vì trong bãi gửi xe ở tầng hầm này có mấy chiếc máy quay camera giám sát, ta biết từng vị trí của

chiếc máy camera, ta sẽ dẫn các cháu đi vòng qua máy quay. lát nữa ta sẽ đi cầu thang máy, các cháu đừng đi cầu thang máy, các cháu hãy đi cầu thang bộ, tương tự trong cầu thang máy cũng có máy quay camera chính là để cho máy quay không quay được đến các cháu. Cho dù cuối cùng khả năng cảnh sát có điều tra ra máy quay camera ở đây là rất thấp, nhưng ngộ nhỡ xuất hiện trường hợp này, điều tra ra được ba người chúng ta nửa đêm cùng đi với nhau thì không có cách nào giải thích được. Cho nên, nhằm mục đích thận trọng, vẫn phải bỏ chút công sức.

“Sao chú lại nắm rõ được máy quay ở những vị trí nào vậy?” Quách Vũ hỏi, cậu nhớ đến lúc trước Lạc Vấn nói trên con đường ở cửa quán mì, ở ngã tư chỉ có duy nhất một máy camera, dặn cậu nhất định phải công Chu Tuệ Như đi qua đó.

Lạc Vấn mỉm cười: “Có lẽ là do bệnh nghề nghiệp thôi.”

Quách Vũ và Chu Tuệ Như càng lúc càng cảm thấy con người trước mặt đây thật thâm sâu bí hiểm, không thể nào đo được, những việc mà ông nghĩ tới thì họ chưa từng nghĩ tới bao giờ, bèn không nghi hoặc thêm gì nữa, hoàn toàn làm theo chỉ dẫn của Lạc Vấn.

Quách Vũ và Chu Tuệ Như đi cầu thang bộ lên đến tầng 7, Lạc Vấn đi cầu thang máy lên trước đã mở sẵn cửa, giơ tay ra hiệu cho hai bạn trẻ bước vào.

Căn phòng rất rộng, rõ ràng là phải bỏ ra rất nhiều tiền, nhưng trang trí lại đơn giản đến mức quá đối đơn sơ. Nền nhà được lát gạch màu trắng giá rẻ vẫn thường thấy, tường quét vôi trắng loại đơn giản nhất, không hề dán giấy dán tường, ngay cả những bức tường phong cảnh bình thường hay những bức tranh treo tường đều không có. Dưới đất, đường dây mạng, đường dây cáp tivi bừa bãi trên sàn, ghế sofa và các đồ gia dụng cũng đều là những sản phẩm, rất thông thường, rèm cửa sổ cũng là loại rèm cửa che nắng đơn điệu thường thấy ở văn phòng làm việc. Cửa phòng ngủ đang mở ra, bên trong chỉ có một chiếc giường và hai tủ kê đầu giường, ngay cả tivi cũng không có, trên giường chỉ có một cái chăn, trong phòng khách thì lại có một tivi và máy vi tính.

Quách Vũ nhìn một lượt, hỏi về hiệu kì: “Căn nhà này chú mới mua phải không?”

“Cũng không được coi là như vậy, cũng đã mua mấy năm rồi.”

“Thế thì... thế thì sao lại không sửa chữa một chút ạ?”

Lạc Vấn nói về ngượng ngùng: “Đây chẳng phải là đã sửa chữa rồi sao?”

“Việc này...” Hai người đều không biết nói gì, cách sửa chữa này chỉ gần giống căn phòng họ thuê, thậm chí còn kém cả căn phòng trọ họ thuê.

Lạc Vấn gãi đầu cười nói: “Ta không hiểu lắm về những thứ này, dù sao cũng chỉ có mỗi mình ta ở, có thể ở được là được rồi.”

Chu Tuệ Như nhìn căn phòng một lượt, cô nhanh chóng thấy món đồ trang trí duy nhất ở trên tường, chính là một chiếc khung ảnh thông thường, bên trong đó là một bức ảnh nhỏ, là bức ảnh chụp gia đình ba người, người đàn ông trong đó chính là gương mặt của ông chú này lúc trẻ hơn tầm mười tuổi.

Chu Tuệ Như chỉ về phía tấm ảnh nói: “Đây... đây là vợ và con gái chú phải không? Sao họ lại không ở nhà?”

Cô vừa hỏi xong đã cảm thấy hối hận, cô nhìn vào chiếc giường ở trong phòng ngủ chỉ có một cái chăn, những phòng khác đều để trống, chứng tỏ vợ và con chú ấy đều không ở trong căn phòng này, cũng có thể là li hôn rồi, hỏi như vậy có phần như đang dò hỏi chuyện riêng tư của người khác.

Nghe nói đến vợ và con gái, ánh mắt Lạc Vấn tối sầm xuống, nói: “Vợ và con gái ta nhiều năm trước đã mất tích, đến bây giờ cũng vẫn chưa tìm thấy.”

Ông quay người thờ dài, tiếp đó liền nói: “Không nói đến những điều này nữa, ta rót nước cho các cháu, đợi lát nữa có việc quan trọng cần phải nói.”

Ông đi vào bếp, tiếp đó liền nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng thất sắc của ông: “Ôi ôi!”

Quách Vũ và Chu Tuệ Như đều vô cùng kinh ngạc, vội chạy đến xem.

Lạc Vấn, khuôn mặt khổ sở nhìn xuống sàn: “Con... con chó này sao lại vệ sinh bừa bãi thế?”

Con chó nhỏ đó lúc này đang co rúm vào một góc, căng thẳng nhìn ba người, ở dưới nền nhà khắp nơi mỗi chỗ một bãi nước tiểu.

Lạc Vấn đứng một chỗ không biết phải làm thế nào, như thể ông chỉ biết xử lý hiện trường phạm tội, ông hoàn toàn bó tay bất lực trước ‘hiện trường phạm tội’ của động vật.

Quách Vũ và Chu Tuệ Như đều bật cười. Chu Tuệ Như lập tức tìm được

khăn giấy rồi dọn dẹp, Quách Vũ nói một chút về tính cách của con chó nhỏ và cả cách để huấn luyện cho chó có thể đi đại tiểu tiện đúng nơi quy định. Lạc Vấn luôn miệng cảm ơn, dưới sự giúp đỡ của hai bạn trẻ, công việc đã được hoàn tất, mới coi là hồi phục lại Lạc Vấn của thường ngày, ông dẫn hai bạn trẻ ra phòng khách ngồi rồi bắt đầu chủ đề cuộc nói chuyện đêm nay.

Lạc vấn nhìn Chu Tuệ Như trước, nói: “Con dao gọt hoa quả đó lấy từ đâu vậy?”

“Trong... trong cửa hàng ạ.” Sau khi tư duy của cô quay trở lại sự việc của tối ngày hôm nay, Chu Tuệ Như khó tránh khỏi hoảng sợ, bất an.

Lạc Vấn nói rất bình tĩnh: “Ta thấy con dao này hình như rất mới, mua từ khi nào, có nhớ không?”

Chu Tuệ Như suy ngẫm một lát: “Chắc là hơn một tháng trước, anh trai cháu mua trong siêu thị mini ở đối diện cửa hàng.”

“Tất cả mua mấy con?”

“Chỉ mỗi con này thôi, mua về để gọt hoa quả, nhưng rất ít dùng.”

“Con dao này thông thường để ở bên ngoài hay bên trong?”

“Để ở trong ngăn kéo.”

“Anh cháu có hay dùng con dao này không?”

“Cũng rất ít dùng.”

“Tối nay cháu đem con dao đi, cậu ấy có biết không?”

“Anh ấy chắc là không nhìn thấy.”

“Vậy thì cậu ấy có biết con dao này đặt ở trong ngăn kéo không?”

“Biết, nhưng cháu nghĩ anh ấy cũng không để ý đến những tiểu tiết này.”

“Ồ.” Lạc Vấn gật đầu, bèn không hỏi thêm về chuyện con dao gọt hoa quả nữa. Tiếp đó, ông lại bảo hai người bọn họ kể tỉ mỉ về chuyện xảy ra trong tối ngày hôm nay một lượt, suy ngẫm giây lát, nói: “Lúc đó tên lưu manh đến quán một mình bảo cháu đưa đồ ăn đến bên sông à?”

“Đúng vậy.” Chu Tuệ Như gật đầu.

“Tình hình dường như có vẻ thuận lợi hơn một chút so với dự tính ban đầu của ta, theo như tình hình này thì người biết được việc tên lưu manh đó yêu cầu cháu đưa đồ ăn đến, ngoài ba chúng ta thì còn anh trai cháu.” Ông

mím môi, rồi nói tiếp: “Nhưng không thể cầu mong sự may mắn. Quách Vũ, lúc trước cậu nói cậu nhìn thấy tên đó và mấy tên khác cùng ăn đêm với nhau à?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì cũng có khả năng trên thực tế khi nó và mấy đứa bạn cùng ăn đêm từng nói lát nữa sẽ đến tìm cháu. Nếu tình huống như vậy, khi mà cảnh sát hỏi đến cháu nói đêm qua chưa gặp người này, thì rất dễ gây cho cảnh sát sự nghi ngờ và bị lật tẩy. Cho nên, nếu như cảnh sát hỏi đến thì cháu cứ nói hoàn toàn đúng như sự thực.”

“Nói hoàn toàn đúng như sự thực ư?” Chu Tuệ Như hơi há miệng.

“Đúng rồi, nếu như cảnh sát đến điều tra hai đứa bọn cháu, tất cả mọi sự việc đều nói đúng sự thật, điều duy nhất cần nói dối là khoảng thời gian giết người. Quách Vũ, cậu thích con bé chứ?” Lạc Vấn nhìn Quách Vũ.

Quách Vũ đỏ mặt, cúi đầu, không nói tiếng nào. Trước buổi tối hôm nay, cậu chưa bao giờ biểu lộ với Chu Tuệ Như là cậu có thiện cảm, đến bây giờ ông chú này lại hỏi thẳng như vậy.

Lạc Vấn mỉm cười, nói: “Đúng rồi, chính là trạng thái này, nếu như cảnh sát hỏi, tốt nhất cậu hãy giữ trạng thái này, trong lòng thì thích nhưng lại ngượng ngùng, không dám nói ra.”

Chu Tuệ Như cố kìm nén để khỏi bật cười.

Lạc Vấn nói rất nghiêm túc: “Nếu như cậu trực tiếp thừa nhận thì không phù hợp với tính cách của cậu, những người cảnh sát có kinh nghiệm sẽ thông qua điều tra những người xung quanh cậu, tìm hiểu tính cách và thói quen của cậu. Nếu cậu biểu hiện ra không bình thường sẽ gây nên nghi ngờ, cho nên hai đứa bọn cháu, tất cả những lời nói bao gồm lời nói dối đều phải giữ được trạng thái lúc bình thường, không được cố gắng thêm mắm thêm muối.”

Cả hai người đều gật đầu.

Lạc Vấn nói tiếp: “Ta sẽ nói lại một lượt toàn bộ quá trình sự việc xảy ra, sau đó ta sẽ nói cho các cháu toàn bộ những chi tiết bao gồm những câu hỏi mà cảnh sát có thể hỏi tới, hướng dẫn các cháu cần trả lời như thế nào, không chỉ nội dung mà còn cả ngữ khí khi trả lời. Tất cả những điều này đều rất quan trọng, mặc dù vụn vặt nhưng đều vô cùng quan trọng, bắt buộc

phải như vậy. Ta nhận ra các cháu đều là người có đầu óc linh hoạt, không phải là những người đầu óc chậm chạp, nói trăm nghìn lần cũng vẫn không hiểu.”

Hai người đều bật cười. Chu Tuệ Như chột nghĩ anh trai cô có lẽ được coi là kiểu người có dạy thì vĩnh viễn không hiểu được trong cách nói của ông chú này thì phải.

Lạc Vấn nói: “Hơn 10 giờ tối nay, tên lưu manh đó đến cửa hàng mì của cháu, yêu cầu cháu đưa một suất ăn đến bên sông. Cháu mặc dù không muốn đi nhưng vì không muốn gặp phiền toái cho nên vẫn phải đi. Lúc đó Quách Vũ đang ăn mì, do trong lòng cậu thương thâm cháu, nghe thấy lời tên lưu manh nên trong lòng lo lắng cháu sẽ xảy ra chuyện, cho nên sau khi cháu rời khỏi đó, cậu suy nghĩ một lát rồi quyết định đi theo xem thế nào. Sau khi cháu đưa đồ ăn đến bên sông, tên lưu manh muốn sàm sỡ cháu, cháu gắng giằng chạy thoát, kết quả là bị ngã một cái, lúc đó Quách Vũ đi tới, tên lưu manh thấy có người bước tới liền chạy quay trở lại bên sông. Chân của cháu bị rách da, lại còn bị tọe chân nữa, rất đau, thử hồi lâu phát hiện ra không thể nào đi bộ được, Quách Vũ phải cõng cháu trở về. Sau khi trở về bên đi đến cửa hàng tiện lợi để mua bông băng và thuốc. Cả quá trình sự việc chính là như vậy.”

“Như thế là xong rồi sao?” Quách Vũ rõ ràng cảm thấy hơi bất ngờ.

“Đây chỉ là tình hình chính. Cụ thể chi tiết và cách trả lời tất cả những câu hỏi có khả năng xảy ra, lát nữa ta sẽ dạy các cháu.” Lạc Vấn vỗ đầu, nói: “Phải rồi, xem chút nữa quên mất việc.”

Ông đeo một đôi găng tay cao su, quay người kéo khóa túi xách, lôi từ trong đó ra hai tập tiền 100 tệ, rồi lại lấy ra hai đôi găng tay cao su mới tinh, nhìn hai người Quách Vũ và Chu Tuệ Như đang vô cùng ngạc nhiên, nói: “Ở đây có tất cả là 2 vạn 5000 tệ, các cháu hãy giúp đỡ, đeo găng tay vào, gấp từng tờ tiền thành hình trái tim. Ta không biết gấp nhưng ta nghĩ các cháu đều biết. Đây là một khâu vô cùng quan trọng, các cháu không cần biết việc này là để làm gì, chỉ cần làm theo là được rồi. Đeo găng tay là để ở trên tiền không lưu lại dấu vân tay của các cháu. Trên một tờ tiền có rất nhiều dấu vân tay của nhiều người, nhưng để không lưu lại bất cứ tí vết gì, một dấu vân tay cũng không được để lại mới là an toàn nhất.”

Cả hai bọn họ đều nhìn nhau, vốn không hiểu được dụng ý của Lạc Vấn.

Lạc Vấn giải thích: “Đây là cách thức giải quyết hiện trường vụ án, nhưng ta không định nói cho các cháu biết lí do. Nếu như các cháu biết quá nhiều lí do, sẽ lộ ra những thông tin mà các cháu không nên biết, như vậy sẽ vô cùng nguy hiểm. Hai đứa các cháu chỉ cần biết những lời nói dối ta nói với các cháu và cách trả lời tất cả những câu trả lời có liên quan, các cháu không cần phải đi dò hỏi tình hình vụ án, đặc biệt là ngày mai sau khi thi thể bị người ta phát hiện ra, ở xung quanh đây chắc chắn là có rất nhiều người bàn tán. Các cháu chỉ cần ghi nhớ phiên bản câu chuyện trong hang cùng ngõ hẻm mọi người bàn luận, chứ không cần nhớ đến sự việc.”

Ông giải thích thêm: “Phàm là bất cứ vụ án nào, cảnh sát đều phải điều tra ra chân tướng sự thực, cũng chỉ nhằm vào ba yếu tố. Nhân chứng, vật chứng và khẩu cung. Cái gọi là phạm tội hoàn mĩ, trong những tình huống thông thường thuộc về không nhân chứng, không vật chứng, không khẩu cung của nghi phạm. Việc xảy ra ngày hôm nay nhân chứng chỉ có ta, chỉ cần ta không nói, thì sẽ không có người thứ hai làm chứng. Vật chứng, ta đã tiêu hủy hoàn toàn rồi, chỉ còn lại hạng mục gấp hình trái tim tiền thôi. Cho nên, nguy hiểm lớn nhất vẫn tồn tại ở khẩu cung. Nếu như vào một ngày nào đó, cảnh sát đến và hỏi các cháu, người cảnh sát có kinh nghiệm sẽ hỏi rất nhiều câu hỏi vụn vẹo, để rồi tổng hợp hết tất cả những câu nói của hai đứa các cháu lại, xem xem có điểm nào mâu thuẫn hay không. Trong những lần phạm tội có đồng bọn, thông thường thì những lời khẩu cung nguy tạo rất dễ bị cảnh sát phát hiện ra được.”

Sắc mặt Quách Vũ và Chu Tuệ Như đều thay đổi, tỏ ra vô cùng căng thẳng.

Lạc Vấn cười: “Chúng ta có thể suy ngẫm thêm một chút tại sao lời khẩu cung nguy tạo lại rất dễ bị cảnh sát phát hiện, tìm ra nguyên nhân để ngăn chặn, chẳng phải là ổn sao? Trong một trường hợp, lời khẩu cung của từng người bọn cháu có sơ hở trong logic, ví dụ khi hai người hồi tưởng lại trình tự trước sau của sự việc, thứ tự không giống nhau. Điều này thì khi ta nói cho các cháu khẩu cung đã không tồn tại rồi, chỉ cần các cháu miêu tả tình hình thực tế giống như sự thực lời khẩu cung trong khoảng thời gian đó hoàn toàn lại giống như những gì ta đã cung cấp cho các cháu. Các cháu

không cần thêm mắm thêm muối gì cả, cũng không cần phải phát huy bất cứ sự tưởng tượng nào, mọi sự tưởng tượng đều là thừa thãi, chỉ mang đến phiền toái mà thôi. Không biết thì trả lời là không biết, khi tình hình không giống như những gì cháu biết, đừng có thử suy nghĩ thay cho cảnh sát. Cảnh sát hỏi một câu thì cháu chỉ trả lời một câu đừng có cảnh sát hỏi một câu lại trả lời ba câu, nói nhiều sẽ rất nguy hiểm. Loại thứ hai, cảnh sát sẽ thường xuyên nói đồng bọn đã khai rồi, lúc này nếu mà kẻ phạm tội tố chất tâm lý không được tốt thì hàng rào tâm lý sẽ bị đổ, trong lời dẫn dụ ‘sớm khai rõ mọi sự việc thì sẽ được khoan hồng’ của cảnh sát, rất nhanh chóng lộ ra sơ hở.

Nguyên nhân quan trọng để ta giúp đỡ các cháu chính là cả hai cháu đều có tâm lý chịu tội thay cho đối phương. Không giống như những người cùng phạm tội khác, khi cảnh sát nói dối là một người đã khai ra rồi đồng thời sau khi nói mấy chi tiết về quá trình phạm tội, tâm lý của anh ta liền sụp đổ, và cùng khai ra hết. Hãy nhớ rõ điều này, hai người các cháu đều muốn bảo vệ đối phương, vậy thì bất luận cảnh sát có hỏi như thế nào thì các cháu cũng đều không được thừa nhận. Cho dù cảnh sát nói đối phương đã khai nhận rồi, thậm chí nói đúng rất nhiều các chi tiết trong quá trình phạm tội, các cháu cũng không được tin. Các cháu cần phải tin tưởng lẫn nhau, đối phương dứt khoát không nói, các cháu chỉ có cách duy nhất là không nói thì mới bảo vệ được đối phương. Nếu không một người đã khai nhận thì cả ba chúng ta đều tiêu tùng.”

Lạc Vấn nhìn hai người họ với thái độ vô cùng trịnh trọng, họ cũng gật đầu, hết sức nghiêm túc. Lạc Vấn cũng biết đây là khâu nguy hiểm nhất. Chỉ cần qua được khâu này thì cả hai người sẽ bình an vô sự.

Quách Vũ hỏi: “Cảnh sát lúc này sẽ đến tìm bọn cháu?”

Lạc Vấn cười, nói: “Có lẽ sẽ tìm, cũng có lẽ không tìm, có thể cho dù bọn họ tìm đến các cháu, cũng chỉ coi như là tìm hiểu manh mối đối với quần chúng xung quanh thôi, chứ không coi các cháu là những nhân vật nghi vấn.”

“Nếu như... nếu như những người khác biết cháu đưa đồ ăn cho tên lưu manh đó, cảnh sát... liệu có đặc biệt nghi ngờ cháu không?” Chu Tuệ Như cảm thấy thấp thỏm không yên.

Lạc Vấn nói: “Ban đầu có khả năng là sẽ nghi ngờ, nhưng họ sẽ nhanh chóng từ bỏ - nếu như bọn họ là những người cảnh sát đạt tiêu chuẩn.”

“Tại sao ạ?” Chu Tuệ Như rất hiếu kỳ.

Lạc Vấn cười vẻ bí ẩn: “Nếu như tố chất nghiệp vụ của họ đủ chuyên nghiệp, sẽ phát hiện ra hai người các cháu có chứng cứ ngoại phạm và các cháu vốn không đủ có thời gian để phạm tội. Nếu như vậy, họ vốn không thể nào coi các cháu là nghi phạm được.”

“Gì cơ ạ?” Cả hai người đều trợn trừng mắt, hai người rõ ràng đi đến hiện trường, hơn nữa Lạc Vấn nói cả hai người bọn họ đều đã bị máy quay camera quay vào trong đoạn video, sao lại có được chứng cứ ngoại phạm chứ?

Phần IV

Thiên Tài Dàn Dựng Chứng Cứ Ngoại

Phạm

9 giờ sáng, trên đường dành cho người đi bộ phía bên ngoài công viên bên sông, người dân đứng đầy xung quanh.

Đội trưởng Lâm Kỳ của trung đội II Trinh sát hình sự Chi cục công an khu vực dẫn người đi qua đường dây cảnh giới, vừa đến hiện trường, anh đã hét lên với thuộc hạ đến lúc trước: “Làm gì thế?” Các cậu bảo vệ hiện trường thế nào đây? Trên cả bãi cỏ, khắp nơi đều là đầu mẩu thuốc lá, còn có đủ các loại dấu chân, thậm chí đến viên đá cũng bị lật lên, còn có cả các cành cây bị bẻ gãy.”

Nhân viên trinh sát Tiểu Tống nói về bắt lượ: “Khi bọn em đến thì đã như thế này rồi mà, mọi người đều chạy cả vào, ngay cả đến ăn xin cũng đến rồi đi mấy lượt, giẫm lộn xộn hết lên hiện trường, dấu chân cũng không thể nào lấy được nữa.”

“Không phải là những người dân ngốc nghếch này động cả vào thi thể đấy chứ?”

Tiểu Tống nói: “Việc ấy thì không, em đã hỏi những người chứng kiến tại hiện trường, khu vực để thi thể chỉ có hai người bước vào, nhìn thấy có xác chết liền vội vàng chạy ra ngoài báo cảnh sát, những người khác đều không vào, những người này đều đến để nhật tiền.”

“Nhật tiền?” Lâm Kỳ trợn trừng mắt vẻ khó hiểu.

Tiểu Tống xòe tay ra nói: “Đúng vậy, ban đầu là lúc 4 giờ 40 phút sáng, lao công quét dọn ở khu vực lân cận, nhặt được một hình trái tim được gấp từ tờ tiền 100 tệ, sau đó lại nhặt được mấy cái liền, rồi tiếp đến phát hiện ra trên bãi cỏ này tản mạn rất nhiều hình trái tim được gấp từ tờ tiền 100 tệ còn có cả một ít tiền xu, cả tiền 5 tệ, 10 tệ vương vãi. Những người dậy sớm tập luyện thể dục thể thao, đi làm đi qua đây đều chạy đến nhặt, có một ít tiền ném lên trên cây, còn có cả bị nhét ở dưới viên đá, cho nên cả bãi cỏ này đã

bị bọn họ xối tung cả rồi. Sau đó có hai người đi vào trong khu vực cây xanh để xem, để lục tìm trong đám lá rơi dưới đất, phát hiện ra phía bên dưới có thi thể, vô cùng sợ hãi đã chạy ra báo cảnh sát.”

“Thi thể bị phát hiện như vậy à?” Lâm Kỳ vô cùng kinh ngạc, sáng nay anh đi làm, trên đường đi nhận được cuộc điện thoại, trực tiếp đến luôn hiện trường, nên chưa kịp tìm hiểu rõ những chi tiết phát hiện thi thể.

“Đúng vậy, ở dưới đất được rải bao nhiêu tiền như vậy có lẽ cũng liên quan đến vụ án. Toàn bộ số tiền đều được gấp thành hình trái tim, có thể dùng để biểu lộ tình yêu, có thể là người đàn ông này đã ngoại tình, người phụ nữ giết chết anh ta, vứt hết tất cả những tín vật làm chứng cho tình yêu ban đầu.” Tiểu Tống phát huy toàn bộ sức tưởng tượng trong phim tâm lý tình cảm, liên kết những manh mối ở hiện trường lại với nhau một cách ‘hoàn mỹ’.

Nếu như Lạc Vấn nghe được những câu này chắc sẽ vô cùng kinh ngạc, ông vốn không thể nghĩ đến được tình tiết này. Ông vốn dĩ muốn gấp tiền hình trái tim và rải xung quanh là để cho những người đi đường phải tìm vất vả một chút, như vậy đông người đi lại, lục tìm khắp nơi, thì sẽ phá hủy hoàn toàn hiện trường. Nếu như trực tiếp để cả tờ 100 tệ mà không gấp vào, không chừng nhân viên lao công là người đầu tiên tìm thấy sẽ nhanh chóng nhặt toàn bộ số tiền, hiện trường cũng chỉ có thêm mỗi dấu chân của người lao công mà thôi, như vậy thì sẽ không phá hủy được triệt để. Thế thì 2 vạn 5000 tệ bị lãng phí vô ích mất rồi. Để đảm bảo, ông không những ném một ít lên trên cây, nhét xuống dưới viên đá mà còn ném một ít các loại tiền tản mạn, như vậy nếu muốn nhặt hết toàn bộ số tiền cũng là một việc không hề nhanh chóng. Hơn nữa, ở dưới đất bỗng dưng có tiền, không có việc gì có thể khiến cho những ông bà già dậy sớm tập luyện trở nên hưng phấn bằng, một người nhặt tiền thì lập tức sẽ khiến cho cả đoàn người lao theo.

Quách Vũ và Chu Tuệ Như có nằm mơ cũng không thể ngờ được Lạc Vấn lại dùng 2 vạn 5000 tệ tiền mặt để ngụy tạo hiện trường giúp cho hai người lạ là bọn họ.

Lâm Kỳ trợn trừng mắt với Tiểu Tống, cậu ta là một cảnh sát mới, chưa tiếp xúc với các vụ án lớn, cách suy nghĩ khác lạ thế cũng không thấy gì làm lạ. Anh hừ một tiếng, dẫn theo bác sĩ pháp y đi đến phía lùm cây. Bác sĩ

pháp y lấy ra những thiết bị chuyên nghiệp, chụp ảnh để lấy các thông tin xung quanh hiện trường, sau khi xác nhận một lượt không để sót bất cứ thông tin nào, hai người cùng bước vào hiện trường.

Bên cạnh thi thể có hai người cảnh sát đang đứng bảo vệ bây giờ là mùa hè, mới qua một đêm mà xác chết đã toát ra mùi khó chịu. Đương nhiên Lâm Kỳ là người cảnh sát hình sự lão luyện đã hoàn toàn miễn dịch với việc này, nhìn nhiều quá quen rồi. Nhưng khi đi đến bên cạnh xác chết, Lâm Kỳ vẫn không kìm được, rùng mình một cái: “Độc ác quá, đây là mối thù lớn đến dường nào!”

Chiếc áo phong sát nách của thi thể bị cửa rách, vứt bên cạnh, ở vị trí trái tim của nạn nhân có một vết thương, có một vũng máu lớn đã đông lại ở xung quanh, phần bụng cũng có hai vết thương, có thể thấp thoáng nhìn thấy cả ruột. Nhưng như thế vẫn còn chưa là gì, cả phần bụng phần ngực và trên hai cánh tay của thi thể còn có vết dao sắc cửa từng vòng tròn máu, khoảng cách giữa các vết máu gần như đều nhau. Từ xa nhìn lại giống như là thi thể mặc một chiếc áo có hoa văn.

Bác sĩ pháp y nhìn Lâm Kỳ, há miệng, bộ dạng cứ như thoáng chút vui mừng trước tai họa của người khác: “Đội trưởng Lâm, hôm nay anh đã gặp phải vụ án lớn rồi đấy.”

Lâm Kỳ chau mày, có vẻ như hơi bất lực, nếu như đơn thuần chỉ phát hiện ra một xác chết, vậy thì đó chỉ là vụ án mạng thông thường. Nhưng lúc này đây trên thi thể đầy những vòng tròn máu, vậy thì rõ ràng hung thủ sau khi giết người, đã bỏ rất nhiều công sức, đây là một vụ hung án đáng sợ, ác liệt gây ảnh hưởng rất lớn đến xã hội, dễ gây ra tâm lí hoảng sợ cho dân chúng. Vụ án có tính chất càng nghiêm trọng thì cũng có nghĩa là áp lực phá án càng lớn.

Bác sĩ pháp y tiếp tục kiểm tra, vừa nói tiếp: “Thời gian tử vong là đêm hôm qua, cụ thể thời gian thì cần phải giải phẫu mới biết chắc chắn được. Bây giờ nhiệt độ cao quá, nếu chỉ nhìn thôi thì không dễ phán đoán. Ừm... điện thoại di động và ví tiền của nạn nhân đều ở đây, ha ha, đội trưởng Lâm, là giết người trả thù, trong ví tiền có thông tin của nạn nhân. lát nữa, anh hãy bảo cấp dưới đi điều tra xem.”

Bác sĩ pháp y lại nâng cánh tay của nạn nhân lên để kiểm tra, chép miệng:

“Sao trong móng tay toàn là đất thế? Ô, bây giờ đã kiểm tra toàn bộ cơ thể rồi, những đường máu được cứu rất đều, rõ ràng là sau khi nạn nhân chết rồi mới được thực hiện, qua vết máu có thể thấy thực hiện khi nạn nhân mới chết không lâu, nếu như chết lâu rồi thì máu sẽ đông tụ, những đường máu cứu ra sẽ không như thế này. Đòn chí mạng chính là vết thương ở tim, trông có vẻ như là vết dao đâm, khi quay về giải phẫu sẽ chính lí ra được hình ảnh của hung khí. Hai vết thương ở bụng đều không phải là đòn chí mạng, ngoài ra phía sau gáy nạn nhân có dấu vết bị một thứ hung khí tù đập vào, tình hình hiện trường cụ thể có thể khôi phục được ở mức độ nào thì phải chờ tôi lát nữa kiểm tra thêm những thông tin xung quanh, nhưng cũng không được lạc quan lắm đâu, anh thấy đấy, hiện trường đã bị phá hoại thành ra thế này rồi.”

Lâm Kỳ bất lực bĩu môi: “Dù sao thì anh cứ xem tình hình mà giải quyết đi.” Đúng lúc này, anh chú ý đến bên cạnh thi thể có mấy lon bia, nói: “Anh Cổ, anh hãy xem mấy lon bia ở dưới đất.”

Vị bác sĩ pháp y họ Cổ liền một bả đôi găng tay dính máu, đeo vào một đôi mới, nhặt lấy những chiếc lon ở dưới đất, dùng kính lúp chuyên dụng để kiểm tra một lượt, đôi lông mày dần chau lại.

“Sao thế?” Lâm Kỳ phát hiện ra sự khác thường trong ánh mắt của bác sĩ Cổ. Bác sĩ pháp y Cổ trịnh trọng ngược đầu lên nhìn anh, nói: “Đội trưởng Lâm, vụ án này có khả năng còn phức tạp hơn suy nghĩ lúc trước của tôi. Vốn dĩ tôi tưởng rằng đây là một vụ án mạng thông thường, hung thủ có mối thù sâu sắc với nạn nhân, cho nên không những giết người mà còn muốn cứu xác. Nếu như vậy thì sự giúp đỡ của tôi cũng không được nhiều, cấp dưới của anh thông qua mạng lưới mối quan hệ của nạn nhân tin rằng cũng có thể nhanh chóng phát hiện được ra nghi phạm. Nhưng lon bia này lại... lại rõ ràng đã bị lau đi, không có đến một nửa dấu vân tay.”

Lâm Kỳ không lấy làm lạ, nói: “Bây giờ hung thủ xem nhiều các tiết mục trình sát hình sự, những phần tử phạm tội đều biết không được để lại dấu vân tay, như bọn trộm vặt bây giờ lúc cậy cửa còn biết cầm theo một cái khăn mặt.” Anh đang nói chột ngân ngại, ngân người, rồi nói tiếp: “Đây không phải là vụ hung sát, là vụ án mưu sát! Nếu như chỉ cần thông qua mạng lưới mối quan hệ để tìm được hung thủ, thì hẳn vốn không cần phải

xứ lí dấu vân tay. Kết hợp vừa rồi dưới đất đều là tiền, nếu như số tiền này đều là do hung thủ để lại, và mục đích của hắn vốn là muốn cho tất cả những người đi đường không liên quan tới vụ án đều bước vào trong hiện trường, phá hoại hiện trường, vậy thì...” Anh hít vào một hơi thở lạnh.

“Tên hung thủ cố ý rải tiền xuống đất để dẫn dụ những người không liên quan bước vào phá hoại hiện trường, anh đã từng gặp bao giờ chưa?” Bác sĩ pháp y Cổ hỏi về vô cùng nghiêm nghị.

Lâm Kỳ trợn mắt, từ từ lắc đầu: “Chưa, chưa bao giờ. Chưa có hung thủ nào nghĩ như vậy và làm như vậy.”

Bác sĩ pháp y Cổ gật đầu: “Mong rằng là chúng ta đã nghĩ về hung thủ quá cao siêu, chắc là không đến nỗi thông minh như vậy.”

Lâm Kỳ cũng gật đầu để an ủi mình, bởi vì làm cảnh sát hơn mười năm qua, anh đã tiếp xúc qua mấy chục vụ án mạng lớn nhỏ, phần lớn những hung thủ đều là những kẻ có trình độ văn hóa tương đối thấp, cho dù cũng có một số người học theo thủ pháp giết người trên tivi, nhưng trong con mắt cảnh sát, những cách thức ở trên tivi đều là trí tuệ thấp.

Tiếp đó bác sĩ Cổ và những thành viên khác nhặt lon bia cho vào trong túi đựng vật chứng. Khi ông tưởng rằng đã đựng xong hết, một thuộc hạ của ông nói: “Thầy Cổ, ở đó còn một lon nữa.”

Bác sĩ Cổ lúc này mới chú ý thấy một lon tương tự ở phía sau một thân cây. Ông giơ tay ra nhặt, tưởng rằng nó cũng giống như những lon khác, trên đó cũng không có dấu vân tay, thế nhưng vừa nhìn đã kêu lên: “Ồ lon này có dấu vân tay!”

Chập tối, Lâm Kỳ ngồi trong văn phòng làm việc, hai nhân viên trinh sát khiêng thùng công cụ bước vào, một người nói: “Đội trưởng Lâm, bọn em đã đi hỏi thăm xung quanh một lượt, đã làm rõ tình hình chung về nạn nhân. Nạn nhân tên Từ Thiêm Đình, là một hộ nông dân trong diện giải tỏa, mẹ cậu ta nghe thấy tin tức này liền ngất lịm, cho nên đã ghi chép lại những thông tin do bố cậu ta cung cấp. Ngoài ra thông qua người thân bạn bè của cậu ta và hàng xóm lân cận, được biết đây là một tên lưu manh có tiếng, biệt hiệu là Tiểu Thái Bảo, bắt đầu từ hồi cấp hai đến giờ, không biết đã vào đồn công an bao nhiêu lần rồi. Trước đây cậu ta thường đến các trường học để thu phí bảo kê, mấy năm nay trị an quản lí nghiêm ngặt hơn, nghe nói vẫn lén lút thu. Còn phần lớn thời gian đều lượn lờ quanh đây, việc đánh đấm thì thường xuyên như cơm bữa. Ở bên ngoài cậu ta kết giao với rất nhiều tên lưu manh, một tên lưu manh có mối quan hệ thân thiết nhất, chơi với cậu ta từ bé cho đến giờ, tên gọi Trương Bình. Nghe Trương Bình nói, tối qua hai người bọn họ và ba tên lưu manh khác cùng đi ăn đêm, ăn xong là lúc khoảng 10 giờ đêm, cậu ta nói cậu ta muốn đi dạo một mình. Rồi tại một siêu thị nhỏ ở gần nơi xảy ra vụ án, tìm hiểu được lúc 10 giờ hơn, Từ Thiêm Đình tới mua sáu lon bia, chính là những lon để lại ở hiện trường vụ án, trong đó có một lon cậu ta đã uống gần hết, còn năm lon chưa hề động tới.”

Lâm Kỳ suy nghĩ giây lát, nói: “Một mình cậu ta mua nhiều bia thế làm gì? Tìm ai đó uống cùng à?”

Nhân viên điều tra lắc đầu nói: “Không rõ ạ, hỏi mấy tên đồng bọn tối qua đều nói cậu ta không hề nhắc đến lí do uống bia, khi cậu ta mua bia ở siêu thị cũng không nói gì.”

Lâm Kỳ chau mày nói: “Qua dấu vết ở hiện trường, hung thủ có mối thù hận rất lớn đối với nạn nhân, chắc chắn là giết người vì mối thù hận cá

nhân. Trong mỗi quan hệ của cậu ta, tình hình gieo thù chuốc oán như thế nào?”

Nhân viên trinh sát bật cười: “Người gieo thù chuốc oán với cậu ta thì cả con đường này đều có hết. Những người dân sống xung quanh đều nói cậu ta là một tên khốn. Ví dụ những người mở cửa hàng hai bên đường phần lớn đều là những người ngoại tỉnh, cậu ta thường xuyên ăn hàng không trả tiền, những người ngoại tỉnh mở quán ăn nhỏ không muốn gây chuyện, hơn nữa số tiền nợ cũng không nhiều lắm cho nên đều nhẫn nhịn. Thêm nữa hành vi của cậu ta cũng không được nghiêm chỉnh, thỉnh thoảng có các cô gái ngoại tỉnh đi qua, cậu ta đều phải trêu chọc một chút. Việc đánh nhau thì thường xuyên như cơm bữa, hôm qua chính vì một cô gái mà xém chút nữa đánh nhau với người ta.”

“Tối hôm qua ư?”

“Đúng vậy.” Nhân viên trinh sát kể lại một lượt sự việc hôm qua Từ Thiêm Đình bốn cột cô gái xinh đẹp đó, rồi đánh bạn trai của cô ta.

Lâm Kỳ cười khẩy, thể hiện ra chút bất lực, nói: “Gieo thù kết oán nhiều như vậy, điều tra các đối tượng khả nghi có thể giết người để trả thù trong mối quan hệ của người này có lẽ phải kéo dài đến mấy trang mất.”

“Mấy trang có lẽ cũng không thể liệt kê ra hết. Những người có thể biết được đều là những tên lưu manh cùng với cậu ta làm những việc xấu, gây sự với mọi người, ai biết được một mình cậu ta ở bên ngoài còn ức hiếp bắt nạt ai nữa chứ.”

“Được rồi.” Lâm Kỳ nghĩ một lát, rồi nói: “Ngày mai các cậu hãy tiếp tục phỏng vấn nhân dân ở xung quanh, xem xem có những ai có thể là nghi phạm ở mức độ lớn nhất. Điều tra trọng điểm đôi nam nữ hôm qua bị đánh xem sao, ngoài ra xem gần đó có máy quay camera giám sát không?”

“Con đường ở bên sông này thì không có, cách đó nửa đường ở trên ngã tư có một cái.”

“Được, vậy hãy lấy đoạn video của máy quay camera xem xem. Ừm, tôi tìm bác sĩ pháp y Cổ để hỏi tình hình.”

Lâm Kỳ quay người đi đến phòng thí nghiệm của bác sĩ pháp y, bác sĩ Cổ đang ăn mì, trong thùng rác ở bên cạnh còn có một đôi găng tay dính máu. Lâm Kỳ nuốt nước bọt, nói: “Anh Cổ, điều tra thế nào rồi?”

Bác sĩ Cổ vỗ tay đứng dậy, cười vẻ giễu cợt: “Trong dạ dày của Từ Thiêm Đình có khá nhiều thứ, cậu có hứng thú xem không?”

Lâm Kỳ ho hắng một tiếng, anh và bác sĩ pháp y Cổ quen biết nhau đã nhiều năm rồi, điều không chịu được nhất chính là sự hài hước của ông ấy, chau mày nói: “Thôi đi tôi vừa mới ăn cơm xong, chẳng có khẩu vị tốt như anh đâu, anh cứ nói thẳng ra đi.”

Anh nhìn bát mì rồi lại nhìn thấy đôi găng tay dính máu ở trong sọt rác, vội quay người đi, tố chất tâm lý của anh không phải là quá tệ, dù sao cũng làm cảnh sát hình sự nhiều năm như vậy, thi thể nhìn thấy nhiều rồi, chỉ có điều anh không có trải nghiệm ăn cơm ngay bên cạnh xác chết, và cũng không muốn có.

Bác sĩ pháp y Cổ bật cười ha ha, nói tiếp: “Tên này ăn giỏi thật đấy, đừng thấy cậu ta gầy như thế, đúng là một kẻ dạ dày to. Trong bụng cậu ta ngoài phần thịt nướng chưa kịp tiêu hóa, còn có rất nhiều bia, ngoài ra còn có khá nhiều cơm rang trứng. Nhưng cơm rang trứng chỉ có một phần ở trong dạ dày, ngoài ra còn một phần vẫn ở trong thực quản của cậu ta. Việc này có hai loại khả năng, một là cậu ta nôn mửa nhưng chưa nôn ra được. Nguyên nhân nôn cũng có hai loại, một là cậu ta uống nhiều bia rượu, nôn do say, hai là khi cậu ta bị hung thủ tấn công, do đằng sau bị cục đá đập vào gây nên sự rối loạn thần kinh thực vật nên nôn mửa. Một kiểu khác không phải là do cậu ta nôn mửa, mà là khi cậu ta đang ăn cơm rang trứng thì bị hung thủ tấn công, cho nên cơm còn chưa được nuốt hết xuống. Nhưng dù là loại khả năng nào thì cũng không liên quan mấy đến vụ án, điều quan trọng chính là cơm lưu lại ở trong dạ dày cơ bản đều chưa tiêu hóa, rõ ràng thời gian cậu ta ăn cơm rang và thời gian bị hại rất gần nhau.”

“Cơm rang trứng?” Lâm Kỳ nói, “Cơm rang trứng cậu ta mua ở đâu vậy?”

“Từ sau khi tôi phát hiện ra cơm rang trứng trong dạ dày của cậu ta, đặc biệt sai người tìm kiếm ở hiện trường xảy ra vụ án, đã phát hiện ra một hộp cơm hộp ở chỗ bãi cỏ phía bên ngoài lùm cây, bên trong đó vẫn còn nửa giã bát. Ngoài ra khu vực cây xanh đó không phải là hiện trường trực tiếp xảy ra vụ án, hiện trường trực tiếp là trên bãi cỏ ở phía bên ngoài, cũng chính là chỗ đặt hộp cơm rang trứng. Ở phía dưới đất, chỗ đó phát hiện ra một lượng máu lớn, nhưng đất bùn được người ta lật lên để che giấu. Trên đoạn đường

mấy chục mét từ nơi xảy ra vụ án đến chỗ lùm cây phát hiện ra thi thể, mặc dù sáng nay đã bị rất nhiều người đi đường giẫm vào, nhưng vẫn có thể nhìn ra được một vết kéo lê rất rõ. Cũng chính là, hung thủ sau khi giết người ở trên bãi cỏ, kéo vào trong lùm cây để tạm thời giấu xác. Nhưng vết chân của hung thủ, do vết chân tại hiện trường quá hỗn loạn, đã hoàn toàn không thể nào tìm ra được nữa rồi. Đặc biệt là vị trí trong lùm cây, rõ ràng hung thủ đã phá hoại nền đất.”

“Làm như vậy để làm gì nhỉ?” Lâm Kỳ có vẻ như không hiểu.

“Tôi cho rằng hung thủ dùng cách thức rải tiền ở dưới đất để khiến cho người đi đường giẫm hỏng hiện trường, mục đích đương nhiên là phá hủy dấu vết hiện trường, bao gồm cả dấu chân của hấn. Nhưng hấn chắc chắn cũng đã nghĩ đến trong lùm cây chưa chắc đã có rất nhiều người bước vào, cho nên khoảng đất trong lùm cây đó tự bản thân hấn cũng đã phá hủy, ngay cả dấu chân cũng không còn lưu lại nữa.”

“Thời gian xảy ra vụ án thì sao?”

“Qua hai phương diện, từ việc tìm hiểu được thời gian ăn đêm và kết quả giải phẫu, tổng hợp lại đưa ra phán đoán thời gian tử vong là từ 10 giờ đến 11 giờ 30 phút tối hôm qua. Nhưng thông qua điện thoại di động của cậu ta, chúng ta tìm thấy được một nhật kí cuộc gọi. Vào lúc 10 giờ 50 phút tối, Từ Thiêm Đình đã gọi một cuộc điện thoại cho Trương Bình, tôi đã bảo Tiểu Tống đi hỏi Trương Bình, Trương Bình nói lúc đó Từ Thiêm Đình chỉ nói một câu ‘Ngày mai chúng ta cùng đi ăn trưa nhé’, tiếp đó đột nhiên truyền tới một tiếng thét ‘A’, như thể xảy ra chuyện gì đó, sau đó điện thoại liền bị ngắt. Trương Bình gọi trở lại thì không có ai nghe máy, sau đó máy nhanh chóng ở trạng thái không liên lạc được. Trương Bình không hề nghĩ đến việc Từ Thiêm Đình bị hại, cho nên lúc đó cũng không để tâm. Xem ra thời gian xảy ra vụ án vào lúc 10 giờ 50 phút, lúc Từ Thiêm Đình gọi điện thoại.”

Lâm Kỳ gật đầu, thời gian xảy ra vụ án đã có thể chuẩn đến từng phút, điều này có tác dụng rất lớn đối với công tác trinh sát tiếp theo. Anh nói: “Anh Cổ, anh có nghĩ hung thủ chính là người quen của Từ Thiêm Đình không?”

“Người quen ư? Tại sao lại phán đoán như vậy?”

Lâm Kỳ nói: “Hôm qua Từ Thiêm Đình mua sáu lon bia ở một siêu thị

mini gần đó, một mình cậu ta rõ ràng là không uống hết được, đem theo sáu lon bia đến bãi cỏ, theo lẽ thường thì cần phải tìm một người nào đó để cùng uống chứ, nhưng mấy người bạn của cậu ta lại nói không biết việc này.”

Bác sĩ pháp y Cổ gật đầu: “Rất có lí. Nhưng tôi đang nghĩ bên sông nhiều muối như thế, một mình cậu ta chạy đến đó làm gì chứ?”

Lâm Kỳ khẽ nheo mắt: “Phải rồi, thông thường cho dù có tìm bạn uống bia rượu, cũng không chọn địa điểm ở bên sông có nhiều muối thế, hiện nay việc làm rõ điều này vô cùng quan trọng! Nhưng, món cơm rang trứng của cậu ta thì lại chỉ có một suất, không hề mua cho đồng bọn của cậu ta. Ừm, ngày mai tôi sẽ sai người điều tra rõ xem cậu ta mua cơm rang trứng ở cửa hàng nào, vào lúc mấy giờ, không chừng lại có manh mối liên quan.”

Bác sĩ Cổ bổ sung: “Ngoài ra khi điều tra tốt nhất hãy hỏi thêm những người xung quanh, tối hôm đó liệu có nhìn thấy có ai trên người dính máu.”

“Trên người hung thủ có dính máu à?”

Bác sĩ Cổ gật đầu: “Đây là một kết quả rất hiển nhiên. Trên người nạn nhân bị ba nhát dao đâm liên tiếp, đặc biệt là nhát ở tim, chắc chắn lúc rút dao ra sẽ phụt ra một lượng máu tươi, tay hung thủ và cả quần áo hung thủ chắc chắn sẽ dính không ít máu.”

Lâm Kỳ từ từ gật đầu.

Triệu Thiết Dân hôm nay nhận được bốn tin xấu.

Một là trên đường đã điều tra khắp lượt mấy chiếc máy quay camera ở xung quanh nơi xảy ra vụ án ở trên đường Văn Nhất Tây, không phát hiện ra nhân vật khả nghi nào, bởi vì máy quay trên đường cái có rất nhiều góc chết, ví dụ như khu vực trồng cây xanh và đường dành cho người đi bộ đều không chiếu được tới. Bốn lần phạm tội trước hung thủ đều cố tình né tránh được máy quay lần này cũng không ngoại lệ. Mặc dù điều này cũng nằm trong dự liệu của Triệu Thiết Dân nhưng ông vẫn cảm thấy vô cùng thất vọng.

Thứ hai là cuộc điều tra loại trừ mối quan hệ xã hội cũng không hề có chút kết quả nào, không ai biết trước được Tôn Hồng Vận lúc đó sẽ đi một mình qua con đường đó, lại còn dừng lại ở khu vực cây xanh để đi tiểu. Có thể thấy rằng hung thủ đã bám theo chứ không phải đứng canh ở địa điểm cố định để chờ thời cơ ra tay, nhưng tối hôm đó không có ai nhìn thấy có người đi theo, điều này chứng tỏ đối phương khi bám theo vô cùng thận trọng. Và trong mối quan hệ xã hội của Tôn Hồng Vận, mấy người tiềm ẩn mối thâm thù trải qua bước đầu điều tra đều loại bỏ khả năng phạm tội. Đồng thời kết hợp với bốn vụ án lần trước, cảnh sát cũng không tin tưởng lắm việc người quen của nạn nhân gây ra.

Thứ ba là tờ giấy mà hung thủ viết chữ để lại, qua giám định của chuyên gia vật chứng của Công an tỉnh, đều là dùng loại giấy A4 phổ thông nhất, loại mực phổ thông nhất, máy in phổ thông nhất. Trong toàn quốc loại máy in này, loại mực này ít nhất có hàng triệu máy, vốn không thể nào điều tra ra nguồn gốc được.

Thứ tư là công tác đi thăm hỏi phỏng vấn những cư dân xung quanh cũng rơi vào cục diện bế tắc. Hỏi mấy người đi qua đường lúc đó, mọi người đều không hề chú ý thấy có nhân vật hay sự việc nào khác lạ cả. Điều này rất dễ

hiểu, bình thường trong cuộc sống, khi có một người lạ đi qua, trừ khi bộ dạng giống như người ngoài hành tinh, nếu không thì chẳng ai lại vô duyên vô cớ để ý dáng vẻ của đối phương xem có gì khác thường hay không. Nhưng công việc này vẫn phải dựa vào cảnh sát cơ sở để tiếp tục tiến hành, biết đâu lại có người chú ý được thì sao, chỉ là vẫn chưa hỏi được đến người này thôi.

Công tác điều tra bốn phương diện này chỉ mới xảy ra trong một ngày, gần như toàn bộ đều bế tắc, khiến cho Triệu Thiết Dân vô cùng ủ dột, nhưng cuộc điều tra liên quan tới sợi dây nhảy thể thao làm hung khí thì lại khiến ông suy nghĩ thêm.

Cảnh sát hình sự mang theo sợi dây nhảy thể thao để đi phỏng vấn rất nhiều các cửa hàng bán đồ văn phòng phẩm dụng cụ học tập ở khu vực phía tây thành phố, kết quả biết được, loại dây nhảy thể thao nhãn hiệu này đã ngừng sản xuất từ lâu, đợt hàng cuối cùng là hai ba năm trước đã hết hàng.

Thông tin này khiến cho Triệu Thiết Dân hết sức kinh ngạc, điều này có nghĩa là từ hai, ba năm trước hung thủ đã mua sẵn loại dây này rồi, lẽ nào từ hai, ba năm trước khi lần đầu tiên phạm tội, hắn đã dự định gây ra cả chuỗi án mạng sao?

Triệu Thiết Dân bỗng chốc không lạnh mà run.

Ông đã điều tra nhiều lần về sợi dây nhảy thể thao, sợi dây rất mới, chắc chắn là hung thủ mua mới chứ không phải là nhặt từ bãi rác đã bị người ta vứt đi. Ông lật giở tập tài liệu về bốn vụ án trước, qua những tấm ảnh ông quan sát rất tỉ mỉ từng sợi dây mà hung thủ dùng trong mỗi lần gây án, phát hiện ra các sợi dây đều rất mới, nhưng giữa chúng lại có sự khác biệt, chứng tỏ không phải là sợi dây nhảy thể thao của cùng một nhà sản xuất. Điều này chứng tỏ có lẽ hung thủ không phải là đến một cửa hàng văn phòng phẩm đồ dùng học tập và một lúc mua nhiều sợi dây mà là mua ở mỗi nơi một sợi. Nếu mua như vậy thì vốn không gây cho ai ấn tượng nào cả. Có thể nhận thấy hung thủ hành sự vô cùng cẩn mật.

Sợi dây là do hung thủ mua từ mấy năm trước, cho nên không thể nào điều tra ra được nguồn gốc của hung khí.

Bây giờ có thể điều tra theo hướng nào đây?

Triệu Thiết Dân ngồi thẳng người trên ghế trong phòng làm việc, ngẩng đầu, trợn trừng mắt nhìn trần nhà. Ngày thứ ba sau khi xảy ra vụ án mạng,

phương án điều tra của cảnh sát hầu như đều đi vào ngõ cụt. Lẽ nào đã năm lần phạm tội rồi mà vẫn không bắt được hãn sao?

Lẽ nào chỉ có thể dựa vào cách thức giống như mò kim đáy biển yêu cầu tất cả các cư dân ở quanh đây đăng kí dấu vân tay, rồi lại đối chiếu từng người một. Đúng lúc này, bác sĩ pháp y Trần bước vào, trong tay cầm một tập tài liệu, nói: “Anh cả, chuyên gia giám định nét chữ của Sở Công an tỉnh đã đối chiếu ba chữ ‘Người bản địa’ ở dưới đất rồi.”

Triệu Thiết Dân lập tức ngồi thẳng người, hỏi: “Kết quả thế nào?”

Bác sĩ Trần trả lời: “Không thể nào xác định được có phải là nét chữ của Tôn Hồng Vận hay không.”

“Tại sao lại như vậy?”

“Vốn dĩ Tôn Hồng Vận rất ít khi viết chữ, tìm kiếm rất lâu ở trong nhà anh ta, chỉ tìm thấy được mấy tờ hóa đơn nhận hàng anh ta viết mấy chục chữ, sau khi đưa đến cho chuyên gia nét chữ của Sở Công an tỉnh, chuyên gia nói chữ viết ở dưới đất và chữ ở trên đơn nhận hàng rõ ràng không cùng một thể chữ, nhưng như vậy thì cũng không thể nào phán đoán được ba chữ ‘Người bản địa’ có phải do Tôn Hồng Vận viết hay không. Bởi vì anh ta trong lúc tình huống nguy cấp, hơn nữa cũng không nhìn thấy được chữ mình viết ra, anh ta vừa giã giũa và dựa vào cảm giác để viết chữ xuống đất, cho dù bất cứ ai đi nữa, chữ viết ở dưới đất hoàn toàn không giống như chữ viết hàng ngày.”

Triệu Thiết Dân bắt lực mím môi: “Vậy thì dấu chân ở trong khu vực cây xanh, liệu có thể xác nhận của Tôn Hồng Vận hay là hung thủ đi giày của Tôn Hồng Vận lưu lại được không?”

“Tình hình vết chân lần này khá phức tạp, công việc giám định của chúng ta trên phương diện này không làm được, đã liên hệ với tổ chuyên đề Lực học của Đại học Chiết Giang, mời họ giúp đỡ thông qua thí nghiệm để đưa ra kết quả chắc chắn.”

Triệu Thiết Dân gật đầu: “Được, vậy thì đợi tin tức bên trường vậy.”

Bác sĩ pháp y Trần do dự một lát, rồi vẫn nói: “Tôi nghe Tiểu Vương nói mấy công tác trinh sát thường quy đều gặp phải chút phiền toái à?”

Triệu Thiết Dân thở hắt ra, nào chỉ là gặp phiền toái, gần như hoàn toàn không điều tra ra được chút manh mối nào cả. Ông suy nghĩ giây lát: “Còn

có một điểm đột phá, bắt được tên biến thái đó biết đâu lại có manh mối mới. Ngày mai tôi sẽ bố trí lại nhân lực để bắt được tên biến thái đó rồi tính tiếp.”

Mặt trời gần lặn về phía tây, trên con đường phía bên ngoài quán mì, Lạc Vấn khoác túi xách của ông, bước chậm rãi về phía trước.

Khi đến trước quán mì, ông thoáng dừng lại, nhìn vào bên trong.

Lúc này đây, Quách Vũ đang ngồi tại một chiếc bàn phía bên trong ăn mì, Chu Tuệ Như đang thu dọn ở bên quầy thu ngân, cả hai người cũng đồng thời nhìn thấy ông, đều ngừng động tác lại, trên mặt lộ ra sự căng thẳng. Lạc Vấn né tránh tầm nhìn của họ, rồi lại nhìn xung quanh con đường, sau đó liền tỏ ra thản nhiên bước vào trong quán, nhưng lại không ngồi ở chiếc bàn mà Quách Vũ đang ngồi, mà ngồi xuống một chiếc bàn trống, ngẩng đầu lên nhìn menu dán trên tường.

Chu Tuệ Như vội vàng chạy đến bên cạnh ông, nói: “Quý khách muốn ăn gì?” Tiếp đó lại hạ giọng nói: “Sao... sao chú không ngồi ở bàn của anh ấy, anh ấy muốn nói chuyện với chú.”

Nghe nói Quách Vũ muốn nói chuyện với mình, Lạc Vấn không hề tỏ ra căng thẳng, ông tin chắc cách xử lý ở hiện trường đã hoàn toàn lừa được cảnh sát rồi, nếu thực sự có tình hình gì, Quách Vũ hiện giờ phải ở trong Sở Công an rồi chứ không phải là còn ngồi thoải mái ở đây mà ăn mì.

“Ừm... để tôi xem nào, mì trứng cà chua à? Mì trứng cà chua dạo này ăn nhiều quá, để tôi nghĩ xem...”, Lạc Vấn tương tự hạ giọng nói, “Có bàn trống mà không ngồi, lại ngồi cùng bàn với cậu ấy thì không được tự nhiên.”

Ông lại lớn tiếng nói: “VẬY THÌ MÌ THỊT BÒ ĐI.”

“Vâng.”

Chu Tuệ Như đáp lời, đang định quay người đi, Lạc Vấn lại hạ giọng nói: “Cháu hãy nghĩ cách đi.”

Ánh mắt Lạc Vấn hướng về phía rá mì treo ở phía sau của quầy thu ngân, Chu Tuệ Như ngay lập tức hiểu ý, đi vào nói Chu Phúc Lai làm một bát mì

thịt bò, sau đó lấy rá mì xuống, nói với Lạc Vấn về ái ngại: “Cháu cần phải phơi bánh, liệu có thể phiền chú ngồi vào bàn bên cạnh được không?”

Lạc Vấn vui vẻ đứng dậy, ngồi xuống đối diện với Quách Vũ. Quách Vũ đặt đĩa xuống, đang định lên tiếng, Lạc Vấn vội lấy tay che miệng, hạ giọng nói: “Tiếp tục ăn, vừa ăn vừa nói.”

Quách Vũ lập tức làm theo lời ông, vội cầm đĩa lên giả vờ ăn mì, đồng thời khẽ nói: “Chu Tuệ Như nói ban ngày hôm nay cô ấy nhìn thấy cảnh sát đi lại ở gần đây, hình như vào một số cửa hàng để hỏi gì đó nhưng chưa đến đây.” Cậu mỉm cười có vẻ như thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Vấn chẳng lấy làm lạ chút nào: “Mới ngày đầu tiên mà, họ chỉ làm một số công tác điều tra cơ bản nhất, nhưng ta nghĩ một, hai ngày tới cảnh sát chắc chắn sẽ tìm đến cửa hàng đây.”

“A, nhanh như vậy sao?”

Lạc Vấn khẽ nói: “Không cần căng thẳng, đây chỉ là cuộc điều tra như thường lệ, cảnh sát chỉ muốn biết xem tên đó mấy giờ yêu cầu đưa đồ ăn từ quán này, Chu Tuệ Như đưa đồ đến đó từ bao giờ... Cứ trả lời như những gì ta dặn thì sẽ không xảy ra bất cứ điều gì đâu.”

“Ồ.” Quách Vũ thấp thỏm gật đầu.

“Con bé nói cho cậu biết tình hình vừa rồi vào lúc nào vậy?”

“Vừa mới đây thôi, khi cháu vừa bước vào quán.”

Lạc Vấn dặn dò một câu: “Cẩn thận một chút, đặc biệt là trong di động của hai cháu không được nói bất cứ thông tin gì liên quan, bao gồm cả điện thoại và tin nhắn.”

“Vâng, cháu biết rồi, bất kể điều gì chú dặn dò, bọn cháu đều ghi nhớ thật kĩ.”

Đúng lúc này Chu Tuệ Như bê mì ra cho Lạc Vấn.

Lạc Vấn lấy những gia vị ở bên cạnh, đổ hết toàn bộ giấm vào trong bát mì, sau đó nói: “Cô gái, giấm hết rồi, hãy đem đến cho ta thêm một chút.”

Chu Tuệ Như lập tức hiểu ý, lập tức chạy vào trong bếp để lấy giấm, lúc đi đến, cố ý rót giấm vào trong lọ thật chậm. Lạc Vấn ngồi cạnh, khẽ nói: “Hôm nay ta nhìn thấy hai cháu hơi có vấn đề, hãy nhớ kĩ, các cháu và ta là những người xa lạ, sau này nhìn thấy ta không được có bất cứ cách thể hiện thiếu tự nhiên nào cả. Còn nữa, chân của cháu đã bị trẹo, cần phải thể hiện ra bộ

dạng đi lại khó khăn. Phải rồi chiếc áo đó của cháu đã giặt mấy lần rồi?”

“Đã làm theo lời chú nói, đã giặt bột giặt hơn mười lần rồi hoàn toàn không thể nhận ra nữa.” Khả năng diễn xuất của Chu Tuệ Như thể hiện rất tốt, miệng của cô gần như không động nhưng vẫn có thể nói được.

“Nhìn không nhận ra không có nghĩa là vẫn ổn thỏa, thuốc thử vết máu rất nhạy, cháu hãy ngâm vào nước xà phòng thêm nhiều lượt nữa.”

Chu Tuệ Như rút giấm xong, đang định đi, Lạc Vấn lại nói: “rót nhiều thêm một chút.” Tiếp đó nhanh chóng rút từ trong túi ra một con dao gọt hoa quả, lén đưa cho Chu Tuệ Như, nói: “Vừa mới mua, giống y hệt, cầm lấy cất đi. Ngoài ra, trong vòng một hai hôm nữa cảnh sát sẽ đến hỏi về việc người đó gọi đồ ăn đem giao, nhớ là mọi việc cần phải tiến hành theo kế hoạch.”

Chu Tuệ Như gật đầu, hai người càng lúc càng nảy sinh sự tin tưởng và dựa dẫm vào Lạc Vấn.

Ăn mì xong, Lạc Vấn đứng dậy trả tiền, Chu Tuệ Như lại không chịu nhận, Lạc Vấn mỉm cười, hạ giọng nói: “Hãy nhớ, cháu và ta là những người xa lạ.”

Ông lớn tiếng nói một câu: “Ông chủ, thanh toán?”

9 giờ sáng ngày hôm sau, Chu Phúc Lai đi chợ, Chu Tuệ Như đang dọn dẹp ở trong quán để chuẩn bị bán hàng vào buổi trưa.

Hai người cảnh sát Tiểu Tống và Tiểu Lý bước vào trong quán: “Bà chủ quán, xin hỏi một chút, gần đây có gặp người này không?” Tiểu Tống rút ra một tấm ảnh.

Chu Tuệ Như nhìn thấy cảnh sát, thoáng ngẩn người, tiếp đó lập tức trấn tĩnh lại, ghé tới xem tấm ảnh, người trong tấm ảnh chính là tên tóc vàng đã chết. “Gặp...” Cô cảm thấy như cổ họng mình khô roong, “Có gặp, người này hình như sống ở trong khu dân cư.”

“Cô không biết anh ta xảy ra chuyện sao?” Tiểu Tống hơi ngạc nhiên vì quán mì này cách nơi xảy ra vụ án chưa đến một ki-lô-mét, hôm qua, sau khi vụ án xảy ra, khi bọn họ đi đến những cửa hàng khác hỏi, gần như ai cũng biết người chết là anh ta.

“Xảy... xảy ra chuyện gì rồi?” Chu Tuệ Như hơi căng thẳng, Lạc Vấn dạy cô cách trả lời như thế nào đối với các loại câu hỏi then chốt của cảnh sát, nhưng ông không phải là thần tiên, ông không thể dự liệu được câu hỏi mào đầu của cảnh sát là như thế nào, chỉ nói với Chu Tuệ Như là cần giữ được trạng thái tự nhiên, không được sợ hãi, tùy cơ ứng biến, lời nói có thể nói chậm một chút, nhưng nhất định phải nghĩ xong rồi mới nói, không được nói sai. Nhưng Chu Tuệ Như dù sao cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với cảnh sát, căng thẳng cũng là điều khó có thể tránh khỏi.

Những người dân ở khu vực xung quanh đây hầu như đều biết về cái chết của Từ Thiêm Đình, điều này cũng không còn là bí mật gì cả, cho nên hai người cảnh sát nói cho cô biết: “Chuyện ở bên sông tối hôm kia cô biết chứ? Người nằm ở đó chính là anh ta, biệt hiệu là Tiểu Thái Bảo.”

“Thì ra người chết là anh ta à?” Chu Tuệ Như nét mặt như bưng hiểu ra,

đồng thời làm theo lời dặn dò của Lạc Vấn, khước miệng nhếch lên nụ cười đắc ý.

Tiểu Lý và Tiểu Tống cùng nhìn nhau, rồi hỏi: “Cô quen với anh ta à?”

Chu Tuệ Như hừ giọng: “Không quen, chỉ nhớ rằng anh ta thường xuyên đến ăn mà không trả tiền còn thường xuyên vô duyên vô cớ chọc ghẹo người khác.”

Tình hình chiến tích nhơ nhuốc của Từ Thiêm Đình, cảnh sát đã biết từ lâu cho nên cũng không lấy làm lạ trước biểu hiện của Chu Tuệ Như. Ngược lại cảm thấy rất bình thường bởi vì trong khi phỏng vấn những cư dân xung quanh, mọi người đều có thái độ vui mừng trước cái chết của anh ta, đương nhiên ngoài người nhà, cho dù Từ Thiêm Đình ở bên ngoài là tên lưu manh ai gặp cũng căm ghét, những hàng quán xung quanh đây chỉ mong hãn ngày nào cũng bị xe đâm, nhưng trong con mắt của phụ huynh hẳn chỉ là một đứa trẻ tinh nghịch, đặc biệt là bà nội hẳn khóc lên khóc xuống, chỉ đáng tiếc là những người hàng xóm rất ít đến an ủi.

Tiểu Lý nói: “Lần cuối cùng cô gặp anh ta là khi nào?”

“Lần cuối cùng à?” Chu Tuệ Như chau mày một cái, buột miệng nói: “Tối hôm kia.”

“Tối hôm kia là lúc nào vậy?”

“Khi chúng tôi chuẩn bị dọn hàng, người này đến nói muốn ăn cơm rang trứng, tôi không muốn làm cho anh ta, bèn nói hết cơm rồi, nhưng anh ta tỏ ra rất hung dữ, anh trai tôi sợ anh ta thế nên...”

Còn chưa đợi cô nói xong, Tiểu Tống đã há to miệng: “Cơm rang trứng là do cửa hàng các cô làm à?”

‘Đúng vậy’, Chu Tuệ Như trả lời tỉnh bơ.

Tiểu Tống vội nói: “Sau đó thì sao?”

Chu Tuệ Như nói: “Tôi rất không muốn làm đồ ăn cho anh ta nhưng anh trai tôi sợ làm cho anh ta bực bội, thế nên vẫn làm đồ ăn. Anh ta nói anh ta đi trước, đợi đến khi làm xong đồ ăn thì đưa đến công viên bên sông cho anh ta.”

“Anh ta bảo cô sau khi làm xong cơm rang trứng thì đưa đến công viên bên sông cho anh ta à?” Hai người cảnh sát nhìn nhau, rõ ràng là đã phát hiện ra manh mối mới.

“Đúng vậy.” Chu Tuệ Như thản nhiên nhìn hai người.

Tiểu Tống hỏi tiếp: “Anh ta mua mấy suất cơm rang trứng?”

“Mỗi một suất thôi.”

“Sau đó, cô có làm theo như anh ta nói không?”

Chu Tuệ Như mím môi: “Tôi đương nhiên không muốn đưa đi rồi, nhưng anh trai tôi không muốn gây chuyện, nói nếu tôi không đưa đi thì anh ấy sẽ đưa đi. Anh trai tôi từ nhỏ chân đã có tật, đi lại không tiện, thường ngày đều là tôi đi giao đồ ăn, không có cách nào khác nên tôi phải đưa đến đó.”

“Sau khi cô đưa đồ ăn đến bên sông, thì tình hình như thế nào?”

“Anh ta... anh ta...”, Chu Tuệ Như định nói nhưng ngừng lại.

Hai người cảnh sát bỗng chốc hào hứng, biết rằng chắc chắn đã có tình hình gì. Tiểu Tống vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Tuệ Như thần sắc ngượng ngùng, nói: “Một mình anh ta đang uống bia ở công viên, trong tay còn xách một túi bia, sau khi nhìn thấy tôi... sau khi nhìn thấy tôi, anh ta đi đến kéo tôi, muốn... muốn tôi uống bia cùng anh ta, lại còn... lại còn...”

“Lại còn làm sao?” Tiểu Lý vội hỏi.

“Không... không có gì...”, Chu Tuệ Như hình như rất không muốn nói.

Tiểu Tống định thần lại, nói vẻ nghiêm túc: “Thưa cô, chúng tôi đang điều tra vụ án, mong cô hãy nói rõ cho chúng tôi biết tình hình lúc đó.”

Chu Tuệ Như bị anh ta làm cho hoảng sợ, do dự giây lát mới lắp ba lắp bắp, nói: “Anh ta kéo tôi, muốn tôi cùng uống bia, còn... còn động tay động chân sờ mó linh tinh.”

“Như vậy à?” Tiểu Tống tức giận nắm chặt tay lại, hỏi vẻ căng thẳng: “Sau đó thì thế nào?”

“Tôi muốn bỏ chạy nhưng anh ta giữ chặt tôi không thả ra, nhất định bắt tôi uống bia cùng anh ta, tôi không biết là anh ta say thật hay giả vờ say, tôi hét lên cầu cứu, anh ta liền bịt chặt miệng tôi, tôi đánh anh ta một cái, gồng hết sức để chạy thoát ra, chạy đến bên đường anh ta mới không đuổi theo, kết quả là khiến cho tôi bị ngã một cái, chảy rất nhiều máu, còn bị sái cả chân, cuối cùng phải nhờ một người bạn tôi đi qua đường công tôi trở về. Xém chút nữa... xém chút nữa dọa cho tôi sợ chết khiếp.” Nét mặt của cô vô cùng hoảng sợ, nhưng đây cũng là do Lạc Vấn dạy cô, khi biểu hiện tâm

trạng sợ hãi, trong não nhớ đến tâm trạng lúc vừa mới giết chết gã tóc vàng, như vậy thì sự sợ hãi sẽ càng chân thực.

Hai người cảnh sát nhìn cô một lượt, cô mặc một chiếc quần bò nên không nhìn được thấy chân có bị thương thật sự hay không. Nhưng họ cũng không thể vì để chứng nhận lời cô nói mà bắt cô cởi bỏ quần bò ngay tại đó.

Hai người cảnh sát lại hỏi cô những câu hỏi rất chi tiết về tình hình lúc đó nhưng cũng không có được bất cứ manh mối có giá trị nào, hai người thương lượng một lát rồi quyết định đi đến các cửa hàng khác để tìm hiểu tình hình, quay về báo cáo rồi sẽ có những dự tính tiếp theo.

“Chân của cô ta thực sự bị thương sao?” Ở trong văn phòng, Lâm Kỳ xoa xoa cầm, nhìn Tiểu Tống và Tiểu Lý.

Tiểu Tống nói: “Nhìn bộ dạng cô ta đi lại, hơi khập khiễng, nhưng vẫn có thể đi được, cũng không phải bị thương nặng lắm.”

“Không,” Lâm Kỳ lắc đầu, đi mấy bước, nói: “Cô ta nói sau khi bị ngã, không những chân bị trật khớp mà ở trên đùi cũng bị chảy rất nhiều máu phải không?”

“Đúng vậy, là cô ta nói như thế.”

“Các cậu có nhìn thấy vết thương ở trên đùi cô ta không?”

Tiểu Tống lắc đầu: “Không nhìn thấy, cô ta mặc quần bò.”

“Quần bò dài à?”

“Đúng vậy. Có vấn đề gì à?”

Lâm Kỳ gật đầu, quay người bước mấy bước, chau mày nói: “Như vậy thì lại hợp lí.”

“Là ý gì vậy?” Hai người đều không hiểu.

Lâm Kỳ nói: “Bây giờ là mùa hè, nếu như bị vết thương ngoài trầy da thì cách tốt nhất là để ra ngoài để tránh nhiễm trùng, mưng mủ, như vậy thì mới nhanh khỏi được.”

Tiểu Lý trợn tròn mắt: “Sếp muốn nói trên đùi cô ta thực sự không có vết thương, là lừa bọn em à? Cho nên mới cố ý mặc quần dài để chúng em không nhìn thấy là có bị thương hay không à?”

Lâm Kỳ lắc đầu phủ nhận: “Không không, nếu như cô ta mặc váy để các cậu nhìn thấy vết thương, ngược lại lại không hợp lí, bởi vì đối với con gái, vẻ bên ngoài còn quan trọng hơn. Trên đùi bị trợt da, chảy nhiều máu, cô ta mặc váy để lộ ra vết thương lớn ở trên đùi, điều này gần như là muốn cố tình khoe vết thương cho chúng ta nhìn thấy. Nhưng cô ta lại mặc quần dài,

ngược lại lại rất hợp tình hợp lí.”

Lâm Kỳ nghĩ một lát, lại nói: “Khi các cậu hỏi cô ta tình hình lúc đó, cô ta trực tiếp nói cho các cậu biết việc Từ Thiêm Đình động tay động chân với cô ta, hay là các cậu phải mất nhiều công mới hỏi ra được.”

Tiểu Tống hồi tưởng lại, rồi nói: “Ban đầu cô ta không chịu nói, chỉ nói mỗi chuyện đi đưa đồ ăn, nhưng bọn em cảm thấy lời nói của cô ta chưa trọn vẹn cho nên truy hỏi, cô ta mới ấp a ấp úng nói ra sự việc này.”

Tiểu Lý cũng nói: “Lúc đó, anh Tống trợn trừng mắt nói với cô ta là chúng tôi đang điều tra vụ án, yêu cầu cô ta hãy nói hết sự tình ra, cô ta mới chịu nói.”

Lâm Kỳ suy nghĩ, rồi nói: “Việc này cũng hợp lí. Gặp phải chuyện bị sàm sỡ, quấy nhiễu, ngay lúc đó cô ta đã không báo cảnh sát, sau khi sự việc xảy ra chắc chắn cũng không muốn để cho nhiều người biết. Nếu như cô ta vừa nhìn thấy các cậu mà đã kể hết toàn bộ sự việc, ngược lại lại có vẻ giống như đang diễn kịch.”

Tiểu Tống nói: “Nói như vậy, Chu Tuệ Như không có điều gì khả nghi à?”

‘Cũng chưa chắc’, Lâm Kỳ hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, rồi quay đầu lại, thoáng nheo mắt, lại nói: “Qua biểu hiện bên ngoài của cô ta thì thấy không có bất kì điều gì, cũng rất hợp với lẽ thường, nhưng nếu như những biểu hiện này là do cô ta đang diễn kịch thì sao? Điều đó chứng tỏ suy nghĩ của cô ta đã đi trước cảnh sát chúng ta một bước, vậy thì người phụ nữ này không hề đơn giản.”

Tiểu Tống bật cười ha ha: “Điều này là không thể, những chi tiết này hai người bọn em cũng chả nghĩ nhiều như vậy, một cô gái bán quán nếu như biết diễn kịch như vậy trước mặt cảnh sát, vậy thì những kẻ tội phạm trên thế giới này đều quá lợi hại, sau này chúng ta còn phá án được thế nào chứ?”

Tiểu Lý cũng nói: “Đúng vậy, một cô gái bán quán bình thường sao có thể thông minh được như vậy, nếu như cô ta giết người, cho dù cô ta muốn che giấu, chắc chắn cô ta sẽ nóng lòng muốn để cho chúng ta nhìn thấy vết thương ở trên đùi của cô ta, nóng lòng muốn nói ra sự việc xảy ra vào tối hôm kia để chúng ta từ bỏ sự nghi ngờ đối với cô ta, chứ không làm ngược lại như vậy.”

Tiểu Tống tiếp lời: “Tôi nghe thầy Cổ nói, tại hiện trường lúc đó có rất

nhiều tờ 100 tệ được gấp thành hình trái tim, rải xung quanh nơi xảy ra vụ án để cho mọi người nhặt, rất có khả năng là để phá hoại hiện trường, dự tính chắc cũng phải mấy vạn tệ. Một cô gái bán quán làm gì nở bỏ ra nhiều tiền như vậy, lại còn nghĩ ra được cách thức khôn khéo thế để phá hoại hiện trường chứ. Hơn nữa, hung thủ sau khi giết chết Từ Thiêm Đình còn cứa rất nhiều vết tròn lên người anh ta, vạch ra những đường máu chi chít, loại hành động này thì một cô gái trẻ không thể nào làm nổi.”

Lâm Kỳ mím môi, nói: “Cũng phải, đổi sang một góc độ khác thì thấy mới hiềm nghi đối với Chu Tuệ Như đúng là không đủ, nhưng bây giờ điều chúng ta biết được, cô ta là người cuối cùng xảy ra giằng co với Từ Thiêm Đình. Còn Từ Thiêm Đình mua nhiều bia như vậy, không phải là hẹn người khác mà là muốn tìm Chu Tuệ Như uống cùng, để mượn cơ hơi men mà nảy sinh mối quan hệ. Ít ra, Từ Thiêm Đình tối đó một mình xuất hiện bên sông, rồi lại mua một túi bia lon, hai hành động này đều là vì Chu Tuệ Như, chứ không phải vì người khác. Trên lon bia có dấu vết bị lau dấu vân tay đi, rõ ràng dấu vân tay có liên quan đến hung thủ, vậy thì sau khi Chu Tuệ Như rời khỏi đó, là ai đã giết Từ Thiêm Đình, đồng thời còn chạm vào lon bia chứ? Điều này vô cùng kì lạ.”

Tiểu Tống nói: “Chẳng phải là còn tìm thấy một lon bia, trên đó ngoài dấu vân tay của Từ Thiêm Đình, còn có một dấu vân tay của một người nữa sao? Cầm dấu vân tay này đem đi so với dấu vân tay của Chu Tuệ Như, chẳng phải như vậy sẽ biết được có liên quan tới cô ta hay không sao?”

Lâm Kỳ nói: “Không vội, đối chiếu là điều chắc chắn sẽ phải làm, nhưng bây giờ vẫn chưa có cách nào khẳng định dấu vân tay để lại chắc chắn là của hung thủ, có thể là của người bán hàng trong siêu thị, có thể là nhân viên vận chuyển hàng. Nếu như bây giờ đối chiếu mà phát hiện không phải, dễ dàng ảnh hưởng tới sự phán đoán của chúng ta đối với nghi phạm tiềm ẩn. Trên phương diện chủ quan, tạm thời phủ định khả năng Chu Tuệ Như dính líu đến vụ án. Tiếp theo tôi sẽ đi tìm gặp Chu Tuệ Như một chuyến, tôi muốn xem biểu hiện của cô ta. Các cậu hãy lấy đoạn băng video của máy quay camera về đây, tôi muốn xem trạng thái của Chu Tuệ Như tối hôm đó lúc xuất hiện ở trong máy quay.”

Một giờ đồng hồ sau, Lâm Kỳ đứng trước một chiếc máy vi tính trong trung tâm Kỹ thuật hình sự, Tiểu Tống đứng bên cạnh, chỉ vào màn hình, nói: “Anh Lâm, đoạn video này rất thú vị, 10 giờ 19 phút, Chu Tuệ Như xách đồ ăn đi qua máy quay camera, hướng về phía con sông. 10 giờ 20 phút, cũng chính là khi cô ta rời khỏi máy quay một phút, có một người đàn ông bước rất nhanh lướt qua máy quay, cũng hướng về phía bờ sông. 10 giờ 39 phút, người đàn ông đó cũng Chu Tuệ Như lại một lần nữa xuất hiện ở trong máy quay, hướng về phía khu dân cư.”

Lâm Kỳ thoáng nheo mắt, quay người, tính toán một chút, nói: “Từ vị trí máy quay đến địa điểm xảy ra vụ án bên sông khoảng cách chừng năm, sáu trăm mét, theo tốc độ bước chân của Chu Tuệ Như, đoạn đường này đi mất khoảng ba phút. Trừ khoảng thời gian đi về hai đoạn mất sáu phút, cũng có nghĩa là Chu Tuệ Như đã ở lại bên sông mười bốn phút. Ừm... ở lại mười bốn phút, đúng là khá lâu đấy, Từ Thiêm Đình động tay động chân với cô ta, hai người xảy ra giằng co, dù thế nào cũng không cần đến mười bốn phút nhỉ?”

Tiểu Lý đứng bên cạnh nói: “Em nhớ là sau khi ngã bị thương ở chân, ngồi ở bên đường một lúc, có lẽ là cô ta ở bên đường chăm sóc vết thương cũng mất không ít thời gian.”

Lâm Kỳ nói: “Nhưng nếu như vậy, người đi đường chắc sẽ chú ý đến bên đường có một gái bị thương, nhưng khi các cậu đi hỏi thăm những người xung quanh, có ai nhắc đến tình huống này không?”

Tiểu Lý lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa có, nhưng điều này cũng không thể chứng minh cô ta nói dối mà, vào thời gian đó vốn có rất ít người đi qua con đường đó.”

Lâm Kỳ nói: “Nếu đã ít người vậy thì càng dễ chú ý thấy bên đường có người bị thương.”

Tiểu Lý nói: “Có thể có người nhìn thấy, nhưng trong số những người bọn em phỏng vấn vẫn chưa gặp.”

Lâm Kỳ nói: “Tình hình về người nam giới đi cùng với Chu Tuệ Như, các cậu đã hỏi chưa?”

Tiểu Tống nói: “Sáng nay cô ta nói là có một người bạn nhìn thấy cô ta ngã, thấy cô ta không thể đi được bèn công cô ta về. Tình hình cụ thể thì bọn em chưa tiện hỏi kĩ.”

Lâm Kỳ nói tiếp: “Người nam giới đó lần đầu tiên xuất hiện trong máy quay, bước đi rất nhanh như thể nóng lòng muốn làm một việc gì đó, ừm... cần phải điều tra thật kĩ người đàn ông này. Trong vụ án này, hung thủ đã đâm ba nhát dao, hơn nữa còn kéo thi thể vào trong lùm cây, còn dùng một số thủ đoạn để tiêu hủy chứng cứ, vốn dĩ tôi cảm thấy khả năng một cô gái làm được việc này là rất thấp bây giờ cộng thêm người đàn ông này thì ừm... có thể làm được rồi.”

“Nhưng trên người nam giới này không có vết máu,” Tiểu Lý nói, “Bác sĩ pháp y Cổ nói hung thủ liên tiếp đâm ba nhát dao, trong đó một nhát đâm thẳng vào tim, khi rút dao ra chắc chắn sẽ phụt ra một lượng máu lớn, bắn vào người hắn.”

Lâm Kỳ nhìn Tiểu Lý, nói: “Ánh sáng trong máy quay không tốt lắm, sao cậu có thể nhận ra là trên người anh ta không có vết máu.”

Tiểu Lý nói: “Nếu như trên người anh ta dính máu, người đi qua trên đoạn đường này chắc chắn sẽ nhìn thấy.”

Lâm Kỳ gật đầu, trên người nếu dính khá nhiều máu, cho dù là buổi tối thì cũng rất dễ khiến những người đi bên cạnh chú ý tới. Tiếp đến, ánh mắt anh hướng tới Chu Tuệ Như, cô mặc một chiếc áo sơ mi tối màu, nhưng cô được người nam giới công trên lưng, càng không thể nào phán đoán được trên người cô ta có dính máu hay không, có thể... có thể trên người cô ta có vết máu nên mới để người nam giới công, để tránh không để người ta phát hiện ra thì phải...

Nhưng là một cô gái có thể đâm Từ Thiêm Đình ba nhát dao, không đến nỗi như vậy chứ.

Trong lúc anh đang băn khoăn, từ phía sau lưng truyền tới một giọng nói: “Hai người bọn họ không thể nào là hung thủ được.”

Lâm Kỳ quay người lại, nhìn thấy bác sĩ pháp y Cổ, liền hỏi: “Vì sao?”

“Anh quên rồi à, Từ Thiêm Đình bị giết hại lúc 10 giờ 50 phút, khi cậu ta gọi điện thoại cho Trương Bình. Trương Bình khẳng định chắc chắn giọng nói trong điện thoại là của Từ Thiêm Đình, chứng minh cuộc điện thoại này không phải là ngụy tạo. Thế nhưng vào 10 giờ 39 phút tối, hai người bọn họ xuất hiện trong máy quay camera, lúc sau không hề quay trở lại, đương nhiên họ cũng có thể là sau khi đi qua máy quay lại vòng sang đường không có máy quay để quay trở lại hiện trường vụ án để giết người. Nhưng tôi vừa mới nhìn bản đồ, cho dù là đi vòng qua con đường gần nhất ở bên cạnh, trừ khi cả chặng đường phải chạy rất nhanh, nếu không thì cũng không thể nào kịp quay trở lại hiện trường vào lúc 10 giờ 50 phút để giết người, điều đó chứng tỏ cả hai người bọn họ đều có chứng cứ ngoại phạm.”

Lâm Kỳ chột cứng họng, Từ Thiêm Đình bị người ta tấn công vào lúc đang gọi cuộc điện thoại đó, thời gian của cuộc điện thoại là 10 giờ 50 phút tối, nhưng Chu Tuệ Như và người nam giới đó đã rời khỏi đó lúc 10 giờ 39 phút, và sau khoảng thời gian đó bất luận thế nào cũng không thể nào quay lại để giết người. Đây gần như là bằng chứng ngoại phạm vô cùng vững chắc.

Bác sĩ pháp y Cổ nói tiếp: “Thân phận của người nam giới này tạm thời vẫn chưa rõ, nhưng chỉ xét từ tình hình của Chu Tuệ Như thì thấy cô ta thiếu khả năng để phạm tội trong vụ án này. Trong vụ án này, hung thủ đã phá hoại phần lớn các chứng cứ lưu lại ở hiện trường vụ án, bao gồm cả móng tay của nạn nhân. Chắc anh vẫn nhớ trong móng tay của nạn nhân toàn là bùn đất chứ? Móng tay của nạn nhân đã bị hung thủ cắt tỉa, hơn nữa còn moi sạch những thứ trong đó ra, rồi lại vùi tay xuống đất. Nguyên nhân làm như vậy e là bởi vì Từ Thiêm Đình đã nảy sinh xung đột chân tay với hung thủ, móng tay của Từ Thiêm Đình đã cào được tổ chức da của hung thủ, trong móng tay lưu lại DNA của hung thủ. Nhưng hung thủ sau khi xử lí sạch sẽ móng tay của Từ Thiêm Đình, chúng ta không có cách nào lấy DNA của hắn nữa. Điều khiến tôi nghĩ mãi không thể hiểu nổi chính là những vết máu trên người nạn nhân, những vết máu được cứu rất tinh tế, tỉ mỉ, khoảng cách khá đồng đều, công việc này tốn không ít thời gian của hung thủ. Điều tôi không thể hiểu được chính là hung thủ sau khi giết người lưu lại hiện

trường vụ án, dành thời gian của từng vết máu, liệu có bao hàm loại ý nghĩa gì không?”

Lâm Kỳ chau mày nói: “Có khả năng là mang ý nghĩa gì được?”

Bác sĩ Cổ lắc đầu: “Tôi không rõ, có một số hiện trường vụ án mạng hung thủ sẽ để lại một vài kí hiệu gì đó để truyền đạt thứ thông tin nào đó, ví dụ trong phim có một số vụ án mưu sát, ở hiện trường lưu lại một số kí hiệu hoặc biểu tượng mang ý nghĩa tôn giáo. Trong vụ án gần đây, Sở Công an thành phố vẫn luôn điều tra một sê-ri vụ án mà trong miệng nạn nhân đều được cắm một miếng thuốc lá Lợi Quần. Lần này nửa thân trên của nạn nhân đều bị cửa nhiều vết máu, tôi đã lật giở rất nhiều tài liệu của các vụ án khác, không có những ghi chép tương tự, cho nên cũng không thể nào phán đoán được hàm nghĩa của nó.”

Lâm Kỳ gật đầu với vẻ không cam tâm nói: “Cho dù là như vậy thì ngày mai tôi vẫn cứ đi tìm Chu Tuệ Như, dù sao thì cô ta cũng lưu lại hiện trường xảy ra vụ án những mười bốn phút, sau khi bị thương ngồi ở bên đường nhưng lại không có người đi đường nào làm chứng, tôi muốn xem xem cô ta giải thích như thế nào. Phải rồi, anh Cổ, hình dạng của hung khí đã xác định được chưa?”

Bác sĩ pháp y Cổ giơ ra một tấm ảnh, nói: “Theo như sơ đồ hình dạng của vết thương, mô hình hung khí làm ra trông giống như con dao gọt hoa quả thông thường, không phải là dao găm chuyên dùng để giết người.”

“Dao gọt hoa quả?” Lâm Kỳ cầm bức ảnh nhìn một lúc trầm tư suy nghĩ.

Trong Sở Công an thành phố, việc điều tra chuỗi vụ án mạng vẫn đang gấp rút tiến hành.

Bác sĩ pháp y Trần cầm một tập tài liệu bước vào văn phòng Triệu Thiết Dân, nói: “Anh cả, đã có kết quả của mô phỏng lực học của trường rồi, người để lại dấu chân trên cỏ có cân nặng từ 60 - 75 ki-lô-gam, thế nhưng cân nặng của nạn nhân Tôn Hồng Vận lại tầm 85 ki-lô-gam, cho nên dấu chân đó là của hung thủ, chứ không phải do Tôn Hồng Vận để lại lúc giã giụa. Ngoài ra nhà trường cũng nói dấu vết của dấu chân đó trông giống như là của người kéo lê chứ không phải là của người bị kéo lê lưu lại trong lúc giã giụa. Điều này chứng tỏ rằng hung thủ đã đi giày của Tôn Hồng Vận, sau khi kéo nạn nhân đến giữa khoảng đất xi măng, rồi lại đi giày lại cho nạn nhân, đương nhiên suốt cả quãng đường hẳn kéo lê Tôn Hồng Vận, lúc bước đi vết chân cố gắng mô phỏng tình trạng giã giụa khi bị kéo lê. Hẳn đã mô phỏng chuẩn xác như vậy, xem ra hung thủ khá chuyên nghiệp, không chỉ ở trình độ giết người, còn cả xử lý hiện trường.”

Triệu Thiết Dân cầm bản báo cáo, khẽ chau mày, kết quả này không thể ngờ lại bị Nghiêm Lương nói trúng phóc. Khi vụ án vừa mới xảy ra, Nghiêm Lương chỉ dựa vào một đặc điểm, một dấu vết kéo lê không có dấu chân hung thủ, Nghiêm Lương quả nhiên vẫn là Nghiêm Lương của năm nào. Nhưng nếu đã như vậy, vậy thì điều phán đoán tiếp theo của Nghiêm Lương cũng được thành lập. Tôn Hồng Vận không phải là đến mãi sau khi bị kéo lê đến bãi xi măng mới bị giết hại, mà là ngay từ ban đầu hung thủ đã giết chết anh ta rồi, sau đó mới kéo thi thể của anh ta vào giữa bãi xi măng. Nếu không, nếu như lúc đó Tôn Hồng Vận vẫn còn sống, vậy thì trong dấu vết kéo lê, ngoài dấu chân hung thủ mô phỏng, cũng sẽ có dấu chân trên giã giụa của Tôn Hồng Vận. Nhưng sự thực là không có.

Nhưng hung thủ vì sao phải làm như vậy?

Anh nghĩ một lát, nói: “Vậy thì đặc trưng thể hình của hung thủ cũng đã có rồi phải không?”

Bác sĩ pháp y Trần ủ dột lắc đầu: “Vết chân lưu lại quá tản mạn, hơn nữa là hung thủ để lại trong quá trình kéo lê một người to mập. Phía nhà trường nói hung thủ khi đi qua khu vực cây xanh, bước chân mô phỏng theo bộ dạng người bị kéo lê giãy giụa, và phần đất ở khu vực cây xanh, hàm lượng nước mỗi ngày không giống nhau dẫn đến trạng thái lực nén cũng không giống nhau. Bởi vì không trực tiếp làm thí nghiệm vào đúng ngày xảy ra vụ án, cho nên chỉ có thể đưa ra phỏng đoán hung thủ có chiều cao không từ 1,7 mét - 1,8 mét, cân nặng ở trong khoảng 60 - 75 ki-lô-gam, kết quả này thực sự quá mơ hồ.”

Triệu Thiết Dân lấy tay đỡ trán, kết quả này quả thực là không đem lại tác dụng bao nhiêu cả, chiều cao và cân nặng của phần lớn mọi người đều ở trong quăng này, kết quả này chỉ là loại bỏ khả năng hung thủ là một người quá thấp hoặc quá cao.

Bác sĩ Trần lại nói: “Nhưng vẫn còn một thông tin này hình như không phù hợp với manh mối mà chúng ta đã biết.”

Triệu Thiết Dân nghiêm túc hỏi: “Là gì vậy?”

“Trong những cuộc điều tra lúc trước, chúng ta luôn cho rằng hung thủ là người thuận tay trái, thông thường những người thuận tay trái thì sức mạnh của chân trái cũng lớn hơn chân phải, nhưng qua dấu chân tại hiện trường thì thấy lực của chân phải lại sâu hơn một chút.”

Triệu Thiết Dân nhìn bác sĩ Trần hết sức chăm chú: “Điều đó mang ý nghĩa gì?”

“Hung thủ có thể không phải là người thuận tay trái, trong lúc hấn phạm tội, cố tình thể hiện lực của tay trái mạnh hơn tay phải, để ngụ ý tạo mình là một người thuận tay trái.”

Triệu Thiết Dân hỏi vẻ khó tin: “Cần thiết phải làm như vậy sao?”

Bác sĩ pháp y Trần chau mày: “Đây chỉ là sự suy đoán của tôi, ở trong những trường hợp thông thường thì không cần thiết, bởi vì phần lớn mọi người thuận tay phải, trong các trường hợp phạm tội trong và ngoài nước thì có không ít người thuận tay trái, nên cố ý ngụ ý tạo hiện trường trở thành

kẻ tội phạm thuận tay phải, như vậy có thể tăng thêm sự điều tra của cảnh sát, đồng thời giúp mình thoát khỏi hiểm nguy. Nhưng khi bản thân vốn là một người thuận tay phải, chưa từng thấy kẻ tội phạm nào cố ý ngụy trang trở thành người thuận tay trái.”

Triệu Thiết Dân suy nghĩ giây lát, nói: “Phán đoán này của anh có đáng tin không?”

Bác sĩ Trần lắc đầu luôn: “Không đáng tin, đây không được coi là phán đoán, chỉ có thể coi là sự phỏng đoán của cá nhân tôi, người thuận tay trái cũng chưa chắc sức lực của chân trái mạnh hơn chân phải. Giống như là hầu hết mọi người thuận tay phải, nhưng cũng vẫn có người chân trái khỏe mạnh hơn chân phải.”

Triệu Thiết Dân thở dài, nói tới nói lui thì tất cả mọi loại khả năng đều có thể xảy ra, cũng chỉ là nói cho có chuyện, cũng chẳng đem lại được kết quả gì cả.

Ông nghĩ giây lát, rồi nói: “Trong dấu vết kéo lê, chỉ lưu lại dấu chân của một người, hiện tại đã chứng thực dấu chân đó chính là của hung thủ, chứ không phải là của nạn nhân Tôn Hồng Vận. Vậy cũng có nghĩa là Tôn Hồng Vận trong khi đi tiểu ở khu vực cây xanh đã bị tấn công, ngay lúc đó anh ta đã bị hung thủ giết hại, nếu không, trong quá trình kéo lê chắc chắn sẽ để lại dấu chân trần của anh ta giã giụa. Chứ không phải là anh ta sau khi bị kéo lê đến khoảng xi măng mới bị giết hại. Kết luận này không có vấn đề gì chứ?”

“Không có vấn đề gì.”

“Vậy thì còn một điểm nữa, đó là chữ viết ở trên nền xi măng, vốn không phải là của Tôn Hồng Vận để lại, mà là của hung thủ. Hung thủ viết chữ ở trên nền xi măng rồi sau đó nhét viên đá đó vào trong tay Tôn Hồng Vận, ngụy tạo thành hiện tượng giả Tôn Hồng Vận trước khi chết đã viết ra mấy chữ đó.”

Bác sĩ pháp y Trần suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Đúng vậy.”

“Một vấn đề mới lại xảy ra trước mắt chúng ta, hung thủ vì sao lại phải mượn tay của Tôn Hồng Vận để viết ra ba chữ ‘người bản địa’ chứ?”

Bác sĩ Trần mơ hồ: “Không biết, câu hỏi này giống như việc hung thủ tại sao lại nhét một điều thuốc lá Lợi Quần vào trong miệng nạn nhân, không thể nào nghĩ ra được lí do.”

Triệu Thiết Dân nhắm mắt một lúc rồi lại mở mắt ra: “Tôi nghĩ đến hai loại khả năng, một là hung thủ không phải là người bản địa, cố gắng để lại ba chữ này để cảnh sát chúng ta chuyển hướng điều tra người bản địa, như vậy thì hẳn sẽ càng an toàn hơn. Thứ hai là, hung thủ chính là người bản địa, hẳn chính ra là một kẻ điên khùng vô cùng tự cao tự đại, cảm thấy cảnh sát chúng ta mãi vẫn chưa bắt được hắn, muốn để lại cho chúng ta một chút gợi ý. Ồ, hai loại khả năng này cũng đều chỉ là nói chuyện phiếm, nói ra cũng như là chưa nói.”

Bác sĩ pháp y Trần do dự một chút, rồi nói: “Anh cả, vậy tiếp theo chúng ta sẽ phải làm như thế nào?”

Triệu Thiết Dân tỏ ra vô cùng bất lực, nói: “Còn có thể làm thế nào được chứ, chỉ có thể tìm ra tên biến thái vào buổi tối hôm đó, xem xem hắn có liên quan gì đến hung thủ hay không?”

Sau khi bác sĩ Trần rời khỏi đó, Triệu Thiết Dân lại chìm đắm trong suy tư, bây giờ không hề có một chút phương hướng nào để tìm ra hung thủ, kết quả điều tra hôm nay cho thấy hung thủ đã tiến hành rất nhiều điểm nguy tạo đối với hiện trường xảy ra vụ án, tên hung thủ có khả năng nguy tạo những manh mối để lại hiện trường, chắc chắn không phải là một kẻ tầm thường.

Mặc dù mấy điểm nguy tạo đã bị bọn họ lật tẩy, nhưng những manh mối khác mà họ phát hiện ra liệu có phải là nguy tạo hay không nhỉ? Nếu như là... thậm chí nếu như phát hiện ra tất cả các manh mối đều là do hung thủ nguy tạo - Triệu Thiết Dân hít vào một hơi thở lạnh. Ông mím chặt môi, vẻ hơi buồn bực, quay lại lật giở tất cả những tài liệu về tên biến thái đó, rồi lại đọc mấy lượt lời khai của cô gái họ Lưu bị quấy rối tối hôm đó mà ông đã tự đi thẩm vấn, ngay hôm đó ông đã có một thứ cảm giác bản lời khai này có vấn đề, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không phát hiện ra được có vấn đề ở chỗ nào. Bây giờ, ông đọc liền mấy lượt, trong lòng vẫn cứ cảm thấy có gì khác lạ.

Đúng vậy, bản lời khai này đúng là có vấn đề! Ông vội vàng lật giở những bản ghi chép lời khai khác một lần nữa đem ra so sánh, và phát hiện ra vấn đề.

Trong những ghi chép của các lời khai trước đây, tên biến thái đó mỗi lần sau khi quấy rối nữ giới xong đều cầm con dao về phía nạn nhân và nói một

loạt những câu uy hiếp, sau đó mới huênh hoang bỏ đi. Chỉ duy nhất ở trong bản cuối cùng này chính là buổi tối hôm xảy ra vụ án, cô gái họ Lưu miêu tả tên biến thái đó, sau khi quấy rối xong tỏ ra vô cùng hoảng hốt, vội vàng bỏ chạy.

Vậy thì lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới khiến cho hắn hoảng hốt?

Chập tối, Lạc Vấn khoác túi của ông trên vai xuất hiện ở trước quán mì, Chu Tuệ Như vừa nhìn thấy ông, giả vờ cúi đầu như không quen biết, sau đó nghĩ một lát lại ngẩng đầu lên vội vàng ra hiệu bằng mắt với ông.

Lạc Vấn không nhìn về phía Chu Tuệ Như mà yên lặng đứng yên tại chỗ rồi nhìn xung quanh một lượt, sau đó mới bước vào quán.

Ông đứng trước bảng menu, giả vờ như xem thực đơn: “Ồ, ăn gì bây giờ nhỉ?”

Chu Tuệ Như vội đi tới, hạ giọng nói: “Hôm nay cảnh sát đến tìm cháu rồi.”

Lạc Vấn khẽ mỉm cười, gật đầu, tiếp đó liền nói: “Vẫn ăn mì thịt bò vậy, ồ... không biết cửa hàng mình có giao đồ ăn đến tận nơi không? Bây giờ tôi vẫn còn có chút việc, có thể làm xong rồi đưa đến.”

Chu Tuệ Như lập tức hiểu ý, liền nói: “Không vấn đề gì, chú hãy nói địa chỉ, lát nữa cháu sẽ đưa đến.”

“Ồ, thật ngại quá, làm phiền rồi.” Lạc Vấn nói địa chỉ của ông, sau đó liền bước ra ngoài quán.

Sau khi về đến nhà, chờ thêm hơn mười phút, chuông cửa vang lên, Lạc Vấn ra mở cửa, Chu Tuệ Như đang cầm đồ ăn đứng ở trước cửa. Lạc Vấn lên tiếng: “Cháu vào đi.”

Đúng lúc này con chó nhỏ liền chạy ra, sủa mấy tiếng gâu gâu khe khẽ, rồi lại chạy trốn vào cạnh ghế sofa.

Chu Tuệ Như vui vẻ nhìn chú chó nhỏ: “Ồi, vết thương của nó đã khỏi hẳn rồi, đã chạy được rồi.”

Lạc Vấn mỉm cười, nhìn chú chó nhỏ rồi nói: “Đúng vậy, khỏe rất nhanh, chỉ mấy hôm đã chạy nhảy được rồi.”

Nói xong, ông quay lưng lại, ánh mắt hơi tối lại. Ông nhớ đến tám năm

trước, gần như là một chú chó nhỏ giống y hệt, cũng bị thương, cũng là chỉ mấy hôm sau đã khỏi hoàn toàn, chạy nhảy tung tăng - giống như bây giờ vậy. Lúc đó con gái ông vui mừng lắm, nó cùng với mẹ tắm cho chú chó nhỏ vô cùng sạch sẽ, ôm nó trong tay, chơi đùa. Lạc Vấn nhìn thấy thì luôn giằng chú chó nhỏ ra, nói chó bẩn, sức đề kháng của trẻ con rất kém, không khéo sẽ mắc bệnh. Con gái ông lập tức òa khóc, Lạc Vấn đành phải bắt lực trả con chó nhỏ lại cho nó.

Nhớ đến chuyện cũ, tất cả các thứ cảm xúc trong ông lại trào dâng, con mắt bất giác hơi ươn ướt. Nếu như thời gian có thể dừng lại thì tuyệt biết bao.

Ông khẽ thở dài, mím môi, kéo tâm trạng quay trở lại thực tại, thu cảm xúc lại, rót cho Chu Tuệ Như một cốc nước, nói: “Hôm nay có tình hình gì vậy? Cháu cứ từ từ nói.”

Chu Tuệ Như cố gắng tường thuật lại tỉ mỉ nhất cuộc hội thoại sáng nay cho Lạc Vấn nghe.

Nghe xong, Lạc Vấn mỉm cười, nói: “Rất tốt, chính là cần nói như vậy, cháu làm đúng lắm. Phải rồi, sáng nay cháu cũng mặc chiếc quần này phải không?”

“Đúng vậy, chú bảo cháu mấy ngày này đều mặc quần dài mà.”

Lạc Vấn tối hôm đó bởi vì thời gian gấp rút không nói cho hai bạn trẻ biết nguyên nhân mà chỉ kịp dặn dò những việc mà họ cần phải làm, nhưng Chu Tuệ Như và Quách Vũ đều nhất nhất làm theo.

Lạc Vấn nói: “Thế thì tốt. Bây giờ vết thương thế nào rồi?”

“Đã đóng vẩy rồi ạ.”

“Ừm... nếu không phiền liệu có thể để chú nhìn xem thế nào không?”

“Đương nhiên ạ.” Chu Tuệ Như xắn ống quần lên, nhưng vết thương ở đầu gối, ống quần bò không xắn lên trên được, Chu Tuệ Như ngại ngùng nói: “Cháu... cháu vào nhà vệ sinh thay đồ được không ạ?”

Lạc Vấn vội lắc đầu: “Không cần đâu, cháu là cô gái trẻ, thay đồ ở trong phòng ta như thế không hợp lí, như vậy chẳng phải ta đã trở thành một ông chú quái dị rồi sao?”

Lạc Vấn làm mặt quý, rồi lại nói: “Xắn ống quần lên, ta nhìn qua là được rồi.”

Chu Tuệ Như lộ ra nụ cười dịu dàng, cô lại càng tin tưởng thêm người chú này, bởi vì cô nhận ra sự giúp đỡ của chú ấy không kèm theo bất cứ ý đồ đen tối nào.

Cô cố gắng hết sức để xắn ống quần lên, Lạc Vấn cũng nhìn thấy sơ qua, bèn nói: “Bây giờ nhiệt độ cao, tốc độ lành vết thương còn nhanh hơn so với sự dự liệu của ta. Phải rồi, miệng vết thương có ngứa không?”

“Ngứa lắm ạ, nhưng cháu không dám gãi, rất là khó chịu.”

Lạc Vấn gật đầu: “Vậy thì, bắt đầu từ sáng ngày mai, cháu hãy mặc váy ngắn đi, để lộ đầu gối ra, nhưng ngày mai cháu cần phải băng bó vết thương, nhưng không cần băng bó toàn bộ cả vết thương mà hãy để lại một chút để người khác có thể nhìn thấy, đến ngày kia thì không cần phải băng bó nữa, chỉ bôi chút thuốc tiêu độc là được rồi.”

“Vâng ạ.”

“Phải rồi, chỗ bị trẹo ở cổ chân cháu thì sao?”

“Hôm qua còn hơi đau một chút, nhưng hôm nay hình như khỏi hẳn rồi, cháu không cảm thấy đau nữa.”

“Thật tệ quá, khỏi nhanh quá rồi, tại ta hôm đó ra tay không đủ mạnh, tình huống lí tưởng nhất chính là bị bong gân sưng lên, như vậy mới càng có thể giải thích là không đi được cần phải có người cõng. Nhưng có điều, người khác không phải là cháu, không biết là cháu có đau hay không, vậy thì trong mấy ngày tiếp theo, cháu vẫn cứ cố gắng đi cà nhắc một chút để tỏ ra đang dần khỏi, cháu hiểu ý của ta chứ?”

Chu Tuệ Như liền gật đầu: “Cháu hiểu ạ, nhưng cháu có chút thắc mắc, tại sao mấy ngày vừa qua phải mặc quần dài, nhưng bắt đầu từ ngày mai lại mặc váy ạ?”

— Lạc Vấn nói: “Ta xin lỗi, hôm đó không có đủ thời gian để giải thích với cháu. Lần đầu tiên cảnh sát đến tìm cháu, cháu nói cho họ biết cháu bị ngã, chảy khá nhiều máu, cảnh sát sẽ rất muốn xem cháu có bị thương thật hay không để xem cháu có nói dối hay không. Nhưng nếu cháu mặc váy để cho cảnh sát nhìn thấy vết thương, người cảnh sát ngốc nghếch đương nhiên sẽ không phát hiện ra vấn đề gì, nhưng gặp phải người cảnh sát mẫn cảm, đặc biệt nếu như là cảnh sát nữ, họ có kinh nghiệm cuộc sống. Thông thường các cô gái đùi bị thương sẽ mặc quần dài để che vết thương, dù sao với các cô

gái thì vẻ bề ngoài vẫn quan trọng hơn sự thuận tiện. Hôm nay cảnh sát tới tìm cháu nhìn thấy cháu mặc quần dài, chỉ cần nghĩ một chút sẽ thấy ngay trạng thái của cháu rất phù hợp với lẽ thường. Và lần sau khi họ đến tìm cháu, cháu mặc váy, quần băng. Đây là bởi vì mùa hè khi vết thương bắt đầu lên da non thì rất ngứa, mặc quần dài thì sẽ vô cùng khó chịu. Nhưng bên ngoài vết băng bó vẫn cần phải để hở ra một chút vết thương, để họ nhìn thấy cháu thực sự là bị thương, chứ không hề nói dối. Tiếp theo đó, khi vết thương bắt đầu bong vẩy, đương nhiên không cần đến tấm gạc băng bó, mấy hôm nữa là sẽ khỏi.”

Chu Tuệ Như trợn trừng mắt với vẻ khó tin: “Thì ra là như vậy?”

“Hôm nay cháu có gặp Quách Vũ không?”

“Lúc chú vừa đi một lát thì anh ấy đến, cháu nói với anh ấy hôm nay cảnh sát tới tìm cháu, cháu đến tìm chú trước, anh ấy nói đợi một chút nữa anh ấy sẽ quay lại ăn đêm để thương lượng với cháu.”

“Được, vậy thì lát nữa, cháu hãy chuyển lời cho cậu ấy, trong mấy ngày nữa, khả năng cảnh sát sẽ lần lượt tìm hai người các cháu để tìm hiểu tình hình, tất cả mọi việc cứ tiến hành theo kế hoạch. Ta đặc biệt nhắc nhở thêm lần nữa, hai người các cháu bất luận có việc gì gấp rút, đều không được phép gọi điện thoại hay nhắn tin cho nhau.”

Sáng sớm ngày hôm sau, quán mì vừa mới mở cửa, Lâm Kỳ đã dẫn theo Tiểu Tống vào trong quán.

Chu Phúc Lai nhìn thấy bọn họ, vội vàng ra đón: “Đồng chí cảnh sát, ở cửa hàng chúng tôi không làm đồ ăn sáng, hãy chờ đến buổi trưa ghé lại vậy.”

Lâm Kỳ mỉm cười, nói: “Chúng tôi không phải đến để ăn sáng, tôi tìm Chu Tuệ Như để nói chuyện một số tình hình.”

Trên mặt Chu Phúc Lai lộ ra sự căng thẳng: “Lại là... lại là chuyện của tên Tiểu Thái Bảo ư? Ôi, ôi, cái chết của anh ta không liên quan gì tới chúng tôi mà, buổi tối hôm đó anh ta gọi một suất cơm rang trứng bảo em gái tôi đưa đến, sau khi em gái tôi đưa đến liền động tay động chân, còn khiến cho em gái tôi trong lúc chạy trốn bị ngã, ngã cũng nặng lắm đấy.”

“Thế à?” Lâm Kỳ tỉnh bơ hỏi một câu, nhìn thăm dò Chu Phúc Lai, chân anh ta chân ngắn chân dài, là một người thọt chân, hơn nữa là một người thọt thực sự, chứ không phải là đóng giả bị thọt. Điều này chứng tỏ người nam giới trong đoạn video không phải là Chu Phúc Lai. Anh ta bị thọt, cũng có thể giải thích tại sao việc đi giao đồ ăn lại do Chu Tuệ Như đảm nhiệm, mà không phải anh ta.

Đúng lúc này, Chu Tuệ Như nghe tiếng đi từ trong bếp bước ra, nhìn thấy bọn họ, thoáng chau mày: “Đồng chí cảnh sát, hôm qua vẫn còn chưa hỏi xong sao ạ?”

Lâm Kỳ vội mỉm cười, nói: “Rất xin lỗi lại đến làm phiền rồi, bởi vì cô là người cuối cùng gặp nạn nhân, cho nên vẫn còn một số chi tiết muốn phiền cô đối chiếu một chút.” Anh nhìn thấy Chu Tuệ Như có vẻ không vui, anh vội bổ sung: “Làm phiền cô thực sự rất ngại, nhưng phối hợp với công tác của cảnh sát chúng tôi chính là nghĩa vụ của mỗi công dân mà.”

Chu Tuệ Như liền nói: “Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi.”

“Phải rồi, hôm nay có thể chuyển một chỗ khác để nói chuyện không?” Cho dù cách nói của Lâm Kỳ rất khách khí nhưng thần thái trên mặt lại thể hiện rõ ý không để cho đối phương có thể từ chối.

Chu Tuệ Như hỏi về thận trọng: “Đi đâu ạ?”

“Cứ dẫn chúng tôi đi đến bên sông một chuyến, kể tỉ mỉ lại cho chúng tôi tình hình lúc đó, điều này rất có lợi cho cuộc điều tra của chúng tôi.”

“Cũng được.” Chu Tuệ Như cúi đầu, bước ra ngoài với vẻ hơi căng thẳng.

‘Ồ’, Lâm Kỳ nhìn cô với vẻ hiếu kỳ, “Chân của cô khỏi rồi à?”

Theo bản năng Chu Tuệ Như ngừng lại, bây giờ mới đột nhiên nhận ra mấy bước này của cô đi hơi nhanh, bởi vì vết trẹo ở cổ chân đã hoàn toàn không còn đau đớn gì nữa, cô nhất thời căng thẳng đã quên mất lời Lạc Vấn dặn cô là tiếp tục đi tập thể mấy hôm.

Hôm nay, kể từ khi người cảnh sát này đến quán của họ, cô đã cảm thấy người này hoàn toàn không giống như hai người đến hôm qua. Cô rõ ràng cảm nhận thấy được hai người hôm qua là lính mới, không có nhiều kinh nghiệm, nhưng người hôm nay từng lời nói và cử chỉ của anh ta đều khiến cô cảm giác như thể anh ta biết rõ tất cả rồi. Hơn nữa, những cầu vai người cảnh sát ngày hôm nay nhiều sao, gạch hơn hẳn hai người hôm qua. Cho dù cô không nhận biết rõ những sao, gạch đó đại diện cho những cấp bậc gì, nhưng cô có thể khẳng định chắc chắn người này có cấp bậc cao hơn hai người hôm qua. Xem ra đây là một người rất khó đối phó.

Chu Tuệ Như không rõ là do mình có tật giật mình hay đó chính là cảm giác chuẩn xác, cô cảm thấy người này từ khi bắt đầu bước nào trong quán là đã quan sát và thăm dò cô rồi.

Vì nghĩ như thế, nên trong lòng cô càng cảm thấy căng thẳng, nhưng Lạc Vấn đã dạy cô bất luận ở trong tình huống nào cũng cần phải biểu hiện thật tự nhiên, điều này đã in sâu vào trong tâm trí cô.

Đối diện với câu hỏi của Lâm Kỳ, cô đành phải tùy cơ ứng biến, quay người lại nói: “Cổ chân không quá đau nữa, về cơ bản là đã có thể đi được rồi.”

Lâm Kỳ gật đầu: “Thế thì khỏi nhanh thật đấy, tối hôm trước chân bị trẹo, lúc đó còn không đi được, bây giờ đã không còn đau nữa rồi.”

Chu Tuệ Như lúc này vốn không biết phải trả lời như thế nào, đành gượng cười cho qua chuyện.

Lâm Kỳ lại nói: “Vết thương ở đầu gối của cô thế nào rồi?” Anh chú ý thấy đầu gối của Chu Tuệ Như dán băng gạc, phía bên dưới tấm băng gạc lộ ra một chút vết thương đã đóng vảy.

Chu Tuệ Như làm theo lời dặn của Lạc Vấn, trả lời rất gãy gọn: “Đã đóng vảy rồi, chắc mấy hôm nữa là ổn thôi, bây giờ không đau nữa, chỉ có điều rất ngứa.”

Cô đang cảnh giác xem Lâm Kỳ có hỏi thêm gì nữa không, nào ngờ Lâm Kỳ lại không hỏi nữa, chỉ nói: “Được rồi, chúng ta hãy đến bên sông trước, hỏi xong sớm tình hình, để không làm phiền công việc làm ăn của các vị.”

Nói rồi, cả ba người bước ra khỏi quán, đi về hướng bên sông. Trên đường đi, Lâm Kỳ không hỏi về tình hình cụ thể của vụ án, mà chỉ hỏi cô gái những câu như thế nói chuyện phiếm, nào là hỏi cô là người vùng nào, đến thành phố Hàng từ khi nào, mở quán được bao lâu, việc làm ăn ra sao, vv...

Khi đến bên sông, Lâm Kỳ dừng bước, quay người lại, mắt nhìn chăm chăm vào Chu Tuệ Như, Chu Tuệ Như sợ sệt quay đi, nhưng lại cảm thấy như vậy không được tự nhiên, đành phải hướng ánh mắt sang người cảnh sát có tên Tiểu Tống.

Lâm Kỳ hỏi: “Cô Chu, cô có thể tường thuật lại lần nữa tình hình tối hôm đó không?”

“Ừm, lúc đó tôi xách hộp đồ ăn đi đến đây, nhìn thấy tên lưu manh đó... tên đó đang đứng trên máy tập thể dục, cô chỉ về một chiếc máy tập xoay eo ở gần đó, đây đúng là vị trí lúc đó của Từ Thiêm Đình. Cô nói tiếp, “Tôi đặt hộp đồ ăn xuống đất, chuẩn bị quay về...”

“Đợi đã,” Lâm Kỳ nở nụ cười đầy ẩn ý, “Cô quên lấy tiền thì phải?” Anh chăm chú theo dõi nét mặt của Chu Tuệ Như.

Chu Tuệ Như không ngừng lại mà trả lời luôn: “Lúc trước, khi anh ta đến quán chúng tôi, yêu cầu một suất cơm rang trứng, tôi nói mấy lần trước anh ta vẫn còn chưa trả tiền, không bán. Anh ta liền ném một tờ 100 tệ, nói trả luôn tiền bữa này và mấy bữa trước, nhất định bắt tôi đưa đồ ăn đến.”

Lâm Kỳ gật đầu, nhìn nét mặt của cô gái, không có vẻ giống như đang nói dối. Đương nhiên rồi, những lời miêu tả này của Chu Tuệ Như chính là sự

thực xảy ra tối hôm đó, cô không cần phải nói dối.

“Cô nói tiếp đi!” Lâm Kỳ ra hiệu.

“Sau đó anh ta đi đến, bảo tôi đừng vội quay về, hãy đến chỗ bãi cỏ ngồi chơi nói chuyện, cùng uống bia, còn nói đặc biệt mua bia vì tôi. Tôi không đồng ý, anh ta kéo tôi lại, cố kéo tôi vào phía trong, tôi đương nhiên phản kháng nhưng anh ta khỏe hơn tôi, tôi không vùng thoát ra được, bị anh ta kéo vào bãi cỏ phía trong.”

“Cụ thể là chỗ nào?”

Chu Tuệ Như dẫn họ đi đến một chỗ bãi cỏ, đây chính là một hướng khác của nơi xảy ra vụ án tối hôm đó, chỉ và nói: “Chắc là chỗ này.”

“Được, cô nói tiếp đi.”

“Sau đó, anh ta liền động tay động chân với tôi, tôi chỉ có thể liều mình phản kháng, tôi và anh ta đã giằng co nhau. Phải mất rất nhiều sức lực, cuối cùng tôi cũng đẩy được anh ta ra, cuống cuống chạy ra phía ngoài đường, vừa chạy vừa kêu cứu. Anh ta đuổi theo, may mà lúc đó có một người bạn của tôi đi qua, anh ta nhìn thấy tôi đã chạy đến khu vực đường dành cho người đi bộ, lại có người đi tới, nên không đuổi tiếp nữa. Kết quả là, khi tôi chuẩn bị chạy ra đến đường cái, liền bị ngã, nên thành ra bộ dạng này đây. Sau đó anh ta đã xảy ra chuyện gì, thì tôi không biết.”

“Khi cô và anh ta xảy ra xung đột, hộp cơm đem tới đang đặt ở đâu?”

“Khi tôi vừa tới thì đặt dưới đất.” Điều này đương nhiên cũng là sự thực.

“Cô vẫn nhớ cô ngã ở chỗ nào chứ?”

“Tất nhiên, ở đó có một hòn đá nhọn làm tôi bị vấp.” Chu Tuệ Như dẫn họ đi đến bên cạnh một hòn đá có hình dạng hơi dẹt, một đầu hòn đá cắm xuống đất, đầu nhọn thì lại hướng lên trên, đây chính là điều mà tối đó họ đã làm theo lời dặn của Lạc Vấn.

Lâm Kỳ quỳ xổm xuống, lấy từ trong túi ra đôi găng tay, lôi viên đá lên, nhìn cẩn thận một lượt, ở trên đầu nhọn thấp thoáng nhìn thấy vết máu, anh đặt hòn đá vào trong túi đựng vật chứng, đưa cho Tiểu Tống, rồi hỏi: “bạn cô tên là gì? Có thể nói cho chúng tôi số điện thoại liên lạc của cậu ta được không?”

Chu Tuệ Như nói tên và số điện thoại của Quách Vũ cho Tiểu Tống.

Lâm Kỳ lại hỏi: “Cô có còn nhớ, thời gian mà cô và Từ Thiêm Đình xảy ra

xung đột kéo dài không bao lâu không?”

“Chắc là không...”, Chu Tuệ Như làm ra vẻ như đang hồi tưởng lại, “mấy phút thì phải.”

“Cụ thể là bao lâu?”

“Có lẽ chừng bốn, năm phút.”

“Sau khi cô bị thương, cô và bạn cô về luôn à?”

“Không, lúc đó tôi cảm thấy chân bị trẹo rồi, hơn nữa đầu gối cũng chảy khá nhiều máu, không đi được. Tôi lại sợ người đó... người đó đuổi tới, cho nên cùng với Quách Vũ đi đến phía bên kia đường để xem xét vết thương, sau đó mới quay về.”

“Cô và Quách Vũ ở lại đó bao lâu?”

“Ừm... khá lâu, chắc là khoảng mười phút thì phải.”

Lâm Kỳ khẽ cắn răng, câu trả lời của đối phương hôm nay hình như không hề có chút sơ hở nào cả, sự xung đột của cô ta với Từ Thiêm Đình xảy ra chừng bốn, năm phút, chờ ở bên đường khoảng mười phút cùng với Quách Vũ, như vậy tính tổng thời gian vừa vặn phù hợp với kết quả dừng lại mười bốn phút. Lẽ nào cô ta thực sự không có chút liên quan gì đến vụ án?

Anh lại hỏi: “Tiểu Thái Bảo đã có ý đồ với cô như vậy, sao lúc đó cô lại không báo cảnh sát?”

“Báo cảnh sát ư?” Chu Tuệ Như cười nhạt, “Báo cảnh sát thì có tác dụng gì chứ, cứ coi như đồn công an bắt hấn, mấy hôm sau sẽ đến quán chúng tôi làm náo loạn để trả thù. Chúng tôi chỉ làm ăn con con, làm gì dám gây chuyện chứ, chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng thôi.” Vừa nói, cô vừa lộ ra bộ dạng vô cùng đáng thương.

Lâm Kỳ thoáng ngượng ngùng, người dân gặp chuyện không dám báo cảnh sát, nói cho cùng, vẫn là vấn đề của cảnh sát, anh nghĩ một lát, nói: “Phải rồi, cô và Quách Vũ dừng lạ ở bên đường lâu như vậy, trong khoảng thời gian đó, có ai đi qua không?”

“Có chứ.”

“Cô có nhớ ai đã đi qua đây không?” Lâm Kỳ nghĩ thầm, chỉ cần cô nói ra được ai đã đi qua, thì sẽ đối chiếu, chỉ cần có thể xác nhận chắc chắn Chu Tuệ Như tới đó đúng là bị thương, ngồi ở bên đường khoảng mười phút, vậy thì mối hiềm nghi của cô ta cũng sẽ hoàn toàn biến mất.

Chu Tuệ Như lắc đầu: “Tôi không nhớ được, không nhìn thấy người quen nào cả.”

Lâm Kỳ nghĩ bụng, câu trả lời này cũng hoàn toàn bình thường bởi vì nếu như có một người lạ đi lướt qua bạn, đừng nói là sau mấy ngày, chỉ cần sau mấy giờ đồng hồ, bạn cũng chẳng thể nào nhớ được.

Anh thoáng suy nghĩ giây lát, lập tức nghĩ ra một kế, hỏi dò: “Tối đó, có người nào dắt hai con chó đi qua chỗ hai người không? Bởi vì khi dò hỏi điều tra cư dân, có một người nói tối đó anh ta dắt chó đi dạo, nhìn thấy ở bên đường có một người nam và một người nữ. Không biết có phải là hai vị không?”

Lâm Kỳ cố tình bịa ra chuyện này, anh đang chờ đợi câu trả lời của Chu Tuệ Như. Trong cuộc điều tra của anh, vốn không hề gặp một người dẫn chó đi dạo, nếu như Chu Tuệ Như về hòa với câu hỏi của anh, nói là hình như nhìn thấy, vậy thì mối nghi ngờ đối với Chu Tuệ Như sẽ càng lớn hơn.

Nào ngờ, từ đầu Lạc Vấn đã dặn đi dặn lại hai người bọn họ, nhớ kỹ là không được suy nghĩ vấn đề từ góc độ của cảnh sát, cũng không được cố gắng hoàn thiện mối nghi ngờ của cảnh sát, biết thì nói biết, không biết thì nói không biết. Khi đối diện với những việc không thể nào phán đoán được nhất loạt trả lời là không biết. Cô nghĩ một lát, nói: “Hình như không chú ý đâu.”

Lâm Kỳ gật đầu, nhớ đến lon bia duy nhất có dấu vân tay, cuối cùng hỏi một câu: “Cô có động vào lon bia của Từ Thiêm Đình không?”

“Không, anh ta bắt tôi uống, nhưng tôi không uống ngụm nào cả.”

“Không phải, ý tôi là, tay cô có động vào lon bia không?”

“Không.”

“Phải rồi, tối đó cô mặc chiếc áo nào?”

“Ừm... là áo sơ mi màu tím.”

Câu trả lời này của Chu Tuệ Như cũng đúng như hình ảnh hiển thị trong máy camera, chứng minh cô không nói dối. Lâm Kỳ nghĩ một lát, nói: “Có thể đưa tạm cho tôi chiếc áo về xem được không?”

“Việc này...” Cô thoáng do dự, cô ý tỏ ra băn khoăn không hiểu.

“Cô yên tâm, đây chỉ là quy trình điều tra, sẽ trả lại áo cho cô.”

“Vậy thì được.”

Tiếp đó, Lâm Kỳ đi theo Chu Tuệ Như về chỗ ở của cô ở tiểu khu, mang theo chiếc áo sơ mi tím của cô, rồi cùng Tiểu Tống rời khỏi đó.

Đợi đến khi đã đi xa, Tiểu Tống nói: “Đội trưởng Lâm, chắc không còn mối nghi ngờ gì về Chu Tuệ Như rồi chứ?”

Lâm Kỳ bĩu môi: “Câu trả lời đúng là kín kẽ không chút sơ hở đấy.”

“Nói vậy, anh vẫn cứ nghi ngờ cô ấy à?”

Lâm Kỳ không xác nhận cũng không phủ định, chỉ nói: “Ban đầu, có lúc nét mặt của cô ta hơi khác lạ, rất không tự nhiên, tôi có một thứ cảm giác mơ hồ, như là cô ta đang là nói dối.”

Tiểu Tống thì lại không cho là như vậy: “Đối diện với lời tra hỏi của cảnh sát, phần lớn mọi người đều căng thẳng, đặc biệt đây lại là vụ án mạng, nếu như cô ấy không chút căng thẳng, thì mới càng giống như giả vờ. Còn nữa, hiện nay tình hình cơ bản đã rõ ràng rồi, Từ Thiêm Đình vì muốn dụ dỗ Chu Tuệ Như, cho nên mới cố tình gọi đồ ăn, còn mua một túi bia. Lời miêu tả của Chu Tuệ Như về Từ Thiêm Đình hoàn toàn khớp với kết quả điều tra của chúng ta. Kết quả xét nghiệm thi thể cho biết, trong dạ dày của Từ Thiêm Đình có cơm rang trứng. Khi Chu Tuệ Như vừa mới đưa cơm rang đến, Từ Thiêm Đình muốn sàm sỡ với cô ấy, chắc chắn sẽ không ăn cơm rang ngay. Chắc chắn là đợi đến khi Chu Tuệ Như rời khỏi đó, cậu ta cảm thấy tẻ nhạt, mới bắt đầu ăn. Hơn nữa, Chu Tuệ Như và Quách Vũ đã rời khỏi hiện trường lúc 10 giờ 39 phút, Từ Thiêm Đình chết vào lúc 10 giờ 50 phút, hai người bọn họ đều có chứng cứ ngoại phạm.”

Lâm Kỳ không tỏ thái độ gì, chỉ nói: “Được rồi, vậy thì tiếp theo sẽ tìm hiểu tình là ở chỗ Quách Vũ, nếu như lời kể của hai người không có chỗ sai lệch, vậy thì xem ra vụ án mạng này đúng là không liên quan gì đến hai người bọn họ.”

Ở hướng ngược lại, Chu Tuệ Như một mình quay trở lại quán mì, trái tim trong lồng ngực đập dồn dập, cửa ải của ngày hôm nay xem ra lại qua được rồi, nhưng mong rằng sau này cảnh sát không đến nữa. Cô thầm cầu nguyện.

Trong văn phòng làm việc của chi cục công an khu vực, Tiểu Lý nói: “Bác sĩ pháp y Cổ đã nhận định chiếc áo sơ mi của Chu Tuệ Như, không tìm thấy dấu vết máu trên chiếc áo đó.”

“Ồ.” Lâm Kỳ gật đầu.

Tiểu Lý lại đưa cho anh một tập tài liệu: “Đây là phân ghi chép lời khai của Quách Vũ sau khi đã chỉnh lí, khẩu cung của anh ta và Chu Tuệ Như hoàn toàn nhất quán, không có bất cứ sai lệch nào. Tối hôm đó, anh ta làm tăng ca từ công ty trở về, về thông tin anh ta tăng ca, đã nhận được sự chứng thực từ đơn vị. Sau đó, anh ta ăn đêm trong quán mì, trong khoảng thời gian đó, Từ Thiêm Đình đi đến, ném xuống bàn tờ 100 tệ, đòi Chu Tuệ Như đưa một suất cơm rang trứng đến bên sông. Về điều này, cũng hoàn toàn khớp với lời kể của Chu Phúc Lai. Sau khi Chu Tuệ Như rời quán đi giao hàng, anh ta càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng cho Chu Tuệ Như, sợ sẽ xảy ra chuyện, cho nên mới đi theo xem sao. Lúc anh ta vừa đến bên sông, tìm một lượt không nhìn thấy người đâu. Khoảng bốn, năm phút sau mới nhìn thấy Chu Tuệ Như chạy từ trong bãi cỏ ra, Từ Thiêm Đình đang đuổi theo sau. Lúc chạy gần ra đến đường cái, Chu Tuệ Như bị ngã, anh ta vội chạy đến dìu đỡ. Từ Thiêm Đình thấy có người đến, nên cũng không đuổi theo nữa, mà quay trở lại bãi cỏ phía trong. Bởi vì Chu Tuệ Như ngã khá nặng, không đi nổi nữa, hai người bèn ngồi ở phía bên kia đường để xem xét tình hình vết thương. Anh ta nói, họ chờ ở đó chắc khoảng mười phút, Chu Tuệ Như xoa bóp cổ chân khá lâu nhưng vẫn không đi lại được, cuối cùng hai người thương lượng, để Quách Vũ công Chu Tuệ Như về. Trong khoảng thời gian này, anh ta nói chắc chắn có người đi qua, nhưng anh ta không nhớ được cụ thể là ai, bởi vì anh đều không quen những người đó. Cả hai người bọn họ đều là người ngoại tỉnh, vốn cũng quen biết rất ít người ở khu vực quanh

đây.”

“Thế à?” Lâm Kỳ suy ngẫm giây lát, nói: “Anh ta là bạn trai của Chu Tuệ Như à?”

“Không phải.”

“Không phải ư? Vậy anh ta đi theo đến bên sông làm gì? Rồi lại còn công cô ta về nữa?” Lâm Kỳ hỏi.

Tiểu Lý nói: “Theo như những lời miêu tả của những người khác về con người anh ta, thường ngày Quách Vũ là một người nhút nhát, bọn em nói chuyện trực tiếp với anh ta, cũng cảm nhận thấy điều này. Ban đầu anh ta nói chỉ đơn thuần là bạn bè bình thường, sau đó, sau khi bọn em truy hỏi mãi, anh ta mới ấp a ấp úng thừa nhận anh ta thích Chu Tuệ Như, còn dặn bọn em phải giữ bí mật, không được nói cho cô ta biết.” Lâm Kỳ nói: “Cậu cảm thấy lời giải thích của anh ta đáng tin không?”

“Đáng tin, bọn em đã tìm hiểu qua các đồng nghiệp của anh ta, anh ta chính là người có tính cách như vậy. Ngoài ra, dựa vào khẩu cung của anh ta, bọn em lại đi điều tra thêm, vào khoảng thời gian hơn 11 giờ đêm hôm xảy ra vụ án, Quách Vũ đã đi đến cửa hàng tiện lợi 24/24 ở cạnh khu dân cư để mua bông băng và thuốc bôi chống sưng tấy, điều này cũng khớp với tình hình Chu Tuệ Như bị thương. Còn nữa, bác sĩ Cổ nói, hung thủ sau khi giết chết Từ Thiêm Đình, bỏ ra ít nhất nửa giờ đồng hồ để rửa các vết máu trên thi thể. Loại công việc này, chắc chắn một cô gái như Chu Tuệ Như không thể nào làm nổi, Quách Vũ lúc hơn 11 giờ đêm thì lại xuất hiện ở cửa hàng tiện lợi, có máy camera chứng thực, rõ ràng anh ta không có thời gian để gây án.”

Lâm Kỳ gật đầu, không nói thêm gì nữa, sau khi điều tra, cả hai người đó hình như đều không có vấn đề gì, chỉ duy nhất, trong một khoảnh khắc lúc buổi sáng, Chu Tuệ Như có biểu hiện không được tự nhiên khiến anh có ấn tượng sâu sắc, điều này chỉ là sự căng thẳng do đối diện với sự dò hỏi của cảnh sát, hay là do có tật gập mình?

Tiểu Lý nói: “Đội trưởng Lâm, khẩu cung của hai người này phù hợp với sự thực, hơn nữa hai người đều không có thời gian phạm tội, manh mối này có thể tạm gác được rồi chứ?”

Lâm Kỳ chỉ có thể nói: “Tạm thời hãy suy xét đến những nhân vật khả

nghi khác đi.”

Đúng lúc này, một nhân viên của nhóm bước vào trong văn phòng, người đó nói: “Đội trưởng Lâm, bọn em căn cứ theo sơ đồ cắt lát hung khí của bác sĩ pháp y Cổ tìm một lượt, tìm được ra loại dao gọt hoa quả này.” Anh đưa con dao cho Lâm Kỳ, “Loại dao gọt hoa quả này có bán ở khắp các siêu thị nhỏ và cửa hàng tạp hóa quanh khu vực xảy ra vụ án, không có cách nào điều tra ra được danh sách những người mua hàng.”

Lâm Kỳ nhận lấy con dao, nhìn chăm chú một lúc rồi đặt xuống bàn, ngẩng đầu lên nói: “Việc điều tra những người thời gian gần đây có xảy ra mâu thuẫn với Từ Thiêm Đình thế nào rồi?”

Bọn em chủ yếu hỏi cậu bạn thân của Từ Thiêm Đình là Trương Bình và mấy tên lưu manh khác, bọn này gần như ngày nào cũng đàn đúm với Từ Thiêm Đình. Theo trí nhớ của bọn chúng, bọn em liệt kê ra được khoảng mười bảy, mười tám người gần đây gieo thù kết oán với Từ Thiêm Đình. Tên Từ Thiêm Đình này thật là không chịu yên ổn chút nào, trong số mười bảy, mười tám người này, có người bị cậu ta đánh, có người bị cậu ta nợ tiền không chịu trả, thậm chí có lần Từ Thiêm Đình ngược đãi một chú chó con, được một người tốt bụng cứu, cuối cùng Từ Thiêm Đình lại lời ba trăm tệ mới chịu đưa con chó cho đối phương, người này em cũng ghi vào danh sách rồi. Đây là khoảng thời gian gần đây thôi đấy, lâu hơn nữa, ví dụ những người Từ Thiêm Đình thu phí bảo kê, rồi đánh những ai, ăn uống không chịu trả tiền, nói chung không thể nào thống kê hết nổi.”

Lâm Kỳ chau mày, nói: “Mối quan hệ xã hội của người này phức tạp thật đấy, không có cách nào cả, chúng ta chỉ có thể đối chiếu từng người thôi.”

“Qua điều tra, em cảm thấy người khả nghi nhất chính là người nam giới tối hôm đó bị Từ Thiêm Đình đánh ở chỗ dãy hàng quán bán đồ ăn đêm. Bọn em đã nói chuyện với anh ta, anh ta nói, tối đó sau khi về nhà thì ở hẳn trong nhà, nhưng chỉ có duy nhất bạn gái anh ta có thể làm chứng. Nhưng thái độ của anh ta rất kiên quyết, nói mình không thể nào vì một chuyện cón con này mà lại đi giết người được. Đội trưởng Lâm, anh xem, liệu có cần thiết đưa anh ta đến Sở để thẩm vấn không?”

Lâm Kỳ nói vẻ bất lực: “Không có chứng cứ gì mà đưa anh ta đến Sở, vậy thì tất cả những người có tên trong danh sách đó đều có thể đưa về đây. Nếu

như vụ án không liên quan gì đến anh ta, cẩn thận anh ta tố cáo chúng ta.”

Người đó đành hỏi: “Vậy thì chúng ta cần phải làm thế nào?”

“Vẫn cứ phải điều tra từ góc độ cô bạn gái anh ta, nếu như đúng là nói dối, thông thường tố chất tâm lí của nữ giới rất kém, lời nói dối dễ dàng bị lật tẩy.”

“Cũng chỉ có thể làm như vậy được thôi.”

Lâm Kỳ vỗ tay, nói: “Được rồi, hôm nay mọi người đều mệt rồi, đã hết giờ làm rồi, hãy về nhà nghỉ đi.”

Sau khi mọi người rời khỏi đó, anh liền cầm theo con dao gọt hoa quả đó, rời khỏi phòng làm việc.

Chập tối, đúng vào giờ cơm, cũng chính là lúc những quán bán hàng ăn ở xung quanh thôn Thanh Trung đông khách nhất.

Lạc Vấn khoác túi đi đến trước cửa quán mì, quán rất đông khách, ngồi kín bàn, ông đang định bỏ đi, nhìn thấy Quách Vũ đang ngồi trong đó, ra hiệu bằng mắt với ông. Ông vẫn đứng ở vị trí cũ, giả vờ lơ đãng nhìn khắp xung quanh một lượt, không thấy gì khác thường, cũng không có ai bám theo, ông liền thản nhiên bước vào trong quán, gọi một bát mì, sau đó ngồi xuống bên cạnh Quách Vũ.

Ông vừa ngồi xuống, Quách Vũ đã vội vàng nói ngay: “Hôm nay cảnh sát đã tới tìm cháu rồi.”

Lạc Vấn tỉnh bơ mỉm cười, ông biết Quách Vũ cũng đã qua khỏi cửa ải này rồi, nếu không thì giờ này không ngồi ăn mì ở đây. Tiếp đó liền hạ giọng, nói: “Hôm nay cảnh sát cũng tìm ta rồi.”

Quách Vũ vô cùng kinh ngạc: “Sao lại... sao lại tìm đến chú?”

Lạc Vấn vội ra hiệu bằng mắt để nhắc nhở cậu không nên kích động, bình tĩnh mỉm cười: “Cảnh sát đang điều tra xung quanh mối quan hệ của người đó, muốn tìm hiểu một chút về những người gần đây gieo thù chuốc oán với cậu ta...”

Chưa đợi Lạc Vấn nói xong, Quách Vũ đã ngắt lời: “Chú... chú sao lại cũng gieo thù chuốc oán với anh ta được chứ?”

“Cậu quên rồi à, hôm đó ta đã mua con chó của người đó, bỏ ra ba trăm tệ đấy.”

“Việc này... việc này cũng tính là gieo thù chuốc oán sao?”

“Chắc là cảnh sát bảo với lũ bạn của người đó hãy cố gắng nhớ hết những đối tượng có khả năng gieo thù chuốc oán. Có lẽ cảnh sát nghĩ ta bỏ ra ba trăm tệ để mua con chó đó là bị thiệt, biết đâu trong lòng lại ghi hận, thế

nên bèn đến tìm ta.”

“Họ tìm đến chú bằng cách nào được ạ?”

Lạc Vấn nói: “Ta hỏi họ làm thế nào tìm đến ta được, họ nói hỏi Chu Phúc Lai, hôm đó Chu Phúc Lai cũng có mặt ở đó, chắc chắn nhớ ta, hơn nữa, ta cũng đã gọi đặt giao đồ ăn đưa đến nhà, có để lại số điện thoại.”

Quách Vũ hỏi về căng thẳng: “Họ đến gặp chú, chú nói thế nào ạ?”

Lạc Vấn nói về thoải mái: “Lúc đó vừa vặn ta đang ở nhà, bèn hẹn gặp họ ở dưới tòa nhà khu dân cư. Họ hỏi ta ở đâu vào tối hôm xảy ra vụ án, ta hồi tưởng lại rồi nói, chắc là đang đi dạo ngoài đường. Ta hiểu rõ ý tứ việc người ta đến hỏi chuyện, bèn nói luôn với họ, bỏ ra ba trăm tệ là ý của ta, không phải là cậu chàng đó ép bán cho ta, mà là ta chủ động đề nghị, điều này thì mọi người có mặt ở đó đều có thể làm chứng. Ngoài ra, ta và người đó không thù không oán, hơn nữa, thu nhập của ta cũng khá, không thể nào chỉ vì ba trăm tệ mà ôm hận trong lòng, thế nên không cần làm mất thời gian của đôi bên nữa. Ta đưa cho họ xem thẻ công tác của ta, họ lập tức tin ngay.”

Cho dù Quách Vũ không biết công việc của Lạc Vấn rốt cuộc là gì, nhưng thấy ông giàu có như vậy, đơn vị chắc chắn rất tốt, cho nên cảnh sát vừa nhìn thẻ công tác của ông, đã tin ngay ông không thể nào vì ba trăm tệ oan uổng mà giết người được.

Lạc Vấn lại nói: “Còn cậu thì sao, chỗ cậu như thế nào?”

Quách Vũ nói: “Tất cả đều làm theo như lời chú dặn, họ cũng tin rồi ạ.”

“Họ có hỏi về mối quan hệ giữa cậu và Chu Tuệ Như không?”

“Có ạ. Cháu cũng làm theo lời chú dặn, ban đầu nói là bạn bè bình thường, sau khi họ truy hỏi, mới nói cháu thích cô ấy, còn dặn họ nhớ giữ bí mật giúp cháu. Nghe nói, sau đó họ còn tìm gặp đồng nghiệp của cháu tìm hiểu tình hình, hỏi về tính cách của cháu.”

Lạc Vấn mỉm cười nhìn cậu ta: “Tâm trạng cậu lúc nói có đạt không?”

Quách Vũ cuối cùng cũng mỉm cười: “Cháu cảm thấy mình biểu hiện cũng khá tốt.”

Lạc Vấn gật đầu: “Vậy thì tốt, có lẽ tiếp theo sẽ không có vấn đề gì nữa.”

Quách Vũ tỏ ra khó có thể tin nổi: “Việc này... việc này như vậy là kết thúc được sao ạ?”

“Đúng vậy, ta nghĩ sau này cảnh sát chắc sẽ không đến tìm các cháu nữa.

Cho dù họ vẫn đến hỏi, thì vẫn cứ trả lời như vậy là được. Phải rồi, Chu Tuệ Như đâu, đi đưa hàng cho khách à?”

“Vâng, lúc cháu vừa đến thì vẫn ở đây, sau đó đi đưa hàng rồi. Cô ấy nói mấy câu ngắn gọn với cháu, chỗ cô ấy cũng qua cửa ải rồi.” Trên mặt Quách Vũ lộ ra nụ cười vui mừng.

Lạc Vấn nói: “Đừng có để lộ nụ cười như vậy.”

“Ồ, vâng.” Quách Vũ vội thu nụ cười lại.

Đúng lúc đó, có một người bước vào quán, nhưng người này mặc thường phục, Lạc Vấn và Quách Vũ đều không biết anh ta là cảnh sát.

Lâm Kỳ sau khi tan làm, thay quần áo thường phục, một mình đi đến nơi xảy ra vụ án, nhìn chăm chăm vào con sông nước đang bốc mùi hôi thối, bao cảm xúc trong lòng đan xen lẫn lộn.

Vốn dĩ chỉ là một vụ án mạng giết hại một tên tiểu lưu manh hết sức bình thường, mà lại khiến cho anh đau đầu nhức óc, tất cả các manh mối đan xen lẫn nhau, anh cảm thấy đầu óc mình như bị nhồi chặt cứng.

Trước đây, anh cũng đã từng xử lí mấy vụ án bọn lưu manh bị giết hại, gần như đều chỉ trong mấy ngày là có thể thuận lợi phá được vụ án, đồng thời bắt được hung thủ. Thường thì những vụ án thế này, trình độ của hung thủ rất kém, hiện trường đầy manh mối, cho dù có thiếu hụt manh mối đi chăng nữa, thông qua việc điều tra loại trừ và dò hỏi các mối quan hệ xã hội của nạn nhân, cũng sẽ xác định được nghi phạm trong khoảng thời gian rất ngắn. Tố chất tâm lí của những nghi phạm kiểu này rất thấp, thấy cảnh sát đến nhà tìm, lập tức lộ ra nét mặt như sắp bị bắt đến nơi rồi.

Nhưng đối thủ trong vụ án lần này rõ ràng không giống như vậy.

Trước tiên, đối phương dám dùng mấy vạn tệ tiền mặt để làm mồi nhử, dụ cho những người đi đường tiến vào để phá hoại hiện trường vụ án, thủ pháp này, quả thực anh chưa từng nghe nói đến.

Tiếp theo, hung thủ sau khi giết người, còn kéo thi thể nạn nhân vào trong lùm cây, lưu lại ở hiện trường ít nhất nửa giờ đồng hồ, tỉ mỉ dùng dao cứa từng vòng tròn vết máu vào xác nạn nhân. Mục đích của hành động này là gì thì không ai đoán ra được, nhưng chỉ riêng việc hung thủ sau khi giết người thành công, vẫn còn lưu lại ở hiện trường nửa tiếng đồng hồ, chứng tỏ tố chất tâm lí của đối phương vô cùng tốt.

Hung thủ đã xử lí dấu chân, đồng thời hẩn còn lau đi dấu vân tay trên lon bia. Hành động này chứng tỏ, trên lon bia vốn dĩ có dấu vân tay của hung

thủ, cho nên hẳn mới cần phải làm như vậy. Nhưng số bia này là do Từ Thiêm Đình mua về để dụ dỗ Chu Tuệ Như, chứ không phải để mời người khác. Sau khi Chu Tuệ Như rời khỏi đó, rốt cuộc là người nào đã đến trước mặt Từ Thiêm Đình, đã động vào những lon bia này trong tình huống nào nhỉ? Anh không thể nào tưởng tượng ra được bất cứ tình huống nào cả.

Nếu như Chu Tuệ Như là hung thủ, thì lại dễ dàng giải thích được về những lon bia này, cô ta có thể chạm vào lon bia trong lúc giằng co với Từ Thiêm Đình, sau đó đương nhiên cần phải lau dấu vân tay. Nhưng sau khi Chu Tuệ Như rời khỏi đó, Từ Thiêm Đình mới bị giết chết, máy quay camera không lừa ai cả. Cô ta và Quách Vũ đều có chứng cứ ngoại phạm hoàn toàn, hơn nữa lúc hơn 11 giờ đêm, Quách Vũ còn đi đến cửa hàng tiện lợi, còn không có cả thời gian để cửa vệt máu, không hề nhận ra bất cứ vấn đề gì trong khẩu cung của hai người bọn họ.

Tối hôm xảy ra vụ án, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Kỳ suy nghĩ mãi vẫn không thể nào hiểu nổi. Chẳng biết làm gì, anh bèn đứng ở bên sông một lúc, cảm thấy hơi đói bụng, bèn đi về hướng thôn Thành Trung, anh biết ở đó có rất nhiều quán ăn.

Đi đến bên ngoài ‘Quán mì Trùng Khánh’, Lâm Kỳ bước vào, trong quán chỉ có một mình Chu Phúc Lai, mặc dù Quách Vũ cũng ngồi trong đó, nhưng người lấy lời khai của Quách Vũ là cấp dưới của Lâm Kỳ, nên Lâm Kỳ không quen cậu ta.

Chu Phúc Lai nhìn thấy Lâm Kỳ, nhận ra là người cảnh sát sáng nay, bèn vội bước tập tễnh đến đó, hỏi vẻ hơi hoảng hốt: “Đồng chí cảnh sát, anh là muốn ăn gì đó, hay là... hay là muốn hỏi...”

Quách Vũ và Lạc Vấn nghe thấy hai tiếng ‘cảnh sát’, đều không kim lòng được lén nhìn về phía đối phương.

Lâm Kỳ nói: “Hãy đem cho tôi bát mì thịt.” Anh đang định tìm một chỗ để ngồi, chợt nhớ ra một việc, mang theo suy nghĩ thử xem may mắn có mỉm cười với mình hay không, bèn rút con dao gọt hoa quả ra, hỏi: “Ông chủ, giúp tôi nhìn xem, ông đã nhìn thấy loại dao này chưa?”

Chu Phúc Lai nhìn con dao đó, trên mặt lộ ra sự cảnh giác: “Đây... đây chẳng phải là con dao gọt hoa quả thông thường sao? Hỏi việc này làm gì... là... là có liên quan đến vụ án sao?”

Lâm Kỳ khẽ nheo mắt nhìn anh ta: “Ừm, anh có nhìn thấy con dao này ở đâu không?”

Lạc Vấn cười thầm, chỉ cần Chu Phúc Lai đưa con dao gọt hoa quả trong cửa hàng ra cho đối phương xem, vậy thì mối hiềm nghi của Chu Tuệ Như càng có thể triệt để loại bỏ rồi.

Bởi vì con dao gọt hoa quả trong cửa hàng chính là con dao mà Lạc Vấn đã mua mới để đưa cho Chu Tuệ Như, con dao giết người do đã đâm vào xương sườn người, lưỡi dao chắc chắn đã bị mòn ít nhiều, trong con mắt của những người chuyên nghiệp, nó hoàn toàn khác biệt so với con dao gọt hoa quả mới.

Manh mối này được Chu Phúc Lai - người không liên quan gì đến vụ án cung cấp cho cảnh sát, là việc quá tốt rồi.

Nào ngờ câu trả lời tiếp theo của Chu Phúc Lai khiến Lạc Vấn vô cùng kinh ngạc: “Chưa bao giờ nhìn thấy.”

Lâm Kỳ nhìn chằm chằm anh ta hồi lâu, cuối cùng mỉm cười hòa nhã, ngồi xuống một chiếc bàn bên cạnh bàn của Lạc Vấn và Quách Vũ.

Đúng lúc Lạc Vấn đang không thể hiểu nổi sao Chu Phúc Lai lại phải nói dối, Chu Tuệ Như đi giao hàng trở về, cô còn chưa đi vào trong, Lâm Kỳ đã đứng dậy, kéo cô sang một bên, nói: “Cô Chu, cô có từng nhìn thấy loại dao gọt hoa quả này bao giờ chưa?”

Chu Tuệ Như giả vờ không hiểu, “Việc này có liên quan đến vụ án sao? Đây chỉ là con dao gọt hoa quả thông thường mà.”

“Ừm, hung khí chính là cái này, chúng tôi đang điều tra hỏi thăm xung quanh, muốn thử vận may xem có thể tìm ra được nguồn gốc của loại dao này hay không?” Lâm Kỳ nhìn cô một cái.

Cô khẽ nheo mắt: “Ừm... có vẻ loại này rất hay gặp đấy, ồ, phải rồi, hình như trước đây anh trai tôi cũng mua một con dao gần giống thế này, chắc là để ở trong ngăn kéo thì phải.”

Ngay lập tức, Lạc Vấn ngậm chặt miệng lại, nét mặt rất khó coi.

Chu Tuệ Như quay người bước đến bên ngăn kéo, lật tìm một hồi, rồi lấy ra được một con dao gọt hoa quả giống y hệt, chính là con dao mà Lạc Vấn đưa cho cô, Lạc Vấn than thầm, thật tệ hại quá, lần này câu trả lời hoàn toàn trái ngược của hai anh em họ gây ra mâu thuẫn lớn rồi.

Lâm Kỳ nhận lấy con dao trong tay cô, nhìn lướt qua, lưỡi dao còn rất mới, không hề thấy dấu vết hao mòn, dựa vào kinh nghiệm của anh, có thể lập tức đưa ra được phán đoán đây quyết không thể là hung khí, nhưng câu trả lời của hai anh em họ... Anh khẽ nheo mắt, nói: “Con dao này, hình như các vị chưa sử dụng à?”

Chu Tuệ Như nói: “Đúng vậy, trước đây mua, định là để gọt hoa quả, về sau hình như cứ để mãi trong ngăn kéo, chưa dùng đến.”

“Con dao này được mua từ khi nào?”

“Ừm... chắc là một hai tháng trước thì phải, anh trai tôi mua, để tôi hỏi anh ấy. Anh ơi, anh ra đây đi, con dao này mua từ khi nào vậy?”

Lạc Vấn nghe vậy, bỗng chốc cảm thấy tình hình còn tồi tệ hơn nữa, con dao do chính Chu Phúc Lai mua, sao lại nói chưa bao giờ nhìn thấy chứ?

Chu Phúc Lai từ trong bếp bước ra, nét mặt có vẻ sượng sùng, anh ta ho hắng một tiếng, nói: “Con dao này tìm được ở đâu vậy?”

Chu Tuệ Như nói: “Ở trong ngăn kéo mà.”

Chu Phúc Lai vội nói: “Ồ, phải rồi, con dao này anh mua ở siêu thị bên kia đường, hình như mua cũng được hai tháng rồi, cứ để yên chưa hề dùng tới, anh quên mất.”

“Là thế à.” Lâm Kỳ gật gật đầu mỉm cười với ý tứ sâu xa, đưa trả con dao lại cho Chu Tuệ Như, rồi lại quay trở lại bàn của mình.

Đúng lúc này, Lạc Vấn đã ăn xong, bèn đứng dậy, đi đến bên cạnh Chu Tuệ Như, nói: “Ông chủ, bao nhiêu tiền? Mười tệ phải không, đây. Mì hôm nay ngon lắm, muộn chút nữa tôi sẽ gọi một suất mang đến.”

Sau khi Lạc Vấn mở cửa ra, Chu Tuệ Như đứng run rẩy ở trước cửa, rõ ràng là vô cùng căng thẳng. Lạc Vấn gật đầu với cô, nói: “Cháu vào đi!”

Sau khi bước vào, Chu Tuệ Như cứ thế cúi đầu, không dám ngồi xuống.

Lạc Vấn rót cho cô cốc nước, kiên nhẫn hỏi: “Sao vậy? Anh cháu hôm nay sao lại như vậy?”

“Cháu... cháu cũng là chờ sau khi cảnh sát rời khỏi đó mới biết, anh cháu... anh cháu nói anh ấy cứ tưởng tên lưu manh là do cháu giết.”

“Sao lại thành ra như vậy được?” Lạc Vấn chau mày.

“Anh ấy nói, tối hôm đó, cháu mãi sau mới trở về, hơn nữa lại còn ngã bị thương, ngày hôm sau biết được tên lưu manh chết ở đó, bị đâm mấy nhát dao, anh ấy nói... thực ra anh ấy nhìn thấy cháu cầm con dao gọt hoa quả trước khi đi, mới... mới chữa lợn lành thành lợn què, đều tại cháu cả, cháu xin lỗi, đều tại cháu cả!” Nói xong, Chu Tuệ Như khóc thút thít.

Lạc Vấn mím môi, đi đi lại lại mấy lượt.

“Người cảnh sát này không giống như người mới vào nghề, qua trạng thái cách đặt câu hỏi của anh ta, có thể đoán được.” Ông nhớ lại lời nói và hành động của người cảnh sát lúc đó nên nói vậy.

Chu Tuệ Như nắc nhen, nói: “Sáng nay anh ta tìm cháu, cháu cảm thấy... cháu cảm thấy anh ta luôn nghi ngờ cháu.”

“Anh ta nghi ngờ cháu ư?” Lạc Vấn dừng bước, quay sang hỏi: “Sáng nay anh ta hỏi cháu những gì?”

Chu Tuệ Như miêu tả lại tỉ mỉ toàn bộ tình hình xảy ra ban sáng.

“Câu trả lời của cháu không có vấn đề gì.” Lạc Vấn nói vẻ chắc chắn: “Có thể... có phải là lúc đó cháu thể hiện ra dáng vẻ căng thẳng hay không?”

“Có... có một chút ạ.”

Lạc Vấn suy ngẫm rồi nói: “Chỉ cần người cảnh sát hình sự chuyên nghiệp

một chút, đến giờ chắc đã kiểm tra video của máy camera giám sát rồi, như vậy thì nhất định biết được cháu và Quách Vũ đều có chứng cứ ngoại phạm, hơn nữa, qua việc xét nghiệm thi thể, sẽ phát hiện ra các cháu không có đủ thời gian để phạm tội. Ta thấy người cảnh sát hôm nay đủ chuyên nghiệp. Ừm... ta hiểu rồi, việc anh ta nghi ngờ cháu chỉ là một sự hoài nghi trên phương diện cảm giác, chứ không phải là sự phán đoán trên nền tảng chứng cứ, có lẽ là do biểu hiện không tự nhiên của cháu khiến cho anh ta nghi ngờ. Đúng thế, chính là như vậy, nếu như có bất cứ sơ hở nào chứng tỏ cháu có liên quan đến vụ án, anh ta sẽ không cần phải giả vờ thăm dò bằng cách đến tận nơi nhờ cháu giúp đỡ cung cấp manh mối, mà trực tiếp gọi cháu đến Sở. Không sao đâu, cháu không cần lo lắng.”

Chu Tuệ Như lau nước mắt: “Thật sao ạ... thật sự không sao hả chú?”

“Trên phương diện chứng cứ, họ không có cách nào nghi ngờ cháu, nhưng lời nói hoàn toàn tương phản giữa hai anh em cháu ngày hôm nay, ừm... e rằng sẽ khiến cho cảnh sát tiếp tục tiến hành điều tra về cháu.”

Chu Tuệ Như chau mày oán trách: “Đều tại cháu cả, đều tại cháu! Còn... có thể suýt chút nữa liên lụy đến chú.”

“Trách cháu gì chứ?” Lạc Vấn cười, “Trách cháu không nói cho anh trai cháu là cháu giết người, để cậu ta cũng thống nhất khẩu cung à? Thêm một người biết chuyện, cho dù là người thân của cháu, cũng là thêm một phần nguy hiểm. Nếu như cần phải trách ai đó, có lẽ là trách ta, là do ta nghĩ chưa được chu toàn, không suy nghĩ đến yếu tố anh trai cháu.”

“Không không, chú đừng nói như vậy.”

Lạc Vấn nói: “Dù sao sự việc đã xảy ra, không nên suy nghĩ xem tại sao sự việc lại như vậy, chỉ cần suy nghĩ xem nên giải quyết như thế nào. Yên tâm đi, cháu và Quách Vũ vẫn rất an toàn. Có thể thêm một khoảng thời gian nữa, khi cảnh sát phát hiện ra vụ án này thực ra...” Ông ngừng lại, không nói nốt câu, mà chuyển ý, “Đến lúc đó đương nhiên sẽ triệt để từ bỏ sự nghi ngờ đối với cháu. Đương nhiên, câu trả lời của cháu không có vấn đề gì, nhưng sau này đặc biệt cần chú ý đến lời nói và sắc thái của mình khi đối diện với câu hỏi của cảnh sát. Có lẽ cháu thử ngồi trong phòng tự luyện tập vài lần, tưởng tượng ra bộ dạng của một người cảnh sát nghiêm nghị nhất, như vậy sẽ giúp ích được cho cháu. Chỉ cần khẩu cung của cháu không có vấn đề gì,

họ vốn không có bất cứ cơ hội nào. Ừm... nhưng để giúp cháu sớm bước qua được bậu cửa này, ta cần phải đánh ra quân bài thứ hai rồi.”

“Là gì vậy ạ?” Chu Tuệ Như mở to mắt vẻ hiếu kỳ.

“Cháu biết càng ít càng tốt,” Lạc Vấn xoa xoa cằm, khẽ nói như chỉ nói với chính mình, “Ngày mai tìm hiểu rõ nơi ở của đối phương, ngày kia hành động là ổn. Ngày kia là thứ sáu, Quách Vũ chắc chắn đang đi làm, phía cậu ta thì không cần nghĩ đến, chủ yếu là phía Chu Tuệ Như.”

Sau khi suy nghĩ xong, đã đưa ra quyết định, ông ngẩng đầu lên hỏi: “Ban ngày thường thì cháu làm gì? Ý ta muốn hỏi là ngoài thời gian bán đồ ăn ấy.”

“Thường thì buổi sáng cháu dậy khá muộn, sau khi dậy thì giúp anh cháu đi chợ và dọn dẹp các thứ, chuẩn bị đồ bán hàng cho buổi trưa. Buổi chiều có lúc ngủ một chút, có lúc đi đến trung tâm mua sắm mini ở gần đây để ngắm nghía, chỉ như vậy thôi ạ.”

“Bình thường cháu có xem phim điện ảnh không?”

“Cháu xem trên vi tính ạ.”

“Không, ý ta nói là có đi đến rạp chiếu phim xem không?”

Chu Tuệ Như lắc đầu: “Hồi nhỏ cháu đã từng xem, lớn lên thì không đi xem nữa, rạp chiếu phim ở quê cháu bị đóng cửa từ lâu rồi.”

Lạc Vấn quay sang nhìn chú chó bên cạnh, cười khổ não: “Ta cũng không đi xem, có lẽ cũng phải tám, chín năm rồi.”

“Ồ, sao chú lại cũng không đi ạ?” Chu Tuệ Như cảm thấy điều kiện của chú ấy tốt như vậy, trong lại có vẻ có nhiều thời gian rảnh rỗi, chắc là muốn đi thì cứ đi thôi.

Lạc Vấn hắng giọng, không trả lời cô gái một cách chính diện, chỉ nói: “Vốn dĩ định bảo mình cháu hoặc rủ thêm anh trai cháu đi xem phim, nhưng đã nhiều năm cháu chưa đi xem, đột nhiên chạy đi xem phim điện ảnh, rõ ràng là không được tự nhiên. Ừm... được rồi, cho chú xem chiếc di động của cháu một chút.”

Chu Tuệ Như không hiểu ý của ông, nhưng vẫn đưa di động ra.

“Đây là di động dùng để gọi điện giao đồ ăn của cửa hàng các cháu phải không? Bản thân cháu có một chiếc di động cá nhân khác chứ?”

Chu Tuệ Như đưa ra một chiếc điện thoại di động khác, điện thoại trông rất bình thường, nhưng trên đó dính đầy những ngôi sao lấp lánh, vừa nhìn

đã biết ngay đây là di động của một cô gái.

Lạc Vấn cầm lấy, nhìn qua, rồi hỏi: “Chiếc di động này mua bao nhiêu tiền?”

Chu Tuệ Như không hiểu gì, vẫn trả lời: “Một nghìn hai trăm tệ, việc này... chú hỏi việc này làm gì ạ?”

Lạc Vấn quay người, rút từ trong túi ra một tiệp tiền, sau đó đột nhiên ném mạnh chiếc điện thoại xuống dưới đất.

Chu Tuệ Như kinh ngạc kêu ‘a’ một tiếng, vội vàng đi nhặt.

Lạc Vấn đưa tiệp tiền cho cô, nói: “Đây là hai nghìn tệ, ngày kia cháu hãy đi mua một chiếc điện thoại di động mới. Cháu hãy nhớ, lát nữa trở về, cháu nói với anh trai cháu là điện thoại của cháu bị rơi hỏng rồi, chuẩn bị mấy hôm tới đi mua một cái máy mới. Số tiền này, cháu không được để cho anh cháu nhìn thấy, tránh để cậu ấy phải suy nghĩ. Ngoài ra, cháu cần đi đến khu trung tâm thành phố mua, đi đến trung tâm lớn buôn bán điện thoại di động, càng to càng tốt, tốt nhất là gọi một cô bạn đi cùng. Hãy đi ngắm đồ thật lâu, về muộn một chút. Cháu cần phải xuất phát vào khoảng 1 giờ trưa ngày kia.”

“Việc này... việc này là vì sao vậy ạ?”

“Cháu không biết nguyên nhân, khi đối diện với câu hỏi thẩm vấn của cảnh sát, những điều cháu nói ra đều là sự thực, càng an toàn hơn.” Lạc Vấn mỉm cười.

Chu Tuệ Như đẩy tiền trở lại: “Không không, chú đã giúp chúng cháu quá nhiều rồi, nếu như cháu bắt buộc cần phải làm như vậy, cháu tự bỏ tiền ra mua, cháu không thể dùng tiền của chú được.”

Lạc Vấn cố nhét tiền vào trong tay cô gái, nói: “Cháu cứ cầm đi, với ta chẳng là gì cả đâu.” Chu Tuệ Như vốn không hề hay biết, ngay từ đầu Lạc Vấn vì giúp họ mà đã ném đi hai vạn năm nghìn tệ, càng chẳng cần nhắc đến hai nghìn tệ này.

Chu Tuệ Như tỏ ra lo lắng bất an, hỏi: “Chú... vì sao... vì sao chú lại giúp cháu nhiều như vậy?”

Lạc Vấn mỉm cười không chút che giấu: “Cháu yên tâm, ta không có bất cứ suy nghĩ gì khác đối với cháu cả. Ta làm như vậy đối với các cháu, là ta đã cứu rồi niềm hi vọng vào tương lai của hai bạn trẻ; đối với bản thân ta, có lẽ

cũng vậy... ha ha, có lẽ là sự chuộc tội ở một tầng ý nghĩa nào đó. Sau khi sự việc này kết thúc, cháu hãy quên ta đi nhé, cũng không được nhắc đến ta với bất kì ai.” Ông gật đầu với cô, vẻ mặt rất chân thành.

Chu Tuệ Như dù không rõ ‘ý nghĩa’ trong lời nói của ông chú này là gì, nhưng cô có thể nhận ra, người đàn ông trung niên này chắc chắn không phải là kẻ xấu. Nếu như chú ấy có suy nghĩ gì khác, từ lâu chú ấy đã có cơ hội thực hiện rồi.

Trong khu văn phòng của chi đội Trinh sát hình sự, Triệu Thiết Dân đang vội vàng bước vào, đi đến cửa văn phòng, Dương Học Quân Liên ra đón, nói: “Anh cả, anh quay lại nhanh thật đấy.”

“Nói thừa quá, các cậu đã bắt được tên biến thái đó, tôi vừa nghe điện thoại, lập tức chạy đến ngay.” Triệu Thiết Dân không dừng bước, hỏi luôn: “Gã ở phòng số mấy?”

“Phòng thẩm vấn số 2 ạ.”

“Gã đã khai chưa?”

Dương Học Quân lắc đầu: “Chưa đâu, còn cứng miệng lắm, nhất định không chịu thừa nhận, cứ một mực nói không biết vì sao chúng ta lại bắt anh ta.”

Triệu Thiết Dân dừng bước, chau mày nói: “Bắt về đây rồi mà mồm miệng vẫn kín thế, chắc không phải là bắt nhầm người đấy chứ?”

Dương Học Quân cười nói: “Không nhầm được đâu, tìm thấy được con dao găm và mũ trong hộp dự phòng phía sau xe anh ta. Bọn em đang liên hệ với mấy nạn nhân nữ để họ đến xác nhận kẻ tình nghi.”

“Sao các cậu lại bắt được gã nhanh thế?”

“Trong đoạn video của hai máy camera giám sát ở hai đầu một con đường, bọn em phát hiện ra tên biến thái đó sau khi đi vào thì không thấy gã đi ra, nhưng khi gã đi vào một lúc thì thang máy camera lại quay được một chiếc xe BMW đi ra. Bọn em nghi ngờ đây chính là chiếc xe của gã, bèn điều tra thông tin về biển số xe, dựa vào địa chỉ của gã là bắt được luôn.” Nét mặt Dương Học Quân có vẻ hơi đắc ý.

Triệu Thiết Dân gật đầu khen ngợi: “Ừ, lần này các cậu làm tốt lắm.”

“Nhưng, bây giờ có một việc hơi phiền phức.”

“Việc gì?”

“Vừa rồi vợ của gã đó đến Sở, còn dẫn theo hai người phóng viên của đài truyền hình, nói cảnh sát chúng ta bắt người vô tội ạ, chỉ dựa vào mỗi tờ lệnh bắt giữ, cũng không nói nguyên nhân gì, vô duyên vô cớ bắt chồng cô ta, cô ta muốn đến để nói cho rõ ngọn ngành.”

“Thế à...”, Triệu Thiết Dân chau mày, những nhân viên công chức ngại nhất là dính líu đến giới truyền thông, nhưng ngay lập tức anh lại nở nụ cười tươi rói, “Cậu nói gã đó không chịu khai nhận à?”

“Đúng vậy, từ đầu đến cuối chỉ nói sao lại bắt gã, nhưng em nhìn nét mặt gã, thấy đúng là có tội giết mình.”

Triệu Thiết Dân vui vẻ nói: “Cậu hãy đi đón tiếp vợ gã, nói lát nữa tôi sẽ dẫn gã ra.”

Triệu Thiết Dân nhận lấy tập tài liệu thông tin về tên biến thái từ tay Dương Học Quân. Người này tên Ông Đức Huy, người thành phố Hàng, 41 tuổi, sống ở tiểu khu dân cư cao cấp ở phía tây thành phố, đi xe BMW, trông có vẻ là người giàu có.

Triệu Thiết Dân bước nhanh đến phòng Thẩm vấn, nhân viên cấp dưới ở trong phòng lên tiếng chào anh, anh gật đầu, kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống, nói: “Ông Đức Huy phải không? Những vụ án uy hiếp quấy rối nữ giới trong mấy tháng nay đều do anh gây ra phải không?”

Ông Đức Huy lập tức lắc đầu, nói: “Sao có thể như vậy được chứ, tôi không biết các anh đang nói gì?”

Triệu Thiết Dân mỉm cười: “Nói như vậy thì không phải do anh làm à?”

“Chắc chắn không phải, sao tôi lại có thể làm cái việc này được chứ?”

Triệu Thiết Dân nói vẻ rất thoải mái: “Vậy được, vợ anh đang kêu oan cho anh kìa, hơn nữa còn dẫn theo hai phóng viên đài truyền hình ở bên ngoài đợi anh, tôi dẫn anh ra ngoài, lát nữa mấy nạn nhân nữ sẽ đến đây, để họ xác nhận xem, nếu như họ nói không phải do anh làm, thì chúng tôi sẽ lập tức thả anh về, còn trịnh trọng xin lỗi anh trước mặt những phóng viên đài truyền hình.”

Khi Ông Đức Huy nghe thấy ba chữ ‘đài truyền hình’, sắc mặt lập tức trắng bệch, rồi lại nghe thấy nạn nhân sẽ đến để xác nhận miệng gã bắt đầu run rẩy, không thốt nên lời.

Triệu Thiết Dân cười nói: “Thế nào, dẫn anh ra ngoài, để trả lại sự trong

sạch cho anh trước ống kính máy quay nhé?”

Cả cơ thể Ông Đức Huy lập tức mềm nhũn, giọng nói run run: “Liệu có thể... các anh có thể để cho vợ tôi về trước không?”

Triệu Thiết Dân xòe tay ra, thể hiện nét mặt bó tay không biết giải quyết ra sao: “Tự vợ anh muốn đến, chứ có phải là chúng tôi bắt đến đâu, công an chúng tôi không có quyền yêu cầu cô ấy đi đến chỗ này chỗ khác, không có cách nào cả đâu.”

“Tôi... tôi”, gã thực sự không biết xử trí ra sao.

“Anh có chịu khai nhận không?” Triệu Thiết Dân mỉm cười, “Nếu chịu hợp tác một chút, chúng tôi còn suy nghĩ cho vấn đề cá nhân của anh. Nhìn bộ dạng vợ anh, xem ra cô ấy vốn không hề hay biết anh lại làm những việc như thế này nhỉ?”

Cả khuôn mặt Ông Đức Huy đỏ lựng: “Tôi... tôi, xin các anh chớ nên nói ra bên ngoài, tôi... tôi sẽ khai hết tất cả.”

“Tốt lắm.” Triệu Thiết Dân nói với một nhân viên thẩm vấn đứng bên, “Hãy trả di động lại cho anh ta, để anh ta gọi điện thoại cho vợ anh ta.”

Ông Đức Huy đón lấy điện thoại, hít thở một hơi thật sâu rồi lại thở dài, sau đó liền ấn số máy của vợ gã, lấy cớ là gã có dính líu đến một vụ án kinh tế, e là mấy hôm nay phải ở lại Sở Công an, bảo cô ta không được gây chuyện nữa, hãy về nhà trước.

Đợi gã gọi điện thoại xong, Triệu Thiết Dân đứng dậy, nói với hai người cấp dưới: “Hãy hỏi thật kĩ, lát nữa sau khi chỉnh lí xong khẩu cung thì đưa đến chỗ tôi.” Nói xong bèn đi ra ngoài.

Triệu Thiết Dân quay trở lại văn phòng được một lúc, Dương Học Quân bước vào nói: “Anh cả, vợ Ông Đức Huy nhận một cuộc điện thoại, sau đó không biết là có chuyện gì, tự cô ta nói chuyện với phóng viên một hồi, rồi dẫn bọn họ rời khỏi đó.”

Triệu Thiết Dân bật cười, thực ra anh lại hi vọng phóng viên không rời khỏi đó, vụ án quấy rối suốt mấy tháng nay khiến cho thành phố hoang mang. Hôm nay trước mặt phóng viên làm cuộc thông báo tình hình vụ án thì cũng hay đấy. Nhưng suy nghĩ đến thời gian trình sát vụ án vẫn còn rất nhiều điểm chưa tiện tiết lộ cho nên mới để cho Ông Đức Huy đuổi vợ gã về.

Dương Học Quân lại nói: “Vừa rồi có hai nữ nạn nhân đã đến, họ xác nhận là gã. Nhưng em thấy gã lúc đó đã khai nhận rồi, ghi chép khẩu cung rất thuận lợi, không biết vì sao gã đột nhiên lại mở miệng.”

Triệu Thiết Dân cũng không muốn giải thích thêm, hôm nay tên này thuận lợi khai nhận, một mặt cũng phải cảm ơn vợ gã, thật không ngờ lại dẫn theo phóng viên đến. Rõ ràng gã rất sợ nhờ may tivi quay chiếu đến thông tin gã phạm phải loại vụ án này, gã không có cách nào làm người được nữa.

Bây giờ điều phiền toái duy nhất chính là, mặc dù Ông Đức Huy đã thừa nhận mình là nhân vật chính trong vụ án quấy rối, nhưng gã rốt cuộc có phải là hung thủ của toàn bộ các chuỗi án mạng này hay không? Nghiêm Lương ngay từ đầu đã đưa ra kết luận gã không phải, cảm xúc trong lòng Triệu Thiết Dân đan xen lẫn lộn, nếu như tên này không phải là nhân vật chính của chuỗi các vụ án mạng, cảnh sát mấy năm vẫn chưa bắt được hắn, thực sự giống như truyện *Nghìn lẻ một đêm*. Nhưng nếu như hắn không phải là hung thủ, vậy thì tiếp sau đây cần phải đi theo hướng nào để phá án?

Người của đội thẩm vấn hình sự nhanh chóng đưa bản ghi chép lời khai đến: “Anh cả, Ông Đức Huy đã nhận toàn bộ các vụ án quấy rối, chỉ có điều... chỉ có điều hẳn hoàn toàn không thừa nhận hẳn đã giết người. Thực sự không phải là gã sao?”

Triệu Thiết Dân mím môi: “Đã lấy dấu vân tay của gã chưa?”

“Lấy rồi ạ, sau khi đem đối chiếu phát hiện ra dấu vân tay của gã không phù hợp với dấu vân tay lưu lại trên hung khí.”

Triệu Thiết Dân nhận lấy bản ghi chép, lật giở đến phần ghi chép tình hình vào tối hôm xảy ra vụ án, đọc tỉ mỉ một lượt.

Tối đó, Ông Đức Huy đi tiếp mấy vị khách xong xuôi đã là 11 giờ hơn, một mình gã lái xe đến đường Văn Nhất Tây, sau khi xuống xe, đội mũ lên để ngụy trang, đi đến gần đó để chờ cơ hội gặp được phụ nữ đi bộ một mình để ra tay. Sau đó gặp được cô gái làm việc ở quán bar đó, gã uy hiếp cô ta vào trong khu vực cây xanh, cầm dao uy hiếp tiến hành quấy rối. Sau khi quấy rối xong, chuẩn bị dọa dẫm vài câu rồi mới rời khỏi đó, đột nhiên nhìn thấy phía đằng sau dãy hàng cây trước mặt có một người đàn ông đang đứng, khoảng cách chừng hai mươi, ba mươi mét, cộng thêm trời tối ánh sáng không rõ, không thể nào nhìn rõ khuôn mặt, nhưng gã nhớ được người nam giới này hình như đang khoác một túi xách. Trên tay người nam giới hình như còn cầm một thứ gì đó, nhưng gã không nhìn rõ. Gã phát hiện người nam giới đang từ từ tiến lại phía gã, rõ ràng là đã nhìn thấy gã. Đúng lúc này gã rất sợ hãi, không kịp uy hiếp cô gái nữa, bèn vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Trong não Triệu Thiết Dân đang tưởng tượng lại tình tiết xảy ra lúc đó, thảo nào, khi lấy lời khẩu cung của nữ nạn nhân, anh đã cảm thấy lời khẩu cung đó có gì không ổn. Sau khi phân tích tỉ mỉ, phát hiện ra lúc kết thúc các vụ án lạm dụng trước đây, gã đó đều nói những lời uy hiếp, sau đó mới vênh vào rời khỏi đó. Nhưng lần cuối cùng này, gã đó lại vội vàng bỏ chạy.

Thì ra là Ông Đức Huy đã nhìn thấy hung thủ thực sự và hung thủ còn đi về phía gã. Nhưng lúc đó Ông Đức Huy chỉ nhìn thấy hung thủ đi về phía gã, chứ không nhìn thấy quá trình hung thủ giết người. Ông Đức Huy sau khi bỏ chạy, nữ nạn nhân cũng không nhìn thấy có ai bước ra, chứng tỏ sau khi hung thủ nhìn thấy Ông Đức Huy bỏ chạy cũng không đuổi theo mà tự mình bỏ đi.

Triệu Thiết Dân thâm cảm khái, hung thủ đi về phía Ông Đức Huy rõ ràng là lo lắng việc mưu sát bị phát hiện. Ông Đức Huy cũng đúng là mệnh lớn, nếu như lúc đó gã không phát hiện ra hung thủ đi về phía gã, thì bây giờ e rằng gã đã trở thành một người chết rồi.

Qua khẩu cung của Ông Đức Huy biết được lúc đó hung thủ khoác một túi xách, nhưng điều này cũng không có nhiều tác dụng cho lắm.

Trong cuộc điều tra máy quay camera trước đây không tìm thấy được nhân vật khả nghi nào, đặc biệt là người mang túi hay những thứ có thể cất được đồ đạc đều kiểm tra tỉ mỉ, tất cả đều bị loại trừ. Nếu chỉ biết hung thủ lúc đó khoác một cái túi xách, nhưng bình thường hẳn sẽ như thế nào, chắc không phải lúc nào cũng khoác một cái túi xách chứ. Manh mối này rõ ràng không giúp đỡ được nhiều cho vụ án.

Ngoài tình tiết này, vụ án này của Ông Đức Huy vốn không liên quan gì đến các vụ án mạng, lời khẩu cung của Ông Đức Huy được ghi chép rất tường tận tỉ mỉ, không có bất cứ hành vi giấu giếm nào. Gã thừa nhận việc uy hiếp nữ giới và đi đại tiện trong cầu thang máy đều là do gã làm, gã nói bởi vì áp lực của công việc và cuộc sống quá lớn, gã đặc biệt muốn làm một số việc kích thích.

Nhưng gã cũng biết làm những việc kích thích cũng rất nguy hiểm, cho nên khi gã quấy rối nữ giới, không hề cưỡng bức, cũng không yêu cầu đối phương thủ dâm cho mình. Gã tưởng nếu làm như vậy thì tình tiết rất nhẹ, không hề hay biết nó cũng tương tự chạm phải luật hình sự. Gã làm những việc này rõ ràng là một kiểu tâm bệnh nghiêm trọng, nhưng vụ án này tiếp sau đây cần phải giải quyết như thế nào? Liệu có cần phải tiến hành giám định thần kinh cho gã hay không, những việc này Triệu Thiết Dân chả còn tâm trí này mà để ý tới. Hiện nay anh vô cùng đau đầu, công tác trinh sát điều tra của vụ án đang gặp phải nút thắt cổ lọ lớn nhất.

Chập tối, ở phía chéch đối diện quán mì, một chiếc xe cảnh sát chầm chập dừng lại.

Lâm Kỳ đang định mở cửa bước xuống xe, Tiểu Lý chỉ về phía trước cửa quán mì, nói: “Ồ, đó không phải là Quách Vũ sao? Anh ta cũng vào trong quán mì rồi.”

“Cậu ta chính là Quách Vũ à?” Lâm Kỳ nhìn chằm chằm vào người nam giới đeo kính, nhỏ gầy đang bước vào quán mì. Anh không quen với Quách Vũ nhưng chắc là do thói quen nghề nghiệp, trí nhớ của anh rất tốt, anh vẫn nhớ tối hôm qua khi anh đến quán mì hỏi về con dao gọt hoa quả, người này chính là ngồi ở bàn phía trước.

Lâm Kỳ nghĩ một lát, rồi nói: “Ngày nào cậu ta cũng đến đây ăn mì à?”

Tiểu Lý lắc đầu: “Không biết, nhưng anh ta nói anh ta yêu thầm Chu Tuệ Như, chắc là thường xuyên đến.”

Lâm Kỳ gật đầu, nói: “Vậy vừa vậy, vốn dĩ cũng muốn thu thập dấu vân tay của cậu ta.”

Tiếp đó hai người liền xuống xe, bước vào trong quán, lúc này quán đang rất đông khách, bên trong đây chật kín người, nhìn thấy hai người cảnh sát bước vào, những người khác đều ngẩng đầu nhìn. Một mình Quách Vũ ngồi trên chiếc bàn sát phía trong gần kệ, nhìn thấy cảnh sát, theo bản năng cúi đầu xuống. Nhưng hình ảnh này không lọt qua được đôi mắt của Lâm Kỳ, Lâm Kỳ nhìn lướt qua Quách Vũ một cái, rồi giả vờ như không nhìn thấy, đi thẳng đến quầy thu ngân. Chu Tuệ Như cố gắng giả vờ nhiệt tình nghênh đón: “Đồng chí cảnh sát, các anh muốn ăn gì không?”

Lâm Kỳ mỉm cười: “Không cần, làm phiền cô thêm một chút, chúng tôi lấy dấu vân tay rồi sẽ đi ngay.”

“Lấy dấu vân tay?” Trên mặt Chu Tuệ Như thể hiện nỗi băn khoăn.

Lâm Kỳ hạ thấp giọng, nhưng lại cố tình điều chỉnh giọng nói vừa vặn có thể khiến Quách Vũ nghe được: “Đúng vậy, ở hiện trường chúng tôi tìm được dấu vân tay của hung thủ, theo như quy định của cuộc điều tra, tất cả những người liên quan đều phải lấy dấu vân tay để so sánh. Nói ra cũng thật khéo, cô có đoán được chúng tôi đã tìm được dấu vân tay như thế nào không?”

Chu Tuệ Như cảm thấy đối phương đang cố tình thăm dò mình, bèn nói luôn: “Tôi không biết.”

Lâm Kỳ giải thích: “Ở hiện trường lưu lại mấy lon bia, chúng tôi đã điều tra rồi, trên lon bia không có dấu vân tay, hơn nữa có dấu vết dùng vải lau sạch. Rõ ràng việc này là do hung thủ làm. Nhưng ở phía sau một gốc cây bên cạnh, chúng tôi đã tìm thấy được một lon rỗng, trên đó thật không ngờ còn lưu lại dấu vân tay còn chưa bị lau đi, thì ra thân cây đó vừa vặn chắn tầm nhìn, có lẽ là do trời tối hung thủ không nhìn thấy chiếc lon đó ở phía sau thân cây.”

Chu Tuệ Như chột giật nảy mình, cô nhớ lúc đó sau khi cô làm rơi các lon bia xuống đất, giơ tay ra nhặt, chú ấy đã bảo cô không được nhặt, nói sẽ giúp cô lau sạch dấu vân tay ở bên trên, nhưng tại sao lại còn có một lon bia lăn vào phía sau thân cây chứ? Lúc đó trời quá tối, cô lại căng thẳng, vốn không nhớ rõ được chi tiết lúc đó nữa. Thực sự có lon bia lăn vào phía sau thân cây mà không bị chú ấy phát hiện ra sao? Hay là... đây chỉ là cảnh sát đang thăm dò.

Trong lòng cô vô cùng hoảng loạn, nhưng trên mặt vẫn cố gắng tỏ ra trấn tĩnh, cô nói: “Ừm... như vậy thì có thể rất nhanh bắt được hung thủ nhỉ? Bây giờ lấy dấu vân tay phải không?”

“Đúng vậy.” Lâm Kỳ bảo Tiểu Lý lấy ra một tờ giấy, yêu cầu Chu Tuệ Như để cả hai bàn tay ấn lên bên trên.

Chu Tuệ Như đành phải làm theo.

Tiếp đến, Lâm Kỳ lại nói: “Gọi anh cô cũng ra để lấy dấu vân tay.”

“Anh tôi cũng phải lấy sao?” Chu Tuệ Như nói.

“Đúng vậy.”

Chu Tuệ Như quay vào nhà bếp nói một hơi, Chu Phúc Lai mím môi bước ra ngoài với nét mặt rất kì quái, sau đó ấn dấu vân tay lên giấy trong trạng

thái hơi căng thẳng, rồi lại nhìn em gái với ánh mắt vô cùng quan tâm, rồi lặng lẽ quay trở vào bếp.

Lâm Kỳ mỉm cười, ra hiệu bằng mắt với Tiểu Lý, Tiểu Lý lập tức quay sang bàn Quách Vũ, nói: “Ồ, Quách Vũ, anh cũng ở đây à? Cuộc điều tra của chúng tôi cần lấy dấu vân tay qua tất cả những người có liên quan, phiền anh một chút.”

Quách Vũ miễn cưỡng mỉm cười, giơ hai tay ra ấn xuống giấy.

Làm xong những việc này, Lâm Kỳ dẫn Tiểu Lý ra khỏi quán mì, trong lòng anh chỉ có một thứ âm thanh, khả nghi, nét mặt và hành động của những người này rõ ràng đều rất khả nghi. Họ hình như đều rất sợ hãi. Tất cả mọi việc cứ đợi kết quả đối chiếu dấu vân tay tối nay là được.

Sau khi cảnh sát rời khỏi đó, một giờ đồng hồ sau, Lạc Vấn khoác túi xuất hiện trước quán mì, ông đang nhìn thực đơn chuẩn bị gọi món, Chu Tuệ Như bước đến bên cạnh ông, nói thầm: “Cảnh sát vừa mới đến lấy dấu vân tay, cháu sợ...”

Lạc Vấn lập tức ngắt lời cô: “Mì thịt bò, bây giờ tôi có việc về nhà trước phiền cô làm xong đem đến.”

Mười phút sau, Lạc Vấn mở cửa, nhìn thấy Chu Tuệ Như mang đồ ăn đến, sau khi đón cô vào nhà, liền đóng cửa lại, nói: “Có việc gì cháu hãy nói nhanh, mấy hôm nay cảnh sát rất nghi ngờ các cháu, rất có thể sẽ phái cảnh sát mặc thường phục đi theo, nếu như phát hiện ra thời gian cháu dừng lại ở đây quá lâu, e rằng sẽ càng gây nên nhiều sự nghi ngờ hơn.”

Chu Tuệ Như càng lộ vẻ căng thẳng, lắp ba lắp bắp, mãi không nói lên lời.

Lạc Vấn cười gượng: “Có lẽ lời của ta đã làm cho cháu sợ hãi rồi. Thật ngại quá.”

“Không... không sao. Hôm nay chính là hơn một giờ đồng hồ trước, người cảnh sát ngày hôm qua lại tới, anh ta muốn lấy dấu vân tay, lấy của cháu, của Quách Vũ và anh trai cháu.”

“Của anh trai cháu?” Lạc Vấn khẽ chau mày, lập tức hiểu ra, “Đương nhiên, tối qua anh cháu nói dối nên họ đương nhiên cũng sẽ nghi ngờ cậu ấy. Nhưng việc này cũng không liên quan gì đến hai cháu cả. Dù sao gì thì anh trai cháu cũng hoàn toàn không liên quan tới vụ án, mặc họ điều tra như thế nào thì cũng là vô can với vụ án.”

Chu Tuệ Như gật đầu, lại nói: “Cảnh sát nói... cảnh sát nói họ tìm thấy một lon bia ở phía sau một thân cây, trên đó có dấu vân tay được nghi ngờ của hung thủ. Họ nói... họ nói trên các lon khác đều được lau sạch dấu vân tay, chỉ có mình lon này, chắc là do hung thủ lúc đó tầm nhìn bị cây che khuất nên không nhìn thấy sau thân cây vẫn còn một lon.”

Lạc Vấn cười thoải mái: “Chính là việc này sao?”

Chu Tuệ Như nhìn ông với vẻ vô cùng khó hiểu: “Đúng vậy.”

Lạc Vấn nói thẳng ra luôn điều cô gái đang nghi ngại: “Cháu cho rằng ta không nhìn thấy lon bia đó à?”

“Cháu... cháu...”, Chu Tuệ Như không biết cần phải trả lời như thế nào, dù sao thì tất cả những việc này đều là nhờ ông chú này đang giúp đỡ bọn họ, cho dù có sơ suất thì cũng không trách cứ chú ấy được.

Lạc Vấn hỏi: “Lúc cảnh sát hỏi như thế, cháu có căng thẳng không?”

“Cháu... trong lòng cháu có hơi... căng thẳng, nhưng trên mặt chắc là vẫn tạm ổn.”

Lạc Vấn thoáng chau mày: “Ta đã nói với cháu, bất luận bọn họ điều tra như thế nào, cháu quyết không được thể hiện ra sự căng thẳng, thậm chí là sợ hãi.”

Chu Tuệ Như tỏ ra vô cùng áy náy: “Đều tại cháu, đều tại cháu cả...”, nước mắt chuẩn bị trào ra.

Lạc Vấn nói: “Không cần tự trách mình nữa, là tại ta yêu cầu quá cao đối với các cháu, dù sao những người bình thường khi đối diện với những lời chất vấn của cảnh sát rất khó có thể tỏ ra không chút căng thẳng, nhưng một người khi đối diện với sự chất vấn của cảnh sát, biểu hiện không tự nhiên, cảnh sát cũng chỉ coi là đối tượng tình nghi trên phương diện cảm giác, nhưng khi anh ta phát hiện ra mọi chứng cứ đều chứng tỏ vụ án không liên quan gì đến các cháu, anh ta sẽ coi sự căng thẳng của các cháu thành phản ứng thông thường của người bình thường khi bị cảnh sát thẩm vấn.”

“Ý chú là...” Mắt Chu Tuệ Như sáng rực.

“Đúng vậy, dấu vân tay đó không phải của cháu.”

“Vậy dấu vân tay đó là của ai ạ?” Chu Tuệ Như vẫn rất băn khoăn, đột nhiên cô trợn trừng mắt, “Là chú để lại chính dấu vân tay của mình à?”

Lạc Vấn cười thiếu não, nói: “Cháu không cần nghĩ nhiều đâu, vốn dĩ hôm

qua các cháu đã được an toàn rồi, nhưng tình hình điều tra hung khí ngày hôm qua đã khiến cho cảnh sát nghi ngờ, các cháu vẫn cần phải chịu đựng thêm vài ngày nữa. Việc ngày mai cháu đến trung tâm thành phố mua điện thoại di động, cháu đã nói cho anh trai cháu chưa?”

“Cháu nói rồi, anh ấy cũng không nghi ngờ gì cả.”

“Tốt lắm, tất cả hãy tiến hành như theo kế hoạch, thời gian giao hàng cũng đã đủ lâu rồi, bây giờ nếu cháu không về luôn đi thì sẽ kì lạ đấy.” Lạc Vấn gật đầu với cô gái.

Chu Tuệ Như bước ra khỏi nhà Lạc Vấn, trong lòng cô vẫn vô cùng trống rỗng, dấu vân tay lưu lại... ông chú này vì muốn loại trừ mối hiểm nguy phạm tội của bọn họ, lẽ nào đã thực sự để lại dấu vân tay của chú ấy tại hiện trường sao... chẳng phải là chú ấy tự đặt mình vào hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm sao? Nếu như một ngày nào đó điều tra chú ấy, chú ấy có thể ứng phó như thế nào được? Tại sao chú ấy lại phải giúp bọn họ như vậy chứ?

Bác sĩ pháp y Cổ khuôn mặt vô cùng nghiêm nghị bước vào trong văn phòng của Lâm Kỳ, nói: “Dấu vân tay của cả ba người đều không phù hợp với dấu vân tay lưu lại ở hiện trường.”

“Đều không phù hợp?” Lâm Kỳ há to miệng tỏ vẻ ngạc nhiên.

Bác sĩ Cổ lạnh lùng trả lời anh: “Đúng là nói thừa, chắc chắn là không phù hợp rồi. Tôi đã nói từ trước rồi, Chu Tuệ Như và Quách Vũ không thể nào là hung thủ được. Thời gian xảy ra vụ án là 10 giờ 50 phút, máy quay camera giám sát đã quay được họ rời khỏi đó, họ đã rời đi trước lúc đó, nếu quay trở lại trên đoạn đường không có máy quay thì không đủ thời gian, hai người bọn họ có chứng cứ ngoại phạm vô cùng chắc chắn.”

“Vậy thì... Chu Phúc Lai không có chứng cứ ngoại phạm phải không?”

Bác sĩ pháp y Cổ nói tỉnh bơ: “Tôi thực sự không thể hiểu nổi tại sao cậu có thể nghi ngờ Chu Phúc Lai được, anh ta là một người bị thọt, hành sự rất không thuận tiện, ở hiện trường vốn không để lại bất cứ dấu vết đặc trưng nào của người bị thọt. Đương nhiên, cậu có thể nói hiện trường đã bị phá hoại, vậy tôi hỏi cậu, một người dân thường mở quán bán mì có bản lĩnh gì mà có thể phá hoại được hiện trường khiến chúng ta không thể tìm ra được một chút manh mối nào. Hơn nữa, sau khi giết người, hung thủ còn dùng dao tỉ mỉ cửa từng vệt máu ở trên thi thể, ít nhất cũng phải mất nửa giờ đồng hồ, anh ta có lí do gì để làm như vậy? Anh ta có được tổ chất tâm lí tốt như vậy hay không? Hơn nữa, sáng sớm ngày hôm sau, hung thủ đã rải tiền để khiến mọi người phá hoại hiện trường, một người dân thường mở quán bán mì có thể thông minh được như vậy không? Được, cho dù anh nói là anh ta thông minh được như vậy, nhưng nghe nói số tiền rải xuống đất cũng phải đến mấy vạn tệ, anh ta làm gì nở bỏ ra mấy vạn tệ để xử lí hiện trường như vậy chứ?”

“Việc này...”, Lâm Kỳ bị hỏi liền một loạt, không biết phải trả lời ra sao.

“Sao cậu cứ nhất định phải tóm chặt ba người này, không chịu buông tha chứ? Hãy đi tìm manh mối khác đi, đừng có lãng phí thời gian nữa, có được không?” Bác sĩ Cổ hôm nay rõ ràng là có phần chèn ép.

Lâm Kỳ đành phải nhẫn nại giải thích: “Không, tôi cảm thấy ba người rất khả nghi, tôi cho rằng vẫn nên tiếp tục điều tra bọn họ.” Anh kể ra câu trả lời hoàn toàn tương phản của Chu Tuệ Như và Chu Phúc Lai ngày hôm qua khi anh hỏi về hung khí.

Bác sĩ pháp y Cổ cười khẩy: “Đúng là như thế à, vậy là cậu mắc phải chứng bệnh nghi ngờ rồi, mang theo tâm trạng chủ quan, ngay từ đầu đã cho rằng họ có mối hiềm nghi, con dao này đã mua mấy tháng rồi, Chu Phúc Lai quên là anh ta đã mua là điều rất bình thường, người bán quán hàng ăn thường xuyên mua cái này cái khác nên quên cũng là điều hết sức bình thường.”

“Không không,” Lâm Kỳ lắc đầu, “anh không tận mắt nhìn thấy nét mặt của bọn họ, nét mặt của bọn họ rất khả nghi.”

“Là biểu hiện rất căng thẳng nói áp a áp úng giống như là sợ hãi gì đó, rồi né tránh điều tra có đúng không?”

“Sao anh biết được?” Lâm Kỳ hỏi vẻ hiếu kì.

Bác sĩ Cổ cười nhạt: “Rất nhiều người khi đối diện với việc thẩm vấn của cảnh sát đều như vậy, tôi chỉ cần nghĩ qua là đã biết rồi, chắc chắn là như vậy mới khiến cho cậu cảm thấy bọn họ khả nghi. Tôi hỏi cậu, cậu và thuộc hạ của cậu thường xuyên đến tìm họ, đổi thành bất cứ một người bình thường nào khác, cảnh sát ngày ngày đến tìm, lại là điều tra vụ án mạng, anh có thể bình tĩnh, không căng thẳng được không?”

Lâm Kỳ suy nghĩ một lát, nói: “Ừm, có lẽ là như vậy.”

“Lần đầu tiên đến gặp họ tìm hiểu tình hình, họ có căng thẳng không?”

“Lần đầu tiên không phải là tôi đi, là Tiểu Lý và Tiểu Tống, ừm... nghe hai người bọn họ nói đối phương phản ứng bình thường.” Lâm Kỳ trả lời đúng sự thực.

“Vậy thì được rồi, tôi đã quen biết nhiều năm nay, một người cảnh sát luôn chèn ép người giống như cậu, chuyển sang người khác, có ai không căng thẳng chứ?”

Lâm Kỳ ngượng ngùng gật đầu, có vẻ như đúng là như vậy. Anh lại nghĩ ra vấn đề gì đó, cảm thấy hơi kì lạ: “Anh Cổ, hôm nay anh sao vậy? Đã ăn phải thuốc nổ à?”

“Tôi đang khó chịu vì cậu làm cuộc điều tra vợ vẫn này, lãng phí thời gian của tôi, hại cho tôi cả tối qua phải ở lại đây làm đêm, tôi cảm thấy rất buồn bực. Tôi đề nghị cậu sau này, loại công việc đơn giản là đối chiếu dấu vân tay này thì ban ngày hãy cầm đến là được rồi, hoặc là người của cậu xem cũng được, việc đối chiếu dấu vân tay vốn là công việc chẳng cần kĩ thuật mấy, ai cũng có thể làm được. Loại việc này nhất định không cần phải là tôi kí tên trên báo cáo chứ?”

Lâm Kỳ nói vẻ áy náy: “Được được, rất xin lỗi ông anh, sau này tôi sẽ thay đổi.”

“Tôi quen biết cậu đã bao năm nay rồi, tính cách của cậu có bao giờ thay đổi được chứ.” Bác sĩ pháp y Cổ cuối cùng cũng bật cười, nói: “Vụ án này cậu không cần quá lo lắng đâu, dù sao thì với bản lĩnh của cậu cũng không thể nào phá được đâu.”

Lâm Kỳ tỏ ra vô cùng ngượng ngùng, nói vẻ không vui: “Anh Cổ, anh cũng không tin tưởng về năng lực của tôi à? Vụ án mới xảy ra có mấy ngày, việc điều tra gặp chút phiền phức cũng là hết sức bình thường, có rất nhiều vụ án chẳng phải là phải mất mấy tháng mới phá được sao? Bây giờ không nên nói những câu ử rũ nản chí như vậy chứ?”

Bác sĩ pháp y Cổ nói: “Thôi đi, dựa vào cậu á? Vụ án này đừng nói mấy tháng, cho cậu hẳn mấy năm cậu cũng chẳng phá nổi.”

Mặt Lâm Kỳ rất không hài lòng, nói: “Tôi có phải là mới làm cảnh sát đâu, tỉ lệ phá án của tôi đang đứng đầu trong Sở đấy, ông anh ạ.”

Bác sĩ pháp y Cổ bật cười ha ha, nói: “Tôi biết cậu phá án rất giỏi, là người phá án tiêu chuẩn của Chi cục, thế thì sao nào? Nếu cậu biết vụ án này là do ai gây ra thì cậu đã không dám nói như vậy rồi.”

Lâm Kỳ chau mày: “Anh biết được là ai gây ra sao?”

“Ai gây ra thì tôi không biết, tôi chỉ biết tên hung thủ này Sở Công an tỉnh và thành phố đã điều rất đông đảo chuyên gia trình sát hình sự, lực lượng cảnh sát tiêu tốn thời gian mấy năm mà không bắt được.”

“Là chuyện gì vậy?” Lâm Kỳ nhìn bác sĩ Cổ với vẻ rất trịnh trọng. “Cậu có

biết đạo này Triệu Thiết Dân đang bận rộn việc gì không?”

“Đội trưởng Triệu...”, Lâm Kỳ đột nhiên trợn trừng mắt, “Ý anh là...”

Bác sĩ Cổ gật đầu: “Tôi vừa mới vô hình lật giở tập hồ sơ từ Sở Công an thành phố gửi xuống yêu cầu các Chi cục hỗ trợ điều tra, tôi nhìn dấu vân tay rất quen thuộc bèn đem đi đối chiếu. Thật không ngờ dấu vân tay trên lon bia đó chính là của kẻ mấy năm chúng ta không bắt được.”

Lâm Kỳ lập tức ngồi thẳng người, hít sâu vào một hơi lạnh.

Tổ chuyên án về chuỗi án mạng đã từng được thành lập bốn lần và bốn lần đều có các chuyên gia trình sát hình sự có kinh nghiệm phong phú và các cảnh sát hình sự lão luyện đều cũng ra trận nhưng ngay cả cái bóng của hung thủ cũng không bắt được, thật không ngờ lần này vụ án tên tiểu lưu manh bị sát hại lại là do người đó gây ra. Anh cảm thấy cổ họng mình nóng ran.

Phần V

Hệ Phương Trình Không Có Cách Giải

Triệu Thiết Dân, dưới sự dẫn đường của Chi cục trưởng Chi cục công an khu vực và Phó cục trưởng quản lý trình sát hình sự, bước ngay vào phòng làm việc của Lâm Kỳ.

Chi cục trưởng giới thiệu: “Đội trưởng Lâm, đây là đội trưởng Triệu, chắc các vì đã quen nhau từ trước nhỉ, tôi không cần giới thiệu nhiều nữa, bây giờ vụ án này sẽ giao cho tổ chuyên án của Sở Công an thành phố phụ trách, chúng ta cần phải dốc toàn lực để giúp đỡ cho công tác của tổ chuyên án.”

Lâm Kỳ gật đầu. Trong công tác trước đây, anh và Triệu Thiết Dân đã tiếp xúc với nhau vài lần, cả hai người đều không xa lạ với nhau, Triệu Thiết Dân từng phá được mấy vụ án lớn, trong hệ thống công an toàn thành phố rất là nổi danh, anh ấy là đội trưởng của chi đội, cùng cấp bậc với Chi cục trưởng chi cục bọn họ, cao hơn anh mấy cấp bậc liền. Sau khi đã bố trí xong xuôi, Triệu Thiết Dân yêu cầu tập hồ sơ và những ghi chép điều tra, Triệu Thiết Dân nói: “Tôi sẽ ngồi ở trong văn phòng của cậu để đọc, có câu hỏi gì sẽ hỏi cậu luôn.”

“Không vấn đề gì.”

Tiếp đó, Triệu Thiết Dân sang phòng Hội nghị nhỏ ở bên cạnh, tỉ mỉ đọc tập hồ sơ vụ án, những ghi chép điều tra vụ án, những người mà ông dẫn đến thì làm công tác gặp gỡ với những người liên quan của chi cục làm theo sự phân công để tìm hiểu tình hình vụ án.

Ông tỉ mỉ xem mấy lần liền bản ghi chép điều tra khám xét hiện trường vụ án, khi lật giở đến điều tra mối quan hệ của Từ Thiêm Đình, ông lật giở rất nhanh vì bây giờ đã biết hung thủ giết tên tiểu lưu manh này thật không ngờ lại là hung thủ của một chuỗi án mạng lớn. Lúc trước khi điều tra về những người có khả nghi, những người được hỏi đến đều là những người từng xảy ra mối bất hòa với tên lưu manh đó, những người này đều là những

người dân thường, khả năng có thể gây ra chuỗi án mạng lớn như vậy vô cùng nhỏ bé.

Đúng lúc ông đang nhanh chóng lật giở qua bảng ghi chép mối quan hệ xã hội, cái tên của một người lọt vào trong tầm mắt ông.

“Lạc Vấn?” Ánh mắt ông dừng lại trên cái tên này, tiếp sau đó liền nhìn về phần giới thiệu thân phận của người này, “Cố vấn kĩ thuật, Chủ tịch Hội đồng quản trị của công ty Trách nhiệm hữu hạn cổ phần máy vi trắc lượng XX?”

Ông khẽ chau mày, lẩm bẫm: ‘Cái tên Lạc Vấn này không có nhiều, chẳng lẽ lại là Lạc Vấn ở thành phố Ninh sao? Hơn nữa công việc lại đúng là vi trắc lượng’.

Rồi lại xem độ tuổi, 48 tuổi. Rồi lại xem hộ tịch, đúng là người của thành phố Ninh.

“Đúng là anh ấy thật sao?”

Triệu Thiết Dân ngay lập tức trở lại văn phòng của Lâm Kỳ, hỏi: “Cậu đã từng gặp người này chưa?”

“Tôi chưa gặp, ông ta là do cấp dưới của tôi điều tra, phỏng vấn.”

Triệu Thiết Dân vội bảo Lâm Kỳ hãy gọi Tiểu Lý - người đã phỏng vấn Lạc Vấn đến, mượn vi tính của Lâm Kỳ, tìm ra được một bức ảnh ở trong bản tin của mạng nội bộ công an, chỉ cho Tiểu Lý, hỏi: “Lạc Vấn mà cậu gặp, có phải là ông ấy không?”

Tiểu Lý nhìn một lát, rồi trả lời: “Đúng là ông ấy, nhưng người bên ngoài già hơn trong ảnh nhiều.”

Triệu Thiết Dân gật đầu: “Đương nhiên, đây là ảnh chụp từ nhiều năm trước rồi.” Ông khẽ chau mày: “Thật không ngờ anh ấy lại sống ở thành phố Hàng.”

Lâm Kỳ hỏi về bản khoản: “Đội trưởng Triệu, anh nghi ngờ nhân vật có tên Lạc Vấn này có vấn đề à?”

Triệu Thiết Dân bật cười, lắc đầu: “Sao anh ấy lại có vấn đề được, tôi chỉ ngạc nhiên khi thấy anh ấy đến thành phố Hàng, lại còn trùng hợp bị các anh thẩm vấn.”

“Người này có lai lịch gì không?” Lâm Kỳ hỏi.

“Anh có biết Đội trưởng đội Kỹ thuật hình sự của công an thành phố Ninh

quản lí hai ban lớn về Bác sĩ pháp y và Giám định vật chứng của họ không?”

“Hình như... hình như là họ Lạc, chính là ông ta ư?”

Triệu Thiết Dân gật đầu: “Đúng vậy, là bác sĩ pháp y cấp 1 của quốc gia, chuyên gia cao cấp đặc biệt, trong danh sách Pháp y học và khám xét vật chứng học đều xuất hiện tên ông ấy, trước đây còn là thành viên của tổ chuyên gia của Sở Công an tỉnh, chưa đến 40 tuổi đã là Trưởng ban của ban Kỹ thuật hình sự thành phố Ninh.”

Lâm Kỳ nhìn giới thiệu thân phận của Lạc Vấn ở trên bản ghi chép điều tra, nói: “Sao ông ấy lại từ chức để đi làm doanh nghiệp vậy?”

Triệu Thiết Dân cười nói: “Chắc chắn là doanh nghiệp đã trả nhiều tiền thù lao hơn, cậu thấy ông ấy ở trong một công ty lớn, chức vụ là Chủ tịch Hội đồng quản trị, Tổng cố vấn, chắc là thu được rất nhiều tiền.”

Tiểu Lý nói: “Đúng vậy, lúc đó ông ấy còn đi một chiếc xe Audi Q7 kìa.” Triệu Thiết Dân nói: “Thấy chưa, nếu như anh ấy tiếp tục ở trong thế chế, đương nhiên anh ấy là nhân viên kĩ thuật, lương cao hơn những người nhân viên công vụ như chúng ta, nhưng có tiền cũng không tiện để mua chiếc xe sang, như vậy sẽ gây ra lời đàm tiếu. Cậu thấy đấy, anh ấy bây giờ đi làm công ty tư nhân, nhiều tiền hơn, muốn tiêu tiền thì cũng không bị nhiều qui tắc gò bó. Phải rồi, lúc đó các cậu gặp anh ấy, anh ấy có đưa ra lời kiến nghị gì về vụ án cho các cậu không?”

Tiểu Lý lắc đầu: “Chẳng nói gì cả, chúng tôi cũng không biết ông ấy trước đây là một bác sĩ pháp y, nhìn dáng vẻ ông ấy hình như cũng chẳng hề quan tâm gì đến nạn nhân cả.”

Triệu Thiết Dân khẽ thở dài: “Sao cứ sau khi không làm cảnh sát nữa, đều không có hứng thú gì với vụ án nữa cả?” Ông đồng thời nghĩ đến Nghiêm Lương.

“Ông anh, vị trí ở trong văn phòng này không phải là tiến sĩ thì cũng phải là thạc sĩ, anh chỉ là một người tốt nghiệp đại học, lấy đầu ra dưng khí không gõ cửa mà lao thẳng vào, lại còn ngồi vắt vẻo nữa chứ.” Nghiêm Lương lạnh lùng liếc nhìn Triệu Thiết Dân ở bên cạnh.

Triệu Thiết Dân thản nhiên kéo một chiếc ghế ra ngồi bên cạnh Nghiêm Lương: “Lời nói cũng không cần phải khắc nghiệt thế chứ?” Triệu Thiết Dân cảm thấy bất lực, chau mày: “Hôm nay tôi đến là để báo cho anh một tin tức tốt lành.”

“Tin tức tốt lành?” Nghiêm Lương ngẫm nghĩ rồi bật cười: “Bắt được tên biến thái đó rồi à?”

“Bắt được rồi.”

“Bao giờ thì thông báo ở trong bản tin?” Nghiêm Lương lại rất quan tâm đến tin tức này.

Mặc dù ngay hôm sau, ông vẫn đi đến trường giảng dạy, nhưng ông luôn cảm thấy ánh mắt sinh viên nhìn ông rất kì lạ, ông thực sự rất muốn tuyên bố thông tin này giữa giảng đường.

Triệu Thiết Dân nói: “Dù sao cũng chỉ trong mấy ngày hôm nay thôi, anh cũng không cần vội.”

“Được rồi.” Nghiêm Lương thở phào, “Nhưng nhìn nét mặt của anh, hình như không được vui lắm, chắc chắn là đã điều tra ra tên biến thái đó không phải là hung thủ, bây giờ bước tiếp theo anh không biết phải làm như thế nào.”

Triệu Thiết Dân chau mày nói: “Đúng vậy, gã không phải là hung thủ, nhưng hung thủ thì lại giết thêm người, quả thực quá phiền toái.”

“Cái gì? Sao mới cách có mấy ngày đã xảy ra vụ án nữa rồi, mấy lần trước chẳng phải cách nửa năm mới giết một người sao?” Đôi mắt Nghiêm Lương

khẽ nheo lại.

“Đúng vậy, tôi mới tiếp quản mấy hôm mà lại có thêm một vụ án nữa, thực sự quá phiền lòng, nhưng vụ án lần này hoàn toàn khác với các vụ án lần trước. Trong những vụ án lần trước, hung thủ đều nhét một miếng thuốc lá Lợi Quân vào trong miệng nạn nhân, rồi lại để lại hàng chữ ‘Hãy đến bắt ta’, hơn nữa lại vớt hung khí ở gần hiện trường vụ án. Nhưng lần này, vốn dĩ là một vụ án mạng thông thường, nhưng khi đối chiếu dấu vân tay lưu lại ở hiện trường, bất ngờ phát hiện ra do cùng một hung thủ. Lần này, sau khi giết hại nạn nhân, hung thủ còn ở lại hiện trường rất lâu, lấy dao cứa những vết máu tròn ở xác nạn nhân, khoảng cách rất đều, chúng tôi thảo luận rất nhiều lần, nhưng không nghĩ được ra mục đích của hung thủ là để làm gì. Cho nên tôi mới tìm anh để thương lượng.”

“Xin lỗi việc các anh nghĩ không ra, tôi càng không thể nào làm được gì.” Nghiêm Lương đã hiểu ra ý tứ cuộc viếng thăm của Triệu Thiết Dân, lập tức bày ra bộ dạng không hề muốn nhúng tay vào.

“Thực sự không muốn tham gia vào à?”

“Tôi cảm thấy thái độ của tôi như thế là đã rất rõ ràng rồi.”

Triệu Thiết Dân bắt lực thở dài: “Thôi đi, tôi đã sớm đoán được anh có thái độ như vậy rồi, con người anh quá lạnh lùng, chứ không được như tôi, lúc nào cũng nghĩ đến việc của anh.”

“Việc của tôi?”

“Lần trước chẳng phải anh nói mấy năm rồi không gặp được Lạc Vấn sao? Lần này khi điều tra vụ án, chúng tôi đã gặp được anh ấy rồi!”

Nghiêm Lương mắt sáng rực: “Lạc Vấn đã trở lại làm cảnh sát rồi à?”

“Không, anh ấy đang làm ăn kinh doanh, có vẻ như cuộc sống khá tốt. Lần này, vụ án xảy ra, nạn nhân là một tên lưu manh, chi cục ban đầu không biết vụ án này là do hung thủ của chuỗi án mạng gây ra, cho nên đã tiến hành phỏng vấn điều tra loại trừ mối quan hệ xã hội của tên lưu manh đó. Thế nên đã hỏi hết một lượt tất cả những người có thể kết oán với tên lưu manh lúc sinh thời. Trước mấy hôm tên lưu manh bị giết hại, có lần ngược đãi một chú chó nhỏ, chú chó nhỏ được một người tốt bụng cứu, sau đó người ta đã tặng cho Lạc Vấn con chó đó. Tên lưu manh nhìn thấy Lạc Vấn giữ con chó, đòi anh ấy trả ba trăm tệ để mua, nếu không sẽ đòi lại, Lạc Vấn

liền trả tiền và mua con chó đó. Chính là như thế nên nhân viên điều tra đã tìm đến Lạc Vấn.”

Nghiêm Lương bật cười: “Các anh điều tra cũng thật tỉ mỉ, ngay cả người bỏ ra ba trăm tệ mua một con chó mà cũng liệt vào đối tượng khả nghi.”

Triệu Thiết Dân nói: “Lúc đó không biết là tên lưu manh đó là do hung thủ của chuỗi án mạng giết hại, cứ tưởng là vụ án giết người trả thù thông thường cho nên đến khắp nơi để điều tra mối quan hệ xã hội, nếu không thì cũng không gặp được Lạc Vấn.”

“Tôi cảm thấy anh tìm tôi còn không được như đi tìm Lạc Vấn, anh ấy thường nói phạm tội vì bất cứ lí do gì đều vô si, cho nên anh ấy đã chọn làm một bác sĩ pháp y. Thái độ của anh ấy thường rất nghiêm túc, luôn thông qua giám định vật chứng thực tế, bắt buộc hung thủ phải chịu hình phạt trước pháp luật. Cho dù hiện nay anh ấy không phải là cảnh sát nữa, nhưng tôi nghĩ các anh đi tìm anh ấy, tin rằng anh ấy sẽ đưa ra nhiều lời kiến nghị. Anh ấy không giống tôi ha ha, anh biết rồi đấy.”

Triệu Thiết Dân mỉm cười, ông nghĩ tới rất nhiều việc trước đây, Nghiêm Lương là người ứng dụng tốt nhất logic học tội phạm mà Triệu Thiết Dân từng gặp, anh rất giỏi thông qua hành vi của hung thủ trong quá trình xảy ra vụ án để suy luận ra vụ án, nhưng anh không phải là một người cảnh sát đạt qui chuẩn. Có lẽ chính là vì vậy, sau khi xảy ra sự việc đó, Nghiêm Lương đã từ chức quay trở lại trường học để làm một giảng viên.

Nhưng tìm Lạc Vấn để nhờ ông đưa ra kiến nghị, Triệu Thiết Dân lắc đầu: “Thuộc hạ của tôi nói, anh ấy tỏ ra không chút quan tâm gì đến vụ án cả, chắc là cũng giống như anh thôi, khi không còn là cảnh sát nữa thì không muốn tham gia vào công việc của cảnh sát nữa.”

Đúng lúc này, điện thoại di động của Triệu Thiết Dân vang lên, ông bắt máy, sau khi nghe một hồi rồi gác máy, đứng dậy, nói: “Tôi vẫn còn có việc, đây là cách liên hệ với Lạc Vấn, anh muốn liên lạc với anh ấy thì tự mình liên hệ nhé.” Nét mặt anh rất trịnh trọng, sau khi để lại một tờ giấy cho Nghiêm Lương, vội bước nhanh khỏi đó.

Khi Triệu Thiết Dân đang nói chuyện ở chỗ Nghiêm Lương, Lâm Kỳ đã gọi cho ông một cuộc điện thoại: “Đội trưởng Triệu, cậu bạn thân từ nhỏ đến lớn của Từ Thiêm Đình là Trương Bình, nhà họ vừa gọi điện đến Chi cục báo án, báo rằng nhặt được một tờ giấy in ở trước cửa nhà, trên đó có ghi: ‘Người tiếp theo là mày’. Tôi đã bảo họ để nguyên cho vào trong phòng bì gửi đến Sở Công an thành phố của các anh để đi hóa nghiệm rồi. Chúng tôi đã bố trí đưa bố mẹ Trương Bình tới Sở Công an thành phố để hỗ trợ điều tra, bản thân Trương Bình thì vẫn ở lại Chi cục. Thế nào, anh có muốn gặp một chút không?”

“Được, tôi lập tức đến ngay.” Sau khi gác máy, Triệu Thiết Dân liền từ biệt Nghiêm Lương rồi lái xe đi đến Chi cục.

Từ trường đại học đến chỗ Chi cục công an chỉ khoảng bốn, năm ki-lô-mét. Mười phút sau, Triệu Thiết Dân đã đến được Chi cục, Lâm Kỳ dẫn ông vào một gian phòng khách nhỏ, trong đó có một cậu thanh niên trẻ, tóc hơi dài, mặc áo sát nách màu trắng, lúc này đây mặt đang buồn so, khác biệt hoàn toàn với ngày thường, thái độ rất hung hăng, đang ngồi co ro, thấp thỏm ở trong ghế, ngón tay liên tục xoay cốc nước nhưng lại không uống.

Triệu Thiết Dân nhìn cậu ta một cái, hắng giọng, rồi hỏi: “Trương Bình phải không? Cậu không cần lo lắng, cảnh sát chúng tôi chắc chắn phụ trách sự an toàn của cậu, quyết không để cậu xảy ra chuyện. Tờ giấy đó nhặt được từ bao giờ vậy?”

Trương Bình e dè, ngẩng đầu nhìn nét mặt trấn tĩnh, thản nhiên của Triệu Thiết Dân, tâm trạng cũng nổi lóng đôi phần, nuốt nước bọt: “Là buổi chiều, lúc bố tôi ra khỏi nhà, nhìn thấy tờ giấy nhét trên tay nắm cửa.”

“Lúc trước khi ra khỏi cửa, trên tay nắm cửa không có giấy à?”

“Cả ngày hôm nay tôi đều ở nhà chơi game, không ra khỏi nhà. Bố tôi

buổi trưa cũng đi ra khỏi nhà, ông nói lúc buổi trưa quay lại không hề có, nếu như có, khi mở cửa chắc chắn sẽ nhìn thấy.”

“Mấy giờ chiều nay bố cậu nhìn thấy tờ giấy này vậy?”

“Ba giờ. Vừa nãy bố tôi đã nói với các anh rồi.”

Triệu Thiết Dân gật đầu, lại nói: “Đạo này có nhìn thấy ai có hành vi lời nói gì không bình thường hay không?”

Trương Bình nghĩ một hồi, lắc đầu: “Hình như không có.”

“Vậy thì, nói một cách khác, nếu như có một người muốn giết cậu và Từ Thiêm Đình, cậu nghĩ là ai có khả năng?”

“Việc này...”, Trương Bình nêu ra tên của mấy người, rồi lại liệt kê ra những việc khúc mắc giữa bọn họ, phần lớn đều là đánh lộn lẫn nhau. Triệu Thiết Dân biết khả năng mà những tên tiểu lưu manh này là hung thủ thực sự của chuỗi án mạng vô cùng nhỏ bé, nhưng cảnh sát cũng không được phép khinh suất, một nhân viên ghi chép ngồi bên cạnh kiên nhẫn ghi lại tất cả những thông tin liên quan để phục vụ cho việc điều tra sau này. Lại hỏi thêm một hồi, không có thêm manh mối, Triệu Thiết Dân và Lâm Kỳ bước ra ngoài, lại nói: “Đội trưởng Lâm, nếu như kết quả điều tra của tờ giấy này là trò đùa ác của một ai đó, vậy thì sự việc này sẽ sang một hướng khác, nhưng nếu kết quả giám định tờ giấy này là của hung thủ thì công tác an toàn cho cả gia đình nhà Trương Bình cần Chi cục các anh phụ trách một cách thỏa đáng.”

Lâm Kỳ nghiêm túc gật đầu: “Không có vấn đề gì, trên tờ giấy viết ‘Người tiếp theo là mày’ có lẽ là nhằm vào Trương Bình. Bố mẹ của Trương Bình đều là người thuộc những hộ bị tháo dỡ nhà ở gần đây, tiền cho thuê nhà vốn là nguồn thu nhập chính, nghe nói thường ngày bố cậu ta ngoài việc thích đánh bạc, những phương diện khác thì vẫn là một người khá an phận thủ thường. Trương Bình và Từ Thiêm Đình chơi thân với nhau từ nhỏ đến lớn, thường ngày quan hệ rất tốt, khả năng Trương Bình là mục tiêu tiếp theo của hung thủ là rất lớn. Nhưng để cho đảm bảo, cả gia đình ba người nhà họ đều cần được bảo vệ, đợi bố mẹ cậu ta từ Sở Công an thành phố trở về, tổ chúng tôi sẽ thương lượng để bố trí nhân lực bảo vệ an toàn cho gia đình họ suốt 24/24 giờ.”

Triệu Thiết Dân rất hài lòng với sự sắp xếp của Lâm Kỳ, nói: “Ừm, hung

thủ nói muốn giết người tiếp theo, chúng ta quyết không thể để xảy ra sai sót nào. Phải rồi, tờ giấy ở trên nắm tay cửa được nhét vào trong khoảng thời gian từ trưa đến 3 giờ chiều, ở tiểu khu dân cư nhà họ có máy quay giám sát không?”

“Trong khu dân cư có hai, ba cái, nhưng đều ở trong khu vực bãi đỗ xe, e rằng cũng không có mấy tác dụng gì cả.”

“Vậy thì cần phải tiếp tục phỏng vấn những người dân xung quanh xem xem có ai thấy tờ giấy này do ai nhét vào không?”

Lâm Kỳ nói: “Việc làm thì vẫn cứ bắt buộc phải làm, nhưng tôi nghĩ kết quả cũng không mấy lạc quan. Một tờ giấy có thể tiện tay nhét vào trong túi, trong túi của hung thủ nhét một tờ giấy đi đến cửa nhà bọn họ rất khó gây ra sự chú ý của những người bên cạnh.”

Triệu Thiết Dân rất hiểu sự khó khăn trong công tác điều tra của họ, đành nói: “Tạm thời chúng ta cũng không có cách điều tra nào tốt hơn, chỉ có thể cứ làm như vậy trước đi.”

Đúng lúc này Lâm Kỳ nhận được một cuộc điện thoại, sau khi nhắc máy, khổ não xòe hai bàn tay ra, nói: “Vốn dĩ trước đây có một đạo tôi nghi ngờ cái chết của Từ Thiêm Đình có liên quan tới Chu Tuệ Như - người cuối cùng gặp cậu ta. Tôi đã cử người theo dõi hai anh em Chu Tuệ Như, chiều hôm nay Chu Phúc Lai đều ở trong cửa hàng, Chu Tuệ Như thì rủ cô gái ở cửa hàng bên cạnh đi lên khu vực trung tâm để mua điện thoại di động. Còn có một người nam giới thích Chu Tuệ Như tên Quách Vũ hôm nay đi làm. Tờ giấy không thể nào do ba người bọn họ nhét vào đó được. Xem ra tôi thực sự đã nghi ngờ nhầm rồi.”

Triệu Thiết Dân không quan tâm lắm tới việc của mấy người này, anh tỉ mỉ xem lại tập hồ sơ, rồi nghe Lâm Kỳ nói về tình hình điều tra của mấy người này, nhưng họ đều có chứng cứ ngoại phạm, dấu vân tay cũng không phù hợp. Hơn nữa với thân phận, bối cảnh, năng lực, điều kiện, đặc biệt là hành động hung thủ rải mấy vụn tẻ để khiến cho những người đi đường không liên quan đến phá hoại hiện trường, Triệu Thiết Dân không tin một chút nào rằng hung thủ có thể là một trong số những người này. Triệu Thiết Dân vỗ vai Lâm Kỳ: “Được rồi đội trưởng Lâm, công việc ở đây tạm thời giao cho cậu, tôi phải quay trở về Sở Công an thành phố để đợi kết quả hóa

nghiệm.”

Chập tối, Nghiêm Lương dừng xe ở đường cái, phía bên ngoài khu dân cư của Lạc Vấn. Ông cầm một túi đồ bước xuống xe, đứng ở vị trí cũ và nhìn ngấm một hồi, rồi nhanh chóng chú ý thấy một người đàn ông đứng ở dưới tán cây ở phía xa, người này có một đặc điểm đặc biệt rất lớn khi ông đi ra ngoài luôn thích khoác túi.

Hai người đều nhìn thấy nhau, cùng mỉm cười, đồng thời đi lên trước.

Nghiêm Lương siết mạnh tay Lạc Vấn, nói: “Lâu lắm không gặp!”

Lạc Vấn mỉm cười hàn huyên: “Mấy năm nay anh thế nào?”

“Rất ổn, tôi làm giảng viên ở trường Đại học Chiết Giang, những ngày tháng trôi qua nhẹ nhàng thoải mái hơn trước đây rất nhiều. Còn anh thì sao? Nghe nói anh đang làm ăn kinh doanh, chắc là cũng rất tốt nhỉ?”

Lạc Vấn cười nói: “Cũng được, giống như anh thôi, cũng muốn sống những ngày tháng nhẹ nhàng thoải mái một chút.”

“Nhưng tôi nhìn anh chẳng thấy giống bộ dạng của một người làm ăn kinh doanh, nhìn anh trông vẫn giống bộ dạng của bác sĩ pháp y Lạc của ngày nào.”

“Vậy sao? Giống ở chỗ nào?”

“Là cách ăn mặc của anh,” Nghiêm Lương chỉ vào túi của Lạc Vấn, “Nhớ đến lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh là ở Sở Công an tỉnh mở cuộc họp, lúc đó anh cũng khoác túi trên vai, sau đó trong mỗi lần điều tra vụ án, đều nhìn thấy anh vẫn khoác túi, tôi hỏi tại sao anh lại cứ khoác túi như vậy, anh nói là thói quen nghề nghiệp, mỗi lần đi đến hiện trường đều phải đem theo túi, đựng các loại công cụ, cho nên bình thường trong cuộc sống cũng có thói quen khoác túi xem ra bệnh nghề nghiệp này của anh không thể thay đổi được rồi.”

Lạc Vấn bật cười: “Thế à, tôi lại không chú ý, xem ra bệnh nghề nghiệp

cũng là một loại bệnh khó chữa.”

Nghiêm Lương nói: “Lần này chúng ta có thể gặp mặt thực sự là quá trùng hợp, may mà anh đã bỏ ra ba trăm tệ để mua con chó nhỏ, kết quả là cảnh sát đã tìm đến anh, nếu không thì tôi không thể biết anh đang ở thành phố Hàng. Năm năm trước, sau khi tôi từ chức, vốn dĩ cũng muốn gặp gỡ anh, nhưng lúc đó anh vẫn là bác sĩ pháp y, còn tôi, bởi vì sự việc đó, tôi không còn muốn liên quan gì tới cảnh sát cả, cho nên đã từ bỏ ý định đó. Sau đó tôi không biết anh cũng đã từ chức.”

“Lần này cảnh sát đến tìm tôi, làm sao anh biết được?”

“Lúc Triệu Thiết Dân tìm tôi nói chuyện có nói tới, Triệu Thiết Dân, chắc anh biết chứ?”

“Có nghe nói đến, lúc tôi còn là bác sĩ pháp y, anh ta hình như là... đội trưởng chi đội trinh sát hình sự của thành phố Hàng à?”

“Đúng vậy, bây giờ vẫn thế. Anh ta nói khu phía tây thành phố xuất hiện vụ án mạng, khi anh ta điều tra hồ sơ, chú ý thấy tên của anh, kiểm chứng một chút quả nhiên là anh, đây này, chính là anh ấy đã nói cho tôi biết.”

Trong lòng Lạc Vấn chột trào dâng sự cảnh giác, nhưng ông nhìn nét mặt chân thành thẳng thắn của Nghiêm Lương, không mang theo ý tứ thăm dò gì, và nếu như cảnh sát thực sự nghi ngờ ông, vốn không cần nhờ tới Nghiêm Lương đến thăm dò, mà sẽ trực tiếp đến điều tra ông, thế nên ông liền yên tâm, nói: “Bây giờ anh vẫn còn tham gia phá án à?”

“Tôi ư?” Nghiêm Lương cười, “Một mặt tôi không còn muốn sống cuộc sống như vậy nữa, nếu như tôi muốn tham gia phá án, anh cảm thấy sau khi xảy ra sự việc đó, cảnh sát vẫn còn yên tâm để tôi tham gia sao?”

“Sự việc lần đó của anh...”, Lạc Vấn cúi đầu, “Đối với cách làm của anh, cá nhân tôi bảo lưu ý kiến.”

Nghiêm Lương tỉnh bơ cười nói: “Tôi biết, anh chắc chắn là phản đối. Anh vẫn luôn nói ‘phạm tội vì bất cứ lí do gì đều vô si’, nhưng đến hôm nay tôi vẫn không hối hận cách làm lúc đó. Ha ha, những chuyện xưa cũ cũng không cần nhắc đến nữa, hãy dẫn tôi đến nhà anh để đặt đồ xuống đã.”

“Là đồ gì vậy?”

Nghiêm Lương giơ ra một túi nilon lớn đang cầm trong tay, nói: “Lâu lắm không gặp, tôi suy nghĩ mãi không biết nên tặng anh đồ gì, anh không hút

thuốc, cũng không uống rượu, còn vô vị hơn cả tôi, tôi ít nhất cũng thường xuyên uống chút rượu ở nhà. Tôi nghĩ ra anh mới mua một chú chó nhỏ suy nghĩ đến việc chắc chắn anh chưa từng có kinh nghiệm để nuôi thú cưng, bèn mua cho anh một ít đồ ăn của chó, ha ha...”

“Ha ha... việc này...”, Lạc Vấn có vẻ hơi khó xử, “Tôi lại chẳng chuẩn bị gì cho anh cả.”

“Ha ha, nói đùa thôi, anh không cần phải nghiêm túc như vậy, tôi chỉ vừa vặn lái xe qua một cửa hàng bán đồ cho thú cưng, lúc đó mới nhớ ra thôi.”

Lạc Vấn gật đầu, nói: “Được rồi, nhưng nhà tôi chẳng có đồ gì để chiêu đãi anh cả, chỉ có thể đợi lát nữa tôi sẽ mời anh ăn bù một bữa.”

Hai người bước vào trong khu dân cư, Nghiêm Lương nhìn xung quanh khu dân cư, nói: “Ở vị trí này, tòa lầu này chắc là không rẻ đâu nhỉ?”

“Cũng tạm được, sau khi tôi từ chức rồi đến đơn vị ở thành phố Hàng, đợi sắp xếp ổn thỏa thì mua căn hộ này, lúc đó giá một mét vuông khoảng một vạn bảy, một vạn tám gì đó, bây giờ chắc là hơn hai vạn, tôi cũng không rõ lắm, công ty môi giới cứ gọi điện thoại cho tôi suốt, phiền phức lắm.”

“Thánh toán trọn gói luôn à?” Nghiêm Lương cười liếc nhìn Lạc Vấn. Lạc Vấn cúi đầu đáp lời: ‘Ừ’.

Ông không phải là người coi trọng tiền bạc cho nên chưa bao giờ thể hiện ra trước mặt người khác ông là người có tiền.

Đến lúc vào trong căn hộ của Lạc Vấn, Nghiêm Lương kinh ngạc đứng yên tại chỗ: “Đây là căn hộ của anh sao?” Ông nhìn căn hộ rộng tới hơn một trăm mét vuông, chỉ tính riêng giá căn hộ đã hơn hai trăm vạn tệ rồi nhưng bày biện trang trí ở trong căn hộ, bao gồm cả các đồ điện trong nhà, chắc cũng chỉ khoảng hai vạn tệ là hết. Ở dưới đất kéo lê dây mạng, trong phòng khách có một chú chó ta nhỏ, nhìn bộ đang bẩn thỉu nhem nhuốc, thấy hai người bước vào phòng, chạy vòng quanh họ, bên cạnh đó còn có một bãi phân tiểu, khiến căn phòng càng trở nên ẩm ướt, bẩn thỉu.

Lạc Vấn cúi đầu về ái ngại: “Bày biện hơi đơn giản một chút.”

“Đây là đơn giản sao?” Nghiêm Lương bật lời, “Đây vốn là sơ sài. Chắc anh chỉ tùy tiện tìm mấy người để sửa chữa lại một chút thì phải nhỉ?”

Bị Nghiêm Lương lật tẩy, Lạc Vấn càng cảm thấy ngượng ngùng: “Tôi cũng không hiểu rõ mấy thứ này cho lắm, dù sao cũng chỉ sống một mình,

bố trí đơn giản một chút là được rồi.”

Đúng lúc này, Nghiêm Lương chú ý thấy một thứ đồ trang trí duy nhất ở trên tường - là bức ảnh cả gia đình ba người. Trong bức ảnh, gia đình họ đang đứng dưới một cái cây nhỏ đầy hoa, nhìn về phía người chụp ảnh tươi cười rạng rỡ.

Nghiêm Lương thở dài, ông không còn cười nhạo sự bố trí đơn sơ của Lạc Vấn nữa, đã nhiều năm nay ông ấy sống một mình, đương nhiên cũng không để ý nhiều đến cuộc sống sinh hoạt. Ông là bác sĩ pháp y giỏi nhất mà Nghiêm Lương từng gặp, con người ông luôn dồn toàn bộ tinh lực vào trong công việc, chưa bao giờ theo đuổi nhu cầu vật chất trong cuộc sống. Nghiêm Lương thoáng nhìn Lạc Vấn, vẻ hơi áy náy: “Vấn chưa tìm thấy à?”

Lạc Vấn nói: “Tám năm rồi, có lẽ cả đời này cũng không thể tìm thấy được.”

Bầu không khí ngay lập tức rơi vào sự trầm mặc. Nghiêm Lương hắng giọng, phá vỡ sự ngưng ngùn, chuyển sự chú ý sang chú chó nhỏ, lấy ra một khúc xương cao su ném ra cho nó, con chó tha miếng xương ra một góc để gặm, Nghiêm Lương cười nói: “Nhìn kìa, con chó này rất phàm ăn.”

Trên mặt Lạc Vấn một lần nữa lại hiện lên nụ cười: “Đúng là anh suy nghĩ thật chu đáo, tôi chỉ mua đồ ăn cho nó chứ không hề chuẩn bị mấy đồ gặm chơi cho nó.”

“Việc đó...”, Nghiêm Lương ngừng một lát, nhìn vào bức ảnh, “Đã nhiều năm trôi qua như vậy, chắc cũng có không ít người giới thiệu những người khác cho anh nhỉ, anh... anh có suy nghĩ đến không?”

Lạc Vấn lắc đầu: “Tôi cảm thấy tôi như thế này rất tốt.”

“Ở trường chúng tôi có một số cô giáo trẻ, ngoại hình, học lực, tố chất đều rất được, có thể được gọi là đến được những nơi sang trọng và cũng vào được bếp nấu nướng, tôi nghĩ chắc chắn là sẽ có người phù hợp với anh, nếu như...”

Lạc Vấn vội cắt lời Nghiêm Lương: “Không cần vừa mới gặp mặt đã định làm bà mối chứ, ha ha, ý tốt của anh thì tôi đã nhận rồi.”

Nghiêm Lương chau mày: “Anh không thể cứ sống mãi một mình như thế này chứ?”

“Như thế này chẳng phải tốt sao, tự do...”

“Anh không cần phải lừa dối bản thân đâu, anh không giống tôi, anh rất yêu thích công việc pháp y, anh từ chức, còn chạy đến thành phố Hàng này, tôi nghĩ, có lẽ nguyên nhân chủ yếu là anh muốn thay đổi môi trường sinh sống nhỉ?”

Lạc Vấn lại không nói gì.

“Trong ấn tượng của tôi, anh luôn nhiệt tình với công việc chứ không có mấy sự hứng thú với các phương diện khác trong cuộc sống. Đến bây giờ anh cũng nuôi cả chó rồi, bởi vì một mình anh quá cô độc. Nếu như có một người bước vào trong cuộc sống của anh, sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Lạc Vấn lắc đầu: “Nuôi chó và cô độc không liên quan gì đến nhau.” Ánh mắt ông hướng về phía bức ảnh, “Trước đây, con gái tôi đã nuôi một con chó rất giống chú chó này, nên khi nhìn thấy nó thì trào dâng xúc cảm, thế nên đã nuôi nó.”

Bầu không khí lại rơi vào sự trầm mặc, lần này Lạc Vấn hắng giọng phá vỡ sự ngưng ngững: “Nào, chúng ta cùng đi ăn nào, anh cứ thoải mái gọi món nhé.”

Cả hai người đi đến một quán ăn sang trọng cũng ở gần khu dân cư, ở trong phòng riêng nói chuyện hơn ba giờ đồng hồ, nhiều năm không gặp, có rất nhiều điều muốn nói.

Đối với hai người, cuộc sống cảnh sát trước đây đều đã trở thành quá khứ rồi, cả hai người họ cùng kể những chuyện thú vị gặp được trong cuộc sống của mình, Lạc Vấn lâu rồi mới vui như vậy.

Sau khi ăn xong, hai người đi bộ men theo đường cái trở về.

Khi sắp đến khu chung cư, Nghiêm Lương nói: “Chỗ này của anh rất gần trường học của tôi, sau này có thể tôi sẽ hay đến tìm anh đấy. Phải rồi, công việc của anh có bận không?”

Lạc Vấn nói: “Rất thoải mái, không cần phải đến công ty nhiều. Chỉ cần anh có thời gian, tôi lúc nào cũng tiếp đón được.”

“Ồ, ở công ty anh làm những gì, tôi thấy chức vụ của anh chắc anh phải rất bận chứ?”

Lạc Vấn cười ha ha: “Anh biết trong tay tôi có một số bằng sáng chế, bao gồm cả mấy bằng sáng chế về kỹ thuật giám định vi trắc lượng, tôi vào công ty coi như là hình thức cổ phần hạng mục, cụ thể tình hình thì không cần tôi

làm, ngoài ra mấy chức danh của tôi cũng đều hiếm người, trong lúc xin đăng kí, có rất nhiều hạng mục công ty đều cần, chính vì công việc thoải mái cho nên tôi mới đến thành phố Hàng.”

Nghiêm Lương gật đầu: “Như vậy thì cũng tốt, nếu so ra, tôi dạy học ở trường, có đôi khi gặp phải đề tài gì đó, còn chẳng được tự do như anh.”

Đi đến cổng khu dân cư, hai người chuẩn bị chia tay, Lạc Vấn nói: “Anh tặng tôi đồ cho con chó nhỏ, tôi lại không có gì để tặng lại anh, thật ngại quá.”

Nghiêm Lương bật cười ha ha: “Không cần phải khách sáo thế chứ, hôm nay anh đã thanh toán tiền ăn mà.”

“Tôi biết lúc rảnh rồi anh cũng thích uống vài ly rượu, tôi thì lại không biết uống rượu. Tôi đột nhiên nhớ ra mấy hôm trước có một vị khách hàng tặng cho tôi một chai Chateau Lafite Rothschild, tôi cũng không biết là thật hay giả, giao cho anh kiểm định nhé, rượu vẫn còn ở trong xe, bây giờ tôi đi lấy.”

“Ồ... Chateau Lafite Rothschild! Anh thoáng thật đấy.” Nghiêm Lương chép chép miệng.

Hai người bước vào trong khu dân cư, đi đến trước một chiếc xe Audi Q7 rất sang trọng, khi Lạc Vấn bước gần đến xe, khóa cảm ứng tự động kêu một tiếng, ông mở nắp cốp xe lên và lấy rượu. Khi Nghiêm Lương nhìn thấy chiếc xe Audi Q7 của Lạc Vấn, thoáng kinh ngạc, há miệng.

Lạc Vấn lấy rượu đưa cho Nghiêm Lương, cười hỏi: “Chai rượu này là thật hay giả?”

“Ừm... chắc là thật đấy, tôi cũng không biết nhìn.” Ông nhận lấy chai rượu vang, nhìn chăm chú, nâng trong tay như thể nhặt được báu vật, lại hỏi vẻ hiếu kì: “Lúc trước hình như anh không biết lái xe mà, sau khi từ chức mới học à?”

“Đúng vậy, bây giờ việc lái xe đã trở thành kĩ năng của toàn dân rồi. Đường lớn đường nhỏ đều là xe, lúc trước khi đang làm việc không muốn lãng phí thời gian để học lái xe, sau khi từ chức thì rảnh rồi, bèn đi học.”

“Ồ, chiếc xe này là anh tự mua hay là công ty cấp cho?”

“Là tự mua.”

“Chiếc xe này cũng phải hơn một trăm vạn tệ nhỉ? Mua từ khi nào thế?”

“Ừm, chắc là cũng gần ba năm rồi, sau khi đến thành phố Hàng mới mua.”

Nghiêm Lương bật cười ha ha: “Anh giàu thật đấy, mua chiếc xe đắt như vậy, có thể đổi được một tá xe của tôi đấy.”

Lạc Vấn cười ngại ngùng: “Anh đừng có nói như vậy, anh là giảng viên mà, đi xe sang quá không phù hợp, sinh viên nhìn thấy thì dễ theo đuổi vật chất, sẽ coi nhẹ bản chất của việc học tập. Bây giờ thì tôi lại không có nhiều sự hạn chế.”

“Đi chiếc xe sang như thế này, quả nhiên bác sĩ pháp y Lạc đã trở thành ông chủ Lạc rồi, nhưng từ trước tới nay anh vốn rất trầm, đi chiếc xe này đi làm, anh có quen với trạng thái nổi bật hay không?”

Lạc Vấn mỉm cười: “Tôi không thích lái xe, đi đến công ty, tôi thường ngồi xe bus, như thế thuận lợi hơn.”

Sắc mặt Nghiêm Lương thoáng thay đổi, nói: “Anh đi làm không đi xe này, thế thì mua về làm gì chứ?”

Lạc Vấn không chú ý thấy sự khác thường ở giữa hai hàng lông mày của Nghiêm Lương, vẫn nói bình thường: “Thỉnh thoảng một mình đi dạo, lái chiếc xe này... ừm... cũng được lắm.”

“Đủ tạo cho mình sĩ diện nhỉ?”

Lạc Vấn cười: “Cũng có thể nói như vậy.”

“Ha ha, là đi dạo một mình hay là dẫn theo ai đó...”

Lạc Vấn lờm Nghiêm Lương một cái: “Thầy giáo Nghiêm, tôi đề nghị anh không nên đi dạy toán nữa, nên đi dạy các môn khoa học xã hội, càng thỏa sức tưởng tượng phong phú hơn. Ở thành phố Hàng này, tôi không có bạn bè nào cả, chỉ có thể đi dạo một mình mà thôi.”

‘Ha ha’, Nghiêm Lương bật cười, đồng thời trái tim ông cũng chìm xuống.

Sau đó ông cũng chỉ đối phó thêm vài câu rồi chào từ biệt Lạc Vấn.

Bước chân đã nặng thêm vài phần, rời khỏi khu dân cư.

Đã 9 giờ tối, Triệu Thiết Dân vẫn ở lại đơn vị làm thêm.

Bác sĩ pháp y Trần bước vào văn phòng, giao cho anh một tập tài liệu, nói: “Kết quả giám định tờ giấy đó đã có rồi, tờ giấy, mực, máy in đều hoàn toàn thống nhất với tờ giấy mà trước đây hung thủ đã để lại. Ngoài ra, do tờ giấy lần này được nhét vào trong tay nắm cửa, được bảo lưu rất tốt, chúng tôi đã dùng thiết bị giám định vi vật chất được nhập khẩu từ Mỹ, đã lấy được dấu vân tay ở áp lực nhỏ ở trên tờ giấy, dấu vết trên đó thì ngoài dấu vân tay của bố mẹ Trương Bình còn tìm thấy một dấu vân tay hoàn toàn trùng khớp với dấu vân tay hung thủ để lại ở trên hung khí. Nhưng giám định vi vật chất vẫn không thể lấy được những vật chất như mồ hôi của hung thủ lưu lại trên tờ giấy, có lẽ là hàm lượng quá thấp.”

Triệu Thiết Dân suy nghĩ hồi lâu, nói: “Hung thủ càng lúc càng bạo gan, trong mấy ngày liền đã giết chết hai người, còn tiếp tục để lại hàng chữ rêu rao sẽ giết người, anh có cảm thấy hẳn thực sự sẽ làm vậy không, hay là... chỉ bắn chỉ thiên một phát, để làm nhiễu loạn phương hướng điều tra trinh sát của chúng ta?”

Bác sĩ pháp y Trần bĩu môi: “Cũng chẳng có gì là làm loạn cả bây giờ chúng ta cũng chưa có phương hướng điều tra trinh sát gì cụ thể cả, không uy hiếp được hung thủ.”

“Nói vậy cũng đúng, hung thủ nếu như chỉ đơn thuần làm thêm những động tác không liên quan gì, chỉ đơn thuần là vẽ rắn thêm chân thì sẽ càng mang lại nhiều nguy hiểm cho hẳn hơn, ừm... nếu như vậy thì đúng là hẳn muốn giết Trương Bình rồi.”

Bác sĩ Trần gật đầu, nói: “Rất có khả năng.”

“Bây giờ Chi cục họ đã điều người rồi, đi theo bảo vệ cả gia đình nhà Trương Bình 24/24, hơn nữa cũng nói với gia đình Trương Bình về sự

ngghiêm trọng của vấn đề, gia đình họ cũng nói sẽ hợp tác đầy đủ với công tác của cảnh sát. Trên lí thuyết thì hung thủ vốn không có cơ hội để giết người, nếu như thực sự dám ra tay, cũng chắc chắn phải nhận kết quả bị bắt ngay tại chỗ. Nhưng tên hung thủ này làm việc rất cẩn mật, tiếp theo đây không biết hắn sẽ làm như thế nào. Liệu có đầu độc không?”

“Đầu độc?”

“Dùng một số đồ có độc, tìm cơ hội để cho Trương Bình ăn.”

Triệu Thiết Dân gật đầu: “Anh nói phải lắm, vụ án như vậy trước đây cũng đã từng xuất hiện, ngày mai tôi sẽ nhắc nhở mọi người ở Chi cục.”

Bác sĩ pháp y Trần nói: “Tôi cũng đã xem bộ hồ sơ Từ Thiêm Đình bị giết hại, hiện trường báo cáo của Chi cục cũng không có vấn đề gì, tôi không phát hiện ra manh mối nào có giá trị cả.”

Triệu Thiết Dân khẽ nheo mắt, nghĩ một lúc rồi nói: “Trước mắt, manh mối duy nhất chúng ta có được là dấu vân tay của hung thủ, xem ra chỉ có thể đi theo con đường cũ, đối chiếu dấu vân tay với số lượng rất lớn. Trong vòng mấy ngày đã chết mất hai người, Trương Bình lại nhận được lời cảnh báo sẽ bị mưu sát, rõ ràng việc phá án lần này của chúng ta không thể kéo dài thêm được nữa, bắt buộc phải bắt được hung thủ. Ngày mai, tôi sẽ hội báo với lãnh đạo xem cần phải dốc bao nhiêu nguồn lực cảnh sát, xây dựng nên phương án tổng kết nghiêm ngặt, để có thể lấy hết được tất cả dấu vân tay của những người ở trong khu vực trọng điểm.”

Đúng lúc này, anh nhận được một cuộc điện thoại, sau khi cầm lên xem, là Nghiêm Lương gọi tới: “Khi nào anh có thời gian, tôi muốn gặp anh để nói về vụ án.”

Triệu Thiết Dân cảm thấy rất ngạc nhiên vì Nghiêm Lương lại chủ động tìm anh để nói về vụ án, liền hỏi luôn: “Anh có suy nghĩ gì à? Bây giờ tôi đang ở đơn vị.”

“Được, bây giờ tôi sẽ đến đó.”

Nghiêm Lương nhanh chóng đến văn phòng làm việc của Triệu Thiết Dân, sau khi đóng cửa, liền mở miệng nói ngay: “Tôi muốn tham gia vào vụ án của anh, anh thấy thế nào?”

Triệu Thiết Dân phần nào khó xoay trở nổi trước sự thay đổi đột ngột của Nghiêm Lương, nói: “Thái độ của anh...”

Nghiêm Lương nói: “Chúng ta dù sao cũng là bạn bè nhiều năm, tôi không hề liên quan gì việc của anh nhưng anh lại vẫn nhớ đến việc tôi chỉ tiện miệng nhắc đến muốn gặp Lạc Vấn. Hôm nay tôi đã ăn cơm với anh ấy, sau khi trở về cảm thấy hơi áy náy, nếu như có thể, tôi sẽ đưa anh một số kiến nghị có ích.”

“Thật à? Sao?” Triệu Thiết Dân nhìn Nghiêm Lương với vẻ nghi hoặc, “Anh không phải là nhất thời cao hứng đấy chứ?”

“Đương nhiên không phải rồi, nhưng nếu anh từ chối tôi không tham gia, cũng chẳng sao cả.” Nghiêm Lương bày ra bộ dạng như cầm chắc phần thắng.

Triệu Thiết Dân bật cười: “Tốt quá, đương nhiên là được.” Ông ngừng lại một lát, rồi nói tiếp: “Nhưng... tốt nhất không nên lộ liễu quá, bởi vì, ừm... bây giờ anh không phải là cảnh sát, tôi tìm anh để nói chuyện đương nhiên không vấn đề gì, công khai tham gia điều tra vụ án, e rằng...”

“Tôi biết, tôi có tiền lệ” Nghiêm Lương thản nhiên nói.

Triệu Thiết Dân vội hắng giọng, nói: “Ý tôi không phải vậy anh đừng hiểu nhầm.”

“Được, anh nghĩ như thế nào thì là như thế ấy.”

Triệu Thiết Dân nhìn Nghiêm Lương với vẻ kì lạ, nói: “Hôm nay anh gặp mặt Lạc Vấn, sao đột nhiên lại như chuyển hẳn sang một con người khác vậy.”

Nghiêm Lương cười, tìm kiếm lí do để chống đỡ: “Có lẽ là nói đến rất nhiều về việc phá án trước đây, có chút cảm xúc thì phải.”

Triệu Thiết Dân gật đầu: “Anh muốn tham gia vụ án như thế nào?”

Nghiêm Lương nói: “Hãy đưa cho tôi xem toàn bộ hồ sơ vụ án, bao gồm toàn bộ chi tiết điều tra.”

“Hồ sơ rất nhiều đấy, e rằng phải mất của anh tới mấy ngày liền.”

“Không sao cả, tôi có thời gian.”

Triệu Thiết Dân nhìn Nghiêm Lương cười: “Sáng ngày mai, tôi sẽ bảo nhân viên chuẩn bị hết tài liệu đưa đến cho anh.”

Nghiêm Lương gật đầu: “Được, phải rồi, còn có một việc tôi muốn xác nhận lại với anh một chút, tôi nhớ hình như lần trước anh nói tất cả các nạn nhân lần trước đều là người bị thả từ trại giam ra à?”

“Đúng vậy!” Triệu Thiết Dân gật đầu, nhưng ông lập tức lại nói: “Trừ người cuối cùng, người cuối cùng chỉ là một tên lưu manh, bị đồn công an tạm giam giữ rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ vào tù cả. Hơn nữa thủ pháp gây án của vụ cuối cùng hoàn toàn khác với năm vụ trước. Điều này rất kì lạ.”

Người cuối cùng không phải là người đi tù ra? Thủ pháp gây án hoàn toàn không giống trước đây? Sao lại như vậy được nhỉ? Nghiêm Lương thoáng chau mày, sau đó bèn cáo từ ra về. Cuộc trùng phùng lần này với Lạc Vấn vốn dĩ là niềm vui gặp gỡ giữa hai người bạn đã lâu không gặp, nhưng giờ đây, tất cả những niềm vui trong lòng Nghiêm Lương lúc trước đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó chỉ còn lại sự u buồn tràn ngập trong lòng.

“Đội trưởng Lâm, chào anh!”

Có mấy tiếng gõ cửa vang lên, Lâm Kỳ ngẩng đầu lên, ở cửa xuất hiện một người đàn ông trung niên tầm bốn năm mươi tuổi, đeo một cặp kính rất tinh tế. ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt người đó một lúc, tiếp đến trên mặt tràn ngập sự kinh ngạc.

Anh nhớ rất rõ lần đầu tiên khi nhìn thấy người này, câu nói đầu tiên của đối phương là: “Tôi biết, các anh đều không ai tình nguyện đi học. Trong những người cảnh sát làm công tác trinh sát hình sự thực tế, phần lớn mọi người đều cho rằng logic học tội phạm cũng giống như tâm lí học tội phạm và hành vi học tội phạm đều là công việc kiểu nói vuốt đuôi. Việc phân tích nguyên nhân phạm tội sau khi một việc đã xảy ra thì nói hay lắm, nhưng trong quá trình điều tra vụ án thì lại chẳng có tác dụng gì, các anh đều nghĩ như vậy phải không? Đương nhiên, sau khi vụ án xảy ra, các anh rất giỏi việc thu thập chứng cứ ở hiện trường, đi đến thực địa để phỏng vấn, kiểm tra máy quay camera giám sát, hơn nữa dùng các phương pháp cơ bản này để phá được nhiều các vụ án. Logic học tội phạm vốn đều là ngồi ở trong văn phòng để suy nghĩ, các anh đều cảm thấy đây chỉ là nói chuyện binh pháp ở trên giấy mà thôi, đó là bởi vì đối thủ của các anh quá kém, vốn không cần dùng đến logic học tội phạm. Hôm nay, tôi sẽ dùng vụ án cụ thể để chứng minh cho mọi người toán học là cha đẻ của tất cả các môn khoa học khác, tư duy logic là vũ khí sắc bén để đối phó với tội phạm trí tuệ cao.

Đó là việc sáu, bảy năm trước, Lâm Kỳ được đơn vị đề cử làm người lao động tiên tiến, cùng với hơn hai mươi người cảnh sát hình sự khác đi đến trường học bồi dưỡng của Sở Công an tỉnh tiến hành bồi dưỡng kĩ năng nghề nghiệp cho các cảnh sát hình sự cốt cán địa phương, do Sở Công an thành phố đặc biệt bố trí. Anh và những người cảnh sát hình sự khác đã

quen làm các công tác điều tra thực tế, trong lòng đúng là coi thường các giáo viên ở trong trường Đại học Công an, chỉ biết bàn chuyện binh pháp trên giấy. Những người cảnh sát hình sự đều rất thích thú học môn học điều tra khám xét hiện trường, nhưng đối với mấy môn tâm lí học, hành vi học thì chẳng chút hào hứng, cảm giác không giúp ích được gì cho công việc thực tế cả, nghi môn logic học tội phạm của Nghiêm Lương.

Sau đó Nghiêm Lương giảng giải các vụ án, phần lớn đều là những vụ án thực do ông tích lũy được trong quá trình phá án của mình, sau đó họ cũng đã tìm hiểu được, Nghiêm Lương vốn không giống như những giáo viên khác, ông không phải là giáo viên chuyên nghiệp, ông là do Sở Công an thành phố đặc biệt bố trí giảng dạy một khóa học cho họ. Nghề chính của ông vốn là cảnh sát hình sự, hơn nữa lại còn là Phó chỉ đạo viên của tổng đội trình sát hình sự Sở Công an tỉnh, cấp bậc rất cao. Trong giới cảnh sát, ông đã nổi danh từ lâu, vẫn luôn tham gia các vụ án lớn và trọng điểm, còn nhiều lần được đề cử đến Bộ Công an để tham gia trình sát phá án những vụ án lớn, mới hơn 40 tuổi đã trở thành chuyên gia trình sát hình sự của công an tỉnh.

Và những vụ án mà ông giảng giải ở trên giảng đường cũng khiến cho những người cảnh sát hình sự trẻ được mở rộng tầm mắt, thông qua suy luận tư duy một cách nghiêm túc cẩn mật, không những có thể làm giảm thiểu rất nhiều lượng công việc, còn có thể xác định một cách chuẩn xác phương hướng công tác phá án.

Nhưng Nghiêm Lương cũng thừa nhận, công việc suy luận logic này của ông chỉ là quá trình, cuối cùng vẫn cần phải được chứng minh bằng những chứng cứ xác thực cụ thể, việc này vẫn phải nhờ vào những người cảnh sát hình sự cấp cơ sở điều tra lấy chứng cứ. Nhưng việc này hoàn toàn không gây trở ngại đến sự sùng bái của các nhân viên cảnh sát hình sự đối với ông. Cho dù đã cách nhiều năm, Lâm Kỳ vẫn có thể nhận ngay ra Nghiêm Lương.

“Thầy giáo Nghiêm! Sao lại là thầy?” Sự kinh ngạc trên mặt Lâm Kỳ chuyển sang sự kích động, anh đứng bật dậy bước nhanh đến nắm chặt tay Nghiêm Lương.

Sau khi hai người hàn huyên một hồi, Nghiêm Lương nói rõ mục đích của chuyến viếng thăm hôm nay: “Hôm nay tôi đến đây vì một vụ án,

nhưng... hiện nay tôi đã không còn là cảnh sát nữa rồi.”

Về việc năm năm trước, Nghiêm Lương đột ngột từ chức rồi trở về giảng dạy tại trường đại học, Lâm Kỳ cũng có nghe nói. Vị trí Phó chỉ đạo viên của tổng đội Trinh sát hình sự của Sở Công an tỉnh, trên cấp bậc hành chính cũng rất cao, phần lớn cảnh sát có phấn đấu cả đời cũng chỉ là người cảnh sát nhân dân cấp cơ sở bình thường nhất. Ông mới hơn 40 tuổi đã có thể làm lãnh đạo ở trong tổng đội cảnh sát lãnh sự của Sở Công an tỉnh là việc rất hiếm hoi.

Đối với việc ông đột nhiên từ chức, lúc đó có rất nhiều người không thể nào lí giải được, bao gồm cả Lâm Kỳ, chỉ là anh không thể biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì.

“Là vụ án gì vậy ạ? Thầy nói đi!”

‘Vụ án của Triệu Thiết Dân’, Nghiêm Lương nói, “Anh Triệu và tôi là bạn cũ lâu năm, hơn nữa vụ án này hình như rất có tính khiêu chiến, khiến tôi rất hứng thú, cho nên...”

“Cho nên thầy giúp phá án.” Lâm Kỳ lập tức nói tiếp lời của Nghiêm Lương.

Nghiêm Lương nghĩ một lát, suy nghĩ đến danh dự của Triệu Thiết Dân, với cách nói như vậy có vẻ không được thỏa đáng lắm, ông liền chỉnh sửa: “Không, tôi đã nói rồi tôi không còn là cảnh sát nữa, theo lí tôi không thể tiếp xúc với vụ án, đặc biệt trong giai đoạn trinh sát phá án là thời gian giữ bí mật của cảnh sát. Chỉ là cá nhân tôi rất hiếu kì đối với vụ án có tính khiêu chiến như vậy.”

Lâm Kỳ vội nói: “Tôi hiểu rồi, thầy muốn tôi không nói với bất cứ ai việc thầy tham gia vào vụ án đúng không?”

“Ừm...”, Nghiêm Lương mỉm cười, “Có thể nói như vậy đi.”

Lâm Kỳ thoáng do dự: “Vụ án này là do đội trưởng Triệu phụ trách, không biết về phía anh ấy...”

“Tôi đã xem toàn bộ hồ sơ của sáu vụ án mạng rồi.”

Lâm Kỳ đã hoàn toàn yên tâm, nói như vậy, Triệu Thiết Dân đã đưa cho Nghiêm Lương xem tất cả hồ sơ vụ án rồi, không còn nghi ngờ gì nữa, Triệu Thiết Dân đã mời Nghiêm Lương đến hỗ trợ. Về phía anh đương nhiên cũng không có gì để giữ bí mật cả, đương nhiên, Nghiêm Lương không còn là

cảnh sát nữa, muốn tham gia vào vụ án, sự việc này cũng cần phải lặng lẽ một chút, vì việc này vi phạm vào nguyên tắc phá án của cảnh sát.

Lâm Kỳ hỏi: “Ở chỗ tôi có thể giúp đỡ được gì không?”

“Tôi muốn điều tra lại vụ án mạng của Từ Thiêm Đình.”

“Điều tra việc này ư?” Lâm Kỳ nói, “Vụ án này là cuối cùng bác sĩ pháp y phát hiện ra dấu vân tay của hung thủ lưu lại trên lon bia hoàn toàn trùng khớp với vụ án của đội trưởng Triệu, mới phát hiện ra là cùng một hung thủ gây ra, hơn nữa hiện trường của vụ án này lúc đó đã bị người dân phá hoại rất nghiêm trọng, tôi cảm thấy vụ án này không có cách nào để trở thành điểm đột phá để bắt được tên hung thủ đó.

‘Không’, Nghiêm Lương lắc đầu, “Nếu như trong một chuỗi án mạng này có thể tìm ra được điểm đột phá thì chắc chắn là ở chỗ cậu.”

“Vì sao?” Lâm Kỳ không hiểu.

“Tình hình cụ thể của năm vụ án lúc trước, về cơ bản đều giống nhau, chỉ có sự khác biệt rất nhỏ, Sở Công an tỉnh và sở Công an thành phố đã điều động rất nhiều nhóm người, nhiều lần thành lập tổ chuyên án điều tra suốt ba năm nhưng vẫn không thể tìm ra được dấu vết gì của hung thủ. Tôi không thông minh bằng được nhiều người như vậy, cũng không có bản lĩnh của nhiều người như vậy, mấy nghìn lượt người của tổ chuyên án đều điều tra không ra kết quả, tôi điều tra cũng như vậy thôi. Chỉ có duy nhất vụ án cuối cùng này, quá trình phạm tội và thủ pháp đều hoàn toàn không giống với những lần trước, như vậy mới có cơ hội.”

“Nhưng... hiện trường vụ án lần này đã bị dân chúng phá hoại nghiêm trọng, còn năm lần trước, tôi cũng đã đọc hồ sơ, nói là hiện trường đều được giữ rất hoàn chỉnh.”

Nghiêm Lương cười nói: “Hiện trường được giữ rất hoàn chỉnh, cảnh sát lại không điều tra được manh mối có giá trị, có khả năng thực tế uy hiếp đến hung thủ. Hiện trường của năm lần trước tin rằng đều đã được hung thủ sau khi phạm tội tự mình xử lí. Nhưng vụ án Từ Thiêm Đình lần này, hung thủ nghĩ ra việc rải dây tiền dưới đất để khiến cho dân chúng vào phá hoại hiện trường, việc này là vì sao? Nếu như lần này, hắn có thể tự mình xử lí hiện trường kín kẽ không chút sơ hở, thì sao phải dùng đến cách này chứ? Điều này chứng tỏ lần phạm tội này của hắn đã xảy ra sự cố, với năng lực của hắn

đã không thể nào có cách giải quyết tốt tất cả mọi thứ ở hiện trường, chỉ có thể dùng đến cách này mà thôi, chỉ có thể mượn tay của người khác để phá hoại hiện trường, phá hoại manh mối. Lần phạm tội này, hung thủ đã không hề làm theo kế hoạch của hắn, xảy ra sự cố, vậy thì nhất định sẽ để lộ dấu vết. Tìm ra được sơ hở của hung thủ trong quá trình phạm tội lần này chính là điểm đột phá.”

Lâm Kỳ liên tục gật đầu: “Phải rồi, thầy nói đúng.”

Nghiêm Lương nói tiếp: “Tôi đến tìm cậu chính là để tìm hiểu thêm những manh mối Từ Thiêm Đình bị giết hại.”

“Theo như tình hình tôi được biết, và tất cả bản ghi chép điều tra của chúng tôi đều có trong hồ sơ rồi.”

“Tôi đã xem hồ sơ rồi, tôi nhìn thấy trong đó rất nhiều bản là cậu đang điều tra anh em Chu Phúc Lai, Chu Tuệ Như và cả người thanh niên trẻ tên Quách Vũ, thậm chí cậu đã cho người theo dõi bọn họ. Tôi muốn biết lí do của hành động này, chỉ vì Chu Tuệ Như là người cuối cùng gặp Từ Thiêm Đình sao? Nhưng tôi lại nhìn thấy thực ra ngay từ ban đầu, đội điều tra của các cậu đã tìm ra chứng cứ ngoại phạm của Chu Tuệ Như và Quách Vũ, theo lí mà nói, cần phải loại trừ bọn họ. Tôi muốn biết cách suy nghĩ của cậu đối với vụ án này, thậm chí là một số suy nghĩ hoặc cảm giác, bởi vì tôi biết, những thứ này đều là chủ quan, không thể viết vào trong hồ sơ, nhưng có đôi khi từ những thứ này lại có thể suy ngẫm ra được một số manh mối.”

Lâm Kỳ cảm thấy kinh ngạc trước sự cẩn thận và tỉ mỉ của Nghiêm Lương. Phần lớn mọi người đọc hồ sơ vụ án, chỉ xem manh mối xuất hiện trong đó, và xem xem trong quá trình điều tra liệu có xảy ra sai sót hay mâu thuẫn gì không.

Nhưng Nghiêm Lương lại chú ý đến bọn họ ngay từ đầu đã có chứng cứ ngoại phạm của Chu Tuệ Như, nhưng lại vẫn điều tra đi điều tra lại về cô gái đó. Triệu Thiết Dân khi xem xong hồ sơ, không hề để tâm đến mấy người bọn Chu Tuệ Như, bởi vì ông cho rằng mấy người bọn Chu Tuệ Như tuyệt đối không có đủ bản lĩnh để làm hung thủ.

Nhưng Nghiêm Lương, khi nhìn thấy rất nhiều chứng cứ ngoại phạm của mấy người bọn Chu Tuệ Như, lại tỏ ra rất hứng thú đối với sự việc này.

Lâm Kỳ gật đầu, nói rõ án tình về việc lặp đi lặp lại sự điều tra đối với mấy

người bạn Chu Tuệ Như, bởi vì ban đầu khi anh điều tra, đã cảm thấy Chu Tuệ Như có vài lần nét mặt trong khoảnh khắc hơi kì lạ, cảm giác như đang che giấu điều gì đó, nhưng đến khi dò hỏi lại không thể hỏi ra được gì cả. Sau đó, khi vô tình điều tra hung khí, câu trả lời của Chu Tuệ Như và Chu Phúc Lai lại hoàn toàn trái ngược nhau, rất giống như khẩu cung không được thông đồng từ trước, như thể cùng che giấu một bí mật.

Nhưng khi nói đến đoạn sau, Lâm Kỳ cuối cùng vẫn thở dài, nói: “Chỉ có điều, tất cả những sự việc sau này đã chứng minh, đều là do tôi đoán mò. Chứng cứ vững chắc đã chứng tỏ sự nghi ngờ của tôi đối với mấy người bạn họ là cảm giác sai lệch. Trước tiên, bọn họ có chứng cứ ngoại phạm. Thứ hai, con dao trong cửa hàng bọn họ mới tinh, tuyệt đối không thể nào là hung khí được, hơn nữa tôi còn đặc biệt phái người cầm ảnh của ba người bạn họ đi đến các cửa hàng trong khu vực để hỏi, dạo này bọn họ đều không hề đến mua con dao gọt hoa quả mới. Thứ ba, hung thủ giết Từ Thiêm Đình đã chính là hung thủ trong chuỗi vụ án mạng, mà bối cảnh của ba người bạn họ thì tôi đã điều tra rất kĩ lưỡng, bọn họ quyết không thể có năng lực phạm tội những vụ án mạng này, hơn nữa ba năm trước, anh em Chu Tuệ Như còn chưa có mặt ở thành phố Hàng. Thứ tư, ba người bạn họ đều không có tiền, không thể nghĩ ra được, cũng không nỡ dùng mấy vạn tệ để dụ mọi người đến phá hoại hiện trường vụ án. Thứ năm, nếu như Từ Thiêm Đình thực sự do họ giết hại, khi đối diện với lời tra hỏi của cảnh sát, có thể tố chất tâm lí của bọn họ rất tốt, nhưng trên phương diện logic, rất khó có thể thông đồng để đưa ra được khẩu cung không có chút sơ hở. Thứ sáu, chiều hôm qua, nhà người bạn thân của Từ Thiêm Đình là Trương Bình nhận được một bức thư đe dọa, đã điều tra ra là do hung thủ gửi đến. Nhưng chiều hôm qua, cả ba người bạn họ đều có chứng cứ ngoại phạm, có thể chắc chắn không phải do họ làm. Nói tóm lại, sau sự việc này, tôi đã suy ngẫm và tổng kết, họ có chứng cứ ngoại phạm vô cùng vững chắc, nhưng tôi lại cứ ôm chặt suy nghĩ chủ quan của mình để điều tra mãi về bọn họ, lãng phí rất nhiều thời gian. Ôi, nếu như ngay từ đầu tôi đã không đi nhầm vào con đường này, có thể sẽ phát hiện ra được nhiều manh mối có giá trị hơn nhỉ. Bây giờ đã cách thời gian xảy ra vụ án ba ngày, đã bỏ lỡ mất thời gian vàng để thu thập manh mối, e rằng rất khó có được những phát hiện khác. Lần này vụ án bị rơi vào

tình cảnh bế tắc, tôi cũng có một phần trách nhiệm.”

Nghiêm Lương chăm chú lắng nghe Lâm Kỳ nói xong, hơn nữa còn tỉ mỉ ghi lại một số điểm then chốt vào sổ.

Rõ ràng, Lâm Kỳ đã cẩn thận suy ngẫm lại toàn bộ quá trình điều tra vụ án này, cho nên mới tổng kết được sáu điểm về chứng cứ ngoại phạm của ba người này một cách logic như vậy.

Nghiêm Lương suy ngẫm, ban đầu Lâm Kỳ khi đối diện với nhiều chứng cứ ngoại phạm như vậy mà vẫn cứ lặp đi lặp lại việc điều tra về ba người bọn họ. Vậy thì chắc chắn là bọn họ khi đối diện với những câu hỏi điều tra của Lâm Kỳ, đã biểu hiện ra nét mặt và động tác không được tự nhiên đủ để khiến gây nên sự nghi ngờ của Lâm Kỳ. Nhưng lúc Lâm Kỳ tra hỏi, Nghiêm Lương không có mặt ở đó, cho nên ông không thể nào phán đoán được, trong sự hoài nghi của Lâm Kỳ đối với bọn họ, có bao nhiêu phần là do ý nghĩ chủ quan.

Ông biết có một số cảnh sát, đặc biệt là những cảnh sát mê tín ‘tâm lí học tội phạm’ rất thích quan sát tỉ mỉ lời nói hành động của đối phương trong lúc tra hỏi, thậm chí nghe nói, đối tượng điều tra trong lúc trả lời, mắt hướng lên trên, hay xuống dưới, nhìn sang trái hay sang phải cũng được nghiên cứu tỉ mỉ. Trong một số tiềm thức, những hành động nhỏ kiểu vô thức lại có thể thể hiện ra được đối phương đang kể lại chuyện trong hồi ức hay là đang bịa chuyện.

Nhưng Nghiêm Lương không tin điều này, ông vốn phản cảm với ‘tâm lí học tội phạm’, ông cho rằng, khi tra hỏi, nội dung câu trả lời của đối tượng điều tra mới là điều quan trọng nhất, cần phải từ trên phương diện logic phán đoán xem là có sơ hở gì hay không.

Bởi vì với những tên hung thủ thực sự cao siêu, tố chất tâm lí của hung thủ vững chắc đến độ khiến ta phải kinh ngạc, chúng sẽ có thể ngụy tạo sẵn khẩu cung, sau đó tự thuyết phục bản thân mình, khiến chính mình tin tưởng tính chân thực của những lời khẩu cung đó.

Nếu như vậy, đừng nói là đối diện với cảnh sát, cho dù là đối diện với máy trắc nghiệm nói dối tiên tiến, chúng cũng có thể giống như đang miêu tả sự thực, kể ra những lời khẩu cung giả tạo đó. Ngược lại, một số người tính cách bẩm sinh nhút nhát, khi đối diện với cảnh sát, theo bản năng sẽ căng

thẳng, lo sợ, như vậy thì cho dù vụ án vốn rõ ràng không hề liên quan gì tới họ, nhưng bởi vì họ biểu hiện ra sự căng thẳng, cảnh sát còn nảy sinh mối nghi ngờ lớn đối với họ.

Khi vẫn còn chưa tiếp xúc trực diện với họ, tất cả mọi thứ về ba người bạn Chu Tuệ Như đều chỉ là suy đoán mà thôi.

Nghiêm Lương quyết định tìm cơ hội để tiếp xúc với bọn họ.

Hôm nay là thứ bảy, chập tối, Lạc Vấn khoác túi xách, xuất hiện trước cửa quán mì. Vẫn như thường lệ, ông giả vờ vô tình đứng ở bên đường, nhìn quanh một lượt, không phát hiện ra nhân vật theo dõi khả nghi, bèn thản nhiên bước vào trong quán.

“Ừm... chủ quán, hôm nay cho tôi một bát mì Tứ Xuyên.” Lạc Vấn nhìn thực đơn trên tường, rồi lại nhìn Chu Tuệ Như, phát hiện ra nét mặt cô gái khá thoải mái, nên dần yên tâm.

Hôm nay Chu Tuệ Như không vội tiến đến nói chuyện với ông, mà cho đến tận khi làm xong mì, mới nhân cơ hội bê mì đến cho ông, hạ giọng nói: “Từ hôm qua đến giờ, hình như cảnh sát không đến nữa, ngay cả những người cảnh sát ở đồn công an dạo này thường đến điều tra ở khu này cũng không thấy xuất hiện nữa.”

Lạc Vấn cười, nói: “Đó là bởi vì họ đã triệt để loại trừ mối nghi ngờ đối với các cháu rồi.”

“Lần này... thực sự... thực sự không có vấn đề gì nữa ạ?” Nét mặt Chu Tuệ Như vừa lo lắng vừa vui mừng.

“Ừ, yên tâm đi, sự việc đến đây là kết thúc.”

Chu Tuệ Như vui mừng gật đầu, quay trở lại tiếp tục công việc của mình.

Trong lòng Lạc Vấn hiểu rất rõ, lần này, bao gồm cả lần trước gặp người cảnh sát có ánh mắt sắc bén đó, chắc chắn đều từ bỏ cuộc điều tra đối với Chu Tuệ Như.

Một mặt là do trong khoảng thời gian bức thư đe dọa được gửi đi hôm qua, Chu Tuệ Như và Quách Vũ đều có chứng cứ ngoại phạm. Mặt khác, hôm qua lúc ông gặp Nghiêm Lương, nghe nói Triệu Thiết Dân đã đến để giải quyết vụ án của tên tiểu lưu manh này. Tổ chuyên án của Sở Công an thành phố cũng đã phát hiện ra dấu vân tay để lại hiện trường vụ án lần này

tương đồng với các vụ án mạng trước đây, vậy thì Chu Tuệ Như và Quách Vũ càng không thể nào là hung thủ được.

Được rồi, việc giúp đỡ hai người bạn trẻ lần này coi như đã khép lại, tiếp sau đây, vẫn cần phải xem tổ chuyên án của Sở Công an thành phố giải quyết như thế nào.

Ông mỉm cười, gắp một miếng mì đưa lẫn miệng, cảm giác như gánh nặng trên vai bỗng chốc nhẹ đi nhiều. Dù sao thì việc giúp người khác che giấu tội trạng cũng thực là một việc vô cùng phiền phức, thế nhưng phạm tội một mình thì lại nhẹ nhàng hơn nhiều.

Đúng lúc này, phía sau ông vang lên một giọng nói quen thuộc: “Chủ quán, cho một bát mì Tứ Xuyên.” Theo bản năng, ông quay đầu lại nhìn, lập tức bắt gặp đôi mắt của Nghiêm Lương.

Nghiêm Lương cũng nhìn thấy ông, khẽ nheo mắt tiếp đến liền tươi cười: “Lạc Vấn! Sao trùng hợp thế, hôm qua vừa mới gặp, hôm nay đã có thể gặp lại anh ở đây rồi!”

Lạc Vấn nói: “Câu nói này, lẽ ra phải là tôi nói mới đúng, tôi sống ở gần đây, thường xuyên đến con đường này ăn uống, sao lại trùng hợp, anh cũng đến đây ăn thế?”

Lương Nghiêm ngồi xuống trước mặt Lạc Vấn, viện ngay ra lí do: “Chiều hôm nay vừa vặn đến thăm nhà một thầy giáo trong khối, ở ngay gần đây, lúc đi ra thấy đói bụng, bèn đến đây.Ồ... anh thường xuyên đến đây ăn à?”

“Đúng vậy,” ông cúi đầu cười, “Anh biết tôi rất lười vào bếp mà, thực ra cũng không biết nấu, cho nên cứ giải quyết ở ngoài luôn.”

“Đến quán này ăn nhiều không?”

Lạc Vấn hơi nghĩ lại, nhưng vẫn không giấu giếm: “Ăn nhiều lắm.”

“Vậy thì,” Nghiêm Lương ghé sát lại, hạ giọng nói: “Anh có hiểu biết nhiều về chủ quán không?”

Lạc Vấn thoáng ngừng lại, nói tiếp: “Mì nấu khá ngon, cho nên tôi thường xuyên tới ăn.”

Nghiêm Lương nói: “Không phải, ý của tôi là, tôi nghe nói cô chủ quán này - đúng là cô gái đứng phía sau lưng tôi, chính là người cuối cùng nhìn thấy nạn nhân trong vụ án tên tiểu lưu manh bị giết hại mấy hôm trước, hình như cảnh sát cũng liệt cô gái vào đối tượng nghi vấn để điều tra.”

Lạc Vấn chột giật mình, việc Nghiêm Lương đến đây ăn mì hôm nay, e rằng không thể nói là trùng hợp. Anh ấy biết cô em gái của chủ quán tên Chu Tuệ Như, vậy thì cái tên Chu Tuệ Như này, chắc chắn là do cảnh sát nói với anh ấy. Hôm nay anh ấy đến quán này, rốt cuộc là muốn làm gì?

Đối với những người cảnh sát khác, Lạc Vấn không hề lo lắng, ông nắm rõ như lòng bàn tay tất cả mọi quy trình làm việc của cảnh sát, biết được sự bố trí của ông chắc chắn sẽ khiến cho cảnh sát triệt để từ bỏ cuộc điều tra về Chu Tuệ Như.

Nhưng Nghiêm Lương... anh ấy không phải là một người đơn giản.

Mặc dù trong lòng suy nghĩ rất nhiều, nhưng ngoài miệng Lạc Vấn vẫn không ngừng lại, mà tiếp lời luôn: “Thực sự như vậy à? Tôi không biết, nhưng tôi có nghe nói một chút về vụ án tên tiểu lưu manh bị giết hại, nghe nói rất tàn nhẫn, có vẻ không giống như cô gái trẻ này có thể làm được.”

“Thế à? Tôi cũng không rõ tình là cụ thể, ha ha.” Nghiêm Lương cười, rồi nói, “Nhưng hôm nay vừa vặn gặp anh ở đây, có một câu hỏi tôi có thể quay về bàn giao được rồi.”

“Ồ, là việc gì vậy?”

Nghiêm Lương nói: “Anh chàng Triệu Thiết Dân không phá được vụ án, tìm tôi nhờ tôi nghĩ cách, tôi bị anh ta làm phiền quá, đành phải đồng ý. Anh ta nói có một chi tiết phạm tội mà không thể nào nghĩ ra được bằng cách nào mà hung thủ có thể thực hiện được. Tôi vốn cũng chỉ hiểu về logic toán, biết rất ít về phương pháp phạm tội cụ thể, đương nhiên càng không thể nghĩ ra được. Nhưng tôi đoán, anh chắc chắn biết.”

“Là gì vậy?”

“Đó là trong chuỗi các vụ án, mỗi nạn nhân đều bị hung thủ đứng ở phía sau dùng sợi dây nhảy thể thao thít cổ chết.”

“Việc này thì có gì đâu, chứng tỏ thể lực của hung thủ rất khỏe, có thể là tay chân linh hoạt, đánh lén từ phía sau, đối phương không có cách nào để phản kháng.”

Nghiêm Lương lắc đầu nói: “không phải, thít cổ chết rất bình thường, vấn đề là, mỗi nạn nhân ngoài việc bị trực tiếp thít cổ chết, trên người không có vết thương nào rõ ràng cả, hơn nữa, trong móng tay của từng nạn nhân đều không tìm thấy tổ chức da hay quần áo, chứng tỏ khi hung thủ thít cổ chết

nạn nhân, hai bên không hề trực tiếp xảy ra xung đột tay chân. Thế nhưng mấy nạn nhân này đều là người ở tù ra, trước đây việc đánh đấm là chuyện như cơm bữa, mấy người này lại có thể bị người ta thít cổ đến chết, hoàn toàn không thể phản kháng, điều này rất kì lạ.”

Lạc Vấn gật đầu, nói: “Đúng vậy, cho dù là tấn công từ phía sau, muốn thít cổ chết một người cũng không hề dễ dàng, ai cũng sẽ đều kịch liệt phản kháng, rất khó có thể không xuất hiện sự xung đột tay chân trực tiếp.”

“Vấn đề là, trong mấy lần phạm tội, hung thủ đều dễ dàng thít cổ chết nạn nhân như vậy.”

Lạc Vấn giả vờ suy ngẫm, giây lát sau, nói: “Tôi nghĩ có khả năng là hung thủ đánh nạn nhân ngất xỉu từ phía sau, sau đó thít cổ, đợi đến khi nạn nhân tỉnh lại, cũng đã ở trong tình trạng hấp hối, không còn sức để phản kháng nữa.”

“Nhưng sao hung thủ có thể đảm bảo lần nào cũng đánh cho nạn nhân ngất xỉu thành công chứ? Tình hình sức khỏe của mỗi người khác nhau, sức chịu đựng của mỗi người cũng khác nhau. Có một số người có khi chỉ bị gậy gõ gõ vào cũng đã ngất xỉu luôn, nhưng cũng có một số người dù bị đánh mạnh cũng không ngất. Hơn nữa, kết quả kiểm tra thi thể cho thấy, ở phần đầu của tất cả các nạn nhân đều không hề chịu sự tấn công.”

Lạc Vấn thầm suy xét, ông cảm thấy sự xuất hiện của Nghiêm Lương ở đây ngày hôm nay có vẻ không được bình thường. Mặc dù anh ấy nói không hề quan tâm đến vụ án, nhưng hôm nay anh ấy tự mình đến quán hỏi việc liên quan đến Chu Tuệ Như, e rằng... anh ấy đã thực sự tham gia vào cuộc điều tra rồi.

Làm cách nào để có thể thít cổ chết một người mà đối phương không phản kháng. Câu hỏi này, đối với Lạc Vấn, một bác sĩ pháp y có kinh nghiệm phong phú, đúng là dễ như trở lòng bàn tay, ông có nhắm mắt cũng có thể liệt kê ra được mấy cách. Nếu như ông không thể trả lời được câu hỏi vốn rất đơn giản đối với ông, liệu có gây nên mối hoài nghi của Nghiêm Lương hay không?

Ông cân nhắc một chút, làm thế nào để giết được mấy người đó, đây không phải là điểm then chốt của việc ông dàn dựng nên những vụ án mạng này, nói cho Nghiêm Lương cũng không sao. Nếu như nói không biết, vậy

thì rõ ràng rất không phù hợp với năng lực thực sự của ông, đặc biệt là trước mặt một người vô cùng thông minh như Nghiêm Lương, e rằng việc che giấu đại đột này chỉ làm phản tác dụng mà thôi.

Thế nên Lạc Vấn bèn nói: “Tôi nhớ có mấy vụ án thế này, trong một huyện trực thuộc thành phố Ninh chúng tôi đã từng xảy ra một chuỗi vụ án mạng, người phụ trách phá án lúc đó là anh Cao - Phó giám đốc Sở Công an tỉnh. Tình hình vụ án cũng tương tự, nạn nhân gần như không hề phản kháng mà đã bị hung thủ giết hại rồi, nhưng không phải là thít cổ chết, mà là đâm chết, nhưng sự tương đồng lớn và sự khác biệt lại nhỏ. Hung thủ đã dùng gậy điện cao áp. Trước tiên hung thủ dùng điện cao áp trực tiếp khiến cho nạn nhân bất tỉnh, sau đó thít cổ, cho dù nạn nhân có tỉnh lại, lúc đó cũng đã ở trong tình trạng hấp hối, không có sức để phản kháng nữa rồi.”

“Thì ra là có cách này.” Nghiêm Lương hít thở một hơi thật sâu, “Điều này có thể chứng thực được trong quá trình kiểm tra thi thể không?”

Lạc Vấn nói: “Cường độ điện lưu của gậy điện cao áp trong khoảng thời gian ngắn sẽ kích thích mạnh vào trung khu thần kinh của con người, khiến người ta hôn mê. Nhưng cường độ điện lưu không lưu lại trong cơ thể người, sau khi sự việc xảy ra, thông qua xét nghiệm tử thi có thể phán đoán. Nếu sử dụng phương pháp này, chắc chắn sẽ để lại một vết bỏng nhỏ trên da nạn nhân, thuật ngữ chuyên ngành gọi là bỏng điện. Nhưng vết bỏng điện trông rất giống với những vết thương khác ở trên da, nếu như không nhận biết được điều này, thì sẽ bỏ qua.”

Nghiêm Lương gật đầu, lại nói tiếp: “Vẫn còn có một điểm rất kì lạ, nếu như hung thủ thực sự làm theo cách thức như anh nói, giạt điện cho nạn nhân ngất xỉu, rồi mới thít cổ chết. Vậy thì sao hẳn lại phải thít cổ, mà không trực tiếp dùng dao đâm chết người luôn chứ?”

Lạc Vấn thoáng giạt mình, ông không thể nói cho Nghiêm Lương đáp án này, nếu không, với khả năng tư duy của anh ấy, e rằng sẽ phát hiện ra thêm nhiều chi tiết. Ông cười, nói: “Việc này thì tôi không rõ, nhưng hình như trong rất nhiều vụ mưu sát, cách thức hung thủ sử dụng đều không mặc định, có một số người dùng dao, một số người dùng dây, một số người dùng thuốc độc, còn có người trực tiếp dùng súng. Tôi nghĩ, có thể hung thủ sợ nhìn thấy máu, cho nên cảm thấy dùng dây nhảy thể thao thít cổ nạn nhân

thì sẽ sạch sẽ hơn chẳng?”

Nghiêm Lương chột bật cười: “Tên hung thủ dám giết hại bao nhiêu người như vậy, tôi nghĩ hẳn chắc chắn không sợ nhìn thấy máu.”

Lạc Vấn đành nói: “Có thể sợ nhìn thấy máu là tâm lí quá ưa sạch sẽ.”

“Thật sao?” Nghiêm Lương mỉm cười, không tỏ vẻ tán đồng hay phủ nhận. Sau đó, ông lại không nói tiếp về vụ án nữa, mà vừa ăn món mì vừa được đưa lên, vừa kể về những chuyện thú vị xa xưa.

Sau khi ăn mì xong, hai người bước ra ngoài, đi men theo đường cái một đoạn, rồi chia tay nhau.

Khi cả hai người cùng quay lưng lại, ai nấy đều thoáng chau mày, chỉ có điều, cả hai đều không thể nhìn được nét mặt của đối phương.

Sau khi chia tay với Nghiêm Lương, Lạc Vấn cúi đầu quay trở lại con đường vừa đi. Khi đi đến công viên nhỏ bên sông, nhìn thấy Quách Vũ đang bước chậm rề rề tới.

Lạc Vấn cố tình nghiêng đầu về phía khác, giả vờ như không quen biết cậu ta, nhưng Quách Vũ vẫn gọi: “Chú!”

Lạc Vấn nhìn cậu ta một cái, thấy trong ánh mắt cậu có điều muốn nói, bèn hạ giọng nói: “Đến đây đi, nhưng giữ khoảng cách với ta.” Trong lúc nói, ông vẫn không dừng bước, đi thẳng đến một cái máy xoay eo trong công viên, trèo lên tay nắm và xoay lắc đùi, tay trái lén ra hiệu cho Quách Vũ đến tập xà đơn ở bên cạnh.

Quách Vũ thể lực yếu nhưng chú đã nói thế, cậu cũng đành phải miễn cưỡng tập xà theo cách thức không đạt tiêu chuẩn. Trong lòng thầm nghĩ, tại sao không phải là chú tập xà đơn để cháu tập máy xoay eo chứ?

Lạc Vấn nói: “Có việc cần tìm ta à?”

“Không ạ, cũng không có chuyện gì, chỉ là...” Cậu mím môi, nói: “Cháu vừa đi đến quán mì, Chu Tuệ Như nói cảnh sát không đến nữa, sự việc đã được khép lại rồi, cháu cháu không biết phải cảm ơn chú thế nào.”

Lạc Vấn mỉm cười, nói: “Không có gì, không cần cảm ơn ta, tóm lại, ta hi vọng sau này các cháu có thể quên đi những việc này, cũng quên luôn cả ta vẫn sinh sống giống như trước đây.”

“Vâng.” Cậu mím môi, cố gắng nâng xà thêm lần nữa, nói: “Chú đã giúp chúng cháu nhiều như vậy, nhưng đến tận bây giờ, chúng cháu vẫn không biết cần phải gọi chú như thế nào, thực sự... thực sự không phải chút nào.”

Lạc Vấn bật cười ha ha: “Ta đã nói rồi, sau khi sự việc trôi qua, ta và các cháu không hề quen biết nhau, chúng ta là những người xa lạ, có biết không? Như vậy tốt cho các cháu cũng tốt cho cả ta nữa. Nếu như cháu thực

sự muốn cảm ơn ta, thì hãy nhớ rõ điều này nhé.”

Quách Vũ do dự một lát, mắt hơi đỏ, ngừng động tác nâng xà, trầm mặc nhìn Lạc Vấn, đầu cúi xuống thể hiện sự kính trọng, nói: “Cháu nhớ rồi.” Cậu lại nghĩ, rồi nói, “Vậy thì, có lẽ mấy năm sau, khi thực sự đã sóng yên biển lặng, chúng cháu có thể quang minh chính đại làm bạn với chú được không?”

“Vì sao lại muốn làm bạn với ta?” Lạc Vấn nhìn cậu ta.

Quách Vũ lấp bắp: “Bởi vì... bởi vì sự hi sinh của chú.”

“Cũng chẳng có gì đâu.” Lạc Vấn ngẩng đầu nhìn con sông nhỏ, hạ giọng nói chỉ đủ để cho mình ông nghe thấy, “Giúp các cháu cũng chính là giúp ta.”

“Vậy thì... có thể làm bạn được không ạ?” Quách Vũ hỏi vẻ thấp thỏm.

Lạc Vấn không trả lời, hồi lâu sau, lạnh lùng nói: “Tiếp theo đây, ta vẫn còn rất nhiều việc phải làm.”

“Dạ.” Quách Vũ cúi đầu đầy thất vọng.

Triệu Thiết Dân mặc thường phục, bước thẳng vào văn phòng làm việc của Nghiêm Lương, lướt nhìn qua mấy người thạc sĩ mà Nghiêm Lương đang hướng dẫn, hạ giọng nói: “Tôi có điều cần nói với anh.”

Nghiêm Lương đứng dậy, dẫn Triệu Thiết Dân sang một căn phòng họp nhỏ ở bên cạnh, đóng cửa lại, nói: “Anh nói đi!”

Triệu Thiết Dân chau mày, nhìn Nghiêm Lương một lát, nói: “Anh tìm Lâm Kỳ hỏi về tình hình vụ án, sao không nói trước với tôi?”

Nghiêm Lương cười, ngồi xuống ghế, nói: “Anh hối hận đã để tôi tham gia điều tra à?”

Triệu Thiết Dân thở dài, kiểm chế thái độ, nói: “Anh biết nguyên nhân mà, anh làm như vậy sẽ khiến tôi rất khó xử.”

Nghiêm Lương nói: “Anh yên tâm, tôi đã dặn dò cậu ấy rồi, tôi bây giờ không còn là cảnh sát, cho nên việc tôi tham gia điều tra, không được nói với người khác.”

“Thế à.” Nét mặt Triệu Thiết Dân dịu đi nhiều, liền nói, “Xin lỗi nhé vừa rồi thái độ của tôi không được tốt.”

Nghiêm Lương cười nhạt, nói: “Tôi hiểu, ở vị trí của anh, anh có lập trường của mình.”

Triệu Thiết Dân ho hắng, xoa tay, nói: “Anh có phát hiện được thêm gì không?”

“Có một chút, nhưng tôi vẫn cần tìm chứng cứ để chứng thực cho sự suy đoán của tôi.”

Mắt Triệu Thiết Dân sáng rực, vội hỏi: “Anh phát hiện ra điều gì?”

Hai bàn tay Nghiêm Lương bắt chéo, bày ra tư thế không thể nói ra được: “Tạm thời, sự phát hiện của tôi chỉ là sự suy đoán, trước khi tìm ra được chứng cứ, tôi sẽ không nói cho anh.”

“Anh!” Triệu Thiết Dân trợn trừng mắt, nói: “Vì sao không thể nói cho tôi? Anh sợ rằng sự suy đoán của anh cuối cùng được kiểm chứng là sai lầm, bị bẽ mặt, cho nên anh mới muốn nói sau khi chứng thực?”

Nghiêm Lương nói, “Đại khái là như vậy đấy.”

“Cái gì là đại khái?” Triệu Thiết Dân tỏ vẻ bất mãn, vừa rồi ông chẳng qua là muốn dùng kế kích tướng, nào ngờ Nghiêm Lương lại thật thà thừa nhận chính là bởi vì sợ sự suy đoán là sai lầm sẽ bị bẽ mặt. Theo như hiểu biết của ông đối với Nghiêm Lương, Nghiêm Lương quyết không phải là một người dễ dàng chịu thua đâu.

Nghiêm Lương mỉm cười: “Hãy cho tôi chút thời gian để tìm kiếm đáp án chính xác. Đội trưởng Triệu, đối thủ lần này quyết không phải là hạng thường đâu, anh cần phải chuẩn bị tâm lý.”

Triệu Thiết Dân chau mày, ngừng một lát, nói: “Anh cần phải chứng thực những thông tin gì, giao cho tôi, tôi sẽ phái người cung cấp cho anh đáp án mà anh muốn biết.”

“Không,” Nghiêm Lương lắc đầu, “Tạm thời tôi không cần tìm bất cứ ai điều tra giúp tôi cả. Đương nhiên, có thể sau này cần, tôi sẽ nói với anh.”

Triệu Thiết Dân nhìn chằm chằm Nghiêm Lương hồi lâu, ông biết tính cách của Nghiêm Lương, đành phải nhẫn nhịn, nói: “Tiếp theo đây, anh chuẩn bị làm thế nào?”

Nghiêm Lương lấy ra một cái bút, khoanh một vòng trên bảng đen: “Cho đến thời điểm này, có tất cả sáu vụ án mạng. Thực ra cũng có thể quy kết lại thành hai vụ án. Năm vụ án bao gồm cả vụ án của Tôn Hồng Vận, thủ phạm tội về cơ bản là giống nhau, manh mối mà cảnh sát thu thập được cũng cơ bản giống nhau, có thể coi là một vụ án. Vụ án của Từ Thiêm Đình lần này, tất cả thủ phạm phạm tội hoàn toàn khác biệt với những vụ án trước. Có thể coi là vụ án thứ hai. Về điều này, anh không có ý kiến gì chứ?”

“Ừm, đúng vậy, có thể nói như vậy, sáu vụ án có thể quy thành hai vụ.”

“Trước khi tôi bày tỏ quan điểm dưới đây của mình, tôi cần phải giải thích cho anh một vấn đề toán học. Anh biết phương trình bậc cao chứ?” Triệu Thiết Dân thoáng suy nghĩ một lát, nói: “Bậc hai? Bậc ba?” Nghiêm Lương lắc đầu: “Bậc hai, bậc ba đều được gọi là phương trình giải được, định nghĩa phương trình bậc cao trong toán học là chỉ phương trình từ bậc năm

trở lên.”

“Ừm, sau đó thì sao?”

“Tôi tin rằng, hồi anh học cấp ba, rồi học đại học mấy chục năm trước, anh chắc là chưa tiếp xúc với loại phương trình bậc cao rồi.”

“Ừm... hình như là chưa.”

Nghiêm Lương nói: “Bất luận là học cấp ba hay đại học, những học sinh không học chuyên ngành toán, phương trình mà họ có thể tiếp xúc nhiều nhất là phương trình bậc bốn, không được tiếp xúc với phương trình bậc cao từ bậc năm trở lên. Phương trình bậc hai, bậc ba, bậc bốn đều đã có công thức dạng căn thức, có thể tính được nghiệm. Thế nhưng phương trình bậc cao, toán học hiện đại từ lâu đã chứng minh được, phương trình bậc cao - không giải được bằng căn thức. Vậy thì trong lĩnh vực toán học, làm thế nào để giải được phương trình bậc cao đây? Chỉ có một cách duy nhất phương pháp lập. Trước tiên anh đoán nghiệm của phương trình là một con số giả định nào đó, tính toán phương trình thay thế, xem xem con số này là lớn hay nhỏ hơn, cứ thế làm đi làm lại nhiều lần, mới có thể tạm được nghiệm, hoặc nghiệm gần đúng của phương trình.”

Triệu Thiết Dân hỏi đầy băn khoăn: “Nhưng việc này thì có liên quan gì đến vụ án chứ?”

“Phá án cũng cùng đạo lý này, phần lớn các vụ án đều rất đơn giản, giống như là các phương trình trong phạm vi bậc bốn, thông qua điều tra để thu thập chứng cứ, tập hợp các manh mối lại, sắp xếp theo cách phá án cố định quy chuẩn, giống như là công thức có sẵn, lập tức có thể tìm ra được nghi phạm. Nhưng vụ án lần này không giống như vậy, hung thủ rất cao minh, những manh mối để lại sau khi xảy ra vụ án không đủ để suy luận ra ai là nghi phạm. Việc này cũng giống như là phương trình bậc cao mà tôi nói đến, không có công thức sẵn có, qua cách thức qui chuẩn thông thường thì không thể nào tìm ra được đáp án.”

Triệu Thiết Dân nheo mắt lại: “Thủ pháp phá án theo qui chuẩn thông thường không tìm ra được nghi phạm, vậy thì ý của anh là?”

Nghiêm Lương dùng phấn viết nhanh mấy chữ lên bảng đen - ‘Phương pháp lập’.

Triệu Thiết Dân suy ngẫm rồi nói: “Trước tiên anh cần tìm ra đối tượng

khả nghi, rồi đặt đối tượng khả nghi vào trong vụ án, giả định hấn phạm tội, sau đó xem xem hấn có phù hợp với đặc trưng hung thủ trong vụ án hay không?”

Nghiêm Lương gật đầu: “Đúng vậy. Vụ án này không thể nào dùng cách thức thông thường để suy luận ra hung thủ, chỉ có thể làm ngược lại, xác định trước hung thủ, sau đó sẽ phán đoán xem nếu như hấn phạm tội, liệu tất cả mọi việc có thể giải thích thông suốt được hay không.”

Triệu Thiết Dân liền hỏi luôn: “Vậy thì anh đã lựa chọn được nghi phạm rồi chứ?”

Nghiêm Lương gật đầu.

Triệu Thiết Dân vội hỏi: “Là ai?”

Nghiêm Lương nói: “Tôi vẫn chưa xác định chắc chắn, trước khi tôi hoàn toàn chắc chắn, tôi sẽ không nói cho anh biết đâu. Độ phức tạp của vụ án này vượt qua sự tưởng tượng của tôi. Hai vụ án mạng hoàn toàn khác biệt nhau, giống như là hệ phương trình được tạo thành từ hai phương trình bậc cao, ẩn số cần tìm chưa chắc chỉ có một, có thể... là ba.” Ánh mắt ông hướng về phía xa bên ngoài cửa sổ, giây lát sau, ông mới nói tiếp, “Bước đầu tiên của việc giải phương trình chính là xác định rõ trong hệ phương trình rốt cuộc có mấy ẩn số. Sau đó thay mấy số đó vào phán đoán xem liệu có phải là lời giải mà mình cần tìm hay không? Việc bây giờ tôi đang làm chính là phán đoán xem trong hệ phương trình có tất cả mấy ẩn số. Tiếp theo, tôi sẽ tìm ra mấy ẩn số này, đặt chúng vào. Cuối cùng, nghiệm lại xem hệ phương trình có được thỏa mãn hay không. Đến lúc đó sẽ cần nhờ bên anh làm công tác điều tra thu thập chứng cứ.”

“Được rồi.” Triệu Thiết Dân tỏ ra bất lực, ông hiểu rất rõ tính cách của Nghiêm Lương, hơn nữa, Nghiêm Lương cũng không phải là cấp dưới của ông, ông cũng không có cách nào bắt ép Nghiêm Lương được. Nếu như chuyển thành bất cứ người cấp dưới nào của ông, khi bàn đến việc phá án lại dám nói đến cách giải phương trình mà lãnh đạo đã không còn động đến trong mấy chục năm, chắc ông đã lao đến bóp cổ anh ta rồi.

Triệu Thiết Dân đành phải chuyển đề tài, “Sau khi anh đọc hồ sơ, anh có cách nhìn nhận như thế nào về việc tại sao hung thủ lại cầm điều thuốc vào trong miệng nạn nhân? Trong vụ án Từ Thiêm Đình, tại sao hung thủ lại

phải cửa vết máu trên người nạn nhân?”

Nghiêm Lương nói: “Tôi đã nói rồi, hệ phương trình này, người ra đề quá cao siêu, để lại quá nhiều hàm số, không thể nào trực tiếp giải ra được kết quả, bắt buộc phải dùng phương pháp lập. Và mấy câu hỏi này của anh, chính là bước cuối cùng trong giải phương trình, khi kiểm chứng xem phương trình có thỏa mãn hay không. Mà khi đến được bước đó, tôi tin rằng đáp án của những câu hỏi này đều đã nảy bật ra rồi. Cho nên, bây giờ không cần gấp rút tìm câu trả lời về mấy vấn đề này.”

Triệu Thiết Dân chau mày, cố gắng kiềm chế cơn kích động muốn phá hủy tòa giảng đường khoa Toán này luôn. Ông đã nghe Nghiêm Lương truyền bá một hồi về tư tưởng toán học, đành phải nói khéo: “Ừm... có thể đây là hướng tư duy phá án rất đặc biệt của anh, ừm... thực sự rất đặc biệt, anh cũng cứ thử xem sao.”

Nghiêm Lương nói: “Bây giờ, tôi có hai vấn đề, cần anh kiểm chứng.”

“Anh nói đi!”

“Xác của Tôn Hồng Vận vẫn ở trong Sở Công an thành phố chứ?”

“Ở trong phòng lạnh của bác sĩ pháp y, tạm thời vẫn chưa hỏa táng.”

“Anh hãy kiểm tra xem, ở vị trí trên cổ hay những chỗ khác trên thi thể Tôn Hồng Vận, xem xem có vết tương tự như vết bỏng hay không?”

“Ồ? Vì sao?” Thấy Nghiêm Lương không còn tuyên giáo lí luận toán học, Triệu Thiết Dân trong khoảnh khắc cũng khôi phục lại tính hiếu kì.

Nghiêm Lương nói: “Tôi đã gặp Lạc Vấn, nói với anh ấy về vụ án này, mấy nạn nhân đều bị hung thủ dùng sợi dây nháy thể thao thít cổ chết, nhưng giữa nạn nhân và hung thủ gần như không xảy ra sự xung đột chân tay và cơ thể trực tiếp, tôi hỏi anh ấy có mấy khả năng có thể thực hiện được. Anh ấy nêu ra mấy loại, trong đó có một cách là trước tiên dùng gậy điện cao áp làm cho nạn nhân hôn mê, sau đó thít cổ chết. Nghe nói mấy năm trước, ở thành phố Ninh của họ cũng đã xuất hiện vụ án tương tự. Mà gậy điện cao áp sau khi kích điện vào cơ thể con người, chắc chắn sẽ để lại vết bỏng điện, cho nên cần phải kiểm tra lại thi thể của Tôn Hồng Vận.”

Triệu Thiết Dân gật đầu, nói: “Rất tốt. Anh chàng Lạc Vấn này đến giờ vẫn cứ chuyên nghiệp như vậy đấy.”

Nghiêm Lương cười khẩy một tiếng, ánh mắt liếc nhìn ra ngoài cửa sổ,

rầu rầu nói một câu: “Anh ấy đương nhiên là rất chuyên nghiệp rồi.”

Triệu Thiết Dân nói: “Vấn đề thứ hai của anh là gì?”

“Tôi nhớ là, những tội phạm hình sự khi được phóng thích, đều bị yêu cầu ghi lại địa chỉ và phương thức liên lạc, đặc biệt là những người bị xử tội nặng, để thuận tiện cho cộng đồng xã hội khu vực và đồn công an giám sát xem đối phương có bước vào con đường lương thiện hay không?”

“Đúng là có quy định này.Ồ, không phải... anh nói cũng không hoàn toàn đúng, không phải là giám sát những người được phóng thích, mà là xã hội và đồn công an đôi khi sẽ quan tâm giúp đỡ, để họ sớm hòa nhập với cộng đồng, trở thành một phần tử hòa hợp trong đại gia đình xã hội.”

Nghiêm Lương lườm Triệu Thiết Dân một cái: “Nói với tôi thì đừng có dùng giọng điệu quan cách như vậy.”

Triệu Thiết Dân ngượng ngùng nói: “Ồ... được, cứ coi như anh nói đúng đi vậy.”

“Vậy thì tôi hỏi anh, có thể tra ra được nơi ở và thông tin cá nhân của những tội phạm hình sự được phóng thích ở đâu?”

Triệu Thiết Dân bĩu môi, nói: “Ở trên mạng nội bộ công an của chúng ta.”

“Tất cả các cảnh sát đều có thể tra ra được các thông tin này sao?”

Triệu Thiết Dân lắc đầu: “Đây là những thông tin cá nhân, đương nhiên không thể tùy tiện để cho bất cứ người cảnh sát nào cũng có thể xem được. Những người trong hệ thống cai ngục, người trong ủy ban chính trị pháp luật, đồn công an, người của đội cảnh sát hình sự thì đều có số hiệu có thể tra cứu thông tin.À, ngoài ra, lãnh đạo công an vùng chắc cũng đều có quyền hạn tra cứu.”

“Như vậy cũng có nghĩa là rất nhiều cảnh sát đều có thể nhìn thấy được những thông tin này?”

“Đương nhiên rồi, mỗi vùng quản hạt đều cần phải biết trong khu vực mình quản có những tù nhân hình sự nào được mãn hạn, nhiều khi điều tra vụ án cần phải đặc biệt lưu ý những phần tử có tiền án tiền sự. Phải rồi, anh hỏi điều này làm gì?”

Nghiêm Lương nhìn Triệu Thiết Dân, nói: “Anh cho rằng động cơ phạm tội của hung thủ là gì?”

“Trừng trị ngoài pháp luật,” Triệu Thiết Dân nói vẻ rất khẳng định “Tôn

Hồng Vận và mấy người kia đều là tù hình sự được thả ra, người cuối cùng là Từ Thiêm Đình mặc dù chưa từng ngồi tù, nhưng cũng đã vào đồn nhiều lần rồi, cũng chẳng khác là mấy.”

Nghiêm Lương nói: “Tôi không biết được động cơ giết người thực sự của hung thủ, nhưng tôi cho rằng giả thiết trừng trị ngoài pháp luật rất khiên cưỡng. Được rồi, tạm thời hãy bỏ qua động cơ phạm tội, anh cho rằng, hung thủ đã giết nhiều tù nhân hình sự được phóng thích như vậy, hẳn tìm được họ bằng cách nào, làm sao biết được họ là tù hình sự đã mãn hạn?”

Triệu Thiết Dân nói: “Mấy nạn nhân tù hình sự được phóng thích đều sống ở phía tây thành phố, hung thủ chắc cũng sinh sống lâu ở khu vực này, cho nên biết rõ về tình hình người dân nơi đây, biết được những người này là tù hình sự được phóng thích.”

“Câu hỏi của tôi là, hẳn làm cách nào để biết được?”

“Việc này thì có gì khó chứ, thường thì những hộ gia đình nào có người đi tù được thả, những hộ sống xung quanh chắc chắn cũng nghe nói đến.”

Nghiêm Lương lắc đầu: “Anh nghĩ đơn giản quá.”

Triệu Thiết Dân tỏ vẻ không vui, ông đã làm đến chức đội trưởng đội Cảnh sát hình sự, trực tiếp quản lý mấy trăm nhân viên, ngoài Nghiêm Lương ra, đúng là chưa có ai dám nói ông nghĩ đơn giản, chau mày nói: “Vậy anh nói xem?”

“Thực tế là một người rất khó biết được trong khu vực lân cận có những người nào là tù hình sự được phóng thích. Hung thủ không thể nào đi trên đường hỏi hết người này đến người khác xem hộ gia đình nào có người từng ngồi tù chứ? Cho anh khoảng thời gian một ngày để anh đi đường hỏi, tôi tin rằng anh chẳng hỏi ra được một người nào cả. Những người khác sẽ coi anh như người thần kinh, hơn nữa sẽ ghi nhớ anh, để lại ấn tượng sâu sắc. Đây là tình huống mà hung thủ không muốn gặp phải nhất.”

Triệu Thiết Dân mặc dù miệng ‘hừ’ một tiếng, nhưng trong lòng vẫn tán đồng cách nói của Nghiêm Lương.

Nghiêm Lương nói tiếp: “Muốn biết trong khu vực có những ai là tù hình sự đã được thả ra, hơn nữa có được thông tin cụ thể về đặc trưng ngoại hình, nơi ở để thuận tiện cho việc theo dõi trước khi phạm tội, có phải chỉ có một cách là điều tra trong trang mạng nội bộ của công an?”

Trong mắt Triệu Thiết Dân toát ra tia nhìn lạnh giá, trầm mặc hơi lâu, hạ giọng nói: “Anh cho rằng vụ án này là người trong nội bộ công an gây ra sao?”

“Cũng chưa chắc là người trong nội bộ, chỉ cần là người có thể đăng nhập vào mạng để tra cứu thông tin là được.”

Triệu Thiết Dân quay người, im lặng không nói. Giả thiết này của Nghiêm Lương quá đáng sợ, nếu như thực sự là người trong nội bộ gây ra, cảnh sát phạm tội, giết hại nhiều người, cho dù là phá được vụ án, e là cũng gây rúng động khắp nơi. Đến lúc đó cần phải giải quyết thế nào, không phải là một mình Triệu Thiết Dân ông có thể quyết định được.

Nghiêm Lương nhận ra sự lo ngại của Triệu Thiết Dân nói: “Anh yên tâm đi, vụ án này không phải do cảnh sát gây ra đâu.”

“Nhưng anh nói vậy...”

“Tôi nói rồi, bây giờ tất cả những gì tôi điều tra ra được, đều trong giai đoạn giả thiết, tôi sẽ nhanh chóng tìm ra được đáp án chính xác cuối cùng. Tóm lại, anh cứ yên tâm, vụ án này không phải là do cảnh sát gây ra.” Nghiêm Lương nhìn Triệu Thiết Dân nói vẻ chắc chắn, ánh mắt tràn ngập sự kiên nghị.

Tối đó, trong phòng làm việc của Triệu Thiết Dân, Dương Học Quân nói với ông về kết quả kiểm tra thi thể Tôn Hồng Vận lần hai của bác sĩ pháp y Trần. Trên cổ nạn nhân có một vết bầm, nhìn rất có khả năng là vết bỏng điện. Ngoài ra, trên bức ảnh chụp thi thể của bốn nạn nhân lúc trước, cũng phát hiện ra ở trên cổ có vết thương tương tự. Có thể phán đoán, năm nạn nhân đúng là đã bị tấn công bằng gậy điện cao áp trước, tiếp đến là bị hung thủ thít cổ chết. Nhưng trên thi thể nạn nhân trong vụ cuối cùng - Từ Thiêm Đình thì lại không tìm thấy vết thương tương tự.

Triệu Thiết Dân nghe xong, gật đầu, Dương Học Quân chuẩn bị bước đi, ông suy nghĩ giây lát, gọi giật cậu ta lại: “Cậu hãy nói kết quả này cho thầy Nghiêm.”

“Vâng,” Dương Học Quân đáp lời.

“Ngoài ra...”, Triệu Thiết Dân do dự một lát, đứng dậy, đi đến trước mặt Dương Học Quân, ghé sát lại nói: “Cậu hãy lén bố trí người theo dõi thầy Nghiêm, nhớ kĩ, sự việc này không được để bất cứ ai biết được.”

“Việc này...”, Dương Học Quân nghĩ ngợi giây lát, đột nhiên mở to mắt, “Anh cả, anh đang nghi ngờ thầy Nghiêm là hung thủ, cố tình thăm dò thầy ấy?”

“Thăm dò con khi!” Triệu Thiết Dân bĩu môi, hừ một tiếng: “Cậu đang nghĩ gì thế chứ! Nghiêm Lương sao có thể là hung thủ được, cho anh ấy một trăm lá gan, anh ấy cũng không dám giết người.”

Dương Học Quân sượng sùng cúi đầu: “VẬY... vậy thì tại sao lại phải theo dõi thầy Nghiêm?”

Triệu Thiết Dân chau mày nói: “Anh ấy nói, anh ấy đã điều tra ra được một vài manh mối, vẫn còn cần phải kiểm chứng, nhưng lại không chịu nói cho tôi biết. Tôi bảo cậu phái người theo dõi anh ấy, xem xem rốt cuộc anh

ấy đi đâu, gặp những ai, cố gắng lén chụp ảnh lại cho tôi. Tôi luôn cảm thấy trong lời nói của anh ấy có ẩn ý gì đó, đang giấu giếm tôi điều gì đó. Việc này nhất định phải giữ bí mật, không được để cho bất cứ ai biết, đặc biệt là người của Sở Công an thành phố, đã rõ chưa?”

Dương Học Quân nhanh nhẹn gạt đầu: “Không vấn đề gì. Nhưng anh cả à, thầy Nghiêm này rốt cuộc là ai, anh để thầy ấy tham gia vài vụ án, thầy ấy không phải là cảnh sát, e rằng... không phù hợp lắm thì phải?”

Triệu Thiết Dân suyt một tiếng, thở than: “Anh ấy vốn là cảnh sát cảnh sát hình sự, là người cảnh sát hình sự giỏi nhất nhưng sau đó đã xảy ra sự cố.” Triệu Thiết Dân nhìn Dương Học Quân, cậu chàng này từ khi làm cảnh sát hình sự đều đi theo ông, việc của Nghiêm Lương cũng chẳng cần phải giấu cậu ta, bèn nói: “Trước đây anh ấy là thành viên tổ chuyên gia Trinh sát hình sự của Sở Công an tỉnh.”

“A!” Dương Học Quân há to miệng đầy kinh ngạc, cậu biết, tổ chuyên gia Trinh sát hình sự của Sở Công an tỉnh đâu có dễ mà vào được. Ngay cả Triệu Thiết Dân đã phá được rất nhiều vụ án lớn mà cũng không được bình chọn. Tổ trưởng của tổ chuyên gia chính là Phó giám đốc Cao của Sở Công an tỉnh, chủ quản Trinh sát hình sự. Ông ấy trước khi làm phó giám đốc Sở Công an tỉnh đã là thân thám nổi tiếng khắp toàn tỉnh, phá được rất nhiều vụ án lớn gây chấn động. Những thành viên khác bao gồm cả vài vị phó giám đốc người tổng chỉ huy trong Sở Công an mấy thành phố lớn trong tỉnh, thân phận thành viên của tổ chuyên gia không chỉ chứng minh kinh nghiệm trinh sát hình sự phong phú, mà còn chứng tỏ có cấp bậc rất cao trong ngành.

Triệu Thiết Dân nói tiếp: “Trước đây Nghiêm Lương là Phó chỉ đạo viên của đội Trinh sát hình sự của Sở Công an tỉnh, cũng là giáo sư đặc biệt được thỉnh giảng ở Học viện Công an tỉnh. Rất nhiều vị lãnh đạo của Sở Công an tỉnh trước đây khi còn đảm nhiệm chức vụ ở địa phương, Nghiêm Lương đã hỗ trợ họ phá được nhiều vụ án, cho nên họ đặc biệt tôn sùng Nghiêm Lương, phá cách bầu chọn anh ấy lên chuyên gia. Khá nhiều đồng chí cốt cán Trinh sát hình sự của các đơn vị trong toàn tỉnh cũng đều đã từng nghe bài giảng của Nghiêm Lương.”

Dương Học Quân thắc mắc: “Vậy tại sao giờ thầy ấy lại đến trường Đại học Chiết Giang để làm giảng viên Toán chứ?”

Cho dù hiện giờ Nghiêm Lương làm giáo sư hướng dẫn tiến sĩ, thuộc vào hàm giáo sư cao cấp, nhưng thân phận này, nếu so với chức vụ trước đây của anh ấy, thực sự chẳng đáng gì cả.

“Anh ấy bị ‘ngã ngựa’ trong một vụ án,” Triệu Thiết Dân nhìn ra ngoài cửa sổ, nói chậm rãi, “Khoảng năm năm trước, tôi nhớ chắc là tháng 10, ở phía đông thành phố có một khu dân cư mới xây dựng, lẽ ra đầu năm cần phải bàn giao nhà, nhưng do công ty bất động sản xảy ra vấn đề về quay vòng vốn, ông chủ ôm tiền bỏ trốn nhưng đã bị bắt, khu dân cư đó liền trở thành khu bỏ hoang. Sau đó nhà nước tham gia giải quyết, bố trí cơ quan nhà nước thu mua công ty bất động sản này. Trước khi bị thu mua, kết cấu của khu dân cư này đã hoàn thiện, chỉ còn lại một số công tác lắp ghép hoàn thiện nữa thôi. Sau khi bị thu mua, hơn nửa năm sau, chừng tháng 10, các căn hộ đã chính thức được bàn giao. Nhưng chính hôm chủ nhà nợ đến nhận nhà, họ phát hiện ra ở trên sân thượng một thi thể đã thối rữa chỉ còn lại xương. Theo kết quả kiểm tra thi thể của bác sĩ pháp y, đây là thi thể của nam giới, phần sau hộp sọ có một lỗ hồng lớn, là do vật tù đập mạnh vào gây nên tử vong. Người này đã chết khoảng ba, bốn tháng, tức là vào khoảng tháng 5, tháng 6. Do đã trải qua cả một mùa hè, thi thể đã hoàn toàn bị phân hủy, chỉ còn lại xương và một phần nhỏ da bị khô cứng. Trên thi thể cũng không có các chứng cứ hay quần áo, đồ vật gì có thể cung cấp để nhận biết được thân phận nạn nhân. Việc này cũng chưa là gì, vì theo như tình hình lúc đó, chỗ thông ra sân thượng của chung cư đã được khóa bằng một cánh cổng sắt. Cánh cổng sắt là loại song sắt, khoảng cách giữa các song rất hẹp, chỉ có thể thò cánh tay ra được thôi, cả người không thể nào lọt qua được. Theo như công ty bất động sản cho biết, nửa đầu năm, khi tòa chung cư bị bỏ dở thì sân thượng đã bị khóa rồi, trong suốt khoảng thời gian khu dân cư được hoàn thiện cơ sở hạ tầng, cánh cổng sắt cũng chưa từng được mở ra. Và ổ khóa cánh cổng vẫn nguyên vẹn, không hề có dấu vết của sự cạy phá. Chìa khóa vẫn luôn để trong ngăn kéo văn phòng làm việc của công ty bất động sản, do một nữ quản lý của công ty bảo quản. Người phụ nữ này tính tình dịu dàng, hơn nữa còn mới mang thai, không thể nào bị liệt vào đối tượng khả nghi.”

Dương Học Quân chau mày nói vẻ nghi hoặc: “Việc này sao có thể được

chứ? Cánh cổng sắt vẫn nguyên vẹn, không hề được mở ra lần nào, ổng khóa cũng không bị cạy phá, bảo quản rất tốt, ngay cả chính nạn nhân cũng không thể nào ra được sân thượng mà.” Tiếp đến, mắt cậu sáng rực. Em biết rồi, hung thủ chắc chắn là dùng một loại thiết bị máy móc nào đó, đưa thi thể nạn nhân từ bên ngoài tòa chung cư lên sân thượng.”

Triệu Thiết Dân lắc đầu nói: “Đó là một khu chung cư dùng cầu thang máy, tất cả hơn hai mươi tầng, máy móc không thể nào đưa lên trên đó được.”

Dương Học Quân mím môi nói: “Vậy thì em chẳng nghĩ ra được.”

Triệu Thiết Dân tiếp tục nói: “Chi cục công an khu vực sau mấy ngày điều tra, đã nhanh chóng điều tra ra được thân phận của nạn nhân. Vào tháng 6, trong khu dân cư cũ gần đó, có một người phụ nữ trung niên đã báo với đồn công an một vụ án mất tích, nói một tuần nay chưa thấy bóng dáng chồng cô ta đâu cả, cũng không liên hệ được. Căn cứ theo manh mối này, cảnh sát thông qua việc lấy DNA trên người nạn nhân, đối chiếu với con trai của người phụ nữ, đã chứng minh nạn nhân chính là người đàn ông đã mất tích của gia đình đó. Thông qua người phụ nữ, cậu con trai đang học lớp 12 của cô ta và cả hàng xóm xung quanh cùng người thân quen, cảnh sát ở đồn công an đã tìm hiểu được tình hình sau: Gia đình này rất nghèo, nhưng người đàn ông này lại là tên ham mê nhậu nhẹt, gái gú, cờ bạc, thường xuyên mấy ngày mấy đêm không về nhà, lăng nhăng với mấy cô gái ở tiệm gội đầu, mối quan hệ xã hội khá phức tạp. Cho nên tận sau khi anh ta mất tích một tuần, không thể nào liên hệ được, vợ anh ta mới báo cảnh sát.”

“Nhưng vụ án đã xảy ra ba tháng rồi, việc nạn nhân lên trên sân thượng bằng cách nào cũng chẳng nghĩ ra được, tất cả mọi vật chứng đều không có, sao mà phá được vụ án chứ?” Dương Học Quân hỏi.

“Chính là vì nhìn thấy rõ sân thượng là một địa điểm bị phong tỏa, không ai ra đó được, nạn nhân sao lại xuất hiện được ở trên đó càng trở thành một câu đố, cho nên đây là một vụ điển hình không thể nào phạm tội. Và bởi vì hôm phát hiện ra thi thể chính là ngày bàn giao nhà của khu chung cư, lúc đó có rất nhiều người chứng kiến, cho nên vụ án lập tức gây nên chấn động lớn. Chi cục công an khu vực đã điều tra rất lâu, nhưng vẫn không có manh mối, thế nên Sở Công an tỉnh đã điều Nghiêm Lương xuống để phá vụ án

này. Nghiêm Lương là người thông thạo nhất về các loại vụ án kì lạ, đặc biệt là loại không thể nào phạm tội này. Anh ấy nhanh chóng biết được cách thức hung thủ dùng để đưa nạn nhân ra sân thượng chính là: “Hung thủ trực tiếp dùng khoan điện tháo những đinh ốc gắn cố định cánh cổng sắt vào tường, cũng chính là tháo cả cánh cổng sắt ra, sau đó liền đưa nạn nhân ra sân thượng, cuối cùng, sau khi hung thủ rời khỏi đó, hấn lại lắp các đinh ốc gắn cánh cổng sắt cố định vào bức tường như cũ.”

“Thì ra là cách này.”

Triệu Thiết Dân nói tiếp: “Sau đó, Nghiêm Lương thông qua thẩm vấn vợ của nạn nhân, anh ấy nhanh chóng phát hiện ra sự thiếu logic trong lời khai của đối phương, rồi anh lại phát hiện ra một chiếc khoan điện trong nhà họ. Còn chưa đợi anh ấy tìm ra thêm chứng cứ để định tội cho đối phương, vợ của nạn nhân đã vội vàng ra tự thú. Theo như cô ta nói, chồng cô ta nhiều năm nay đều rượu chè gái gú, cờ bạc ở bên ngoài, về nhà thường xuyên say xỉn, là lại gây ra bạo lực gia đình, chỉ cần một lời nói không vừa ý là lập tức đánh đập dã man, không những chỉ đánh cô ta, mà còn đánh cả cậu con trai. Hồi tháng 6, cậu con trai đang học lớp 11, về nhà một tuần, nói sau khi thi xong kì thi cuối năm sẽ phải học lớp bồi dưỡng hè, để chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp năm sau, cần năm trăm tệ. Người đàn ông mấy hôm nay thua bạc, vừa nghe con trai xin tiền, liền trút giận nên đầu cậu con trai, nói cậu là kẻ phá gia chi tử. Cô vợ lên tiếng khuyên nhủ, xin anh ta cho con trai tiền đóng học phí, nhưng anh ta hơi men bốc lên, liền bắt đầu chửi rủa hai mẹ con, không chịu đưa một đồng nào. Cô ta thực sự không thể nào nhẫn nhịn thêm được nữa, nổi oán hận tích tụ bao năm qua sắp sửa bùng nổ. Hôm sau, khi cậu con trai đã đến trường cô ta nhân lúc người đàn ông không chú ý, cầm búa đập vào đầu ông chồng khiến anh ta tử vong luôn. Sau khi sự việc xảy ra, cô ta lo lắng việc giết người bị bại lộ, bèn nghĩ cách để xử lí thi thể. Nhà họ không có xe, cũng không dám ôm xác để bắt taxi đến chỗ xa để ném xác. Cô ta nghĩ đến khu dân cư bên cạnh đang bị dừng thi công, thường ngày không ai ở đó, ngay cả người bảo vệ cũng không có. Cho nên, đêm hôm đó người phụ nữ đã đưa xác người đàn ông đến khu dân cư bên cạnh, kéo lên sân thượng, hi vọng trong mấy tháng sẽ không bị ai phát hiện. Như vậy thì sau này sẽ không ai nhận được ra thi thể nữa. Và một tuần sau, cô ta cố tình

đến đồn công an để báo án giả về việc chồng mình mất tích, cũng giấu cậu con trai về cái chết của bố nó. Sau đó, cô ta còn thường xuyên đến đồn công an để hỏi thăm xem đã tìm được anh ta chưa, diễn rất đạt. Về tính cách của người đàn ông, qua điều tra họ hàng bạn bè và hàng xóm, cảnh sát cũng đã kiểm chứng được, hẳn thực sự là một tên khốn. Nhưng dù sao cũng là người phụ nữ đã giết người, người phụ trách vụ án mặc dù rất đồng tình, nhưng cũng vẫn chỉ có thể làm việc theo pháp luật, điều duy nhất có thể làm chính là họ đã quyên góp được chút tiền cho cậu con trai đang học lớp 12 của cô ta, an ủi cậu bé chăm chỉ học tập. Người phụ nữ vô cùng cảm kích.”

Dương Học Quân hỏi về nghi hoặc: “Vụ án này như thế chẳng phải là đã kết thúc sao? Sao thầy Nghiêm lại có vấn đề gì chứ?”

Triệu Thiết Dân liếc nhìn Dương Học Quân một cái, nói: “Cậu không nghe ra trong đoạn kể vừa rồi có vấn đề sao?”

Dương Học Quân sượng sùng cúi đầu: “Có vấn đề gì ạ?”

“Vấn đề ở chỗ, một người phụ nữ trung niên, làm gì có sức mà chuyển được xác một người đàn ông trưởng thành sang khu dân cư bên cạnh, hơn nữa còn lên tận sân thượng? Được rồi, coi như cô ta thực sự có đủ sức khỏe như vậy đi, nhưng một người phụ nữ trung niên không có mấy văn hóa, khi cô ta chuyển thi thể lên trên mái, nhìn thấy cánh cổng sắt bị khóa, cô ta sao có đủ thông minh để nghĩ ra được việc tháo từng đinh ốc ở trên cánh cổng sắt, đưa xác ra sân thượng rồi lại lắp cánh cổng sắt lại y nguyên được chứ? Thông thường sẽ xảy ra khả năng, cô ta trực tiếp vứt xác lại ở tầng mái, chứ không phải là nhất định đưa ra được sân thượng.”

“Ồ... Vậy thì đúng là không hợp lí.” Dương Học Quân nghĩ một lát, chau mày nói, “Lẽ nào con trai cô ta cùng tham gia việc chuyển xác?”

Triệu Thiết Dân gật đầu: “Thực ra hung thủ không phải là cô ta, mà là con trai cô ta. Sau khi cô ta chính thức bị bắt, nửa tháng sau, con trai cô ta đến đồn công an tự thú, khai nhận cậu ta mới là hung thủ, còn mẹ cậu ta chỉ là nhận tội thay cho cậu ta mà thôi. Tình hình thực sự của vụ án như sau: Hôm đó cậu con trai về nhà xin tiền học, người đàn ông uống say, chửi bới hai mẹ con họ, thậm chí vung tay đánh con trai. Bà mẹ vì muốn bảo vệ con trai, dùng cơ thể mình chống đỡ năm đám của ông chồng. Cậu con trai từ nhỏ đã chứng kiến cảnh bạo lực gia đình của bố, lần này nhìn thấy người đàn ông

này dùng thắt lưng đánh mẹ mình, cậu không thể nào nhẫn nhịn được nữa, bèn cầm lấy cái búa, dồn sức đập mạnh vào đầu người đàn ông. Cú đập này vừa giáng xuống, mẹ cậu sợ hãi cứng đờ người, nhưng cậu con trai thì lại có cảm giác thoải mái như trút được gánh nặng. Tiếp đến, cậu con trai nói cậu bất hiếu, không thể chăm sóc được mẹ nữa, muốn đến đồn công an tự thú. Đúng lúc cậu ta chuẩn bị đi, thì bà mẹ chột quỳ xuống sau lưng cậu ta, nói rằng cậu chính là lí do duy nhất mà mình nhẫn nhịn chịu đựng bao năm qua. Tất cả tâm huyết của cô ta đều là mong ngóng con trai sau này tài giỏi hơn người, nếu như thằng bé xảy ra chuyện, thì chính mình cũng không thể nào sống tiếp được. Cho nên, cho dù là tự thú, cũng hãy để cô ta thực hiện, chỉ cần cậu con trai sau này có một tương lai tốt đẹp. Cậu con trai này từ nhỏ luôn nỗ lực học tập, mặc dù điều kiện gia đình khó khăn, nhưng thành tích học tập của cậu ta luôn rất tốt, trong trường điểm cấp ba, luôn đứng trong top ba. Nếu không có gì biến động, chắc chắn có thể vào được trường Đại học Thanh Hoa. Cậu ta chính là toàn bộ sự kì thác của mẹ cậu ta. Cậu ta không có cách nào cả, cậu ta biết, sau khi mình đi tự thú, niềm hi vọng cuộc sống của mẹ cậu cũng sẽ bị dập tắt, sẽ không thể nào tiếp tục sống được. Vì muốn bảo vệ mẹ, cậu ta chỉ có thể nghĩ ra cách để cả hai người đều không bị bắt. Nhà họ không có xe, không thể vớt xác ở nơi xa được, chỉ có thể chọn lựa khu dân cư đang dừng xây dựng không có người ở gần đó. Nhân đêm tối, hai mẹ con cùng khiêng xác đến đó, khiêng lên tận tầng thượng. Khi nhìn thấy cánh cửa thông ra sân thượng bị khóa, người mẹ vốn đã muốn cứ thể vớt xác ở đó, nhưng cậu con trai lại cảm thấy như vậy không an toàn. Cậu ta là một người thông minh, nghĩ rằng nếu như có thể đưa xác ra sân thượng, thì xác suất bị phát hiện ra sẽ thấp hơn.

Cậu ta quan sát ổ khóa cửa, phát hiện ra trên đó phủ đầy bụi, chứng tỏ rất lâu rồi không có ai mở ra. Nếu như cứ thể phá khóa, vậy thì người đi tuần tra sẽ phát hiện ra, sẽ đi ra sân thượng để xem xét. Cho nên cậu ta chạy về nhà, lấy chiếc khoan điện cầm tay, sau khi tháo cả cánh cổng sắt nguyên vẹn xuống, bèn chuyển thi thể ra sân thượng, đặt ở một góc phía sau ống khói. Cho dù có người bước ra sân thượng, cũng khó phát hiện ra thi thể ngay. Cứ thế, đã trải qua mấy tháng, cả hai mẹ con đều an toàn, nào ngờ, thi thể vẫn bị phát hiện, Nghiêm Lương nhanh chóng nghi ngờ hai mẹ con họ. Người

mẹ vì muốn bảo vệ con trai mình, nói với cậu, nhất định phải chăm chỉ học hành, cố gắng vào được trường đại học tốt, cô ta muốn gánh tội thay cho cậu ta. Cậu con trai đương nhiên không chịu, nhưng bà mẹ đã dùng cái chết để uy hiếp, cậu con trai chỉ có thể bất lực đồng ý. Nhưng bà mẹ sau khi bị bắt, cậu con trai ngày nào cũng đều sống trong cảm giác tội lỗi, không thể nào thoát ra được. Cuối cùng, nửa tháng sau, cậu ta không thể tìm chế được thêm nữa, đi đến đồn công an, quỳ xuống trước mặt người cảnh sát, khai ra hành vi phạm tội của cậu ta.”

Dương Học Quân nghe xong, vô cùng cảm khái, trước đây khi họ phá án, cũng tiếp xúc với một số gia đình bất hạnh, chính là vì một gã đàn ông khốn nạn, khiến cho cả gia đình đều tắt ngấm hi vọng. Cậu hoàn toàn có thể hiểu được tâm lý lựa chọn lúc đó của hai mẹ con nhà họ, vô cùng bất lực, giống như là sự giãy giụa trong đầm lầy, gồng hết toàn bộ sức lực của mình để không bị rơi xuống. Nhưng đây là vụ án mạng, cảnh sát cho dù có đồng tình với mẹ con họ đi nữa, cũng không thể làm gì để giúp đỡ họ được. Không thể nào vì đồng tình mà tha cho nghi phạm được.

Nhưng cậu lại nghĩ ra chuyện khác, bèn nói: “Anh cả, thầy Nghiêm năm đó tưởng rằng người phụ nữ là hung thủ nên đã kết thúc vụ án, người bắt được không phải là hung thủ thực sự, như vậy thì cũng chỉ là một lần lầm lẫn thôi. Nếu như những người cảnh sát khác gặp phải vụ án này, tương tự cũng sẽ cho rằng người phụ nữ là hung thủ, không ai có thể ngờ được con trai của nạn nhân mới là hung thủ thực sự, sau khi giết chết cha đẻ của mình mà lại không có biểu hiện gì bất thường. Đó chỉ là một lần sai sót trong công tác của thầy Nghiêm, nhiều nhất cũng chỉ tính là không đủ tinh tế thuần thực về nghiệp vụ, không cần phải gánh trách nhiệm chứ.”

Triệu Thiết Dân thở dài thườn thượt, nói: “Vấn đề nằm ở chỗ, Nghiêm Lương phá án, chưa bao giờ xảy ra sai sót, anh ấy ngay từ đầu đã biết cậu con trai mới là hung thủ.”

“Gì cơ?” Dương Học Quân há to miệng, “Vậy là... thầy Nghiêm đồng tình với cảnh ngộ của gia đình nhà này, không muốn bắt cậu con trai à?”

“Nếu chỉ là biết rõ tình hình mà không báo thì cũng có thể cho qua, vấn đề ở chỗ, anh ấy đã ngụy tạo chứng cứ giả cho phạm nhân.”

“Gì cơ ạ?” Quang Học Quân kinh ngạc tròn mắt.

“Sau khi cậu con trai tự thú, những người cảnh sát khác khi đối chiếu hồ sơ ban đầu, vô tình phát hiện ra thực ra Nghiêm Lương ngay từ đầu đã đi đến trường học lấy sổ theo dõi học sinh. Tối hôm xảy ra vụ án là ngày chủ nhật, thông thường, tối chủ nhật cần phải lên lớp tự học, trong sổ theo dõi của nhà trường là tối đó cậu con trai xin phép nghỉ, không lên giờ tự học, sáng hôm sau cũng đến muộn. Nhưng trong bản ghi chép hồ sơ ban đầu, trong sổ theo dõi mà nhà trường cung cấp ghi là cậu ta không hề xin nghỉ. Đây rõ ràng không phải là sai sót trong công tác. Xuất hiện tình hình này, đồng nghiệp cảm thấy tình hình không hề đơn giản, nên vội hội báo cấp trên, cấp trên lập tức triển khai điều tra việc này, cuối cùng phát hiện, thì ra Nghiêm Lương lúc viết hồ sơ vụ án, đã sửa đổi kết quả, sửa đổi chứng cứ mà nhà trường cung cấp. Hơn nữa Nghiêm Lương thậm chí còn sửa đổi bản ghi chép lời khai của người phụ nữ ở Sở Công an. Nếu đem đối chiếu bản ghi chép ban đầu và ghi chép trong hồ sơ, lập tức nhận thấy Nghiêm Lương đã thay đổi từng chỗ mâu thuẫn trong lời khai của người phụ nữ, làm cho khẩu cung được hoàn mỹ. Người cảnh sát điều tra vụ án đã ngụy tạo chứng cứ cho phạm nhân là một sự cố đặc biệt nghiêm trọng. Do đó, Sở Công an tỉnh vô cùng chấn động. Vốn dĩ theo như qui định, Nghiêm Lương sẽ bị xử phạt nghiêm khắc, thậm chí còn không loại trừ khả năng bị xử phạt hình sự. Nhưng sau đó lãnh đạo Sở Công an tỉnh suy nghĩ đến hoàn cảnh đáng thương của gia đình kẻ phạm tội, may mà cuối cùng cậu con trai cũng ra tự thú, không ảnh hưởng đến kết quả vụ án. Hơn nữa, Nghiêm Lương cũng là vì xuất phát từ sự đồng tình, chứ không phải vì mưu lợi cá nhân, cộng thêm với thành tích nổi bật trong nhiều năm qua của anh ấy, nhiều lần lập công, còn bồi dưỡng được một lớp nhân viên làm công tác trinh thám hình sự cốt cán, tổng hợp ba yếu tố trên, nên tiến hành xử phạt tạm ngừng công tác đối với Nghiêm Lương. Sau đó, Nghiêm Lương tự động nộp đơn từ chức, nói rằng anh ấy không phù hợp làm công tác cảnh sát, rồi đến trường đại học giảng dạy.”

Dương Học Quân ngậm miệng lại, không nói gì.

Triệu Thiết Dân lại nói tiếp: “Sau khi sự việc đó xảy ra, Nghiêm Lương nói riêng với tôi, anh ấy đã biết cậu con trai mới là hung thủ thực sự từ sớm rồi, nhưng anh ấy nhìn thấy bà mẹ chịu tội thay cho con trai, lại biết được rất

nhiều tình hình gia đình họ, anh ấy cũng có thể đoán được, cậu con trai chính là toàn bộ hi vọng của người mẹ, hai mẹ con đã có thỏa thuận mẹ nhận tội thay con, để đổi lại tương lai cho con trai. Cho nên, anh ấy quyết định vi phạm yêu cầu nghề nghiệp của mình, giúp đỡ bọn họ. Cho dù cuối cùng, tất cả những việc này đều vô ích, nhưng anh ấy nói, anh ấy không hề hối hận vì lúc đó đã làm như vậy.”

Dương Học Quân than thở: “Thảo nào mà anh nói là thầy ấy không phù hợp làm cảnh sát.”

Triệu Thiết Dân gật đầu: “Đúng vậy, ứng dụng thực tiễn về logic học tội phạm của anh ấy rất hiệu quả, anh ấy là người lí trí nhất, đồng thời anh ấy cũng là người cảm tính nhất. Lần này anh ấy tham gia điều tra vụ án, là một việc đáng mừng. Nhưng tôi vô cùng ngạc nhiên khi anh ấy đột ngột bằng lòng tham gia vào vụ án. Cho nên tôi bảo cậu theo dõi anh ấy, tôi quyết không mong muốn nhìn thấy anh ấy lại một lần nữa đi theo vết xe đổ, cậu có hiểu ý tôi không?”

Dương Học Quân cắn môi, từ từ gật đầu, nói: “Không vấn đề gì, em nhất định sẽ theo dõi thật sát.”

Phần VI

Phép Phản Chứng

Buổi trưa, quán mì mở cửa bán hàng, nhưng trọng điểm kinh doanh của một ngày là vào buổi tối, lúc này đây, trong quán chỉ có thừa thớt vài thực khách.

Nghiêm Lương đỗ xe phía bên kia đường phía đối diện quán mì, ngồi trong xe quan sát hồi lâu, rồi mới chậm rãi bước xuống xe, đi về phía quán mì.

“Chú muốn gọi món nào?” Chu Tuệ Như nhìn thấy ông, hình như hơi có chút ấn tượng, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Nghiêm Lương đứng trước bảng thực đơn dán trên tường nhìn hồi lâu, trong quá trình đó cũng lén nhìn sang Chu Tuệ Như đang đứng bên cạnh, cuối cùng gọi một suất mì hầm và một chai nước ngọt.

Ông ngồi vào vị trí hôm qua Lạc Vấn ngồi ăn mì, gần kề quầy thu ngân, đợi Chu Tuệ Như bước từ bếp ra, ông cầm chai nước ngọt uống mấy ngụm, mỉm cười: “Cô rất thân quen với Lạc Vấn phải không?”

“Lạc Vấn là ai ạ?” Chu Tuệ Như mặt ngơ ngác.

Nghiêm Lương nhìn chăm chú vào ánh mắt cô gái, một giây, hai giây, ánh mắt đó rất ổn định, không hề thấp thỏm, lẽ nào Lạc Vấn không hề nói cho cô gái biết họ tên của mình? Vậy thì giữa bọn họ là mối quan hệ gì nhỉ?

Ông không thể nào khẳng định được, nhưng vẫn nói tiếp: “Chính là người chấp tối hôm qua ngồi ở vị trí tôi đang ngồi đây này, tôi ngồi đối diện anh ấy.”

Vừa nhắc đến ông chú trung niên, ánh mắt Chu Tuệ Như liền vụt sáng, nghiêng đầu sang bên, theo bản năng, không dám nhìn Nghiêm Lương, mà giả vờ thu dọn đồ vật vãnh trên quầy thu ngân, tỏ ra suy ngẫm: “Hôm qua ư? Khách hàng đông như vậy, cháu quên mất chú muốn nói đến vị nào rồi.”

“Chẳng phải cháu tặng anh ấy một con chó sao?” Nghiêm Lương tiếp tục

nhìn cô gái.

Cô chột giật mình, cô không dám không nhìn Nghiêm Lương trong một khoảng thời gian quá lâu, sợ gây nên mối hoài nghi trong lòng đối phương, bèn nhìn ông, nói: “Ồ... phải rồi, là vị khách đó, hôm qua chú ấy ngồi ở vị trí này, mà... có việc gì ạ?”

“Cô quen thân với ông ấy không?” Nghiêm Lương vẫn nở nụ cười hiền lành hòa nhã.

Chu Tuệ Như lắc đầu: “Không thân quen, lần đó cháu nhật được một con chó con, may mà chú ấy nói chú ấy muốn nuôi, nên đã tặng chú ấy, sao vậy ạ?”

Nghiêm Lương lại cười: “Tôi là bạn của anh ấy, nghe anh ấy nói anh ấy thường xuyên đến quán các vị ăn mì, có phải vậy không?”

“Ừm... đúng là như vậy.”

“Thường ngày anh ấy thích ăn món mì gì?”

Chu Tuệ Như không hiểu ý ông ta, cũng không hiểu ông ta hỏi như vậy là có mục đích gì, nhưng nhớ đến hôm qua ông ta ngồi cùng với chú ấy, cười nói rôm rả, xem ra đúng là bạn bè, chắc cũng chỉ là tiện miệng hỏi thôi, không có ý gì khác nhỉ? Cô không thể nào xác định được, vẫn cứ thận trọng theo cách chú ấy dạy cô, trả lời rất tự nhiên: “Mì trứng, mì bò, mì tương, đều ăn hết, hình như không cố định thích ăn một món mì nào cả.”

“Thế à, tôi lại cứ tưởng cô hiểu rất rõ về anh ấy.”

“Tại sao tại nói vậy? Cháu không nhớ chú ấy đặc biệt thích ăn món mì nào.”

“Có phải là anh ấy thường xuyên giúp đỡ các vị không?” Nghiêm Lương tiếp tục nhìn chăm chăm vào mắt cô gái.

Chu Tuệ Như lại giật mình, bỗng chốc trong lòng trào dâng sự cảnh giác cao độ theo phản xạ, ánh mắt di chuyển đến đồ đạc trên quầy thu ngân, cố ép mình phải trấn tĩnh. “Giúp gì cơ ạ?”

Nghiêm Lương cười nói: “Anh ấy là người rất thích giúp đỡ người khác, anh ấy nói đã từng giúp cô một chuyện lớn, cô đã quên nhanh như vậy sao?”

“Gì cơ? Giúp cháu một việc lớn, việc lớn gì?” Chu Tuệ Như cố tình nói to hơn một chút để che giấu nỗi hoảng loạn trong lòng.

“Anh ấy nói với tôi như vậy, tôi cũng không rõ anh ấy nói giúp cô một việc

lớn là việc gì.”

“Ồ... có lẽ là con chó đó.” Chu Tuệ Như trả lời rất nhanh, “Sau khi cháu nhặt được con chó ta đó, không biết phải giải quyết nó như thế nào, anh trai cháu nói phải ném con chó đó đi, cháu không đồng ý, nhưng cũng không tiện nuôi nó ở quán, may mà chú ấy đồng ý nuôi, giải quyết được vấn đề nan giải này.”

“Tôi nghe anh ấy nói, lúc anh ấy nhận nuôi con chó mà cô tặng, có một tên tiểu lưu manh đến, nói rằng đó là con chó của gã, muốn đòi về, cuối cùng bạn tôi đã bỏ ra ba trăm tệ để mua con chó, có việc này không?”

“Ừm, có việc này.”

“Kết quả là tối ngày hôm sau, tên tiểu lưu manh đó đã chết phải không?”

Chu Tuệ Như rất nóng lòng muốn kết thúc cuộc đối thoại này, nhưng nhất thời không tìm được lí do để chấm dứt, đành phải nói: “Đúng vậy, chính là xảy ra ở bên sông.”

“Tôi còn nghe nói, ngày hôm tên đó chết, cô là người cuối cùng nhìn thấy cậu ta?”

“Ừm... sự việc này cảnh sát đã điều tra rồi.”

“Vết thương bằng dao ở trên người tên lưu manh đó giống y hệt với con dao gọt hoa quả trong quán của các vị, có phải vậy không?”

Chu Tuệ Như trong lòng càng kinh hãi hơn, vội nghĩ cách đối phó, nói: “Chú là cảnh sát à?”

Đúng lúc này, Chu Phúc Lai bước từ trong bếp ra, thoáng chau mày, đặt bát mì xuống trước mặt Nghiêm Lương, nói câu ‘xin mời’, sau đó chẳng nói thêm gì quay trở vào bếp.

Nghiêm Lương liếc nhìn Chu Phúc Lai, rồi chậm rãi nói với Chu Tuệ Như: “Tôi không phải là cảnh sát.”

Bước chân của Chu Phúc Lai chợt khựng lại.

Chu Tuệ Như vội nói: “Cảnh sát yêu cầu cháu phải giữ bí mật những việc liên quan đến cuộc điều tra, không được nói cho người khác biết.”

Nghiêm Lương cười ha ha, nói: “Xin lỗi, thông cảm cho tính hiếu kì quá trầm trọng của tôi, ha ha.”

Chu Phúc Lai bước hẳn vào trong bếp.

Nghiêm Lương gắp mì lên, ăn một miếng, lại nói: “Có đôi khi giúp đỡ

người khác, ngược lại lại đem đến cho mình và người khác điều phiền toái hơn nữa.”

Chu Tuệ Như mở di động ra nghịch, không muốn nói chuyện với ông ta. Nghiêm Lương nhìn cô gái một cái, hỏi: “Có phải thế không?”

“Gì cơ ạ?” Chu Tuệ Như có vẻ như lúc này mới phản ứng lại, nói: “Chú nói gì cơ, cháu không nghe rõ.”

Nghiêm Lương lặp lại câu nói vừa rồi.

Chu Tuệ Như nói: “Ồ, nếu như bạn của chú cảm thấy việc nuôi con chó nhỏ quá phiền toái, vậy thì hãy đem con chó trở lại đây, cháu sẽ nghĩ cách đem tặng người khác.”

Nghiêm Lương cười nói: “Cho dù phiền toái, nhưng chú nghĩ, anh ấy đã giúp thì chắc chắn sẽ giúp đến cùng, anh ấy chính là người như vậy.”

Chu Tuệ Như lại cúi đầu nghịch điện thoại, không muốn tiếp chuyện Nghiêm Lương.

Sau khi ăn mì xong, Nghiêm Lương rời khỏi quán, trong lòng ông đã thoáng có sự suy đoán. Mặc dù ông không nắm được bất cứ chứng cứ nào, nhưng ông cảm thấy con số của ẩn số này cũng gần như đã được thỏa mãn, bước suy đoán về ẩn số đã hoàn thành, tiếp theo đây, chính là cần phải chứng minh nghiệm của hệ phương trình bậc cao này.

“Tôi muốn thảo luận với anh một chút về khả năng liên quan đến vụ án giết người của Chu Tuệ Như và Quách Vũ.” Trong văn phòng làm việc của Lâm Kỳ, Nghiêm Lương ngồi đối diện, uống một cốc nước mát.

“Hai người bọn họ ư? Hai người bọn họ đều có đầy đủ chứng cứ chứng minh không phạm tội mà.” Lâm Kỳ thoáng chau mày, hỏi về bản khoản, “Mối hiềm nghi của họ ngay từ lâu đã hoàn toàn được loại bỏ rồi, thầy Nghiêm, thầy đang nghi ngờ bọn họ à?”

“Liệu có thể nói lại với tôi một lượt tất cả các lí do mà các anh loại bỏ mối nghi ngờ đối với hai người bọn họ được không?” Nghiêm Lương lấy giấy và bút, nhìn Lâm Kỳ với bộ dạng vô cùng nghiêm túc.

“Ồ, được.” Lâm Kỳ gật đầu, bởi vì người ngồi đối diện là Nghiêm Lương, nên anh mới bằng lòng nhẫn nại trình bày lại một lần nữa. Nếu như là một người không phải là cảnh sát, hoặc là một người cảnh sát non trẻ, chắc chắn anh đã hét lên với đối phương, có bao nhiêu chứng cứ chứng tỏ họ không liên quan gì đến vụ án, anh vẫn còn muốn điều tra khi gì?

Lâm Kỳ lật mở tập hồ sơ, sắp xếp lại tư duy một lượt, nói: “Thứ nhất, họ có chứng cứ ngoại phạm. Vụ án xảy ra vào lúc 10 giờ 50 phút, trước thời gian này, họ đã rời khỏi hiện trường, xuất hiện trong máy camera, cho dù sau đó có đi đường vòng cũng không thể thực hiện được. Hơn nữa đã kiểm tra trong dạ dày của nạn nhân có cơm rang trứng, chỉ có sau khi họ rời khỏi đó, nạn nhân mới bắt đầu ăn cơm rang trứng. Hung thủ sau khi giết người còn cứa vết máu lên nạn nhân, hơn nữa cửa hàng tiện lợi ở cạnh tiểu khu đã chứng thực Quách Vũ sau khi công Chu Tuệ Như về nhà còn đi đến cửa hàng tiện lợi mua bông băng và thuốc bôi, khoảng thời gian này vừa vặn là khoảng thời gian hung thủ cứa vết máu, cho nên họ có chứng cứ ngoại phạm rất vững chắc. Thứ hai, hung thủ bỏ ra khoản tiền lớn tới mấy vạn tệ để dụ

những người đi đường phá hoại hiện trường. Họ không có nhiều tiền như vậy đâu, không nỡ cũng không thể nghĩ ra được cách để phá hoại hiện trường như vậy. Thứ ba, con dao trong quán họ hoàn toàn mới, hơn nữa trong các cửa hàng lân cận, không thấy họ mua con dao gọt hoa quả mới tương tự. Thứ tư, lời khai của họ không có thiếu sót nào. Thứ năm, vào chiều thứ sáu, Trương Binh nhận được bức thư đe dọa đã được giám định là của hung thủ, hai người bọn họ đều có chứng cứ ngoại phạm. Thứ sáu, vụ án đã được chứng thực là do hung thủ của chuỗi án mạng gây ra, nhưng khi xảy ra vụ án đầu tiên, Chu Phúc Lai, Chu Tuệ Như vẫn còn chưa đến thành phố Hàng, Quách Vũ cũng không có năng lực giết người hàng loạt, dấu vân tay của họ cũng không khớp.”

Nghiêm Lương ghi nhanh sáu điểm này vào cuốn sổ, rồi lại xem một hồi, gật đầu, lẩm bẩm: “Thật quá lợi hại!”

“Thầy nói cái gì lợi hại cơ?”

Nghiêm Lương ngẩng đầu nói: “Một vụ phạm tội mà có thể tạo ra được chuỗi các chứng cứ chứng minh không thể phạm tội, hơn nữa có vẻ như các chứng cứ này đều vô cùng vững chắc, thực sự quá lợi hại.”

Lâm Kỳ tỏ vẻ không tin tưởng lẩm đối với lời phán đoán của Nghiêm Lương: “Những thứ này đều là chứng cứ chắc chắn, không có cách nào để ngụy tạo cả.”

Nghiêm Lương mỉm cười: “Gần như có thể nói như vậy, cho dù là tất cả mọi người trong khu vực này đều có thể nghi ngờ, duy nhất bọn họ là không thể phạm tội nhất.”

Lâm Kỳ há cái miệng khô khốc, đáp lời: “Nếu như bọn họ là hung thủ, không thể nào ngụy tạo ra được những chứng cứ chắc chắn này.”

“Anh nói đúng đấy.” Nghiêm Lương gật đầu, “Nhưng, nếu như trên nền cơ bản này, chỉ cần có thêm một điều kiện, thì tất cả những chứng cứ chắc chắn nêu trên đều sẽ bị tan rã hết.”

“Ô? Điều kiện gì vậy?” Lâm Kỳ nhìn Nghiêm Lương với vẻ kinh ngạc.

“Ngoài hai người bọn họ, còn có sự giúp đỡ của người thứ ba.”

“Người thứ ba ư? Ô, thầy muốn nói đến Chu Phúc Lai à? Cho dù lúc đầu điều tra, tôi cũng có lúc cảm thấy anh ta rất khả nghi, nhưng anh ta là một người bị thọt, vốn tự hành động đã rất khó khăn. Hơn nữa, phần lớn thời

gian anh ta đều ở trong quán, lúc nhét tờ giấy vào nhà Trương Bình, anh ta cũng có chứng cứ ngoại phạm. Cho dù thực sự là anh ta đã dùng cách nào đó để tránh được điều tra, tham dự vào việc phạm tội, nhưng với khả năng của một người thọt như anh ta, cũng không thể nào làm được những việc này chứ?”

“Người bình thường đương nhiên không làm được, cho dù một việc cũng chẳng làm nổi, chỉ có...” Ông chợt ngừng lại, không nói tiếp, mà chuyển hướng, “Tôi muốn thảo luận với cậu về từng điểm, trước tiên là chứng cứ ngoại phạm đầu tiên.”

Nghiêm Lương uống một ngụm nước, nhìn đối phương với vẻ rất nghiêm túc, nói: “Cái gọi là chứng cứ ngoại phạm, định nghĩa trực tiếp cơ bản nhất là, khi xảy ra vụ án, có chứng cứ chứng minh nhân vật hiềm nghi không có mặt tại hiện trường. Trong vụ án của Từ Thiêm Đình, 10 giờ 39 phút, Quách Vũ và Chu Tuệ Như xuất hiện trong máy camera, do đây là hệ thống ghi giờ của máy móc, không thể nào ngụy tạo được. Đây chính là hiện thực khách quan nhất. Ba yếu tố thời gian, địa điểm, nhân vật đều không thể ngụy tạo. Và logic cơ bản khiến các anh cho rằng họ có chứng cứ ngoại phạm là, thời gian xảy ra vụ án là vào 10 giờ 50 phút. Sau khi họ đi qua máy quay, cho dù đi vòng lại từ xa chỗ không có máy quay trở về hiện trường vụ án, với thời gian mười một phút thì không thể kịp được. Cho nên, điểm then chốt để giải thích chứng cứ ngoại phạm này, chính là thời gian xảy ra vụ án, không phải là 10 giờ 50 phút, mà nên là trước 10 giờ 39 phút. Kết hợp với khoảng thời gian họ dành ra để đi lại trên đường, tôi cho rằng, thời gian xảy ra vụ án chính xác sẽ ở trong khoảng thời gian từ 10 giờ 20 phút đến 10 giờ 37 phút.”

Lâm Kỳ lắc đầu: “10 giờ 50 phút, Trương Bình nhận được cuộc điện thoại của Từ Thiêm Đình, trong điện thoại nghe thấy cậu ta đã xảy ra chuyện, chứng tỏ thời gian xảy ra vụ án chính là vào lúc 10 giờ 50 phút. Nếu như trước đó Từ Thiêm Đình đã chết rồi, vậy thì 10 giờ 50 phút là ai đã gọi điện thoại?”

“Người đó chính là... là người thứ ba của vụ án này ngoài Chu Tuệ Như và Quách Vũ.”

Lâm Kỳ lắc đầu vẻ không được hài lòng: “Chu Phúc Lai ư?”

Nghiêm Lương lắc đầu nói: “Tôi chỉ nói có người thứ ba, chứ không nói

người đó chắc chắn là Chu Phúc Lai.”

“Được rồi,” Lâm Kỳ thở dài tỏ vẻ bất lực, “Nhưng cuộc điện thoại lúc 10 giờ 50 phút đúng là do chính Từ Thiêm Đình gọi, chúng tôi đã hỏi Trương Bình, cậu ta khẳng định chắc chắn đó là giọng nói của Từ Thiêm Đình. Cậu ta và Từ Thiêm Đình quen nhau mười mấy năm rồi, suốt ngày quần lấy nhau, không thể nào nghe nhầm giọng của Từ Thiêm Đình được.”

“Có khả năng khác không?”

Lâm Kỳ nghĩ một lát, nói: “Nếu như ban đầu hung thủ khống chế Từ Thiêm Đình, sau đó uy hiếp cậu ta, bắt cậu ta nói mấy câu, rồi ghi âm lại, thì cũng có thể thực hiện được. Nhưng nhìn vết thương trên thi thể nạn nhân, ba nhát dao đó rõ ràng là đâm liền mạch, ở sau gáy còn bị vật từ đập vào, rõ ràng là quá trình xảy ra vụ án rất đột ngột. Chứ không phải là hung thủ khống chế Từ Thiêm Đình trước, ghi âm xong mới giết chết cậu ta.”

“Vậy thì...”, Nghiêm Lương suy ngẫm, “Muốn có được giọng nói của Từ Thiêm Đình, chắc chắn cần phải ghi âm lại trước. Từ Thiêm Đình đã chết rồi, trên người cậu ta... phải rồi trong di động của cậu ta liệu có file ghi âm câu *‘Trưa mai cùng đi ăn cơm nhé’* không?”

“Ồ, cái này thì chúng tôi chưa kiểm tra.”

Nghiêm Lương nói: “Di động của cậu ta hiện giờ đang ở đâu?”

“Tạm thời, vật chứng vẫn để ở chỗ Chi cục chúng tôi.”

“Vậy thì phiền cậu bố trí người, kiểm tra tỉ mỉ thật kĩ điện thoại di động của cậu ta, tìm ra được câu nói này trong điện thoại, có được không?”

“Việc này đương nhiên không vấn đề gì, nhưng...”, Lâm Kỳ mím môi, nhưng vẫn nói ra, “Tôi cảm thấy sự phán đoán này của thầy... ồ..., trên phương diện các bước phá án có vẻ có chút... vấn đề, cũng không giống với cách điều tra vụ án mà trước đây thầy đã nói.”

“Sao cơ?”

Lâm Kỳ hăng giọng, nói thẳng luôn không kiêng dè: “Trên phương diện các bước điều tra vụ án của công an, là trước tiên cần điều tra chứng cứ, rồi mới xác định nghi phạm. Nhưng lần này, thầy là... xác định nghi phạm trước rồi mới tìm chứng cứ phạm tội của họ. Ha ha, tôi nói câu không được chính xác cho lắm, một số cảnh sát ở khu vực lạc hậu, vì tỉ lệ phá án, sau khi xảy ra vụ án mạng, trước tiên xác định nghi phạm, rồi mới trở về ghi khẩu cung,

nghĩ cách để tìm ra chứng cứ nhằm chứng minh họ phạm tội. Trong tình hình này, đã xảy ra rất nhiều vụ án oan, án sai. Phần lớn những vụ án oan đều xuất phát như vậy. Đạo này Sở Công an tỉnh cũng điều tra lại một số vụ án sai, xử lí một nhóm người chịu trách nhiệm trước đây. Tôi nghĩ... nếu như làm theo cách ngược lại này, điều tra theo cách áp đặt nghi phạm trước, e là... không được thích hợp lắm.

Hơn nữa, trước đây khi giảng dạy thầy cũng nói, lúc điều tra vụ án, kĩ nhất là áp đặt nghi phạm trước, trước tiên nghi ngờ ai là nghi phạm, sau đó cố tìm ra mọi chứng cứ liên quan tới anh ta, càng điều tra phán đoán càng chủ quan, cuối cùng là thường bắt nhầm người. Thầy nói cách làm này giống như giải phương trình, cứ thế lắp vào công thức có sẵn, thuận túy là điều tra mang tính khách quan lí tính, không mang theo bất cứ quan điểm phiến diện chủ quan nào. Cứ thế điều tra được chứng cứ, sau khi thay vào công thức, tự nhiên sẽ có được đáp án thôi.”

Nghiêm Lương gật đầu, thừa nhận: “Đúng vậy, tôi đã từng giảng về quan điểm này, hơn nữa tôi luôn công nhận quan điểm này. Tôi đã từng nói, phán án giống như giải phương trình, phần lớn các vụ án đều có thể dựa vào cách phán án có sẵn, tương đương như công thức, đặt từng chứng cứ thay vào, tự nhiên sẽ có được kết quả. Nhưng, đó chỉ là phần lớn các vụ án. Phần lớn các vụ án đều chỉ tương đương phương trình học ở cấp hai, cấp ba. Kết quả những phương trình này đều có công thức cố định để tính, cứ làm theo là được. Nhưng, nếu như một vụ án vô cùng phức tạp, giống như là phương trình bậc cao trong toán học, trên lí thuyết là không thể nào giải được. Cách duy nhất để giải chỉ có là, trước tiên anh đại khái đoán một nghiệm của ẩn số, sau đó đặt nghiệm vào, kiểm chứng sự suy đoán của anh. Bây giờ, vụ án này cũng giống như hệ phương trình không có cách giải điển hình, không thể nào dùng phương pháp phán án qui chuẩn thường dùng để tìm ra được đáp án, chỉ có thể đặt thế vào, rồi kiểm chứng.”

Lâm Kỳ trầm mặc một lúc, bật cười, nói: “May mà hồi trước tôi học toán cũng khá, có thể hiểu được cách nói của thầy. Thôi được, tôi lập tức phái người đi điều tra, sẽ trả lời thầy sớm nhất có thể.”

Chập tối, Lạc Vấn khoác túi xách, dẫn con chó nhỏ, đi dọc theo phần đường dành cho người đi bộ trên con đường ven sông.

Chú chó nhỏ cứ mỗi lần đi đến một gốc cây, đều dừng lại ngửi một lúc, sau đó hào hứng để lại chút nước tiểu nhằm đánh dấu. Lạc Vấn rất kiên nhẫn dắt nó, nhìn chăm chú vào nó, bất giác, dòng suy tư lại trôi về tám năm trước.

<“Bố ơi, con chó nhỏ này bao giờ mới lớn ạ?” Cô con gái cầm dây xích, cưỡng ép lôi chú chó nhỏ đến trước mặt Lạc Vấn.

“Ồ... có lẽ là phải một hai năm nữa đấy.” Lạc Vấn cũng không hiểu về loài chó lắm, ông đang sắp xếp túi hành lí, trả lời qua loa với con gái.

“Sao lại lâu thế chứ?”

Đúng lúc đó, vợ ông nhét mấy chiếc áo sơ mi đã gấp gọn gàng vào tron túi hành lí của Lạc Vấn, cúi người ôm lấy vai cô con gái, mèm cười nói: “Bố con nói linh tinh đấy, chỉ cần mấy tháng nữa là chú chó nhỏ sẽ trưởng thành.”

“Chỉ cần mấy tháng nữa thôi sao?” Lạc Vấn đi đến bên cạnh bàn làm việc, mở ngăn kéo, sắp xếp tập giấy tờ trong đó.

Cô vợ cười trêu ông: “Loài chó một năm là đã trưởng thành rồi, điều này mà anh cũng không biết á, thế mà anh còn học ngành Y cơ đấy.”

“Thế à?” Lạc Vấn cầm mấy loại giấy tờ lên, nhét vào trong túi hành lí, đáp lời, “VẬY đến khi anh về nhà, thì nó đã thành một con chó to rồi.”

Cô vợ bĩu môi: “Lần này rốt cuộc anh phải đi bao lâu?”

“Lần này là nhận sự ủy thác của Bộ Công an, sau khi tham gia mấy cuộc họp ở Bắc Kinh, còn phải ở lại Bắc Kinh giảng dạy cho một số bác sĩ pháp y và nhân viên giám định vật chứng trẻ tuổi, ừm chắc khoảng một, hai tháng.” Ông lại đứng dậy sắp xếp tài liệu, trả lời vợ.

“Anh cứ luôn bận rộn như vậy.” Giọng cô vợ có ý than thở trách móc, rồi lại tỉ mỉ kiểm tra vật dụng trong túi hành lí, để chồng không bị thiếu sót thứ gì.

“Chẳng có cách nào khác cả, công việc mà.”

Cô vợ chu môi nói: “Năm nay anh vừa được thăng chức thành trưởng ban, lại được bình chọn làm chuyên gia của sở Công an tỉnh. Em còn tưởng sau này anh chỉ cần chỉ huy người khác làm việc, còn mình không cần động tay vào cơ, nào ngờ anh còn bận rộn hơn lúc trước. Bây giờ, ở trong Sở, anh kiêm nhiệm mấy chức vụ, vừa là chủ quản Pháp y, vừa là chủ nhiệm Trung tâm Giám định vật chứng. Anh xem có ai gánh vác cả hai mảng công việc này một lúc như anh không, hay là xin từ chức một việc?”

Lạc Vấn ôm tập tài liệu nhét vào túi hành lí, rồi tiện tay kéo khóa lại, ngồi xuống giường, mỉm cười nhìn vợ, nói: “Từ chức công việc nào?”

Cô vợ biết ông chỉ đang đùa thôi, nhưng vẫn giả vờ ngây thơ tung hứng: “Ừm... từ chức công việc Pháp y đi, công việc của Trung tâm Giám định vật chứng, ban ngày có thể làm được, còn công việc của bác sĩ pháp y, có khi xảy ra vụ án, đêm hôm khuya khoắt cũng gọi anh đến.”

“Nhưng anh vốn dĩ là học ngành Y ra mà, đây mới chính là chức vụ chính của anh mà.”

“Vâng... thế thì anh hãy từ chức Chủ nhiệm Trung tâm Giám định vật chứng đi.”

Lạc Vấn cười nói: “Anh cũng đã lấy được học vị tiến sĩ của ngành Giám định vật chứng mà, còn cả chức danh chuyên gia cao cấp của kĩ thuật vi trắc. Ở nước ta, rất ít người làm lĩnh vực này, còn hiếm hoi hơn bác sĩ pháp y nhiều.”

Cô vợ đẩy ông một cái: “Được rồi, em biết trong lòng anh luôn thầm đắc ý, chắc ngày nào anh cũng thầm hét vang, tôi có hai học vị tiến sĩ về bác sĩ pháp y và giám định vật chứng.”

Lạc Vấn cúi đầu, ôm cô con gái lên, thơm lên trán, nói: “Bố tài giỏi không?”

Con gái cố chấp lắc đầu: “Không tài giỏi, mẹ tài giỏi hơn. Con muốn chú chó nhỏ mau mau trưởng thành.”

“Được rồi, đợi lần này bố về, con chó sẽ trưởng thành đấy.”

“Bố phải mua đồ ăn cho con cún đấy.”

“Không thành vấn đề, mua đồ ăn. Thế con có cần đồ ăn vặt không?” Lạc Vấn ôm lấy hai vai cô con gái.

“Con cần, bây giờ con muốn uống nước hoa quả.”

“Việc này thì bố không quyết định được.” Lạc Vấn quay con gái về phía vợ. “Không được uống, con sắp đi ngủ rồi, bây giờ mà uống thì đêm sẽ tè dầm đấy.” Cô vợ nhìn cô con gái lấy vẻ nghiêm nghị.

Cô con gái lập tức chạy đến bên cạnh mẹ, dùng đủ các chiêu trò nũng nịu, Lạc Vấn thấy vậy, nở nụ cười mãn nguyện.>

Nụ cười mỉm này lập tức di chuyển đến khuôn mặt Lạc Vấn của tám năm sau.

“Lạc Vấn, hôm nay sao trùng hợp thế.” Một giọng nói quen thuộc truyền tới, cắt ngang dòng hồi tưởng âm áp của ông.

Nụ cười mỉm trên môi Lạc Vấn dần biến mất, tư duy quay trở lại thực tại, ánh mắt di chuyển từ chú chó nhỏ lên khuôn mặt người đối diện mình, Nghiêm Lương đang nhìn ông mỉm cười.

“Thầy Nghiêm, sao lại gặp mặt rồi?” Lạc Vấn cố mỉm cười đi lên, “Sao, lại đi đến nhà thầy giáo khác à?”

“Không, hôm nay là điều tra vụ án, vừa vặn đi qua đây.”

“Điều tra vụ án?” Lạc Vấn tỏ ra hơi bất ngờ.

Nghiêm Lương nói: “Đúng vậy, lần này tôi quyết định tham gia vào vụ án của Triệu Thiết Dân, hỗ trợ anh ấy điều tra.”

“Anh quay trở lại làm cảnh sát à?”

“Không phải, tôi vẫn là giảng viên đại học, bây giờ là thế, và sau này cũng vẫn vậy.”

“Vậy anh... sao đột nhiên lại thay đổi thái độ đối với cảnh sát?”

“Có lẽ là vì anh.” Nghiêm Lương nhìn Lạc Vấn.

Bỗng chốc, con người mắt Lạc Vấn thoáng thu nhỏ lại, khẽ giật mình, nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi: “Vì tôi ư?”

Nghiêm Lương cười ha ha, nói: “Sau khi gặp anh, khiến tôi nhớ đến câu nói trước đây của anh, *phạm tội vì bất cứ lí do gì đều vô sỉ*. Tôi rất thích câu nói này của anh, câu nói này của anh đã thay đổi một số suy nghĩ ban đầu của tôi.”

“Ha ha,” Lạc Vấn cười khan mấy tiếng, nói: “Dù sao thì anh làm giảng viên cũng có khá nhiều thời gian rảnh, thỉnh thoảng đóng góp sức lực của mình cho xã hội cũng rất tốt.”

“Thế à?” Nghiêm Lương mỉm cười nói, “Vậy liệu anh cũng có suy nghĩ tương tự không?”

“Tôi à...”, Lạc Vấn lắc đầu, “Sau khi từ chức, tôi đã không quan tâm đến những việc này rồi, làm một công dân bình thường rất tốt.”

“Ừm, thế cũng hay.” Nghiêm Lương cười nói, “Ồ, phải rồi, cô gái trong quán mì hôm qua tên Chu Tuệ Như ấy, anh có thân quen không?”

Trong lòng Lạc Vấn đang suy tính, nhưng nét mặt vẫn không hề thay đổi: “Tôi đã ăn ở quán đó rất nhiều lần, nhưng tôi không trò chuyện gì mấy với chủ quán mì đó, anh đã điều tra được gì rồi?”

“Cô gái có tên Chu Tuệ Như đó, có mối hiềm nghi phạm tội rất lớn.” Nghiêm Lương tiếp tục sẫm soi Lạc Vấn.

Lạc Vấn vẫn tỏ ra bình thản như cũ: “Thế à? Tôi thì lại không nhận ra, chỉ là một cô gái trẻ thôi mà, người như vậy mà cũng có khả năng phạm tội sao? Ha ha, tôi cũng chưa thấy loại vụ án này.”

“Ha ha, nghe ra đúng là không thực tế lắm, tôi cũng không thể xác định chắc chắn, tôi vẫn còn có việc, hôm nay không làm phiền anh nữa, hôm khác gặp lại nhé.”

“Tạm biệt!”

Đến khi Nghiêm Lương biến mất khỏi sau lưng, nét mặt Lạc Vấn vẫn không hề có chút xao động, ông vẫn giống như ban nãy, từ tốn dắt chú chó nhỏ bước chậm rãi về hướng nhà mình.

Chín giờ rưỡi tối, Chu Tuệ Như nhận được cuộc điện thoại gọi đưa đồ ăn đến nhà của Lạc Vấn. Sau khi chuẩn bị xong, vội vàng đi về phía nhà ông.

Trưa hôm nay, người đàn ông trung niên đeo kính đó đến quán ăn mì, sau khi hỏi một loạt những câu hỏi kì quặc, trong lòng Chu Tuệ Như luôn thấp thỏm không yên, rất muốn nói việc này cho chú ấy. Nhưng cả ngày hôm nay chú ấy đều không đến. Lúc trước chú ấy đã nói rồi, sau khi sự việc khép lại bọn họ sẽ coi như không hề quen biết, cần phải giảm bớt số lần liên hệ. Cô đang rầu rĩ không biết bao giờ mới có thể gặp lại chú ấy.

Chu Tuệ Như đang đi đến cổng tiểu khu dân cư của ông chú, đột nhiên bên cạnh truyền tới một giọng nói lạnh lùng: “Cô đem đồ ăn tới cho người bạn tôi phải không?”

Chu Tuệ Như giật mình kinh ngạc, dừng bước, nhìn về hướng phát ra giọng nói, người đàn ông trung niên đeo kính đó đang đi về phía cô.

Cô cảm thấy vô cùng căng thẳng, cố ý nhìn xung quanh, giả vờ như không nhìn thấy Nghiêm Lương, vội bước nhanh về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, Nghiêm Lương đã đi đến bên cạnh cô mỉm cười hỏi: “Đưa đồ ăn tới cho người bạn tôi phải không?”

Chu Tuệ Như trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn mím môi, gật đầu thừa nhận. Nghiêm Lương cũng gật đầu với cô gái, tiếp đó liền đi qua người cô.

Trái tim Chu Tuệ Như đập dồn dập, nhưng cô vẫn cố thể hiện ra bộ dạng thản nhiên như không có chuyện gì, tiếp tục bước đi đúng nhịp bước ban đầu vào trong khu dân cư.

Đến nhà Lạc Vấn, Chu Tuệ Như vừa đặt đồ ăn xuống, vội vàng kể cho ông nghe chuyện trưa hôm nay và chuyện vừa xảy ra. Vừa nói xong, cô đã bật khóc: “Cháu xin lỗi, đều là tại cháu không tốt, cháu phản ứng không được nhanh nhẹn, vừa rồi cháu không nên thừa nhận là đưa đồ ăn đến cho chú,

như vậy sẽ làm liên lụy đến chú!”

Lạc Vấn xua tay, nói: “Vừa rồi cháu làm đúng lắm. Nếu như cháu nói là cháu đem đồ cho người khác, vậy thì anh ấy sẽ bảo cảnh sát điều tra số điện thoại đặt hàng, lập tức phát hiện ra cuộc điện thoại đó là do ta gọi tới, tiếp theo sẽ càng nghi ngờ cháu, và nghi ngờ cả ta nữa. Cho nên, cháu đã làm rất đúng. Hãy ghi nhớ kĩ lời ta nói, ngoài bản lời khai về sự việc xảy ra tối hôm đó, tất cả những việc khác đều không được nói dối.”

“Cháu... vừa rồi cháu đã làm đúng ạ? Vừa rồi cháu đã nói thật, như vậy thì chú ấy sẽ không nghi ngờ cháu phải không?” Chu Tuệ Như vẫn không dám tin, tiếp đến vội nói, “Nhưng cháu thấy chú ấy đang nghi ngờ cháu mà.”

“Đương nhiên, anh ấy đương nhiên là đang nghi ngờ cháu.” Lạc Vấn nói rõ ràng, “Vừa rồi, cháu gặp anh ấy ở cổng khu dân cư, cháu cho rằng đó là trùng hợp sao? Không đâu, muộn như vậy, không thể nào là trùng hợp gặp gỡ được. Anh ấy đang đợi cháu, có lẽ, anh ấy luôn ở gần quán mì để theo dõi cháu, quan sát nhất cử nhất động của cháu suốt cả ngày.”

Toàn thân Chu Tuệ Như bỗng chốc lạnh toát, mở to mắt, nói: “Chú ấy... chú ấy rốt cuộc là ai? Chú ấy nói... chú ấy không phải là cảnh sát, còn nói, còn nói là bạn của chú.”

“Anh ấy hiện giờ quả thực không phải là cảnh sát,” Lạc Vấn ngừng một lát, nói tiếp, “Anh ấy là giảng viên môn Toán trong trường đại học, nhưng anh ấy còn nguy hiểm hơn bất cứ người cảnh sát nào. Hơn nữa, lần này anh ấy đã tham gia vào cuộc điều tra của cảnh sát. Anh ấy không chỉ đang nghi ngờ cháu, ta cho rằng, anh ấy cũng đã nghi ngờ ta rồi. Ta phân tích một lượt, không nghĩ ra được rốt cuộc dựa vào đâu mà anh ấy lại nảy sinh mỗi nghi ngờ đối với cháu và với ta. Nhưng theo sự hiểu biết của ta về con người, anh ấy không phải là người điều tra bừa không có phương hướng, cũng không làm những việc vô ích. Đã khiến cho anh ấy nghi ngờ, vậy thì nhất định đã xảy ra vấn đề trong một khâu nào đó, hơn nữa vấn đề này đã bị anh ấy phát hiện ra.”

“A, xảy ra vấn đề gì vậy ạ?” Chu Tuệ Như tỏ ra vô cùng lo lắng, “Sao chú ấy lại nghi ngờ? Cháu không nghĩ ra được đã làm không tốt ở điểm nào.”

Lạc Vấn mỉm cười nhìn cô, bình tĩnh nói: “Không cần căng thẳng, không cần căng thẳng chút nào cả, sự việc không tệ như cháu nghĩ đâu. Anh ấy đến

tìm cháu và nói những lời kì quặc, là muốn điều tra cháu sao? Không đâu, vốn không thể nói là điều tra được, chỉ là thăm dò cháu mà thôi. Ta có thể khẳng định, anh ấy không nắm được bất cứ chứng cứ nào có thể uy hiếp được cháu. Ta thừa nhận, anh ấy là một người rất thông minh, cho nên anh ấy sẽ nghi ngờ chúng ta, có lẽ chỉ là do câu nói nào đó trong cuộc đối thoại. Với những người bình thường khác thì chỉ nghe lướt qua, nhưng anh ấy lại đặc biệt lưu tâm. Trong bộ não của anh ấy, nó sẽ được chuyển hóa thành thông tin phong phú, rồi cộng thêm sự phân tích, đây là thói quen nghề nghiệp của người học Toán. Nhưng cảnh sát phá án cần phải dựa vào chứng cứ, cho dù anh ấy có nghi ngờ hơn nữa, có thăm dò thêm nữa, trong trường hợp không có bằng chứng thì cũng hoàn toàn không có tác dụng gì cả. Cháu yên tâm đi, cho dù lần này anh ấy có đoán đúng đi nữa, anh ấy cũng không thể nào tìm ra được bất cứ chứng cứ mang tính thực tế nào cả, e là dù một nửa chứng cứ cũng không tìm thấy được.”

“Thực... thực sự như vậy ạ?” Chu Tuệ Như bán tin bán nghi.

“Đúng vậy, lúc trước ta đã nói với các cháu, đây là một vụ án không có nhân chứng và vật chứng, cảnh sát sẽ không tìm được bất cứ chứng cứ thực tế nào. Chỉ cần các cháu kiên định làm theo lời ta nói. Ba yếu tố phạm tội là nhân chứng, vật chứng, khẩu cung, cảnh sát chẳng có lấy một yếu tố nào? Lấy gì để bắt người được chứ?” Lạc Vấn nhìn cô gái với ánh mắt tự tin và nghiêm túc.

Chu Tuệ Như nghĩ một lát, lại mở to mắt, nói: “Nhưng chú đã để lại dấu vân tay đó.”

Lạc Vấn mím môi, ông không thể nói ra sự thật về dấu vân tay, bởi vì việc này không liên quan gì tới Chu Tuệ Như, chỉ nói: “Việc về dấu vân tay đó các cháu không cần lo, tất cả đều nằm trong kế hoạch của ta.”

Nhìn vào ánh mắt kiên định của Lạc Vấn, nỗi hoảng sợ trong lòng Chu Tuệ Như cũng giảm dần, cô cảm thấy ông chú này là người mà cô có thể tin tưởng hoàn toàn. Cô ngoan ngoãn gật đầu, nói: “Tiếp theo đây, chúng ta cần phải làm gì ạ?”

“Tất cả mọi việc vẫn như cũ, ngoài lời khai về quá trình vụ án, tất cả những việc khác đều không được nói dối. Anh ấy điều tra các cháu mấy ngày, sau đó phát hiện ra không tìm được bất cứ chứng cứ nào, đương nhiên

sẽ giống như những người cảnh sát trước đây, sẽ từ bỏ sự nghi ngờ. Đương nhiên, nếu như sự nghi ngờ của anh ấy đối với các cháu không giảm bớt, nhưng lại không tìm ra được chứng cứ có thể sẽ gọi các cháu đến Sở Công an để hỗ trợ việc điều tra. Đến lúc đó, các cháu vẫn cứ đối phó theo cách này, bất luận anh ấy nói gì, thậm chí anh ấy còn nói chính xác ra được quá trình phạm tội, cũng không được tin. Bởi vì, tất cả những điều này đều chỉ là sự suy đoán của anh ấy, anh ấy không có chứng cứ.”

“Cả ngày hôm qua Nghiêm Lương đã làm gì vậy?” Mới sáng sớm, trong phòng làm việc, Triệu Thiết Dân uống cà phê, nhìn Dương Học Quân và hỏi.

“Buổi trưa hôm qua, thầy Nghiêm đi đến quán mì đó, ăn một bát mì, cấp dưới của em nhìn thấy thầy ấy nói chuyện một lúc với cô gái tên Chu Tuệ Như đó. Buổi chiều, thầy ấy đi đến Chi cục công an, sau đó quay trở lại trường giảng dạy. Dạy xong, thầy ấy ăn bữa tối rất sớm ở trường, rồi lại đến bên sông gần nơi xảy ra vụ án đi dạo một hồi. Trong quá trình đó, thầy ấy gặp một người bạn, chính là người này...”, Dương Học Quân mở máy ảnh kỹ thuật số, chỉ vào bức ảnh trên màn hình.

“Lạc Vấn?” Triệu Thiết Dân nhìn người trong ảnh, khẽ nheo mắt. Lạc Vấn trong bức ảnh, khoác túi xách trên vai, tay dắt một chú chó.

“Ông ấy chính là Lạc Vấn ư?” Dương Học Quân có nghe nói đến Lạc Vấn, nhưng chưa từng gặp mặt.

“Đúng vậy, trước đây là bác sĩ pháp y giỏi nhất tỉnh, cũng là chuyên gia giám định vật chứng giỏi nhất, trong tài liệu qui phạm thu thập chứng cứ của cảnh sát cũng có tên anh ấy.” Triệu Thiết Dân lại nhìn vào tấm ảnh, nói: “Lạc Vấn đang dắt chó đi dạo à?”

“Đúng vậy, khi bọn em nhìn thấy, ông ấy đang dắt chó đi dạo.”

“Ồ,” Triệu Thiết Dân gật đầu: “Họ nói chuyện bao lâu?”

“Không lâu lắm, nhìn có vẻ chỉ là chào hỏi nhau khi vô tình gặp trên đường thôi. Nhưng sau khi chào tạm biệt Lạc Vấn, thầy Nghiêm không hề rời khỏi đó.”

Triệu Thiết Dân khẽ chau mày: “Anh ấy còn làm gì?”

“Nhìn bộ dạng của thầy ấy, chắc cũng đang theo dõi.”

Mắt Triệu Thiết Dân chột sáng rực: “Anh ấy theo dõi Lạc Vấn à?”

Dương Học Quân lắc đầu: “Không phải, sau khi thầy ấy lên xe, bèn lái xe

đến bên kia đường phía đối diện quán mì, cứ nhìn chăm chăm vào quán mì. Trong khoảng thời gian đó, mỗi lần cô gái có tên Chu Tuệ Như đi ra ngoài đưa đồ ăn, thầy ấy đều vội vã xuống xe, lén đi theo. Đi theo rồi lại theo về, lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Lần cuối cùng là lúc gần 10 giờ tối, khi Chu Tuệ Như đem đồ ăn đi đến cổng một tiểu khu dân cư, thầy ấy không chỉ lén đi theo sau nữa, mà đi thẳng đến trước mặt Chu Tuệ Như, nói gì đó với cô ấy, sau đó rời khỏi đó, lên xe về nhà.”

Triệu Thiết Dân nhìn chăm chú vào tập hồ sơ vụ án trước mặt, trầm mặc suy nghĩ một hồi, cuối cùng cầm cuốn hồ sơ lên, lật giở đến phần điều tra về Chu Tuệ Như và Quách Vũ, xem tỉ mỉ một lượt từ đầu đến cuối, mím môi nói: “Kì lạ, theo như hành vi của Nghiêm Lương, anh ấy chắc là đang điều tra Chu Tuệ Như nhỉ?”

“Đúng thế, chắc chắn là như vậy. Thầy Nghiêm đã theo cả buổi tối, trong khoảng thời gian đó liên tục đi theo cô ấy đi rồi về, không bỏ sót lần nào.”

“Nhưng tôi đọc ghi chép điều tra về Chu Tuệ Như, Chu Tuệ Như không thể nào là hung thủ được, chứng cứ vô cùng vững chắc.”

Dương Học Quân cũng nói: “Hôm qua, sau khi em quay về, cũng đọc lại hồ sơ, quả thực Chu Tuệ Như chắc chắn không liên quan gì đến vụ án, không phải là thầy Nghiêm chưa đọc hết toàn bộ hồ sơ chứ?”

“Không thể nào.” Triệu Thiết Dân lắc đầu, “Anh ấy xưa nay vẫn luôn tỉ mỉ thận trọng, anh ấy đã tham gia điều tra, vậy thì tất cả các chi tiết trong cả vụ án, chắc chắn anh ấy đã thuộc lòng rồi. Hơn nữa, anh ấy là người rất lười biếng.”

“Rất lười biếng ư?” Dương Học Quân thè lưỡi, tỏ ra kinh ngạc.

Triệu Thiết Dân cười nói: “Đúng vậy, anh ấy rất lười biếng. Lúc trước, anh ấy luôn nói, cần phải xác định rõ ràng phương hướng điều tra rồi hãy làm, bởi vì anh ấy không muốn lãng phí thời gian vào một công việc vô ích. Hơn nữa, anh ấy chỉ thích hoạt động đầu óc, không thích những công việc thể lực. Trước đây, khi còn là cảnh sát, những việc như thám thính thăm dò, theo dõi, truy bắt, anh ấy chưa bao giờ tham gia. Nhưng hành động lần này của anh ấy khiến tôi càng không thể nào nghĩ thông suốt được. Rõ ràng Chu Tuệ Như không thể nào là hung thủ, anh ấy vẫn tốn bao công lực để theo dõi suốt cả một buổi tối, rốt cuộc là anh ấy đã phát hiện ra điều gì?”

“Trực tiếp tìm thầy ấy hỏi chẳng phải là xong rồi sao?”

Triệu Thiết Dân liếc nhìn Lâm Kỳ một cái: “Việc anh ấy không chịu nói, có ép anh ấy cũng không có tác dụng gì. Lần trước anh ấy nói đợi anh ấy điều tra rõ rồi mới nói cho tôi biết. Nếu không, tôi bảo cậu bố trí người theo dõi anh ấy làm gì chứ?”

Dương Học Quân tỏ vẻ bất lực: “Vậy thì phải làm thế nào?”

Triệu Thiết Dân gập hồ sơ lại, vỗ tay, nói: “Thôi, cậu cứ tiếp tục phái người theo dõi anh ấy, tìm hiểu động thái phương hướng của anh ấy đi. Còn về những việc khác, phá án cũng không thể chỉ dựa vào mỗi mình anh ấy, nếu tôi đặt cửa hết vào anh ấy, còn điều tra vụ án gì chứ. Chúng ta bây giờ vẫn cần phải gấp rút đẩy mạnh công tác điều tra dấu vân tay. Hung thủ đã gửi cho nhà Trương Bình lá thư đe dọa, cho dù cả gia đình nhà họ bây giờ đều có cảnh sát theo dõi bảo vệ, nhưng đây không phải là kế lâu dài, chúng ta bắt buộc phải nhanh chóng tìm ra được hung thủ, mới có thể triệt để giải trừ được hậu họa. Trong mấy ngày nay, đã điều tra được dấu vân tay của bao nhiêu người rồi?”

“Đến hôm qua, đã thu thập được dấu vân tay của hơn năm mươi ba nghìn người rồi, sau khi lần lượt đối chiếu, vẫn chưa tìm ra được hung thủ.”

“Tốc độ như thế cũng tạm được, chỉ sợ là... sợ là lần này hung thủ lại trốn được.” Triệu Thiết Dân mím môi.

“Chắc không đâu, lần này làm theo quy hoạch của anh cả, tính theo đơn vị tổ dân cư trong toàn bộ khu vực xảy ra từng vụ án mạng và khu vực lân cận ở phía tây thành phố, đối chiếu tỉ mỉ dấu vân tay từng người nam giới trưởng thành. Khi đến tận nhà thu thập dấu vân tay, người nào không ở nhà đều sẽ được ghi tên lại, sau đó sẽ liên hệ để đến lấy dấu vân tay, không để lọt bất cứ hộ dân nào. Mấy ngày nay, gần như tất cả cảnh sát khu vực và những người cảnh sát hỗ trợ đều ra quân, mức độ tỉ mỉ còn hơn cả điều tra nhân khẩu. Còn có hơn hai trăm người cảnh sát hình sự dày dặn kinh nghiệm, chuyên trách việc đối chiếu dấu vân tay của những vân tay thu thập về. Em cảm thấy, chắc chắn lần này hung thủ không thể nào chạy thoát được.”

“Bây giờ lượng người lưu động rất lớn, chỉ sợ hung thủ nhìn thấy cảnh sát đến từng hộ gia đình thu thập dấu vân tay, lại chuyển nhà chạy trốn từ trước. Hoặc là hung thủ là người đi thuê nhà, tìm lí do để người sống cùng

nói trong căn hộ chỉ có mình anh ta sống thôi, công tác điều tra của chúng ta cũng chỉ có thể hỏi thăm xem trong một hộ gia đình có mấy người nam giới trưởng thành, chứ cũng không thể lục soát nhà dân được.”

Dương Học Quân cúi đầu nói về bất lực: “Kiểu tình huống này thì không có cách nào không chế được.”

Triệu Thiết Dân thở dài: “Được rồi, cứ tiếp tục điều tra như vậy đi, nhanh chóng đối chiếu một lượt tất cả những đối tượng có khả năng phạm tội.”

Lâm Kỳ mở phần mềm âm thanh ở vi tính, sau khi ấn nút, trong máy phát ra giọng nói: “Ngày mai cùng đi ăn trưa nhé.”

Nghiêm Lương ngồi ở đối diện bàn làm việc, trên mặt thoáng hiện lên nụ cười: “Quả nhiên là như vậy.”

Lâm Kỳ nói: “Thầy Nghiêm, thầy thật là lợi hại, thật không ngờ đúng là tìm thấy được câu nói này của Từ Thiêm Đình trong điện thoại di động của cậu ta. Câu nói này không phải là trực tiếp được lưu trong file ghi âm trong máy, mà là trong phần mềm Wechat. Ban ngày hôm xảy ra vụ án, Từ Thiêm Đình đã nói chuyện qua Wechat với một cô gái, đây là một câu trong số những câu trong cuộc trò chuyện.”

Nghiêm Lương nói: “Điều này đã chứng minh sự suy đoán của tôi, sau khi Từ Thiêm Đình chết, có người đã cầm điện thoại di động của cậu ta, tìm được câu nói này ở phần mềm Wechat trong di động, sau đó bật câu nói này lên, đồng thời dùng điện thoại của chính anh ta để ghi âm lại. Vào lúc 10 giờ 50 phút tối, anh ta gọi điện cho Trương Bình, rồi bật câu này lên, tiếng ‘a’ cuối cùng, chính là tiếng kêu của anh ta. Vì chỉ có một tiếng ‘a’, Trương Bình đương nhiên không thể nào ngờ được, tiếng ‘a’ này không phải do Từ Thiêm Đình phát ra. Đối phương làm như vậy, là muốn cảnh sát xác định thời gian xảy ra vụ án là 10 giờ 50 phút tối. Trên thực tế, thời gian xảy ra vụ án phải sớm hơn.”

“Nếu như trong điện thoại di động của Từ Thiêm Đình không có câu nói này thì sao?”

Nghiêm Lương nói: “Cho dù không có câu nói này, trên Wechat vẫn còn những câu khác, đối phương tương tự có thể ghi âm lại, gọi điện thoại cho Trương Bình. Cho dù trong điện thoại của Từ Thiêm Đình không cài đặt phần mềm Wechat, tôi nghĩ đối phương vẫn có thể nghĩ ra cách khác để

ngụy tạo thời gian xảy ra vụ án.”

Lâm Kỳ vẫn không hiểu: “Hung thủ sao lại phải làm như vậy chứ?”

“Đối phương biết rất rõ, ngày hôm sau, sau khi cảnh sát phát hiện ra thi thể, chỉ có thể phán đoán chung chung về khoảng thời gian xảy ra vụ án, không thể chuẩn xác đến từng giờ từng phút. Trong khoảng thời gian chung chung này, khi cảnh sát phát hiện ra Quách Vũ và Chu Tuệ Như tiếp xúc với hung thủ trong một khoảng thời gian, đương nhiên sẽ liệt họ vào đối tượng khả nghi và tiến hành điều tra. Chỉ có làm cho thời gian tử vong chính xác đến từng phút, thông qua cuộc điện thoại đó, làm cho cảnh sát tin rằng thời gian tử vong của Từ Thiêm Đình là 10 giờ 50 phút tối, cũng chính là khoảng thời gian sau khi Quách Vũ và Chu Tuệ Như đã rời khỏi đó, vậy thì điều này có thể tạo ra được chứng cứ ngoại phạm cho cả hai người bọn họ.”

“Nhưng Quách Vũ và Chu Tuệ Như vẫn còn những chứng cứ khác nữa.”

Nghiêm Lương gật đầu nói: “Vậy hãy để chúng ta từng bước lật đổ những chứng cứ chứng minh họ không phạm tội nhé. Trước tiên, vụ án này, ngoài Quách Vũ và Chu Tuệ Như, vẫn còn một người thứ ba giúp đỡ, sự giúp đỡ của người này mới là mối then chốt của vụ án, cũng chính là anh ta giúp Chu Tuệ Như và Quách Vũ tạo ra mất loạt những chứng cứ chứng tỏ họ không phạm tội. Ngoài yếu tố thứ nhất là về khoảng thời gian tử vong, vẫn còn hai điểm Quách Vũ và Chu Tuệ Như có chứng cứ ngoại phạm mà cậu nhắc đến. Một là sau khi Từ Thiêm Đình chết, hung thủ đã ở lại hiện trường, tốn rất nhiều thời gian để rửa vết máu trên người nạn nhân, thế nhưng lúc này, Chu Tuệ Như và Quách Vũ đã về đến nhà. Hơn nữa, trong thời gian này, Quách Vũ còn đi đến cửa hàng tiện lợi để mua bông băng thuốc bôi cho Chu Tuệ Như. Giải thích về yếu tố chứng cứ ngoại phạm này là, người ở lại hiện trường để rửa vết máu không phải là Chu Tuệ Như và Quách Vũ, mà là người thứ ba. Yếu tố thứ hai là, trong dạ dày và thực quản của Từ Thiêm Đình còn có cơm rang trứng, gần như có thể chứng minh được, sau khi bọn họ rời khỏi đó, Từ Thiêm Đình trong lúc đang ăn cơm mới bị giết hại, bởi vì lúc Chu Tuệ Như vẫn còn ở đó, Từ Thiêm Đình sẽ không vô cớ mà ngồi ăn cơm rang một mình. Nhưng tôi chú ý thấy trong bản báo cáo tử thi có nhắc đến điều này, Từ Thiêm Đình ăn rất no. Tối đó, Từ Thiêm Đình ăn rất nhiều đồ nướng, lại uống khá nhiều bia, cậu ta vốn dĩ đã rất no rồi, tại sao còn ăn

thêm cơm rang? Bây giờ là mùa hè, người ta không đói bụng quá nhanh.”

“Vậy thì... là chuyện gì?” Lâm Kỳ chau mày.

“Về việc này, tôi đã hỏi bác sĩ pháp y Trần của Sở Công an thành phố, anh ấy thấy sự suy đoán của tôi hoàn toàn có khả năng xảy ra. Khi Từ Thiêm Đình chết, chưa từng ăn cơm rang trứng, mà là sau khi cậu ta chết, có người đã cố nhét cơm rang vào miệng cậu ta. Cách này vô cùng kinh khủng, vượt xa sức chịu đựng của người bình thường. Cố nhét nửa bát cơm và miệng một người đã chết, dùng tay nhét từng ít một, sau đó dùng chiếc gậy mảnh dài đẩy từng chút cơm xuống tận dạ dày. Giống như phương pháp nội soi dạ dày.”

Lâm Kỳ cắn răng, cổ họng cậu như tê dại, cảm giác dạ dày mình đang cuộn trào.

Nghiêm Lương nói tiếp: “Đây chính là lí do vì sao, khi kiểm tra tử thi phát hiện ra không chỉ trong dạ dày Từ Thiêm Đình có cơm rang, mà còn có một phần cơm rang đang lưu lại ở thực quản, còn chưa nuốt xuống. Ban đầu bác sĩ pháp y nghi ngờ đó là kết quả của việc lúc đó Từ Thiêm Đình vừa vụng bị nôn, nhưng ngẫm nghĩ lại, cậu ta có phải thẳng góc đầu, tại sao phải ăn món cơm rang no đến cứng bụng như vậy? Cho nên, đây vốn là sau khi cậu ta chết, mới cố nhét cơm vào.”

Lâm Kỳ nghĩ một lát, nói: “Những điều thầy nói đúng là có thể giải thích được mấy yếu tố chứng cứ ngoại phạm, nhưng vẫn còn những chứng cứ chứng minh họ không phạm tội nữa mà?”

Nghiêm Lương lôi cuốn sổ ra, liếc nhìn, nói: “Yếu tố thứ hai, cậu nói hung thủ vì muốn khiến cho người đi đường phá hoại hiện trường, nên đã bỏ ra mấy vạn tệ, Quách Vũ và Chu Tuệ Như không có nhiều tiền như vậy, cũng không thông minh như thế. Cậu nói phải lắm, bởi vì việc này không phải do hai người đó làm, là người thứ ba làm. Người đó không những có tiền, hơn nữa còn vô cùng thông minh. Mấy vạn tệ đối với người đó vốn chẳng là gì cả. Yếu tố thứ ba, con dao gọt hoa quả trong cửa hàng bọn họ mới tinh. Đó là vì con dao này được người thứ ba đưa cho họ sau khi xảy ra vụ việc. Yếu tố thứ tư, lời khẩu cung của bọn họ không có sai sót. Đó là vì người thứ ba đã dạy bọn họ, người đó rất thông minh, tư duy rất cẩn mật. Yếu tố thứ năm, khi gia đình Trương Bình nhận được thư đe dọa, Chu Tuệ Như và Quách Vũ đều

có chứng cứ ngoại phạm. Đó là bởi vì thư đe dọa cũng do người thứ ba đưa đến. Yếu tố thứ sáu, dấu vân tay phát hiện được trong vụ án Từ Thiêm Đình tương đồng với những vụ án mạng khác, mà dấu vân tay của anh em Chu Tuệ Như và Quách Vũ đều đã được đối chiếu không hề trùng khớp với dấu vân tay của hung thủ. Đó là vì dấu vân tay đó thực ra là dấu vân tay của người thứ ba đó để lại, hơn nữa, anh ta cũng thực sự là hung thủ của chuỗi các vụ án mạng. Cho nên, chỉ cần có thêm yếu tố tham gia của một người thứ ba vào vụ án này, tất cả những chứng cứ chứng tỏ Chu Tuệ Như và Quách Vũ không phạm tội đều có thể bị lật đổ.”

Lâm Kỳ ngồi yên tại chỗ, tròn mắt kinh ngạc. Qua những lời phân tích vừa rồi của Nghiêm Lương, gần như tất cả những chứng cứ chứng minh Chu Tuệ Như và Quách Vũ không phạm tội trong khoảng khắc đều bị sụp đổ.

Nhưng anh suy nghĩ một hồi, cảm thấy có gì đó không ổn: “Thầy Nghiêm, cá nhân tôi cảm thấy... tất cả những điều này hình như đều là sự suy đoán của thầy.”

Nghiêm Lương thản nhiên ngả người ra sau, nói: “Đúng vậy, nói một cách chính xác, là giả thiết. Tất cả những điều tôi nói, đều là giả thiết, bởi vì bây giờ tôi không thể đưa ra được bất cứ yếu tố nào có thể chứng minh chứng cứ thực tế của giả thiết này.”

“Tôi không hiểu lắm, vì sao vụ án của Từ Thiêm Đình lại nhất định phải có sự liên thủ của người thứ ba can dự vào, mà không phải là sau khi Quách Vũ và Chu Tuệ Như rời khỏi đó, người thứ ba mới giết chết Từ Thiêm Đình? Tại sao thầy lại tin chắc là Quách Vũ và Chu Tuệ Như có liên quan đến cái chết của Từ Thiêm Đình?”

“Không phải là có liên quan, mà là, người giết chết Từ Thiêm Đình không phải là người thứ ba, mà chính là Quách Vũ và Chu Tuệ Như!” Nghiêm Lương nhìn Lâm Kỳ với vẻ rất nghiêm túc.

“Tại sao?”

“Có hai nguyên nhân. Một là con dao gọt hoa quả đó. Vết thương của Từ Thiêm Đình hoàn toàn trùng khớp với con dao của cửa hàng. Nếu như người thứ ba giết chết Từ Thiêm Đình, khả năng anh ta dùng một con dao gọt hoa quả loại giống hệt như của cửa hàng là quá thấp. Thứ hai, nếu như thực sự là người thứ ba giết Từ Thiêm Đình, vậy thì tôi không cần phải ngồi ở đây

nữa, anh cũng không cần phải suy nghĩ nát óc, chau mày khổ não, nghĩ mọi cách để phá án nữa.”

Lâm Kỳ thắc mắc: “Vì sao?”

Nghiêm Lương hít thở một hơi thật sâu, mím môi: “Nếu như người đó trực tiếp phạm tội, vốn không để lại bất cứ chứng cứ nào, vụ án này vốn không thể nào phá được.”

Ông nhìn Lâm Kỳ, ông không trực tiếp nói thẳng ra tên của Lạc Vấn, mà giải thích: “Người đó sau khi gây ra một loạt các vụ án mạng, tổ chuyên án đã điều tra anh ta ba năm, không hề có chút thu hoạch nào, hiện trường được xử lý sạch sẽ. Chính là bởi vì Từ Thiêm Đình không phải do anh ta giết, anh ta chỉ là người xử lý giúp sau khi vụ việc xảy ra, che giấu cho bọn họ. Chu Tuệ Như và Quách Vũ trong lúc giết chết Từ Thiêm Đình đã để lại quá nhiều manh mối, anh ta không có cách nào để xử lý một cách triệt để, cho nên mới cần dùng cách rải tiền nhằm khiến cho người đi đường phá hoại hiện trường.”

“Nếu đúng như lời thầy nói, người xử lý vụ việc giúp Quách Vũ và Chu Tuệ Như chắc chắn phải rất mạo hiểm. Lúc đầu khi tôi kiểm tra mối quan hệ của Quách Vũ và Chu Tuệ Như, không chú ý thấy trong số những người có mối quan hệ mật thiết của họ, có người nào có khả năng phạm tội thể này.”

Nghiêm Lương trầm mặc giây lát, nói: “Về mối quan hệ giữa người này và bọn Chu Tuệ Như, tôi cũng không rõ lắm. Có thể, bọn họ đúng là không thực sự thân quen.”

“Người không thân quen lắm mà lại chấp nhận mối nguy hiểm lớn như vậy để giúp đỡ sao?”

Nghiêm Lương lắc đầu, cười khó nảo: “Việc này thì tôi cũng không thể hiểu nổi. Tương tự, tôi cũng không tài nào hiểu được tại sao sau khi Quách Vũ và Chu Tuệ Như giết người, người đó lại vừa vắn xuất hiện ở bên cạnh.”

Lâm Kỳ nói: “Thầy Nghiêm, bây giờ thầy muốn làm thế nào? Mặc dù giả thiết của thầy có thể giải thích được mọi vấn đề, nhưng cũng không thể chứng minh được tất cả những gì thầy nói chính là tình hình thực tế khi đó. Không có cách nào chứng minh Chu Tuệ Như và Quách Vũ giết người, cũng không có cách nào chứng minh có sự tham gia của người thứ ba như thầy nói.”

Nghiêm Lương thừa nhận: “Cậu nói đúng lắm, tổ đáp án mà tôi đưa ra là một tổ nghiệm của phương trình. Nhưng bây giờ vẫn không thể chứng minh là nghiệm duy nhất của phương trình. Giống như bình phương của X là 4, 2 là một nghiệm, -2 tương tự cũng là một nghiệm. Hiện tại tôi không có cách nào để chứng minh hệ phương trình này chỉ có một nghiệm duy nhất. Cho nên giải thiết của tôi, đối với cả hệ phương trình, chỉ là một điều kiện đủ, vẫn chưa thể chứng minh ngược lại là điều kiện cần.”

Lâm Kỳ nhìn ông chăm chú: “Thầy có mấy phần chắc chắn về giả thiết của mình.”

“Chắc chắn 100%. Chỉ có điều,” Nghiêm Lương mỉm cười, “Đứng từ góc độ thận trọng của việc điều tra vụ án, người ngoài cũng sẽ cảm thấy, những giả thiết này của tôi đơn thuần chỉ là đoán bừa, chỉ cố miễn cưỡng để giải thích mà thôi.”

Lâm Kỳ nói: “Nếu thầy đã chắc chắn như vậy, vậy thì tôi sẽ lập tức phái người đưa Chu Tuệ Như và Quách Vũ về thẩm vấn.”

Nghiêm Lương lập tức ngăn anh lại: “Không, tuyệt đối không thể làm như vậy được.”

“Vì sao? Thầy chẳng phải vừa nói bây giờ không có cách nào để chứng minh sao? Vụ án này không có nhân chứng, không vật chứng, chỉ còn lại khẩu cung thôi. Nếu như có thể ép hỏi ra được chân tướng sự thật, vậy thì không những có thể bắt được người thứ ba, những chứng cứ để định tội khác cũng sẽ đều xuất hiện cả.”

“Đưa về Sở thẩm vấn là cách bắt đắ dĩ cuối cùng, không nên tùy tiện dùng tới. Bởi vì không có bất cứ chứng cứ gì có thể chứng minh hai người bọn họ phạm tội, không xin được lệnh bắt giữ, lí do duy nhất để đưa bọn họ về chỉ là lệnh gọi đến để hỗ trợ điều tra. Nhưng nếu một khi gọi họ đến, mà họ vẫn không chịu khai nhận thì sao? Vậy đó chẳng phải là khiến ta vô cùng bị động, sau này vốn không còn cách nào để điều tra bọn họ được nữa sao? Vụ án này không có nhân chứng, không có vật chứng, chỉ còn lại khẩu cung của nghi phạm, tôi tin rằng, về điều này, không chỉ mình tôi hiểu rõ, người đó cũng hiểu rất rõ. Anh ta đã dạy họ lời khẩu cung trong cả quá trình xảy ra vụ án, thì tất cũng sẽ dạy họ các cách đối phó với lời tra hỏi của cảnh sát. Chỉ cần Chu Tuệ Như và Quách Vũ kín miệng, chúng ta vốn không làm gì được

họ cả.”

“Vậy thầy nói cần phải làm gì đây?”

Nghiêm Lương ngồi thẳng lưng, nói: “Giám sát nghe lén 24/24 máy điện thoại di động của Chu Tuệ Như và Quách Vũ, đồng thời theo dõi tất cả tin nhắn trên điện thoại di động của họ. Nhưng... tôi tin điều này anh ta cũng đã nghĩ chu đáo cả rồi. Tư duy của người đó quyết không thua kém gì tôi, điều tôi có thể nghĩ đến, anh ta không lí gì lại không nghĩ đến được. Tôi không biết liệu có thể tìm ra được sơ suất nào của đối phương hay không. Nếu như anh có thời gian, hôm nay hãy đi cùng với tôi đến gặp Chu Tuệ Như và Quách Vũ nhé. Tôi không phải là cảnh sát, không có quyền ép họ nói chuyện. Tôi muốn thăm dò một chút, xem rốt cuộc người đó đã dạy hai người bọn họ bao nhiêu bản lĩnh?”

Ánh mắt ông hướng ra ngoài cửa sổ, nhìn về nơi xa xăm vô định.

2 giờ chiều, trời rất nóng, nhiệt độ trên đường đủ để rán trứng ốp la. Người đi lại trên đường rất thưa thớt, trong quán mì đương nhiên cũng không có khách.

Chu Phúc Lai cời trần, nằm ngủ trưa trên chiếc ghế gấp ở phía sau quầy thu ngân, quạt gió đang thổi vù vù. Chu Tuệ Như đang dựa người trên chiếc ghế mây, nghịch điện thoại để giết thời gian buổi trưa hè oi bức.

Đúng lúc này, Nghiêm Lương và Lâm Kỳ mặc cảnh phục áo ngắn tay cùng bước vào trong quán mì, Chu Tuệ Như không hề cảm nhận thấy.

Lâm Kỳ nhìn Chu Tuệ Như đang chuyên tâm nghịch điện thoại, hăng giọng, nói: “À... cô Chu, lại làm phiền cô rồi.”

Chu Tuệ Như ngẩng đầu, nhìn thấy bọn họ, thoáng chau mày.

Chu Phúc Lai cũng tỉnh giấc, nhìn thấy lại là cảnh sát, vội đứng dậy bước tới nhìn hai người họ, nói: “Đồng chí cảnh sát, lần này... còn có việc gì không?”

Lâm Kỳ nói: “Chuyện là thế này, vẫn là việc về vụ lần trước đó, chúng tôi cần phải hỏi cô Chu đôi điều.”

Chu Phúc Lai nói: “Em gái tôi chẳng phải đã nói hết những gì nó biết rồi sao? Còn... còn cần hỏi gì nữa?”

Lâm Kỳ đang chuẩn bị viện ra lí do nào đó để đuổi Chu Phúc Lai đi, hẹn Chu Tuệ Như ra ngoài đúng như kế hoạch. Nghiêm Lương cười khẩy một tiếng, nói luôn: “Chưa chắc đã nói hết nhỉ?”

Sắc mặt Chu Phúc Lai thoáng thay đổi, Chu Tuệ Như thì lại tỉnh bơ, tỏ ra bộ dạng bất lực: “Tôi đã nói hết những gì tôi biết rồi, đã nói với các anh không biết bao nhiêu lần rồi mà.”

“Ừm, lúc trước cô nói tốt lắm.” Nghiêm Lương mỉm cười nói, “Lần này chúng tôi cần hỏi thêm cô một số điểm còn hơi mơ hồ.”

Lâm Kỳ không cho phép đối phương có cơ hội từ chối, liền bổ sung: “Hỗ trợ công an điều tra là nghĩa vụ của công dân, đề nghị hợp tác. Chúng tôi đặc biệt chọn thời điểm này, bởi vì lúc này quán của các vị vắng khách, cô Chu cũng có thời gian. Thời tiết nóng nực thế này, chúng tôi phải đi lại cũng rất vất vả, mong các vị thông cảm cho công việc của chúng tôi. Phiền cô Chu đi với chúng tôi một lát!”

Sắc mặt Chu Phúc Lai lập tức thay đổi: “Đi đâu cơ?”

Lâm Kỳ nhìn chăm chăm vào mắt Chu Phúc Lai, nhưng lại nói với Chu Tuệ Như: “Tôi tìm một quán cà phê gần đây, đến đó ngồi điều hòa, nói chuyện một lát.”

Chu Phúc Lai tỏ ra lo lắng, nói: “Không cần đi ra ngoài chứ, ở đây có được không? Tôi bật điều hòa lên.” Anh ta vội vàng cầm điều khiển, bật chiếc điều hòa treo trên tường.

Lâm Kỳ vẫn dõi theo từng động tác của Chu Phúc Lai, nói: “Không cần phiền thế, chúng tôi còn hẹn anh bạn Quách Vũ của cô Chu cùng đến đó.”

Chu Phúc Lai định nói thêm gì nữa, nhưng Chu Tuệ Như lại thoải mái đồng ý: “Được rồi, dù sao đầu giờ chiều chúng không có việc gì, đi uống ké bữa cà phê của chú cảnh sát.” Cô đứng dậy, dứt điện thoại di động vào túi quần, đi luôn ra ngoài trước.

Lâm Kỳ khẽ há miệng, kinh ngạc nhìn bộ dạng thản nhiên của cô gái, làm gì có chút cảm giác sợ hãi căng thẳng nào chứ, Nghiêm Lương mỉm cười, kéo Lâm Kỳ, ra hiệu bọn họ có thể đi rồi.

Ba người cùng đến quán cà phê, Lâm Kỳ đã đặt trước chỗ, sau khi ngồi xuống, Chu Tuệ Như nói: “Các chú còn cần hỏi những gì nữa?”

Nghiêm Lương nói: “Chưa vội, đợi Quách Vũ đến đã.”

“Cũng được.” Chu Tuệ Như lôi điện thoại ra, cúi đầu nghịch.

Lâm Kỳ nhìn cô gái, rồi lại nhìn Nghiêm Lương, Nghiêm Lương vẫn thoảng nở nụ cười, nhìn Chu Tuệ Như, Lâm Kỳ cũng đành phải im lặng không nói gì.

Quách Vũ nhanh chóng đi đến, trên trán cậu lấm tấm mồ hôi, nhìn thấy hai người bọn họ, rồi đột nhiên phát hiện ra còn có Chu Tuệ Như ngồi ở đối diện họ, ánh mắt chột bùng sáng, nhưng lại vội vàng trở lại như cũ. Cậu gật đầu với họ, nói: “Tôi đến rồi. Ồ, ừm... Tuệ Như, em cũng ở đây à?”

“Đúng vậy, chú cảnh sát nói còn có vài điều cần hỏi em.”

Lâm Kỳ giơ tay ra nói: “Mời ngồi, thực sự xin lỗi, trời nóng nực thế này còn hện cậu từ công ty ra đây, thật ngại quá.”

“Ồ không sao, tôi đã xin nghỉ nửa ngày.” Quách Vũ lau hai tay vào quần, ngồi cùng phía với Chu Tuệ Như.

“Muốn uống gì, ăn gì, cứ tùy chọn.” Lâm Kỳ đẩy menu về phía hai người bọn họ.

“Ồ, cảm ơn, tôi uống một ly nước ngọt là được.” Quách Vũ nói.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng bưng lên cà phê, nước hoa quả và bánh điểm tâm, Quách Vũ uống một ngụm nhỏ nước ngọt, còn Chu Tuệ Như thì lại ăn bánh với vẻ rất thoải mái, còn uống cả cà phê nữa.

Nghiêm Lương cười nói với hai người: “Rất xin lỗi đã làm phiền các bạn. Lần trước, lời miêu tả của các bạn về tình hình vụ án, chúng tôi đã xem rồi, rất cảm ơn sự hợp tác của các bạn đối với công việc của cảnh sát. Lần này tìm các bạn, chủ yếu là muốn hỏi một việc. Vào buổi tối hôm xảy ra vụ án ở bên sông, các bạn có phải là đã nhìn thấy một người nam giới khoác túi xách không?”

Quách Vũ cúi đầu hút nước ngọt, không nói gì.

Chu Tuệ Như thoáng chu môi, nghĩ một lát, nói: “Người nam giới khoác túi xách à? Tôi không chú ý, hướng hồ, việc xảy ra đã lâu như vậy, cho dù từng nhìn thấy, tôi cũng không nhớ được nữa. Anh thì sao, Quách Vũ?”

“Tôi... ừm, tôi cũng không có ấn tượng gì.” Quách Vũ bặm sinh đã có khuôn mặt thật thà chất phác, cho dù là đang nói dối, cậu cũng đem lại cho người khác cảm giác là đang nói thật. Lạc Vấn từng nói với cậu, khuôn mặt này của cậu, lúc nói dối vốn không cần phải thể hiện nét mặt gì cho giống thật, khuôn mặt ngơ ngác không thể hiện chút cảm xúc nào của cậu đã đạt được hiệu quả chân thực nhất rồi.

Nghiêm Lương cười, nói: “Có lẽ tôi nói ra tướng mạo của người này sẽ khiến cho các bạn nhớ ra được. Người đó chừng hơn 40 tuổi, gần 50 tuổi, tóc không dài, khoác một chiếc túi xách, hơn nữa, người đó gần như ngày nào cũng đều đeo túi. Ông ấy trông có vẻ rất giàu có, đi một chiếc xe thể thao đa dụng rất sang, là xe Audi, sống ở trong căn hộ ở khu dân cư, cao cấp, nhưng căn phòng lại rất đơn giản, ông ấy sống một mình, trên bức tường trong nhà

có một tấm ảnh chụp ba người trong gia đình. Còn cần tôi miêu tả nhiều hơn nữa không?”

Chu Tuệ Như và Quách Vũ ngay từ đầu đã được ông chú đó dặn dò kỹ lưỡng, cho dù cảnh sát đã kể ra được chân tướng sự việc, cũng không được thừa nhận. Bởi vì đó chỉ là sự suy đoán của cảnh sát, họ không có bất cứ chứng cứ nào. Cho dù sau khi mới xảy ra vụ án, khi cảnh sát đến điều tra hai người bọn họ, họ đều đã lộ ra sự căng thẳng trong khoảnh khắc nào đó. Nhưng đó chỉ là vì họ không hoàn toàn tin tưởng ông chú đó có thể giúp họ che giấu được vụ việc.

Nhưng đã trải qua khoảng thời gian lâu như vậy, cảnh sát chưa từng nắm được bất cứ chứng cứ chân thực nào để điều tra bọn họ, bọn họ đã hoàn toàn tin tưởng vào năng lực của ông chú đó. Cũng là đã trải qua mấy cuộc thẩm vấn trực diện của cảnh sát, tố chất tâm lí của hai người bọn họ cũng đã được nâng lên kha khá. Hoặc có thể nói, đã quen với việc thản nhiên ứng phó với những câu hỏi của cảnh sát.

Cho nên, cho dù Nghiêm Lương đã miêu tả tất cả đặc trưng của ông chú đó, dù trong lòng họ vô cùng chấn động, lo lắng cho chú ấy, cũng lo lắng cho chính họ, nhưng tất cả những điều này đều không thể hiện ra ngoài.

Nhưng Lâm Kỳ nghe thấy Nghiêm Lương miêu tả về người thứ ba như vậy, thì trợn tròn mắt kinh ngạc. Anh chỉ biết trong hồ sơ vụ án ghi lời khai của tên biến thái lúc bị bắt là lúc đó nhìn thấy một người nam giới khoác một chiếc túi xách. Nhưng Nghiêm Lương sao có thể biết được người đó cũng khoác túi vào cái đêm Từ Thiêm Đình bị giết hại? Sao lại biết được người đó hơn 40 tuổi? Sao lại biết được người đó đi xe sang, sống ở căn hộ cao cấp, ngay cả bố trí ở trong căn hộ cũng nói ra được?

Lúc này đây, anh chỉ muốn kéo ngay Nghiêm Lương ra ngoài, hỏi cho rõ tình hình này trước đã.

Chu Tuệ Như tỏ ra khó hiểu: “Chú đang nói ai cơ?”

Nghiêm Lương không trả lời ngay, mà nói tiếp: “Tôi tin rằng, cái chết của Từ Thiêm Đình rất có khả năng là một sự cố ngoài mong muốn. Hai người về bản chất đều là người lương thiện, đều là người dân thường giản đơn, giống phần đông mọi người xung quanh. Cho dù trong cuộc sống có gặp phải một số việc không hoàn toàn được như ý, hoặc là một vài điều sỉ nhục,

hoặc bị lợi dụng, hoặc bị võ gáy, cũng đều chọn lựa nín nhịn, vốn không hề nghĩ đến việc giết chết người đó. Nhưng nếu vốn dĩ là một vụ án mạng do sự cố ngoài mong muốn, hai người cuối cùng vì muốn tránh được sự trừng phạt thích đáng, mà chọn lựa nói dối, vậy thì tư chất của cả sự việc đã hoàn toàn thay đổi. Bây giờ nếu kịp thời tỉnh ngộ, cho dù phải chịu sự trừng phạt nhiều hơn lúc ban đầu một chút, nhưng như vậy còn hơn tiếp tục che giấu gây ra hậu quả nghiêm trọng. Các bạn nói xem, tôi nói có đúng không?”

Trong mắt Chu Tuệ Như toát ra tia nhìn sắc bén, nhìn chằm chằm vào Nghiêm Lương, nói: “Ý của chú là gì vậy?”

Quách Vũ ho hắng một tiếng, cũng nhìn ông, khẽ nói: “Đồng chí cảnh sát, ý của chú... hình như đang nghi ngờ chúng tôi?”

Nghiêm Lương cười khẩy, nói: “Có thể người khoác túi đó, trong suy nghĩ của một vài người là người tốt, bởi vì họ vốn không hiểu được những tội lỗi mà ông ta đã gây ra. Đây không phải là lần đầu tiên ông ta phạm tội. Không biết các bạn có để ý đến một chuỗi các vụ án mạng ở khu vực phía tây thành phố được nhắc đến trong bản tin thời sự hay không, chính là sau khi giết người còn nhét một điều thuốc lá vào miệng nạn nhân, sau đó để lại tờ giấy ghi chữ ‘Hãy đến bắt ta’. Tôi có thể nói rõ cho các bạn biết, người khoác túi đó, chính là hung thủ của các vụ án giết người hàng loạt đó, ông ta ít nhất đã giết chết năm người rồi. Ông ta là một nhân vật rất nguy hiểm nếu như che giấu thông tin cho một kẻ giết hại năm người một cách tàn bạo, có thể tưởng tượng được hậu quả. Nếu như tôi không nắm được đủ chứng cứ, vốn không ngồi đây nói với các bạn những điều này!” Ánh mắt ông sáng rực, lướt qua đôi bạn trẻ, đồng thời ngón tay gõ xuống mặt bàn, mặc dù rất khẽ, nhưng âm thanh này lại có thâm nhập vào tận trái tim mỗi người.

Quách Vũ cầm cốc nước ngọt, hút một ngụm, nói: “Tôi không hiểu ý của chú lắm.”

Chu Tuệ Như cũng cầm lấy ly của mình uống một ngụm, hừ giọng, nói: “Tôi cũng không thể nào hiểu được, tôi nghe không hiểu chú đang nói gì.”

Nghiêm Lương hơi sượng sùng ngăn người nguyên vị trí, hồi lâu sau, ông mới mím môi, cười khan mấy tiếng: “Tốt lắm. Nếu các bạn chưa từng gặp cái người khoác túi xách đó, vậy thì buổi nói chuyện hôm nay đến đây là kết thúc nhé. Thực sự rất xin lỗi đã làm phiền hai vị.”

Chu Tuệ Như hơi bất ngờ: “Chúng tôi có thể đi được rồi à?”

Nghiêm Lương gật đầu: “Có thể đi được rồi.”

“Ồ, thế cũng được.” Chu Tuệ Như vừa đứng dậy, lại ngồi xuống, nói: “Cà phê ngon quá, tôi muốn uống hết. Ừm, phải rồi, buổi hôm nay, là... các chú trả tiền hay là?”

Lâm Kỳ nói: “Đương nhiên là tôi thanh toán.”

Chu Tuệ Như do dự nhìn các thứ trên bàn, nói: “Ừm... các chú gọi mấy món bánh điểm tâm này, sao các chú không ăn?”

Nghiêm Lương cười, nói: “Trời nóng quá, không muốn ăn, nuốt không trôi.”

“Thế tốt quá. Ồ, ý tôi là tôi nuốt trôi, nếu như các chú không ăn, tôi sẽ gói đem về, ngon lắm.”

“Đương nhiên rồi.” Lâm Kỳ trợn tròn mắt nhìn cô gái với vẻ kinh ngạc, như thể nhìn thấy người ngoài hành tinh. Anh đã làm cảnh sát bao năm nay, từng gặp vô số người để tìm hiểu tình hình, lần đầu tiên nhìn thấy một người bị điều tra mà lại yêu cầu được gói đồ mà cảnh sát gọi để đem về ăn.

Đợi sau khi đôi bạn trẻ rời khỏi đó, Lâm Kỳ mới hết kinh ngạc, nói: “Hai người này, có nhìn thế nào thì cũng không có vẻ gì là nghi phạm mà.”

“Biểu hiện của họ hôm nay đủ để đạt điểm tuyệt đối.” Nghiêm Lương mím môi, nói: “Đó là bởi vì người đó dạy quá giỏi. Hôm nay tôi cũng đã biết được người đó dạy họ kỹ năng ứng phó rồi. Cậu xem đấy, tôi đã nói thẳng như vậy, mà hai người bọn họ vẫn không đổi sắc mặt, nếu như bây giờ mà đường đột đưa họ về Sở để thẩm tra, có thể thu hoạch được gì chứ? Họ đã qua được cửa ải trong Sở, sau này có đặt ra những câu hỏi hóc búa cũng chẳng làm khó bọn họ được nữa.”

“Nhưng tôi cảm thấy hai người bọn họ trong sạch mà.” Lâm Kỳ nói, “Nếu như nói khả nghi, tôi lại cảm thấy Chu Phúc Lai còn khả nghi hơn, như thể anh ta luôn chất chứa tâm trạng, nhìn thấy chúng ta đến là tỏ vẻ lo lắng sợ hãi.”

“Anh ta không liên quan gì đến vụ án cả, anh ta không thể nào là hung thủ được.” Nghiêm Lương nói vẻ chắc nịch.

“Tại sao? Chu Tuệ Như và Quách Vũ đều bình tĩnh thản nhiên như vậy, thầy lại luôn cho rằng hai người bọn họ giết người, còn biểu hiện của Chu

Phúc Lai có vẻ như có tật giật mình thì lại không phải.”

Nghiêm Lương nói: “Có nhớ lần cậu đến quán mì hỏi về chuyện con dao gọt hoa quả không? Chu Phúc Lai lại nói là chưa từng nhìn thấy, sau đó lại chính Chu Tuệ Như tìm luôn ra được con dao, đưa cho cậu xem. Rõ ràng hành vi của hai người đó không thống nhất, họ đã không thông đồng thông tin trước với nhau. Rõ ràng Chu Tuệ Như muốn dùng con dao gọt hoa quả mới để chứng minh sự trong sạch của mình. Còn Chu Phúc Lai, tôi đoán có thể anh ta cảm nhận được điều gì đó, nhưng anh ta lại cố che giấu sự việc về con dao gọt hoa quả, thực không thông minh cho lắm, không liên quan gì đến vụ án cả.”

Lâm Kỳ nhìn ông vẻ nghiêm trang, nói: “Vừa rồi thầy nói ra đặc trưng của hung thủ, sao có thể rõ nét được như vậy? Cứ như thể thầy đã nhìn thấy hung thủ, thậm chí... thầy còn đến nhà hung thủ rồi.”

Nghiêm Lương cười, “Tôi chỉ suy đoán thôi.”

Lâm Kỳ truy hỏi: “Vậy thầy đoán hung thủ hơn 40 tuổi, có xe sang, ở khu dân cư cao cấp, căn hộ bố trí đơn giản, trên tường có treo tấm ảnh là dựa vào đâu?”

Nghiêm Lương nói: “Chỉ là do tôi bịa ra thôi, muốn tạo ra áp lực tâm lí cho Quách Vũ và Chu Tuệ Như. Tôi nói rồi, bây giờ tất cả mọi thứ đều là giả thiết của tôi, đợi đến khi tôi tìm được đủ chứng cứ, tôi sẽ nói rõ với cậu tất cả mọi việc.”

Lâm Kỳ nhíu mày tỏ vẻ bán tín bán nghi.

Hơn 6 giờ tối, mặt trời đã xuống núi, nhưng bầu trời vẫn sáng tỏ.

Lạc Vấn khoác túi, hai tay vắt ra sau, lưng hơi khom, đi chậm rãi men theo bờ sông.

Ông vẫn luôn lưu tâm hành động của cảnh sát, mấy ngày hôm nay, thông qua những lời bàn tán của mọi người xung quanh, ông biết được cảnh sát của từng khu vực thuộc địa phận phía tây thành phố đều đến tận nhà để thu thập dấu vân tay. Quy mô lần này rất lớn, nghe nói là lần huy động nhiều cảnh sát nhất, tỉ mỉ đến từng nhà, không để sót một ai. Nhưng hình như tốc độ này cũng không được nhanh như ông nghĩ, ít nhất trong tiểu khu dân cư nơi ông sinh sống vẫn chưa thấy cảnh sát tới.

Điều này cũng khó trách, cả khu vực phía tây thành phố có tới mấy trăm nghìn nhân khẩu, quy mô rất lớn. Cảnh sát không chỉ cần thu thập dấu vân tay của dân chúng, đem về còn phải tiến hành đối chiếu từng dấu vân tay, lượng công việc rất lớn. Khi điều tra nhân khẩu, nhà nước điều động các loại nhân viên công tác trung khu vực quản hạt, cho nên mới có thể điều tra xong nhân khẩu trong khoảng thời gian chỉ vài ngày ngắn ngủi. Thế nhưng việc thu thập dấu vân tay rõ ràng không thể bố trí để cho những nhân viên bình thường làm được, mà bắt buộc phải là cảnh sát. Thế nhưng số lượng cảnh sát thì có hạn hơn nhiều.

Lạc Vấn ngẩng đầu, nhìn về phía xa, mặt lạnh tanh lẩm nhẩm một câu: “Nếu như cố ý tránh né việc cảnh sát đến lấy dấu vân tay, cũng không phải là việc khó.” Ông mím môi, đi về phía trước.

Hôm nay Nghiêm Lương hẹn gặp mình ở công viên bên sông, xem ra chính chàng này vẫn chưa từ bỏ, cứ nhất quyết theo dõi mình. Nhưng Lạc Vấn chẳng hề căng thẳng chút nào, ông hiểu rất rõ điều này, tất cả quân bài đều đang nằm trong tay mình, trong tay Nghiêm Lương vốn không có quân

bài, cho dù có một vài quân bài trong tay mình đã bị anh ấy đoán trúng, anh ấy cũng chẳng có cách nào để phán đoán quân bài tiếp theo mình đánh ra sẽ là quân gì.

Đây là một trận đấu ngẫm thắng rồi, Nghiêm Lương có làm thêm nhiều việc hơn nữa, đến cuối cũng chỉ là phí công vô ích mà thôi.

Nhưng ông ngẫm lại, cho dù Nghiêm Lương không thắng được mình, nhưng trong cuộc cá cược này, người cuối cùng chiến thắng chắc chắn là mình sao? Ông thở dài một tiếng, cười khổ não, lắc đầu.

Có lẽ cuộc cá cược này, ngay từ lúc bắt đầu, chính là mình đang cá cược với chính mình thì phải?

Kết thúc rốt cuộc là gì? Ông là người dàn dựng nên cuộc chơi này mà cũng không biết.

Ông tiếp tục bước chậm rãi theo thói quen của mình. Một cô gái chắc là vừa mới tan ca đi lướt qua bên cạnh ông, trên cổ cô gái đeo một sợi dây chuyền bạch kim, có mặt đá shapphire xanh hình ô van.

Ông chợt dừng bước, ngăn người, tư duy đột nhiên bị lôi trở lại tám năm trước.

Đó là một buổi tối trong tuần cuối cùng ông ở Bắc Kinh, ông không nhớ được cụ thể là ngày nào tháng nào, bởi vì lúc đó ông vốn không thể nào ngờ được đó lại là cuộc nói chuyện cuối cùng của ông với vợ. Nhưng cuộc nói chuyện cuối cùng của ông với con gái là lúc nào, đã nói những gì nhỉ? Ông hoàn toàn không tài nào nhớ nổi.

<“Đã ăn cơm rồi chứ?” Ông gọi điện thoại về nhà.

“Đã 9 giờ rồi, đương nhiên là ăn rồi. Anh vừa mới ăn xong phải không?” Vợ ông nói.

“Ừ, vừa ăn xong.” Lạc Ván cười.

“Nếu chẳng phải ăn xong rồi, rảnh rồi không có việc gì, thì sao mà nhớ đến việc gọi điện thoại về nhà.” Vợ ông trách móc.

Lạc Ván cười nói: “Bạn nhiều việc mà, chẳng có cách nào khác cả.”

“Nhưng đây không phải là lí do,” vợ ông bóc mẽ lời nói dối của ông, “Suốt hai tháng nay, tất cả anh gọi điện về nhà được mấy lần? Không thể nào mà ngày nào cũng bận rộn cả chứ? Trong lòng anh vốn không nghĩ đến mẹ con em.”

Lạc Vấn vội vàng xin lỗi: “Được, anh sẽ chú ý, anh chắc chắn sẽ chú ý, sau này anh nhất định sẽ sửa đổi.”

Vợ ông bật cười, “Lần nào anh nhận lỗi cũng đều rất tích cực.”

“Cần phải thế mà, khiêm tốn tiếp nhận lời phê bình của tổ chức mà.”

“Hừ! Em nói cho anh biết, con gái ốm rồi đấy.”

“Bị bệnh gì thế?”

“Cảm, còn sốt nữa.”

“Đã đưa đến bệnh viện khám chưa?”

“Buổi tối vừa mới sốt, đã uống thuốc giảm sốt, đỡ chút rồi, ngày mai em sẽ xin nghỉ đưa con đến bệnh viện.”

“Ồ, thế thì được,” Lạc Vấn nghĩ một lát, dặn dò, “Tốt nhất là kết hợp một số thuốc, không nên tiêm khoáng sinh, tiêm khoáng sinh sẽ ảnh hưởng tới hệ miễn dịch...”

Chưa đợi ông nói xong, vợ ông đã ngắt lời: “Em biết rồi, nói nhiều quá, những lí luận này của anh, từ khi con vừa mới sinh ra cho đến giờ, chưa bao giờ ngừng cả.”

Lạc Vấn cười ngượng ngùng: “Anh ở độ tuổi này, đang bước vào thời kì ‘mãn dục’ rồi, khó tránh khỏi nói dài dòng, em thông cảm.”

Vợ ông bật cười: “Phải rồi, rốt cuộc bao giờ anh mới về nhà được? Lúc anh mới đi, con thường xuyên hỏi anh, nhưng dạo này nó chẳng nhắc đến anh nữa rồi.”

“Thế à...” Trong lòng Lạc Vấn thương cảm thấy xót xa, mím môi, nói: “Tuần sau, cụ thể là thứ mấy thì vẫn chưa chắc chắn, đến hôm đó anh sẽ gọi điện cho em. Em phải nhớ nhắc nhiều về anh với con đấy, tránh để nó quên mất ông bố này.”

“Anh mà còn không quay về, thực sự quên luôn anh đấy. Con cún con, hai tháng nay cũng lớn lắm, không chùng cũng không quen anh đâu, nếu anh về nhà một mình, cẩn thận không nó cắn đấy.”

“A, anh biết rồi, ha ha.” Lạc Vấn nghĩ đến về nhà, trong lòng trào dâng cảm giác ấm áp.

“Mà anh đã mua quà cho con chưa?”

Lạc Vấn nói vẻ áy náy: “Vẫn chưa. Cuối tuần anh sẽ đi xem, phải rồi, ở Bắc Kinh thì mua đồ ở đâu được? Vương Phủ Tỉnh à?”

“Em đã đến Bắc Kinh bao giờ đâu, em sao biết được chứ? Chính anh đã ở Bắc Kinh tận hai tháng rồi, mà anh chưa đi đến đó sao?”

“Khi vừa đến Bắc Kinh, mọi người cùng đi Trường Thành, sau đó anh chỉ ở lì trong khách sạn, cũng chưa đi mua đồ bao giờ cả.”

Vợ ông hiểu rất rõ về con người Lạc Vấn, những việc như kiểu đi mua sắm thì không bao giờ có thể trông mong gì được vào ông cả, đành nói: “Vậy thì anh cứ đến Vương Phủ Tỉnh đi.”

“Mua cho con gái cái gì nhỉ?”

Vợ ông nói vẻ bất lực: “Trước khi đi, chẳng phải anh nói sẽ mua đồ ăn vặt cho con gái và con cún sao, ngoài đồ ăn vặt, anh hãy chọn thêm mấy món là chơi nữa nhé!”

“Em có cần quà không?”

Vợ ông biết trên phương diện này, Lạc Vấn là một tên ngốc, điều này mà còn cần phải hỏi sao? Đương nhiên, cô sẽ không giận dỗi nói không cần. Bởi vì cô biết, nếu nói cô không cần, Lạc Vấn sẽ tưởng là cô không cần thật, thực sự sẽ không mua. Cô quả quyết nói: “Cần, anh mua cho em một sợi dây chuyền.”

“Được, anh sẽ đi xem.”

Cuối tuần đó, Lạc Vấn một mình đi đến Vương Phủ Tỉnh, làm y hệt như lời vợ dặn dò, mua đồ ăn vặt cho con gái và cún con, rồi lại chọn mấy con búp bê, cuối cùng mua một sợi dây chuyền, là sợi dây chuyền bạch kim có mặt đá shapphire xanh, rất giống với sợi dây chuyền trên cổ cô gái vừa đi qua này.

Nhưng, đến buổi tối thứ tư tuần sau ông gọi điện thoại về nhà không ai nghe máy, điện thoại di động của vợ cũng tắt máy. Ông cứ tưởng vợ ông dẫn con gái ra ngoài chơi, di động thì hết pin, ông không hề để tâm. Cho đến ngày hôm sau, sau khi lên máy bay trở về thành phố Ninh, ông vẫn không thể nào gọi được điện thoại về nhà, điện thoại di động của vợ thì vẫn tắt máy. Đến lúc này, ông mới thoáng cảm thấy có gì đó không ổn. Sau khi mở cửa ra, lại phát hiện ra trong nhà trống không, ngay cả con cún đó cũng không thấy đâu cả. Trong khoảnh khắc đó, bản năng nghề nghiệp nói cho ông biết, đã xảy ra chuyện rồi.>

Lạc Vấn thở dài cảm thán, tư duy kéo ông trở lại thực tại. Ông mím môi, lấy lại tinh thần, tiếp tục đi về phía công viên bên sông.

Nhìn từ xa, Nghiêm Lương đang đứng tập ở trên máy xoay eo mà tối đó Từ Thiêm Đình đã đứng. Trong lòng ông lại trào lên điều nghi vấn đó, rốt cuộc Nghiêm Lương tại sao lại nghi ngờ ông?

Từ khi ông cảm nhận được Nghiêm Lương bắt đầu nghi ngờ ông, ông luôn hỏi mình như vậy, đồng thời cũng suy ngẫm lại toàn bộ chi tiết xử lý sau khi xảy ra vụ việc rất nhiều lần, từ đầu đến cuối vẫn không nhận ra có sơ hở nào.

Có lẽ chỉ là cảm giác của Nghiêm Lương? Nhưng anh ấy vốn không phải là một người làm việc dựa vào cảm giác. Cho dù là cảm giác, thì cũng là một vài chi tiết nào đó khiến anh ấy nảy sinh loại cảm giác này chứ? Rốt cuộc là gì nhỉ?

Không tài nào biết được!

Nhưng may mà ông biết, Nghiêm Lương nhiều nhất cũng chỉ là cảm giác, không có chứng cứ thực tế, nếu không thì không chỉ là cứ thăm dò đi thăm dò lại thế này đâu.

“Ở đây cũng được đấy chứ?” Lạc Vấn bước tới, lên tiếng chào hỏi.

“Đúng là rất được.” Nghiêm Lương ngừng động tác lại, vươn vai, nhìn những ông bố bà mẹ đẩy xe nôi, hoặc là dẫn con trẻ nô đùa dạo bước xung quanh, nói: “Khu vực phía tây thành phố rất phù hợp để sinh sống, nhưng nếu như sống một mình trong khoảng thời gian dài, thì dù cho hoàn cảnh sinh sống có tốt hơn nữa, cũng khó tránh khỏi cảm giác chán chường, tẻ nhạt.”

“Anh chắc không định lại giới thiệu nữ đồng nghiệp cho tôi đấy chứ?”

“Ha ha, tôi cũng không đến nổi nhiều chuyện như thế đâu, nhưng nếu

anh muốn, lúc nào tôi cũng có thể dốc sức.”

“Ý tốt của anh, tôi nhận rồi. Nói đi, hôm nay tìm tôi lại là vì vụ án chứ?”

“Ờ? Sao anh biết?” Nghiêm Lương hơi mở to mắt, như thể rất ngạc nhiên.

Lạc Vấn nói: “Tối qua tôi gọi một suất ăn đem tới nha, cô gái Chu Tuệ Như ở quán mì nói khi cô ấy đem đồ đến thì gặp anh, anh lại nói những lời rất kì quái, tôi nghĩ chắc là anh đang điều tra cô gái đó. Hôm nay anh lại đứng ở đây, cách đằng kia...”, ông chỉ vào khu vực cây xanh nơi phát hiện ra thi thể, “Nghe nói thi thể phát hiện ra ở đằng kia.”

“Ồ, Chu Tuệ Như nói với anh như thế nào?”

“Cô ấy nói khi cô ấy đi đến cổng tiểu khu dân cư, gặp người bạn đó của tôi, hỏi cô ấy có phải là tôi gọi đồ ăn đến nhà không, nói anh đã tìm gặp cô ấy mấy lần để tìm hiểu tình hình rồi.”

Nghiêm Lương hăng giọng, nói: “Đúng vậy, tôi quả thực nghi ngờ cô ấy, và cả Quách Vũ, hôm qua tôi đã đi theo cô ấy, chiều nay, tôi và một người cảnh sát lãnh sự ở Chi cục đã hẹn gặp hai người bọn họ. Hai người đó rất kín miệng, không hỏi được điều gì cả, thật phiền phức!”

Lạc Vấn cười: “Xưa nay anh đều rất thận trọng, tin rằng anh nghi ngờ bọn họ như vậy, hẳn là họ có rất nhiều điểm nghi vấn.”

“Đúng vậy, điểm nghi vấn rất đầy đủ, chắc chắn hai người bọn họ là hung thủ.”

Lạc Vấn nghĩ thầm, nếu như thực sự điểm nghi vấn rất đầy đủ anh có thể trực tiếp bắt người rồi. Ông cười nói: “Nếu đã như vậy, thì anh đưa hai người bọn họ về thẩm vấn chẳng phải là xong sao, cần tôi giúp gì cho anh không? Bây giờ tôi không phải là bác sĩ pháp y nữa, dù kiến thức cũng chưa quên hết, nhưng e rằng cũng không bằng được bác sĩ pháp y chuyên nghiệp của công an nữa, hơn nữa, tôi cũng không có bất cứ máy móc nào, những công việc này đều cần dựa vào máy móc.”

“Tôi tìm anh chẳng qua chỉ muốn hỏi về một việc,” Nghiêm Lương nhìn chăm chú vào mắt Lạc Vấn, như thể muốn nhìn thấu ông, “Một người sau khi chết, có cách nào để cho nạn nhân ăn được nửa bát cơm rang trứng không? Hơn nữa còn làm cho phần lớn số cơm đó vào trong hẳn dạ dày.”

Việc này mà cũng bị anh ấy phát hiện ra rồi à? Lạc Vấn thầm kinh ngạc, nhưng nét mặt vẫn thản nhiên, giả vờ suy ngẫm vài giây, nói: “Đương nhiên

có thể, nhét vào thôi. Anh có biết cá lù đù không?”

“Đó là đặc sản của thành phố Ninh các anh, nghe nói rất đắt.”

“Đúng vậy, khá đắt. Cá lù đù tự nhiên, chắc phải đến nghìn tệ nửa cân, trước đây khi tôi còn ở đơn vị, sắp đến Tết, phó giám đốc cho tôi hai con, tôi đem về nhà cho vợ. Sau khi mổ bụng con cá ra, phát hiện ra trong bụng mỗi con cá đều có một quả rọi, đem cân thì mỗi quả rọi tới hai lạng, khiến tôi ngẩn cả người.”

“Ha ha, thế thì người mua chắc chắn đã gặp phải người kinh doanh xấu xa rồi. Nhưng, người chết cũng có thể như thế được sao?”

“Đương nhiên, chỉ là nếu như đối với một tử thi, làm như vậy hơi gớm ghiếc thôi. Thực quản của người khá dài, sau khi nhét cơm vào họng, cần phải lấy một vật thon dài từ từ ấn vào dạ dày, giống như khi đến bệnh viện làm nội soi dạ dày, bác sĩ sẽ phải nhét cái ống nội soi qua họng rồi mới xuống dạ dày. Như vậy quá gớm ghiếc.”

“Ồ, như vậy thì tố chất tâm lí của hung thủ nhất định phải cực kì vững nhĩ, ha ha.” Nghiêm Lương mặc dù đang cười nhưng ánh mắt ông lại toát ra tia sắc nhọn.

“Có lẽ là như vậy.” Lạc Vấn tương tự cũng nở nụ cười nhàn nhạt.

“Phải rồi, còn một câu hỏi nữa tôi muốn hỏi anh. Chắc anh cũng đã xem được bản tin giới thiệu của truyền thông về chuỗi án mạng, sau mỗi lần giết người, hung thủ đều nhét một liều thuốc Lợi Quần vào miệng nạn nhân, anh cho rằng hung thủ muốn thể hiện điều gì?”

Lạc Vấn khẽ cười, nói: “Có thể là hung thủ thích hút thuốc lá Lợi Quần.”

“Ha ha, vậy sao? Nếu như hung thủ không hút thuốc thì sao?”

Lạc Vấn lắc đầu: “Thế thì tôi không rõ. Điều này có lẽ là sở trường của anh chứ, cho dù khi tôi ở đơn vị, công việc cũng chỉ là tìm ra những thông tin ở hiện trường, còn về ý nghĩa đằng sau thông tin, tôi không biết phân tích.”

Nghiêm Lương gật đầu, nói: “Ồ, thôi được, hôm nay lại làm phiền anh rồi, thực ngại quá.”

“Không sao, trong khả năng kinh nghiệm của tôi, có gì có thể giúp được, anh cứ nói, nhưng tôi bây giờ, chưa chắc đã chuyên nghiệp được như trước đây.”

“Vậy sao? Nhưng tôi thấy anh vẫn cứ khá chuyên nghiệp. Những vị bác sĩ

pháp y không có kinh nghiệm chắc chắn không thể nghĩ ra được đáp án vừa rồi của anh.”

“Ha ha, dù sao tôi cũng đã làm mấy chục năm rồi.”

“Được rồi, hôm nay cảm ơn anh nhé, lần sau tôi mời anh một bữa.”

“Tôi đợi anh!”

Sau khi Nghiêm Lương chào từ biệt, quay người bước đi mấy bước, rồi lại quay lại, cười nói: “Tôi cảm thấy câu nói đó của anh rất hay, *phạm tội vì bất cứ lí do gì đều vô sỉ*, câu nói này thực sự khích lệ con người.”

Lạc Vấn gật đầu với Nghiêm Lương.

Nhìn bóng lưng rời đi của Nghiêm Lương, trong lòng Lạc Vấn chợt cảm thấy ớn lạnh, đồng thời còn cả thứ cảm giác lo sợ. Không phải vì chính bản thân ông, mà là ông đang nghĩ, không biết trong những năm tháng còn lại của đời mình, ông có thể còn được gặp lại vợ con mình không.

Phần VII

Cạm Bẫy Bắt Buộc Phải Bước Vào

Sau khi Dương Học Quân dẫn Nghiêm Lương vào văn phòng, Triệu Thiết Dân xoa tay đuổi cậu ra ngoài, rồi đóng cửa phòng lại, tự rót một cốc nước, đặt xuống trước mặt Nghiêm Lương, còn mình thì ngồi xuống phía bên kia sofa, nói: “Anh Nghiêm, đã điều tra một số ngày rồi, có kết quả gì không?”

“Vẫn chưa có, có kết quả, tôi sẽ báo với anh ngay.” Câu trả lời của Nghiêm Lương rất thẳng thắn.

“Mấy ngày nay, cảnh sát trong các khu vực ở địa phận phía tây thành phố đã đến từng hộ gia đình để thu thập dấu vân tay của nam giới trưởng thành, chắc cũng đã hơn một trăm ngàn người, nhưng vẫn chưa tìm được hung thủ. Anh cảm thấy có cần tiếp tục phải tiến hành tiếp không?”

“Tất nhiên rồi, manh mối trực tiếp nhất hiện có chỉ có mỗi yếu tố dấu vân tay, cho dù việc đối chiếu dấu vân tay trên quy mô lớn là công việc vô cùng vất vả, nhưng đây cũng là công việc trực tiếp nhất.”

“Liệu có hiệu quả không? Nếu như hung thủ cố ý muốn lẫn trốn, e rằng cũng không quá khó.”

“Bất cứ việc điều tra nào cũng đều tồn tại khả năng hung thủ lẫn trốn được, lẽ nào đều không làm gì sao?”

Triệu Thiết Dân mím môi vẻ không vui, đứng dậy, đi đi lại lại nói: “Về việc hung thủ sau khi giết người, tại sao lại nhét điều thuốc lá vào miệng nạn nhân, lần cuối cùng sao lại cố tình mượn tay nạn nhân để viết mấy chữ ‘người bản địa’ lưu lại trên đất, anh có cách giải thích nào không?”

“Chẳng có cách giải thích nào cả.”

Triệu Thiết Dân chau mày nhìn Nghiêm Lương, “Những câu hỏi này ngay cả anh mà cũng không nghĩ được ra sao?”

Nghiêm Lương cười khẩy, nói: “Tất nhiên, tôi có phải là thần tiên đâu, sao mà tôi biết được chứ.”

Triệu Thiết Dân hừ giọng: “Trước nay tôi vẫn luôn cảm thấy anh rất lợi hại cơ đấy.”

“Những vấn đề này, hàng trăm người trong mấy lần tổ chuyên án đều không nghĩ ra được đáp án, trí lực của tôi không thể nào thắng được mấy trăm người, tôi đương nhiên cũng không biết rồi. Huống hồ, tìm kiếm một đáp án, không phải là dựa vào đoán mò, mà là dựa vào những thông tin mình đã nắm được để suy luận ra. Những thông tin chúng ta biết rất hạn chế, cho nên đáp án cũng chỉ có một mình hung thủ biết được thôi.”

“Liệu có phải là hung thủ cố ý bày bố thế trận ảo, để làm nhiễu loạn hướng trình sát điều tra của chúng ta?”

Nghiêm Lương quả quyết lắc đầu: “Không đâu, vốn dĩ vụ án đã không có manh mối, hung thủ vốn không cần phải làm thêm việc thừa thãi này. Hơn nữa, với khả năng của hung thủ anh ta không cần phải làm thế.”

“Vậy sẽ là gì nhỉ?” Triệu Thiết Dân xoa cái đầu đinh.

“Tôi không biết.” Nghiêm Lương nói thực lòng.

Triệu Thiết Dân nhìn nét mặt Nghiêm Lương, chậm một điều thuốc, hít một hơi, chậm rãi nói: “Nghe nói mấy hôm nay anh vẫn luôn điều tra về Chu Tuệ Như và Quách Vũ à?”

Nghiêm Lương không phủ nhận: “Lâm Kỳ nói cho anh phải không?”

“Đúng vậy, nghe nói anh tin chắc hai người này là hung thủ, có thể nói lí do được không?”

Nghiêm Lương xòe hai tay ra: “Xin lỗi, tôi thực vẫn chưa có được chứng cứ nào để chứng minh hai người bọn họ là hung thủ.”

“Vậy sao anh lại...?”

“Một loại giả thiết, vẫn cần phải chứng thực.”

“Một giả thiết táo bạo, thậm trọng chứng thực là hướng tư duy toán học của anh.”

Nghiêm Lương nhìn Triệu Thiết Dân vẻ kinh ngạc: “Anh cũng hiểu về toán học sao?”

Triệu Thiết Dân bĩu môi: “Đừng có nghĩ tôi lại không có chút văn hóa nào thế có được không?”

Nghiêm Lương bật cười ha ha.

Triệu Thiết Dân nói tiếp: “Nhưng lần này anh đã giả thiết hai người

không có khả năng như vậy thành hung thủ, còn tin chắc họ chính là hung thủ, thực sự không hợp với thói quen của anh. Hay là để tôi thêm cho anh một người nhé - Lạc Vấn?” Ông ngẩng đầu nhìn Nghiêm Lương.

“Anh đang nói gì vậy?” Nghiêm Lương khẽ nheo mắt.

“Tại sao Lạc Vấn lần nào cũng khoác túi xách?”

Nghiêm Lương trợn mắt: “Anh đã gặp anh ấy rồi sao?”

Triệu Thiết Dân không hề phủ nhận: “Nhìn anh ấy khiến tôi nhớ đến lời nói của tên biến thái đó, hung thủ khoác một túi xách.”

Nghiêm Lương thoáng chau mày: “Khoác túi xách không phải là cách phục trang gì đặc biệt đến bất kì con đường nào cũng thấy đầy người như vậy.”

“Đương nhiên rồi, hung thủ khi phạm tội khoác túi, không có nghĩa là bình thường hẳn cũng khoác như vậy. Nhưng...”, Triệu Thiết Dân chăm chú nhìn Nghiêm Lương, “Vốn dĩ anh đến gặp Lạc Vấn một lần thì cũng không có gì lạ, nhưng mấy ngày nay, tần suất anh gặp anh ấy hình như hơi cao quá thì phải? Hơn nữa, Lâm Kỳ nói với tôi, hôm qua lúc anh gặp Chu Tuệ Như và Quách Vũ, khi nói đến đặc trưng của hung thủ, có vẻ hơi khác thường.”

Nghiêm Lương lặng lẽ nhìn Triệu Thiết Dân, trầm mặc hơi lâu mới nói: “Anh theo dõi tôi à?”

“Không, tôi chỉ là điều tra tình hình vụ án.” Triệu Thiết Dân giải thích.

“Cho nên hôm nay anh gọi tôi tới, chính là muốn hỏi tôi, rốt cuộc Lạc Vấn có phải là hung thủ hay không?”

“Bởi vì hôm qua khi anh miêu tả về đặc trưng của hung thủ, hình như khá giống Lạc Vấn...”

Nghiêm Lương cười, rồi lắc đầu: “Thế thì sao chứ?”

Triệu Thiết Dân đứng dậy, rót thêm nước cho Nghiêm Lương, nói: “Tôi gần như chưa tiếp xúc với Lạc Vấn, cũng không hiểu về anh ấy, anh và anh ấy thì khá thân quen. Với kĩ năng chuyên nghiệp của anh ấy, anh ấy hoàn toàn có đủ năng lực để trở thành hung thủ của vụ án này. Tố chất tâm lí của anh ấy - e rằng anh ấy đã tiếp xúc với hàng trăm, hàng nghìn tử thi, việc cửa vết máu lên xác chết sau khi giết người đương nhiên cũng không thành vấn đề. Nhưng...dù sao lúc trước anh ấy cũng là cảnh sát, còn là trưởng ban của hai ban Bác sĩ pháp y và Giám định vật chứng của Sở Công an thành phố

Ninh, động cơ phạm tội của anh ấy... tôi không thể lý giải nổi.”

Nghiêm Lương thở dài, cười nói: “Sao anh lại nhận định hung thủ có là Lạc Vấn?”

“Hôm qua, những lời miêu tả về đặc trưng của hung thủ, ngoài Lạc Vấn, còn có người khác sao?”

“Chúng cứ đâu?”

Triệu Thiết Dân xò tay ra nói: “Tôi còn đang muốn hỏi anh chứng cứ kìa.”

Nghiêm Lương cười khổ não, lắc đầu: “Tôi không có bất cứ chứng cứ nào cả.”

Triệu Thiết Dân nhìn Nghiêm Lương với vẻ kì lạ: “Vậy tại sao anh lại vô duyên vô cớ nghi ngờ anh ấy? Chỉ bởi vì anh ấy ở phía tây thành phố, anh ấy có khả năng và tố chất tâm lí của hung thủ?”

Nghiêm Lương nói: “Chúng cứ mà tôi có được, chỉ ở trên phương diện logic, chứ không phải là bước phá án được pháp luật công nhận. Nhưng anh đã nói rõ như vậy, tôi cũng có thể thẳng thắn nói cho anh biết, đúng vậy, tôi nghi ngờ Lạc Vấn phạm tội. Từ hôm đầu tiên tôi bắt đầu gặp Lạc Vấn, tôi đã nghi ngờ anh ấy đang phạm tội. Đây cũng là lí do tại sao tôi đột nhiên lại yêu cầu tham gia vào vụ án. Nếu không phải là vì tôi nghi ngờ anh ấy phạm trọng tội, những vụ án mạng này của anh, tôi vốn không có hứng thú tham gia.”

Triệu Thiết Dân ngẩn người, nét mặt tỏ ra ngỡ ngàng, quả thực lúc Nghiêm Lương đột nhiên nói muốn tham gia điều tra, ông rất lấy làm lạ, nhưng Nghiêm Lương nói là giúp đỡ bạn cũ. Lúc đó ông cũng không nghĩ được sâu xa như vậy, cũng vốn không thể nào ngờ được nguyên nhân là do Nghiêm Lương nghi ngờ Lạc Vấn đã gây ra những vụ án này.

Ông ho hắng một tiếng, khôi phục lại thần sắc, nói: “Theo sự hiểu biết của anh về Lạc Vấn, tại sao anh ấy lại giết người, hơn nữa còn giết người hàng loạt? Những nạn nhân bị giết đều là những phạm nhân được phóng thích, anh ấy thù hằn pháp luật muốn trừng phạt ngoài pháp luật sao?”

Nghiêm Lương quả quyết lắc đầu: “Không, anh ấy không phải là loại người đó, anh đã đánh giá sai quan điểm chính nghĩa của anh ấy rồi. Quan điểm chính nghĩa của anh ấy trước nay luôn được tiến hành trong khuôn

khổ của pháp luật. Anh ấy căm ghét sự trừng phạt vượt trên pháp luật, cho dù đây là hành vi nhiều người cho là chính nghĩa. Anh ấy theo đuổi sự chính nghĩa đúng theo quy trình, cho nên anh ấy đã lựa chọn ngành này, bởi vì công việc của anh ấy có thể đưa ra được những chứng cứ chắc chắn trong quá trình phạm tội, để định tội cho phạm nhân, chứ không phải đơn thuần dựa vào khẩu cung, dựa vào nhân chứng. Anh ấy từng nói, nếu đem so sánh, vật chứng còn đáng tin hơn nhân chứng và khẩu cung. Nhân chứng có thể nói dối, khẩu cung có thể dựa vào dùng hình bức cung, duy chỉ có vật chứng, là thực, không thể thay đổi được. Anh ấy càng không phải là một người theo đuổi sự trừng phạt ngoài pháp luật, anh ấy từng nói, *phạm tội vì bất cứ lí do gì đều vô si.*”

“Vậy thì anh ấy...”

“Nếu như thực sự là anh ấy phạm tội, thì chắc chắn là anh ấy có mục đích khác, mục đích này quyết không thể chỉ đơn thuần là trừng phạt ngoài pháp luật. Nhưng đến giờ, tôi vẫn không hiểu được mục đích thực sự của anh ấy.”

“Vậy Từ Thiêm Đình thì sao? Tôi nghe Lâm Kỳ nói, anh nói cậu ta bị Chu Tuệ Như và Quách Vũ giết, có một người khác giúp họ che giấu hành vi phạm tội. Người đó đương nhiên là Lạc Vấn rồi. Anh ấy hình như không có mấy mối quan hệ với hai người này, việc này là vì cái gì chứ?”

Nghiêm Lương lắc đầu: “Tôi không biết.”

Triệu Thiết Dân đi đi lại lại mấy vòng, quay đầu lại nói: “Nói như vậy, anh chỉ là nghi ngờ, anh ấy, không có chứng cứ.”

“Đúng vậy.”

“Được rồi, vậy thì việc điều tra chứng cứ, hãy giao cho tôi làm. Tôi chỉ hi vọng, sự nghi ngờ của anh là đúng, chứ đừng để đến cuối, Lạc Vấn vốn không phải là hung thủ, chỉ là bởi anh ấy có năng lực phạm tội gây nên sự nghi ngờ của anh.”

Nghiêm Lương liền hỏi: “Anh định làm gì?”

Triệu Thiết Dân cười: “Rất đơn giản, lấy dấu vân tay của anh ấy đối chiếu chẳng phải là xong rồi sao?”

Nghiêm Lương chột lắc đầu: “Tôi nghĩ anh không nên manh động, làm như vậy không có được bất cứ kết quả gì, ngoài việc đánh rã động cơ.”

Triệu Thiết Dân thắc mắc: “Anh nghi ngờ anh ấy là hung thủ, vậy thì thu

thập dấu vân tay của anh ấy đem đối chiếu chẳng phải là có ngay đáp án rồi sao?”

Nghiêm Lương nói tỉnh bơ: “Nếu như vậy là đã có được đáp án, thì anh ấy không phải là Lạc Vấn nữa rồi.”

“Dấu vân tay anh ta để lại lúc gây án, lẽ nào lại là của một người thứ ba không liên quan sao?”

Nghiêm Lương nói: “Đổi thành người khác thì không thể nào, nhưng Lạc Vấn, anh ấy rất có khả năng. Tôi nói cho anh biết nhé, nếu như anh ấy phạm tội, dựa vào kĩ năng chuyên nghiệp của anh ấy, hoàn toàn có thể làm được đến độ không để lại bất cứ chứng cứ nào cả. Bởi vì, sau khi xuất hiện một vụ án mạng, cảnh sát sẽ đến hiện trường để khám xét điều tra, theo như những thông tin, số liệu được lưu lại tại hiện trường, có thể phân tích đưa ra được những kết luận gì, anh ấy đều nắm rõ như lòng bàn tay. Anh ấy càng hiểu tường tận việc khám xét điều tra sẽ thu thập được những số liệu thông tin gì, từng bước trong việc thu thập, quá trình phân tích. Hiện trường nào có thể đưa ra được kết luận nào, còn có ai hiểu rõ hơn anh ấy được sao? Cho nên, nếu như đúng thực là anh ấy phạm tội, vậy thì, tất cả kết quả có được do khám xét điều tra ở trong chuỗi án mạng này, đều là thứ mà anh ấy mong muốn các vị có được. Cũng có nghĩa là, anh ấy không chỉ đưa ra một bài thi toán, còn in sẵn đáp án chuẩn cho anh rồi, anh hãy chờ các anh điền đáp án chuẩn anh ấy đưa ra vào chỗ trống trong bài thi mà thôi.”

Trong mắt Triệu Thiết Dân hiện lên tia sáng lạnh lẽo, giây lát sau, ông lắc đầu, nói: “Tôi không tin, tôi sẽ đi kiểm chứng. Ngoài dấu vân tay, còn có cả gây phóng điện, dây nhảy thể thao, có thể những công cụ phạm tội này được giấu ở ngay trong túi xách của anh ta.”

Nghiêm Lương nói vẻ tức giận: “Tôi đã nói với anh là anh không nên manh động, anh làm như vậy thì chẳng điều tra ra được kết quả gì đâu!”

Triệu Thiết Dân chột nghiêng rằng nói: “Tôi điều tra vụ án còn cần người khác dạy bảo sao?! Chỉ cần anh ta là hung thủ thực sự, tôi chắc chắn sẽ lôi ra được chứng cứ của anh ta.”

Nghiêm Lương mím môi, cả hai người nhìn chăm chăm nhau giây lát, ông thở dài, nói: “Tùy anh, có lẽ anh kích động anh ấy một chút cũng hay. Bây giờ tôi chỉ cần anh giúp tôi một việc.”

“Nói đi!” Nét mặt Triệu Thiết Dân rõ ràng là đang tức giận, nhưng xem ra, việc này nhất định ông vẫn sẽ giúp.

Nghiêm Lương bật cười, nói: “Được rồi, tôi không tranh luận với anh nữa. Tôi muốn nhờ anh viết một tờ giấy giới thiệu, tôi muốn đến thành phố Ninh điều tra mấy thứ.”

“Về Lạc Vấn à?”

“Đúng vậy.”

“Anh đi một mình sao?”

“Đúng thế, trước khi sự việc được rõ ràng, tôi cũng không muốn người khác biết được đối tượng tôi nghi ngờ.”

Triệu Thiết Dân gật đầu: “Được, không có vấn đề gì.”

Hôm nay là thứ bảy, Lạc Vấn vẫn như thường ngày, xuống dưới tầng ăn sáng, quay về nhà, xem tivi để giết thời gian.

Sở thích của ông rất ít, hồi trước khi còn ở đơn vị, ông gần như không có bất cứ hoạt động nào về phương diện vui chơi giải trí, lúc rảnh rỗi cũng chỉ đọc một số sách chuyên ngành của nước ngoài. Mấy năm trở lại đây, ông đã có thêm một sở thích, đó là nằm trên sofa xem phim.

Ông thường nghĩ, nếu có thể tìm lại được vợ con, vậy thì nằm trên sofa xem tivi sẽ là một việc vô cùng thoải mái dễ chịu, có lẽ vợ ông sẽ gọi ông là ‘người đàn ông nhà quê’, bây giờ có lẽ là ‘ông chú nhà quê’ rồi, cảm giác đó thật tuyệt. Nhưng mỗi lần định thần lại, ông chỉ có thể nhìn vào tấm ảnh nhỏ trên tường.

Thêm vài năm nữa, ông đã 50 tuổi rồi, tóc bạc trên đầu sẽ ngày càng nhiều lên, như vậy trông mình có phải đã già quá không?

Vợ và con gái trong kí ức của ông, là hình ảnh của tám năm trước. Những người trong kí ức, con gái sẽ không lớn lên vợ ông sẽ không già đi, mãi mãi được định hình trong những năm tháng trước đây, chỉ có mình ông, trong những năm tháng rệu rã, đã già hơn người đàn ông trong khung ảnh rất nhiều, như thế đã không còn là chồng của vợ ông, bố của con ông nữa.

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên, Lạc Vấn đứng dậy, trong lòng có chút hiếu kì.

Từ khi ông vào sống trong căn nhà này, trong mấy năm qua ngoài hai, ba lần công nhân sửa chữa tìm nhầm tầng và người đưa đồ ăn đến, chuông cửa không bị ai ấn cả.

Lúc này liệu có thể là ai được nhỉ?

Ông đi đến cửa, thông qua mắt mèo, nhìn ra bên ngoài.

Phía bên ngoài có một ông già, nhìn khá quen, Lạc Vấn nghĩ một lát,

hình như là nhân viên công ty quản lí tiểu khu.

“Có việc gì vậy?” Lạc Vấn cách cánh cửa, lên tiếng hỏi.

Đối phương trả lời: “Chào anh, chủ căn hộ tầng dưới nói nhà bị đột, chúng tôi lên kiểm tra một chút.”

Tầng dưới?

Lạc Vấn phản ứng rất nhanh, tầng dưới vốn không có ai ở, là căn hộ để không, khi ông ra ban công, có thể nhìn thấy ban công của tầng dưới, không được sửa chữa, cũng chưa hề thấy ai xuất hiện. Hơn nữa, nơi duy nhất có thể đột là nhà vệ sinh, nhưng nhà vệ sinh, hôm qua ông tắm vẫn ổn mà. Dạo này trời cũng không mưa, ở tầng dưới sao có thể bị rò nước được chứ?

Ông đã làm việc ở Sở công an bao năm như vậy, đương nhiên là hiểu rõ một số chiêu trò. Nếu thực sự như vậy, chứng tỏ không chỉ có mình Nghiêm Lương nghi ngờ ông, liệu anh ấy có phát hiện thêm được điều gì không? Chu Tuệ Như và Quách Vũ bây giờ ra sao rồi?

Trong lòng Lạc Vấn trào lên cảm giác lo lắng.

Nhưng, họ đã đến rồi, có trốn tránh cũng không được, ông quyết định thản nhiên mở cửa.

‘Lạch cạch’, ông vừa mới mở khóa cửa, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân vội vã, rồi lại nghe từ một tiếng va vào cửa.

Lạc Vấn mặc dù đã đề phòng, nhưng vẫn giật nảy mình.

“Ôi!” Bên ngoài cửa vang lên tiếng kêu, bên vai phải của Dương Học Quân mặc cảnh phục bị đau ê ẩm, cậu đang đứng cùng với ba người cảnh sát khác. Dương Học Quân chau mày, nét mặt sượng sùng.

Kế hoạch ban đầu của cậu là, chờ sau khi Lạc Vấn vừa mở cửa, mấy người ngay lập tức xông vào, khống chế Lạc Vấn, tiếp đó sẽ bắt đầu tìm kiếm chứng cứ. Mục đích của hành động này chính là ngay từ đầu đã uy hiếp, gây ra được chấn động tâm lí cho nghi phạm, không chừng sẽ bị bại lộ ngay tại chỗ.

Nhưng điều cậu không ngờ được là, mặc dù Lạc Vấn đã mở cửa, nhưng sợi khóa xích ở trong cửa vẫn đang treo, cửa chống trộm của căn hộ cao cấp vô cùng kiên cố, Dương Học Quân sau khi lao mạnh vào, chỉ cảm thấy xương cốt mình như sắp rời tung ra.

Lạc Vấn thầm cảm thán, may mà vừa treo sợi khóa xích lên, nếu không,

họ lao vào như vậy, sẽ đâm ông ngã bay mất. Ông cố tình trợn mắt lên kinh ngạc: “Các anh định làm gì thế?”

Bốn người cảnh sát đều sững sùng, đây vốn dĩ là phương án lục soát đã được thiết kế cẩn thận, vừa mở cửa là lao vào tấn công, khiến đối phương không kịp trở tay, để cho đối phương tưởng rằng hành vi phạm tội của mình đã bị bại lộ, suy sụp tâm tư, không chùng trước khi lục soát ra được chứng cứ, hẳn đã nhận tội rồi. Nào ngờ, phương án xuất hiện sắc bén thế lại bị một sợi dây khóa xích dễ dàng cắt ngang tiết tấu.

Dương Học Quân khôi phục lại trạng thái, hắng giọng, lộ ra nét mặt nghiêm nghị, nói: “Chúng tôi là đội phòng chống ma túy, nhận được tin báo, nghi ngờ trong phòng ông cất giữ ma túy, chúng tôi cần vào lục soát.”

Thế mà cũng được sao?

Lạc Vấn nghĩ thầm, đây chắc chắn không phải là Nghiêm Lương dạy họ, bản thân mình không hút thuốc uống rượu, sao có thể dùng ma túy được, tên gốc mới nghĩ ra được lí do này để vào khám xét nhà ông.

Nhưng nghĩ lại, ông thấy đây cũng là một tín hiệu tốt. Họ đã bịa ra lí do để đến lục soát, chứ không nói rõ là đến điều tra án mạng, đây chính là con đường lui mà cảnh sát còn chừa lại, chứng tỏ đến thời điểm này, họ vẫn không có bất cứ chứng cứ nào. Và tất nhiên, lúc này Chu Tuệ Như và Quách Vũ vẫn đang được an toàn.

Lạc Vấn thoáng nhau mày, nhìn bọn họ: “Cảnh sát chống ma túy thường đều mặc thường phục khi hành động, không nên mặc cảnh phục chứ nhỉ?”

Dương Học Quân thoáng ngẩn người, cậu biết Lạc Vấn hiểu rất rõ về chức năng và cách bố trí của từng đội cảnh sát, nhưng bây giờ đã nói như vậy rồi, chỉ có thể nghiêng răng nói đến cùng. Cậu nghiêm giọng nói: “Đừng nhiều lời, mở cửa!”

“Tôi nghĩ các anh chắc chắn đã nhầm lẫn rồi, hoặc là người báo án nhầm lẫn, thậm chí là trò đùa tai quái.” Ông bình thản nói, thoải mái mở cửa, đứng tránh sang một bên - ông chẳng muốn mình bị ấn chặt vào tường.

Thấy ông thản nhiên mở cửa, đứng tránh sang một bên, trong đầu Dương Học Quân lại trào dâng cảm giác kinh ngạc.

Người này đâu có giống hung thủ của chuỗi vụ án giết người hàng loạt chứ? Cảnh sát đã đến tận nhà để lục soát, ngay lập tức sẽ có được kết quả,

mà còn có thể bình thản được như vậy chứ? Chắc chắn là đã nhầm lẫn rồi. Cậu dần xóa bỏ mọi nghi ngờ đối với Lạc Vấn.

Trên mặt cậu vẫn thể hiện sự trang nghiêm, nhưng thái độ đã khác khí hơn nhiều: “Chúng tôi điều tra theo đúng quy trình, mong ông hợp tác.”

“Đương nhiên rồi, tôi nhất định hợp tác.” Biểu hiện của Lạc Vấn cũng rất chừng mực.

Dương Học Quân nói tiếp: “Theo như qui định, chúng tôi sẽ tiến hành lục soát trong và ngoài căn hộ, để đề phòng thất lạc những đồ vật quý, hãy đi theo chúng tôi để giám sát.”

“Tôi nghĩ chắc chắn các anh đã nhầm lẫn rồi, nhưng tôi hiểu được qui trình của các anh. Các anh đã muốn lục soát, thì cứ bắt đầu đi.”

Lạc Vấn đi theo cảnh sát, đến tìm căn phòng nhìn họ lục soát. Trong nhà có rất ít đồ đạc, đồ gia dụng cũng chẳng có bao nhiêu, mấy người cảnh sát nhanh chóng tìm kiếm tất cả các phòng một lượt. Tất nhiên, họ khám xét rất tỉ mỉ, dưới gầm giường, khe giữa đồ đạc và bức tường, hộp đèn của đèn trần, tất cả đều không bỏ sót. Thậm chí Lạc Vấn phát hiện ra họ còn xem xét tỉ mỉ từng bức tường, có lẽ là muốn xem xem trong lòng có hộp ngấm không.

Do căn hộ rất trống trải, nên lần lục soát này chỉ mất hơn nửa tiếng đồng hồ, kết quả không thu được gì. Dương Học Quân liếc nhìn vào túi xách ông để trên bàn, nói: “Có thể xem túi được không?”

“Tất nhiên.” Lạc Vấn thản nhiên đưa túi cho cậu ta.

Dương Học Quân mở luôn túi xách trước mặt Lạc Vấn, tỉ mỉ xem xét, chỉ có một tệp tiền mặt, mấy tấm thẻ ngân hàng và vài loại giấy tờ tùy thân.

Dương Học Quân mím môi, nói: “Có thể kiểm tra xe của ông được không?”

“Được, đỗ ở bãi gửi xe dưới tầng ngấm, tôi dẫn các vị xuống đó.”

Cảnh sát nhanh chóng kiểm tra xong chiếc xe Audi, trên xe ngoài giấy tờ xe và một số đồ do khách hàng tặng, không có đồ vật nào khác.

Cuối cùng, Dương Học Quân nói về có chút ngượng ngùng: “Thật ngại quá, xem ra lần này tình báo của chúng tôi đã nhầm lẫn rồi, làm phiền ông rồi.”

“Không sao, hợp tác với cảnh sát điều tra là việc mỗi cá nhân cần làm.”

Trời nóng nực thế này, các vị còn phải ra ngoài làm việc, thật vất vả.” Lạc Vấn nói rất khách khí.

Những câu nói này khiến mấy vị cảnh sát đều rất thiện cảm với ông.

Dương Học Quân mím môi, khẽ mỉm cười, nói: “Cuối cùng, mời ông để lại dấu vân tay, chúng tôi về cần lưu vào hồ sơ.”

“Được.” Lạc Vấn giơ hai tay ra, ấn dấu tay trên tờ giấy lấy dấu vân tay, cuối cùng nói thêm, “Tôi cần nhờ các vị một việc. Sự việc hôm nay chỉ là hiểu nhầm, vậy thì khi các vị đi ra, hãy giải thích một chút với nhân viên làm công tác quản lí của tiểu khu, nếu không họ lại tưởng tôi liên quan đến việc sử dụng và tàng trữ ma túy.”

“Đương nhiên rồi, điều này là cần thiết.” Dương Học Quân vội nói, tiếp đến liền dẫn ba người cảnh sát rời khỏi đó.

Lạc Vấn thở dài, ánh mắt nhìn xa xăm, lẩm nhẩm: “Nghiêm Lương ơi, lần này anh nên từ bỏ rồi chứ?”

“Dấu vân tay không khớp ư?” Triệu Thiết Dân ngẩng đầu lên nhìn Dương Học Quân đang đứng trước mặt, sau đó lại nhìn Nghiêm Lương đang ngồi đối diện ông.

Dương Học Quân nói: “Đúng vậy, dấu vân tay của Lạc Vấn hoàn toàn không giống với dấu vân tay của hung thủ.”

Triệu Thiết Dân nói: “Còn những thứ khác thì sao?”

“Trong nhà và xe ông ấy, bọn em đều đã lục soát rất tỉ mỉ, không tìm thấy được bất cứ đồ vật khả nghi nào liên quan đến việc phạm tội. Nhưng chưa đi đến công ty ông ấy, hình như không có lí do nào thích hợp để đến công ty ông ấy lục soát thì phải?”

“Không có sợi dây sao?”

“Không có, cũng không có gậy điện.”

Nghiêm Lương nói: “Có xem túi xách của anh ấy không?”

“Xem rồi, có rất nhiều tiền mặt, còn có thẻ ngân hàng và giấy tờ gì đó.”

Dương Học Quân trả lời đúng sự thực.

Nghiêm Lương hỏi: “Có bao nhiêu tiền?”

“Chắc là mấy nghìn tệ thì phải.”

“Chỉ có mấy nghìn tệ sao? Những chỗ khác ở trong nhà anh ta có để tiền mặt không?”

“Trong ngăn kéo ở phòng ngủ có khoảng mấy vạn tệ.” Nghiêm Lương khẽ nheo mắt, gật đầu.

Triệu Thiết Dân xoa cằm suy ngẫm giây lát, xoa tay ra hiệu cho Dương Học Quân ra ngoài, sau đó nhìn Nghiêm Lương: “Thế nào? Chẳng tìm được gì cả.”

Nghiêm Lương nói: “Tôi đã nói làm như vậy chỉ là đánh rần động cỏ, không điều tra được bất cứ chứng cứ gì đâu.”

“Dấu vân tay thì sao, anh giải thích thế nào?”

“Là giả.” Nghiêm Lương nói tỉnh bơ.

“Dấu vân tay cũng là giả?” Triệu Thiết Dân cười khẩy, nói: “Dấu vân tay của anh ta sao có thể làm giả được?”

Nghiêm Lương nói: “Làm giả dấu vân tay rất đơn giản, có một số công ty khi đi làm yêu cầu nhân viên quét dấu vân tay, trên mạng có cửa hàng chuyên làm mô hình dấu vân tay cho mọi người. Chỉ cần gửi anh dấu vân tay cho đối phương, sẽ nhanh chóng có được mô hình. Thế nên liền có nhân viên làm mô hình đưa cho đồng nghiệp của mình, nhờ quét dấu vân tay lúc vào và lúc tan làm.”

“Tôi đương nhiên là biết việc này, nhưng cách làm giả này thì dù sao dấu vân tay vẫn là thật chứ? Vẫn phải có dấu vân tay của ai đó chứ? Không thể nào là anh ta tự tạo ra được hình ảnh của dấu vân tay chứ? Nếu anh đã cho rằng Lạc Ván chính là hung thủ, dấu vân tay không phải của anh ta, vậy thì dấu vân tay là của ai?”

Nghiêm Lương bĩu môi nói: “Có lẽ là của một người xa lạ không liên quan gì cả, có thể là anh ấy tìm thấy thàng hồ sơ của vụ án nào đó trước đây.”

“Anh nói thế cũng như là không nói gì!” Triệu Thiết Dân nghiêng rặng trợn mắt nhìn Nghiêm Lương, giơ nắm đấm lên: “Theo cách nói của anh, dấu vân tay cũng là giả, tôi đang điều bao nhiêu người đi thu thập dấu vân tay và đem đối chiếu, tất cả công việc này đều hoàn toàn vô dụng, không cần làm sao?”

Nghiêm Lương mím môi nói: “Đây là bước điều tra theo lệ thường, tôi không có lí do gì phản đối.”

Triệu Thiết Dân hừ một tiếng, nói: “Lí do anh nghi ngờ Lạc Ván rốt cuộc là gì? Chỉ vì anh ấy sống ở khu vực phía tây thành phố, hơn nữa anh ấy có khả năng xử lí hiện trường phạm tội sao? Lí do này thực sự quá khiên cưỡng, tôi không thể nào tin được, và tin rằng những người khác cũng không thể nào tin phục được.”

Nghiêm Lương cười tỏ vẻ bất lực: “Lí do của tôi càng khó khiến người khác tin phục. Rất xin lỗi, bây giờ tôi chỉ là đang giả thiết ra nghiệm của hệ phương trình, sự khó khăn của quá anh tính toán đã vượt qua dự liệu ban đầu của tôi.”

“Nếu như giả thiết của anh sai ngay từ đầu thì sao? Lạc Vấn vốn không có mối liên hệ nào với vụ án thì sao?”

Nghiêm Lương khẽ lắc đầu nhìn Triệu Thiết Dân: “Hình như từ khi tôi tham gia điều tra đến giờ, không hề lãng phí nguồn nhân lực cảnh sát của anh nhỉ? Điều tra Lạc Vấn là do anh phái cấp dưới làm, tôi không hề ủng hộ. Anh phái người mất công đi theo dõi tôi, cũng không tiện tính vào phần tôi chứ? Ngoài việc này ra, tôi không hề điều khiển một binh một tốt nào của anh cả. Cũng có nghĩa là, cho dù từ đầu đến cuối, tôi sai lầm đi, vậy thì cũng không ảnh hưởng đến công việc của anh, có phải vậy không?”

“Anh ảnh hưởng đến phán đoán và tư duy phá án của tôi.”

Nghiêm Lương thản nhiên khiêu khích: “Hình như vốn dĩ anh cũng không có hướng tư duy nào với vụ án này.”

“Anh!” Triệu Thiết Dân bực tức nhìn Nghiêm Lương, hồi lâu sau, thở hắt ra như trút được gánh nặng, lại bật cười. Ông đã ngẫm nghĩ về những lời Nghiêm Lương nói, đúng là cũng có lí vài phần. Từ sau khi Nghiêm Lương tham gia vào vụ án, đúng là không đưa ra yêu cầu với ông về nhân lực cảnh sát từ đầu đến cuối đều là một mình Nghiêm Lương bận rộn điều tra. Mặc cho anh ấy muốn điều tra thế nào, dù sao có manh mối đương nhiên là việc tốt, không có kết quả, hình như cũng không thể nào trách Nghiêm Lương được. Ông vươn vai, ngồi trở lại ghế, lên tiếng hỏi: “Tiếp theo đây, anh định làm thế nào?”

“Ngày mai tôi sẽ cầm theo giấy giới thiệu của anh đi đến thành phố Ninh một chuyến, nhưng...”, Nghiêm Lương ngừng lại, nói: “Anh đã phái người đến tận nhà tìm Lạc Vấn rồi, vậy thì, hãy cứ tiếp tục điều tra anh ấy đi.”

Triệu Thiết Dân ngẩn người, trừng mắt nói: “Điều tra cái gì? Còn phải đến công ty anh ta để lục soát sao? Nếu như anh ta không liên quan gì đến vụ án, cần phải biết rằng, trước đây anh ta là nhân vật quan trọng trong Sở Công an thành phố Ninh, ở Sở Công an tỉnh cũng có nhiều người quen, nếu anh ta tố cáo tôi, nói tôi vô duyên vô cớ điều tra anh ta, ảnh hưởng đến cuộc sống và công việc của anh ta, thì tôi biết giải thích ra sao?”

Nghiêm Lương lắc đầu: “Không cần điều tra những thứ này, đồ đã không ở trong nhà và xe của anh ấy, chắc anh ấy cũng không dám để ở công ty, công ty là nơi công cộng, nếu để đồ ở đó sẽ càng nguy hiểm hơn. Anh chỉ cần

kiểm tra máy quay camera của tiểu khu Lạc Vấn ở vào buổi tối hôm Từ Thiêm Đình bị giết hại. Tôi đến thấy ở cổng khu dân cư anh ấy ở có máy camera, bên trong cũng có khá nhiều máy quay, ở tầng ngầm chỗ bãi đỗ xe và trong cầu thang máy cũng đều có camera. Tôi tin rằng, tối đó anh ấy chắc là về rất muộn, thậm chí... không về nhà.”

“Kiểm tra camera tiểu khu nhà anh ta à?” Triệu Thiết Dân suy nghĩ giây lát gật đầu, “Việc này không khó.”

“Được rồi, vậy chúng ta mấy hôm nữa gặp lại nhé.”

“Anh cả, đêm ngày 8 tháng 9, Lạc Vấn gần 12 giờ mới trở về tiểu khu dân cư, đi bộ một mình về.” Trên màn hình máy vi tính đang chiếu đoạn video của máy camera, Dương Học Quân đứng bên giải thích.

Triệu Thiết Dân nhìn chăm chăm vào hình ảnh, dù điều kiện ánh sáng buổi tối không được lí tưởng, nhưng dù sao cũng là khu dân cư cao cấp, độ phân giải của máy quay cũng cao hơn những camera thông thường khác một chút. Ở cổng tiểu khu dân cư vừa vặn có hai ngọn đèn đường, cho nên đại khái vẫn nhận ra được khuôn mặt của người xuất hiện trong đó.

“Anh ta đi đường không hề cúi đầu, hành động rất tự nhiên, trên người hình như cũng không có vết máu, không nhận ra có điều gì khác lạ cả. Nhưng tận gần 12 giờ đêm mới về nhà... ừm, có vẻ hơi muộn.” Triệu Thiết Dân nói.

“Phía sau vẫn còn.” Lâm Kỳ tắt đoạn video này đi, rồi lại mở file video tiếp theo, kéo đến quãng giữa, nói “Mấy tiếng sau, lúc 2 giờ kém 10 phút, Lạc Vấn lái chiếc xe Audi của anh ta rời khỏi tiểu khu. Đương nhiên, ánh sáng không được tốt, không nhìn rõ được khuôn mặt của người lái xe, nhưng biển số xe thì nhìn rất rõ, chiếc xe này đúng là của ông ta. Hai mươi phút sau, 2 giờ 10 phút Lạc Vấn lái xe quay trở về tiểu khu. Đêm hôm khuya khoắt, ông ta ra ngoài hai mươi phút, không được bình thường cho lắm.”

Triệu Thiết Dân nhíu mày từ từ gật đầu: “Quả thực đúng như Nghiêm Lương nghi ngờ thì phải?” Ông tua đi tua lại xem mấy lần hình ảnh Lạc Vấn lái xe quay trở về tiểu khu nói: “Có thể phán đoán khi anh ta quay trở lại, trên xe có còn ai không?”

Dương Học Quân lắc đầu: “Chỉ có thể phán đoán trên ghế lái phụ không có ai, nhưng không xem rõ được ở hàng ghế sau có người hay không.”

“Hình như việc này vẫn chưa đủ.”

Dương Học Quân đóng file video này lại, rồi lại mở một file tiếp theo: “3 giờ 35 phút, Lạc Vấn lại một lần nữa lái xe rời khỏi tiểu khu dân cư, nhưng sau lần này, đến tận 9 giờ hơn, ông ta mới quay trở về.”

Triệu Thiết Dân thở phào nói, “Nghiêm Lương nói Từ Thiêm Đình là do Chu Tuệ Như và Quách Vũ giết chết, Lạc Vấn chỉ là người xử lý chuyện phía sau, khẩu cung của hai người đó cũng là do Lạc Vấn dạy. Nếu Lạc Vấn cần phải dạy bọn họ ứng phó như thế nào, vậy thì chắc chắn sau khi xảy ra vụ án sẽ phải dạy họ luôn. Gần 2 giờ sáng, anh ta lái xe rời khỏi tiểu khu, hai mươi phút sau lại trở về, khoảng thời gian hai mươi phút cần dạy hai người về khẩu cung rõ ràng không đủ, liệu có phải là... lúc đó trên xe anh ta chính là chở hai người này, đưa hai người này về hẳn nhà anh ta không nhỉ?”

“Quá dễ mà, cứ trực tiếp tìm Lạc Vấn, hỏi xem ông ta nửa đêm ra ngoài làm gì, bất luận ông ta nói thế nào, chúng ta đều đi chứng thực, xem ông ta có thể nói ra được lí do gì.”

Triệu Thiết Dân lắc đầu: “Rất khó, nếu anh ta nói mình nửa đêm không ngủ được, đi dạo phố một vòng thì sao? Đêm hôm khuya khoắt, chẳng có cách nào chứng thực được những lời anh ta nói có thật hay không.”

“Việc này...”

“Những điều này không thể là chứng cứ chứng minh anh ta phạm tội, chỉ có thể nhận ra anh ta rất khả nghi, nếu anh ta tùy tiện viện ra lời nói dối, chúng ta cũng chẳng có cách để phản bác.”

“Vậy phải làm thế nào?” Dương Học Quân cảm thấy tình thế thật khó khăn. Triệu Thiết Dân nghĩ một lát, nói: “Anh ta sống ở tầng mấy?”

“Tầng 7.”

“Ồ, vậy thì hay rồi, trong thang máy có camera, sống ở tầng 7 chắc chắn đi thang máy. Kiểm tra xem đêm đó khi anh ta ra vào, trong thang máy ngoài anh ta, liệu có Chu Tuệ Như và Quách Vũ không, nếu có...” ông cười khẩy một tiếng, “Thế thì không sợ anh ta cãi chày cãi cối được nữa rồi.”

“Vâng, em đi điều tra ngay đây.”

Dương Học Quân vừa rời khỏi văn phòng chưa đến năm phút, đã cuống cuống chạy trở về, cuống quýt nói: “Anh cả, bắt được rồi, bắt được hung thủ rồi.”

“Gì cơ?” Triệu Thiết Dân kinh ngạc trợn trừng mắt.

“Vừa mới bắt về!” Dương Học Quân thở dốc, nói: “Người của trung đội 2 sau khi thu thập dấu vân tay của người dân trong một tòa lầu, quay trở lại xe, bước đầu tiến hành đối chiếu, phát hiện ra dấu vân tay của một người hoàn toàn trùng khớp với dấu vân tay của hung thủ! Lúc đó bọn họ trực tiếp lên trên lầu bắt người, vừa mới đưa về. Người đó tên là Lý Phong Điền, 32 tuổi, người bản địa thành phố Hàng, ngoài phù hợp dấu vân tay, anh ta còn là một người thuận tay trái, hơn nữa loại thuốc anh ta hút chính là thuốc lá Lợi Quân, hoàn toàn trùng khớp! Việc của mấy người bọn Lạc Vấn, chỉ thuần túy là chúng ta đã quá đa nghi rồi.”

Triệu Thiết Dân kích động đứng bật dậy, đi đi lại lại mấy bước, nói: “Tốt quá, mau thẩm tra, ghi chép khẩu cung, bắt hẩn phải nói rõ quá trình giết người trong từng vụ án! Lần này làm tốt lắm, thật không ngờ lại phá án được nhanh như vậy ha ha, rất tốt!” Trên mặt ông nở nụ cười đắc ý, rõ ràng, chuỗi án mạng này là vụ án lớn được hai cấp tỉnh thành phố vô cùng coi trọng, không ngờ chỉ có mấy tuần ngắn ngủi đã có thể phá được án, dù là đã dồn nhiều nguồn lực cảnh sát, nhưng tất cả những điều này đều rất xứng đáng! Những nhân viên liên quan, lần này đều lập được công lớn!

Còn về những lời phân tích của Nghiêm Lương, mấy nhân vật như Lạc Vấn, Chu Tuệ Như, Quách Vũ, đó thuần túy chỉ là những khúc nhạc đệm không liên quan gì đến vụ án.

Nghiêm Lương gõ cửa, Triệu Thiết Dân ngồi trong văn phòng đáp lời: “Mời vào!”

Nghiêm Lương đẩy cửa bước vào, đi thẳng vào, nói: “Nghe nói các anh đã bắt được hung thủ rồi à?” Ông cảm thấy bầu không khí hơi khác lạ, ngược nhìn Triệu Thiết Dân châm thuốc, cúi đầu lặng lẽ hút.

Nghiêm Lương khẽ nheo mắt, nói: “Hung thủ không chịu khai à?”

Triệu Thiết Dân hút mạnh một hơi, ấn đầu mẫu thuốc lá vào trong gạt tàn, ngẩng đầu lên, nét mặt vô cùng buồn bực: “Thật không ngờ tên này lại có chứng cứ ngoại phạm.”

“Các anh đã điều tra chứng cứ ngoại phạm của anh ta rồi à?”

Triệu Thiết Dân từ từ gạt đầu, nói: “Người này tên Lý Phong Điền, có một quầy bán sơn ở chợ Kiến Tài - chuyên buôn bán vật liệu xây dựng. Ngày 7 tháng 9, anh ta đến Giang Tô để nhập hàng, chiều ngày 9 mới quay về, trong khoảng thời gian đó, vợ anh ta trông cửa hàng. Từ Thiêm Đình bị hại vào tối ngày 8, mà lúc đó anh ta còn đang ăn đêm với nhân viên nhà xưởng ở Giang Tô, ăn đến tận hơn 10 giờ tối, vốn không có thời gian để phạm tội. Việc này tối mấy người có thể làm chứng. Vốn dĩ chúng tôi tưởng anh ta cố tình nói dối để ngụy tạo chứng cứ ngoại phạm nhưng khi điều tra mấy người ăn cùng với anh ta, tất cả mọi người đều làm chứng cho anh ta. Không chỉ vậy trước đây anh ta luôn làm ăn ở Giang Tô, năm ngoái mới quay trở lại thành phố Hàng, khi xảy ra hai vụ án mạng đầu tiên, anh ta đều ở Giang Tô. Hơn nữa, anh ta không quen biết với bất cứ nạn nhân nào. Từ lúc chúng tôi bắt anh ta vụ đến giờ đã hơn bốn mươi tiếng đồng hồ, từ đó đến giờ không cho anh ta ngủ, nhưng đến tận bây giờ anh ta vẫn không thừa nhận hành vi phạm tội của mình, vẫn luôn miệng kêu oan. Hơn nữa, cũng đã khám xét nhà anh ta rồi, không tìm thấy bất cứ đồ vật nào liên quan đến hành vi phạm

tội.”

Nghiêm Lương gật đầu, nói: “Anh ta còn khai gì không?”

“Chúng tôi đưa ảnh của từng vụ án, hỏi anh ta chi tiết từng vụ án, nhưng anh ta vẫn không khai gì cả.”

“Ngoài mấy vụ án này, anh ta có khai những chuyện khác không?”

Triệu Thiết Dân nhìn Nghiêm Lương với vẻ nghi hoặc: “Cái gì mà chuyện khác chứ?”

Nghiêm Lương cười, lắc đầu: “Nhìn bộ dạng anh, chắc là không có rồi.”

“Anh muốn nói gì? Có phải anh vẫn cho rằng anh ta không phải là hung thủ, Lạc Vấn, Chu Tuệ Như, Quách Vũ mới là hung thủ?”

“Không không,” Nghiêm Lương nói, “Anh ta cũng đúng là hung thủ, nhưng chỉ là hung thủ phụ, hung thủ chính là Lạc Vấn.”

Triệu Thiết Dân chau mày nói: “Hiện trường phạm tội làm gì có chứng cứ nào nhằm vào Lạc Vấn chứ? Tất cả chứng cứ đều nhằm vào Lý Phong Điền. Dấu vân tay hoàn toàn trùng khớp, anh ta là người bản địa, anh ta lại thuận tay trái, hơn nữa anh ta còn hút thuốc lá Lợi Quân.”

Nghiêm Lương liên tục gật đầu, nói: “Thế thì đúng rồi, quả nhiên là như vậy!”

Triệu Thiết Dân vội hỏi: “Anh đến thành phố Ninh rốt cuộc là điều tra cái gì?”

Nghiêm Lương đứng dậy, co duỗi gân cốt, rót một cốc nước rồi uống một ngụm, chậm rãi nói: “Việc này cần phải nói từ đầu. Có còn nhớ lúc bắt đầu chúng ta đã nói về vấn đề đó chứ, hung thủ giết người sao lại dùng dây nhảy thể thao, mà không dùng dao trực tiếp đâm luôn?”

Triệu Thiết Dân trầm ngâm suy nghĩ giây lát, nói: “Phải rồi, anh đã nói đến điều nghi vấn này, đến giờ cũng không rõ đáp án.”

“Hung thủ khi giết hại Tôn Hồng Vận, tại sao không trực tiếp giết chết ở bên cạnh khu vực cây xanh, mà lại kéo vào bên trong, còn đặc biệt tạo ra trò không để lại dấu chân dưới đất?”

“Tăng thêm sự khó khăn cho công tác điều tra phá của chúng ta?”

Nghiêm Lương lắc đầu: “Việc này chỉ tăng thêm độ khó trong quá trình phạm tội của chính hung thủ mà thôi.”

“Bây giờ anh biết được đáp án rồi à?”

Nghiêm Lương không phủ nhận, ông nói tiếp: “Vì sao hung thủ lại phải giả mạo nạn nhân trước khi chết viết ra ba chữ ‘người bản địa’ chứ?”

Triệu Thiết Dân vẫn lắc đầu không hiểu.

“Sau khi giết người tại sao lại phải đặt một điều thuốc lá Lợi Quân vào miệng nạn nhân?”

Triệu Thiết Dân chau mày nhìn Nghiêm Lương. “Tại sao lại để lại tờ giấy ghi ‘Hãy đến bắt ta?’”

“Anh nói tiếp đi!”

“Tại sao những người bị giết đều là những phạm nhân hình sự đã mãn hạn tù?”

“Xem ra anh đã biết hết đáp án rồi.”

Nghiêm Lương thở dài, nói: “Đúng vậy, tất cả các câu hỏi, đều có thể dùng một lí do để trả lời.” Ông chậm rãi nói tất cả những đáp án này cho Triệu Thiết Dân.

Nghe xong, Triệu Thiết Dân há cái miệng khô khốc, hồi lâu còn chưa định thần lại, lại một lúc lâu sau nữa, mới mở miệng nói: “Tất cả những điều anh nói...”

Nghiêm Lương nói vẻ nặng nề: “Tất cả những điều này chỉ là sự suy đoán của tôi! Lời suy đoán của tôi có thể giải thích mọi điều thắc mắc, nhưng, đứng trên phương diện pháp luật, sự suy đoán của tôi cho dù có thể giải thích mọi điểm nghi vấn, nhưng lại vốn không thể chứng minh Lạc Vấn phạm tội. Cũng có nghĩa là, đây là một hành vi phạm tội không có chứng cứ, chúng ta không có cách này đối phó với Lạc Vấn cả.”

Triệu Thiết Dân xoa xoa trán, ánh mắt lạnh lẽo chợt lóe sáng, mím môi nói: “Tôi lập tức phái người đưa Lạc Vấn về, thậm chí anh ta ba ngày ba đêm, tôi không tin suốt ba ngày ba đêm không được chớp mắt, ý chí của anh ta vẫn có thể chống đỡ cho anh ta không khai ra.”

“Không có tác dụng gì đâu.” Nghiêm Lương cười khẩy, nói: “Không phải tất cả mọi người đều bị khuất phục trước sự thẩm tra áp lực cao đâu. Đúng là anh đã phá được rất nhiều vụ án, những nghi phạm bị bắt vào, tôi tin là không ai có thể cắn răng kiên trì đến cuối mà không khai nhận. Nếu như anh cho rằng đây là công lao của việc thẩm tra áp lực cao, thì anh đã sai rồi. Cuộc thẩm tra dưới áp lực cao đúng là đã gây nên áp lực tâm lí và thể chất

rất lớn cho nghi phạm, rất nhiều người không thể chống đỡ nổi, tuyến tâm lí phòng ngự bị sụp đổ, cuối cùng chỉ có thể khai nhận. Nhưng tại sao rõ ràng có rất nhiều người tố chất tâm lí cực tốt, trước khi bị bắt, luôn nhắc nhở bản thân, quyết không được khai nhận, nếu không sẽ phải đối diện với những hình phạt nặng nề nhất, nhưng cuối cùng họ vẫn cứ khai nhận? Bởi vì trong quá trình thẩm vấn, cảnh sát đưa ra được một số chứng cứ, trực tiếp miêu tả lại chân tướng một số sự việc của vụ án, nghi phạm lại tưởng rằng cảnh sát nắm được toàn bộ chứng cứ và sự thực trong quá trình phạm tội của mình, tự nhiên thấy rằng mình có chống đỡ cũng chẳng còn tác dụng gì nữa, đành phải khai nhận. Nhưng vụ án lần này không giống như vậy, bởi vì bản thân Lạc Vấn biết rất rõ, trong tay chúng ta không có bất cứ nhân chứng, vật chứng, không có bất cứ quân bài nào có thể uy hiếp được anh ấy, chỉ cần anh ấy không khai nhận, không có khẩu cung, chúng ta cũng không làm được gì anh ấy cả. Còn nếu một khi anh ấy khai nhận, sẽ phải đối diện với sự công kích chí mạng. Anh nói xem, anh ấy sẽ chọn lựa thế nào?”

Triệu Thiết Dân đứng dậy, đi đi lại lại mấy vòng, nói: “Vậy phải làm thế nào? Không thể cứ thế nhìn hung thủ lượn lờ trước mặt mà lại không có cách nào đối phó với anh ta chứ?”

Nghiêm Lương nói: “Trong vụ án này, vẫn có một điểm tôi không hiểu, Lạc Vấn tại sao lại giúp đỡ Chu Tuệ Như và Quách Vũ là hai người chỉ đơn thuần là bè nước gặp nhau với anh ấy chứ?”

Triệu Thiết Dân nói: “Nếu như chính anh ta không nói ra, chúng ta càng không thể nào biết được. Cuộc điều tra trước đây của chúng tôi cũng không hề phát hiện ra giữa anh ta và Chu Tuệ Như, Quách Vũ có mối quan hệ gì đặc biệt. Cũng không thể nào anh ta là bố của Chu Tuệ Như được chứ, ha ha!” Ông cố tình cười lớn, để phá vỡ bầu không khí bức bối trong phòng.

Nghiêm Lương nói: “Tôi có cách này, có thể thử xem sao.”

“Cách gì vậy?”

“Lý Phong Điền có đủ chứng cứ chứng minh anh ta không giết người, chắc giờ chứng đã hết thời hạn giam giữ để thẩm vấn điều tra rồi chứ, hay là cứ thả anh ta ra.”

“Thả ư?”

“Đúng vậy, cứ thả Lý Phong Điền trước đã. Sau đó tôi muốn cho Lạc Vấn

xem thứ này, thiết kế cho anh ấy một cái bẫy.”

Nghiêm Lương nói cho Triệu Thiết Dân kế hoạch tỉ mỉ của ông.

Nghe xong, nét mặt Triệu Thiết Dân tỏ ra lo âu, nói: “Tôi nghĩ, với kinh nghiệm của Lạc Vấn, chắc chắn nhận ra được đây là một cái bẫy, anh ta liệu có mắc bẫy không?”

Nghiêm Lương nói về chắc chắn: “Anh ấy chắc chắn sẽ mắc bẫy, không phải là vì anh ấy không nhận ra được đây là một cái bẫy. Mà là, anh ấy đã chờ đợi bao năm như vậy, chính là chờ đợi cái bẫy này. Anh ấy nhất định sẽ đến.”

Triệu Thiết Dân nói: “Hay là nghĩ ra cách khác xem? Đưa cho anh ta xem thứ đó, không nhất định chính anh phải tới đó. Nếu như anh ta phát hiện ra anh đã trả lời được tất cả các câu hỏi, tôi e rằng anh ta sẽ làm gì anh...”

“Không, tôi bắt buộc phải tự mình đến tìm anh ấy.” Nghiêm Lương cắn răng, trên mặt hiện ra nỗi bức tức, “Tôi muốn xem lương tâm con người của anh ta rốt cuộc đâu?”

Triệu Thiết Dân trầm mặc nhìn Nghiêm Lương, ông chưa bao giờ thấy con người này lộ ra thứ ánh mắt này. Ông ho hắng một tiếng, xua đi bầu không khí nặng nề trong phòng, cười nói: “Được rồi, nếu đã như vậy, thì anh tự mình đến đó đi. Nếu như xảy ra chuyện gì, cho dù bây giờ anh không còn là cảnh sát nữa, tôi nhất định vẫn sẽ tìm cách nói rõ tình hình với cấp trên, cho anh danh phận hi sinh vì việc công.”

Phần VIII

Sự Hấp Dẫn Của Chân Tướng Sự Thực

7 giờ tối, Lạc Vấn nằm trên sofa xem tivi, chú cún con nằm ngủ bên cạnh dép lê của ông.

Mấy hôm nay rất yên bình, Nghiêm Lương và cảnh sát đều không đến nữa.

Mấy ngày nay, ông vì tránh gây nghi ngờ, không đến quán mì, cũng không gọi đưa mì đến nhà, nhưng hôm nay ông gặp Chu Tuệ Như đang đi đưa đồ ăn ở trên đường, hai người không trò chuyện gì nhiều, Chu Tuệ Như chỉ nói với ông một câu, dạo này tất cả mọi việc đều yên ổn, không thấy cảnh sát xuất hiện nữa.

Ông cũng yên tâm, xem ra, Nghiêm Lương trong hoàn cảnh không có chứng cứ, chỉ có thể lựa chọn từ bỏ.

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang yên, chú chó nhỏ sủa gâu gâu mấy tiếng liền chạy ra.

Lạc Vấn cảnh giác đứng dậy, trong đầu chợt hiện lên suy nghĩ, sao đây, lại định giờ chiều này à? Lần trước là bắt ma túy, lần này định làm gì, chắc không phải là nghĩ ra kiểm tra giấy đăng kí tạm trú đấy chứ? Nhưng hình như mặc dù căn hộ này là của ông nhưng ông lại không có hộ khẩu ở đây, cũng không có giấy đăng kí tạm trú. Ông không biết trên phương diện pháp luật, trong tình huống này, bọn họ rốt cuộc có lí do để tùy ý vào nhà ông hay không?

Ông đi đến cửa, nhòm ra ngoài qua mắt mèo. “Nghiêm Lương ư? Sao lại là anh ấy nhỉ?”

Lạc Vấn khẽ nhíu mày, mặc dù không rõ mục đích cuộc viếng thăm của Nghiêm Lương, nhưng vẫn ra mở cửa.

Cún con nhìn thấy người đến, vừa sợ sệt lùi lại, vừa gánh trách nhiệm thiên tính trông coi cửa nhà, miêng sủa vang.

Lạc Vấn xùy một tiếng, đuổi chú cún vào trong.

Nghiêm Lương cười tí mắt nhìn chú cún, nói: “Lần trước đến con chó này không sửa, xem ra nó đã nhận anh là chủ của nó, coi đây là nhà rồi.”

Lạc Vấn cũng cười nói: “Đúng vậy, nuôi nó lâu như thế, túi đồ ăn anh tặng sắp bị nó ăn hết rồi, nếu nó còn không nhận chủ nhân, thì thực sự không có lương tâm chút nào cả.”

Nghiêm Lương cầm lấy một khúc xương cao su đặt trên bàn, ném cho con chó, chú chó vội ngoạm lấy, chạy ra chỗ khác bắt đầu nhai. Nghiêm Lương cười nói: “Chắc anh rất thích con chó này nhỉ?”

“Ừ.” Lạc Vấn gật đầu.

“Bởi vì con chó này trông giống con chó trước đây con gái anh nuôi à?”

Lạc Vấn khẽ cười, gật đầu: “Đúng vậy.”

Nghiêm Lương cười thở dài: “Chu Tuệ Như tặng con chó này thật xứng đáng đấy!”

“Sao cơ?” Lạc Vấn liếc nhìn Nghiêm Lương.

Nghiêm Lương ho hắng một tiếng, nói: “Chu Tuệ Như nhặt con chó ta này về, nuôi nó là một gánh nặng, sớm muộn gì cũng phải đem cho người khác. Nếu cho người khác, có khi họ cũng không thích, tặng cho anh mới là xứng đáng.”

“Ha ha, đúng thế.” Lạc Vấn hời hợt đáp lời.

Nghiêm Lương đi đến phòng khách, nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng nhìn vào chiếc tivi: “Anh cũng xem tivi sao?”

Lạc Vấn thể hiện nét mặt kì quái: “Tôi xem tivi thì rất kì lạ sao?”

“Con người Lạc Vấn nhàn hạ như vậy hoàn toàn không giống với Lạc Vấn trước đây.”

Lạc Vấn nói: “Bây giờ rảnh rỗi rồi, thường buổi tối không bận gì, tôi thường ở nhà xem tivi giết thời gian, tôi cũng thích kiểu cuộc sống này lắm.”

“Đúng vậy.” Nghiêm Lương cười, mắt chột lóe sáng.

“Muốn uống chút gì không? Hình như chỉ có trà, uống tạm nhé?” Lạc Vấn đi đến bên cây nước nóng lạnh, cầm cốc lên.

“Nước lọc là được rồi.”

“Được.” Lạc Vấn rót cốc nước mát, đưa đến trước mặt Nghiêm Lương. “Cảm ơn!” Nghiêm Lương đón lấy cốc nước, nói: “Thực ra hôm nay tôi tìm

anh là muốn nói chuyện nghiêm túc.”

“Ồ? Chuyện nghiêm túc gì?” Lạc Vấn cũng ngồi xuống một phía sofa.

Nghiêm Lương nhìn Lạc Vấn, nói: “Với con mắt chuyên nghiệp của anh, anh cho rằng, trên thế giới này liệu có hành vi phạm tội nào hoàn mỹ không?”

“Hành vi phạm tội hoàn mỹ anh nói đến là gì? Vĩnh viễn không bắt được hung thủ à?”

“Không,” Nghiêm Lương lắc đầu. “Rất nhiều vụ án đều là vĩnh viễn không thể nào bắt được hung thủ. Ví dụ như những nghi phạm đi khắp nơi gây án lại chạy vào vùng núi hẻo lánh, sau khi giết người lại tiếp tục lẩn trốn, những vụ án như vậy trừ khi gặp may, nếu không vĩnh viễn không tài nào phá được. Hay đôi bạn cùng leo núi, một người rấp tâm hãm hại, nhân lúc người kia không chú ý, đẩy người đó xuống dưới núi ngã chết. Ngoài việc anh ta tự mình khai nhận, nếu không cũng vĩnh viễn không thể nào điều tra ra được chân tướng sự việc. Những vụ án loại này, hoặc là bởi vì thiếu những manh mối hữu hiệu, hoặc là bởi vì thiếu đối tượng điều tra loại trừ, có thể phá được án hay không hoàn toàn dựa vào may mắn. Những vụ án này không phá được, nguyên nhân chủ yếu là do điều kiện ban đầu không đầy đủ, chứ không phải là thủ đoạn của hung thủ tài giỏi đến đâu. Hành vi phạm tội hoàn mỹ mà tôi nói đến là, hung thủ sau khi giết người, lại có thể triệt để đảo lộn mọi thứ, ngụy tạo toàn bộ hiện trường, tiêu hủy tất cả mọi chứng cứ liên quan đến anh ta.”

Sắc mặt Lạc Vấn vẫn bình thản, mỉm cười, nói: “Trên phương diện tự luận, tình huống anh nói đến hoàn toàn có khả năng tồn tại. Cho dù trình độ kĩ thuật trinh sát hình sự hiện đại đã rất cao nhưng mấu chốt của các cách thức xét nghiệm tử thi, khám xét kiểm tra vật chứng đều nằm ở mấy hạng mục như dấu vân tay, dấu chân, DNA, chất sợi, vật chứng vi lượng. Nếu như những hạng mục này đều được xử lí thì không có vấn đề gì nữa.”

“Vậy thì, nếu như trong một vụ án, mấy hạng mục thông tin mà kĩ thuật trinh sát hình sự có thể nắm được đều bị người khác thay đổi, làm cách nào để có thể phá được vụ án như thế?”

Lạc Vấn cười nói: “Việc này cũng tức là công tác của bác sĩ pháp y hoàn toàn vô hiệu, còn lại chỉ trông chờ vào suy luận logic của anh thôi.”

“Nhưng nền tảng của suy luận logic lại dựa vào công tác điều tra khám xét của bác sĩ pháp y.”

Lạc Vấn chau mày nói: “Đây là một mệnh đề mâu thuẫn, vụ án thiếu vật chứng cần dựa vào suy luận logic, mà nền tảng của suy luận logic lại có là vật chứng. Vậy thì vụ án này không có cách nào để phá được cả.”

Nghiêm Lương gạt đầu: “Tôi hiểu rồi, anh quả nhiên biết được đáp án, quả nhiên là vụ án này không thể nào phá được. Phải rồi, lúc đến vội quá, tôi vào nhà vệ sinh một lát được không?”

“Đương nhiên.” Lạc Vấn chỉ vào cửa nhà vệ sinh, “Cứ tự nhiên!”

Nghiêm Lương cầm lấy túi của ông, bên dưới túi còn có một phong bì, bước vào nhà vệ sinh.

Một phút sau, vang lên một tiếng kêu ‘ối’, Lạc Vấn vội đứng dậy, đi đến bên ngoài nhà vệ sinh, hỏi: “Sao thế?”

“Ồ, không sao, suýt chút nữa bị trượt.” Trong lúc nói, nghe thấy tiếng xả nước, tiếp đó, Nghiêm Lương bước ra khỏi nhà vệ sinh, đóng cửa lại, nói: “Tôi còn có việc, lần sau nói chuyện nhé, tạm biệt.”

Lạc Vấn tiễn Nghiêm Lương ra cửa, sau khi đóng cửa lại nằm trên sofa lim dim.

Xem ra Nghiêm Lương đã hiểu rõ, vụ án này không tài nào phá được, lần này chắc anh ấy chịu từ bỏ rồi nhỉ.

Một giờ đồng hồ sau, di động của Lạc Vấn đổ chuông, cầm lên xem, lại là cuộc gọi của Nghiêm Lương. Ông thoáng do dự giây lát, rồi ấn nút nghe.

“Anh Lạc, anh xem giúp tôi, có phải là tôi để rơi một phong bì trong nhà anh không?”

Lạc Vấn nhìn quanh sofa, nói: “Không có.”

“Trong nhà vệ sinh thì sao? Lúc đó suýt chút nữa tôi bị trượt ngã, có thể là rơi ở đó.”

Lạc Vấn vào nhà vệ sinh, quả nhiên, dưới góc bồn rửa mặt có một lá thư.

Lạc Vấn nói: “Phải rồi, có một cái, bây giờ anh đến lấy à?”

“Ồ, không đâu, muộn quá rồi, ngày mai tôi đến chỗ anh lấy.”

Sau khi tắt máy, Lạc Vấn đứng nguyên vị trí cũ, khẽ chau mày, nhìn chằm chằm phong bì đang rơi dưới đất. Ông không nhúc nhích, chỉ quan sát. Trên phong bì có đóng dấu của Sở Công an tỉnh, không dán mép.

Lạc Vấn nghĩ một lát, quay người đi vào thư phòng lấy ra một hộp dụng cụ, tắt đèn trong nhà vệ sinh, bật đèn huỳnh quang, tỉ mỉ chiếu một lượt vào phong thư, không phát hiện ra điều gì khác lạ. Tiếp đó, ông đeo găng tay, cầm lấy cái kẹp nhỏ gạt mép phong bì, nhìn thật kỹ vào bên trong một hồi. Ông đề phòng Nghiêm Lương thiết kế bẫy, cố ý để ông động vào phong bì. Sau khi xác định tờ giấy bên trong phong bì không bị đánh dấu, ông dùng cái kẹp nhỏ thận trọng kẹp tờ giấy ra, tiếp đó lại kiểm tra một hồi, rồi mới mở ra xem.

Bên trong là một tờ ghi nội dung văn kiện quan trọng.

Ông nhìn vào nội dung trên tờ giấy đó, dần dần, bàn tay ông nắm chặt lại, toàn thân không tìm được bất đầu run rẩy.

Ông biết rất rõ, thứ viết ra trong tờ giấy, chắc chắn Nghiêm Lương cố tình để cho ông xem.

Có lẽ, hành vi phạm tội của mình khiến Nghiêm Lương bó tay, nhân chứng, vật dụng đều không có, nhưng Nghiêm Lương vẫn cứ tóm được điểm yếu của ông.

Đây là một cái bẫy!

Nhưng cho dù biết rõ đây là cái bẫy, liệu có nên vẫn phải nhảy vào đó hay không?

Lạc Vấn rơi vào trạng thái vô cùng mâu thuẫn.

Dương Học Quân bước vào trung tâm chỉ huy tạm thời của tổ trọng án, nói với Triệu Thiết Dân và Nghiêm Lương: “Anh cả, thầy Nghiêm, đã căn cứ vào máy camera ở cổng tiểu khu dân cư nhà Lạc Vấn để tìm hiểu tình hình trở về nhà thường ngày của Lạc Vấn. Thời gian ông ta trở về, nhà không hề cố định, có khi trước 6, 7 giờ tối đã về rồi, có lúc 9, 10 giờ, có lúc thậm chí tận nửa đêm. Trong đó, khi Tôn Hồng Vận bị giết hại, ông ta mãi rạng sáng mới về nhà, còn vụ Từ Thiêm Đình thì 12 giờ đêm. Khi xảy ra hai vụ án mạng này, ông ta đều không ở nhà. Nhưng thường ngày ông ta cũng có khi về nhà rất muộn, e rằng điều này không thể cấu thành sự uy hiếp thực chất đối với ông ta.”

Nghiêm Lương gật đầu, khẽ thở dài, quay sang Triệu Thiết Dân, nói: “Đây là anh ấy cố tình, độ tinh tế của anh ấy thực sự quá kinh khủng. Anh ấy cố tình thường xuyên về nhà muộn, như vậy thì, vào ngày anh ấy phạm tội, nửa đêm quay về nhà cũng không có vẻ đường đột. Cho dù chúng ta hỏi anh ấy vào tối hôm xảy ra vụ án, anh ấy đi đâu làm gì, anh ta cũng chắc chắn có thể tìm ra được lí do mà chúng ta không có cách nào kiểm chứng được.”

Dương Học Quân nói tiếp: “Ngoài ra, vào buổi tối xảy ra vụ án Từ Thiêm Đình, máy camera trong thang máy của tiểu khu quay lại, chỉ thấy một mình Lạc Vấn, không hề phát hiện ra Chu Tuệ Như và Quách Vũ.”

Nghiêm Lương nghiêng rằng: “Tất cả mọi việc anh ấy đều tính đến cả, chắc chắn là anh ấy đã bảo Chu Tuệ Như và Quách Vũ đi cầu thang bộ, không để máy camera quay lại được. Như vậy thì ngay cả chứng cứ phạm tội của Chu Tuệ Như và Quách Vũ cũng đều không có!”

Triệu Thiết Dân nhíu mày nói: “Vậy phải làm thế nào?”

“Chỉ có thể đợi.”

“Anh chắc chắn anh ta sẽ bước vào bẫy sao?”

“Tôi tin là như vậy.”

“Ngộ nhớ anh ta không nhìn bản văn kiện đó thì sao? Anh nói hôm qua khi lấy phong bì đó về, không nhận ra được bên trong có bị anh ta động vào hay không. Bác sĩ pháp y dùng máy móc kiểm tra dấu vân tay trên tờ giấy văn kiện, cũng không phát hiện ra dấu vân tay mới.”

Nghiêm Lương nói: “Nếu anh ấy muốn động vào phong thư, chắc chắn sẽ không dùng tay trần đâu.”

Triệu Thiết Dân cảm thấy đối phương thực sự quá cao siêu, mím môi nói: “Nhưng hôm qua người của chúng tôi đứng theo dõi ở gần nhà anh ta mãi, mà không thấy anh ta có động tĩnh gì khác thường.”

“Có thể anh ấy phát hiện ra có người theo dõi.”

“Không đến nỗi thế chứ, nhân viên theo dõi khi nhìn thấy anh ta nhìn về phía họ.”

“Tôi nghĩ anh ấy chắc chắn nhận ra đây là cái bẫy, nên anh ấy đợi đến khi chúng ta mất đi sự đề phòng thì mới ra tay. Tôi đề nghị giải tán tất cả những nhân viên theo dõi ở gần nhà anh ấy, chỉ cần tóm được anh ấy ở phút cuối là được.”

Triệu Thiết Dân lắc đầu: “Không, tôi quyết không chỉ phép đến phút cuối lại xảy ra sai sót gì, tôi không thể thấy lại xảy ra vụ án mới được. Vì vụ án này, từ trước đến giờ đã tốn rất nhiều sức người sức của, bây giờ đã nghi ngờ anh ta như vậy, tôi bắt buộc phải nắm vững được hành tung của anh ta 24/24.”

Nghiêm Lương gật đầu, “Được rồi, vậy thì cứ đợi thôi.”

Triệu Thiết Dân vẫn bán tín bán nghi, nói: “Anh chắc chắn là anh ta sẽ mắc bẫy?”

Nghiêm Lương trịnh trọng gật đầu với Triệu Thiết Dân: “Anh ấy bắt buộc phải mắc bẫy!”

Triệu Thiết Dân cũng từ từ gật đầu.

Nước cờ này, chính là toàn bộ hi vọng của ông để phá được vụ án.

Đúng lúc đó, máy điện thoại trước mặt Triệu Thiết Dân chột đờ chuông, đây là điện thoại đường dây chuyên dụng của tổ trọng án, những điện thoại không liên quan sẽ không gọi được vào máy điện thoại này, người gọi điện thoại bắt buộc phải là những người đang theo dõi.

Triệu Thiết Dân nhìn vào màn hình bên cạnh, hiển thị là cuộc điện thoại là do nhân viên nằm vùng theo dõi trên con đường trước cửa quán mì, ông vội vàng nghe máy.

“Anh cả, mục tiêu đã đi bộ xuyên qua đường, rẽ về phía bắc. Ông ta mới lấy một thứ từ túi xách khoác vai ra, bọc trong túi nilon màu đen, có vẻ rất thận trọng nhìn xung quanh mấy lượt, cuối cùng ném thứ đó vào trong thùng rác ở chỗ rẽ.”

Triệu Thiết Dân hạ lệnh: “Các cậu mau đi đến nhặt ra.”

Ông quay sang Nghiêm Lương, hạ giọng nói: “Có khả năng là công cụ gây án, lần trước chắc là anh ta cất giấu kĩ, không bị khám xét ra, bây giờ anh ta muốn vứt đi.”

Nghiêm Lương do dự lắc đầu: “Không có khả năng lắm, xử lí công cụ gây án có rất nhiều cách, thiêu hủy là cách tốt nhất, anh ấy không có lí gì lại làm thế.”

Đầu dây bên kia nhanh chóng truyền tới câu trả lời của nhân viên trinh sát: “Đã nhặt được cái tôi rồi, ưm... đây là gì nhỉ?”

“Bên trong đó là cái gì?” Triệu Thiết Dân hỏi vẻ nôn nóng.

“Một miếng thịt.”

Một nhân viên trinh sát đi cùng cũng nói: “Là một miếng thịt.”

“Gì cơ!” Triệu Thiết Dân kinh hồn thất sắc, “Là... lẽ nào là thịt người...”

“Không giống, ừm... chắc là một miếng thịt ức gà.”

Người khác cũng nói theo: “Chính là miếng thịt ức gà, đã bị đông lạnh, có vẻ như vừa mới lấy từ trong tủ lạnh ra. Ồ... ông ta đi xa như vậy để vứt một miếng thịt làm gì?”

Triệu Thiết Dân và Nghiêm Lương đều nhíu mày nghi hoặc, cùng nhìn nhau, không tài nào hiểu nổi.

Đúng lúc đó, giọng nói của người theo dõi lại truyền tới: “Chú ý! Mục tiêu đột nhiên quay đầu, quay trở lại con đường vừa đi.”

Nghiêm Lương tập trung suy nghĩ một giây, vội nói: “Mau, mau ném túi nilon trở lại thùng rác, cố gắng ném lại nguyên vẹn như ban đầu.”

Triệu Thiết Dân trong khoảnh khắc cũng bừng tỉnh, nói: “Đi mau!”

Nhân viên trinh sát nhanh chóng đáp lời: “Đã ném túi nilon nguyên vẹn trở lại thùng rác rồi.”

Hai phút sau, nhân viên trinh sát lại nói: “Mục tiêu mở thùng rác ra, lại nhặt túi nilon lên rồi... Ông ta đi về phía nhà ông ta rồi.”

Triệu Thiết Dân thở phào, nhìn Nghiêm Lương, hạ giọng nói: “Xem ra quả nhiên anh ta đang phản trình sát thăm dò xem cảnh sát có đang theo dõi anh ta không. Anh ta cố tình bọc miếng thịt vào trong túi nilon, làm ra vẻ thế bí thế, sau khi ném đi, mấy phút sau lại quay trở lại nhặt ra. Ừm... may mà kịp thời đặt trở lại, nếu không đã bị anh ta phát hiện ra rồi.”

Nghiêm Lương nhíu chặt lông mày, không đáp lời, nhưng giây lát sau, nói với nhân viên trinh sát ở đầu dây bên kia: “Vừa rồi, miếng thịt ức gà trong túi có đặc điểm gì?”

“Chẳng có đặc điểm gì, chỉ là vừa mới lấy ra từ tủ lạnh.”

“Các anh có chạm vào miếng thịt đó không?”

“Không, chỉ chạm vào túi nilon.”

“Vậy thì một người trong hai người các anh chạm vào túi đó quay về đây, tạm thời không được lau rửa tay, đợi về đây để bác sĩ Trần kiểm tra xem trên đó liệu có thứ gì khác không?”

Triệu Thiết Dân hạ giọng hỏi: “Vì sao vậy?”

Nghiêm Lương nói: “Anh không thấy rằng hành động nhặt túi nilon từ thùng rác về rất không bình thường sao?”

Triệu Thiết Dân thắc mắc: “Thế là sao?”

“Trước tiên anh ấy cầm một miếng thịt gà cho vào trong túi nilon đen, cố tình tỏ ra bí mật, rồi đi đến cạnh thùng rác, ném túi nilon vào đó. Sau khi tiếp tục đi lên phía trước mấy phút, lại quay trở lại bên thùng rác. Nếu như chỉ đơn thuần dùng cách này để thăm dò xem có người theo dõi anh ấy hay không, thì cần gì phải nhặt túi nilon từ thùng rác đem về nhà chứ?”

Triệu Thiết Dân suy ngẫm rồi gật đầu: “Đúng thế, làm vậy quả là thừa thãi.”

Nghiêm Lương nói: “Anh ấy nắm quá rõ cách thức của cảnh sát, những phương pháp chúng ta có thể sử dụng, có thể nghĩ đến, anh ấy chắc chắn cũng đã dự liệu được cả rồi.”

Lạc Vấn trở về nhà, bước vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại, nhưng không bật đèn.

Ông cầm một chiếc đèn huỳnh quang ở bên cạnh, chiếu vào chiếc túi nilon và miếng thịt ức gà, ông cúi đầu nhìn mấy giây, bèn tắt đèn, mặt lạnh tanh, trầm ngâm suy nghĩ.

Lúc trước ông đã bôi thuốc huỳnh quang vào túi nilon và miếng thịt, lúc này ông phát hiện ra, thuốc huỳnh quang trên miếng thịt vẫn nguyên vẹn, nhưng ở phía bên ngoài túi nilon, ngoài mấy dấu vân tay của chính ông, còn có thêm mấy dấu vân tay lạ nữa.

Quả nhiên là một cái bẫy, Nghiêm Lương để lại tờ văn kiện đó là để cho mình nhìn thấy nội dung ở bên trong, sau đó mắc bẫy.

Trên túi nilon có thêm mấy dấu vân tay lạ, chứng tỏ mình đã bị theo dõi, túi nilon bị vất ở thùng rác đã bị người theo dõi nhặt lên kiểm tra. Điều đáng sợ hơn nữa chính là, khi ông quay trở lại thùng rác, cái túi vẫn còn ở đó. Điều này chứng tỏ, không chỉ khi mình đi đến chỗ thùng rác có người đi theo, sau đó mình quay trở lại, tương tự cũng bị họ nắm rõ nhất cử nhất động.

Điều này chứng tỏ, cảnh sát không chỉ phái một tổ đi theo dõi mình, mà là nhiều tổ theo dõi, chia nhau phạm vi nằm vùng theo dõi nhất cử nhất động của ông.

Còn bản thân ông lúc vừa mới bước ra khỏi cửa, mặc dù đi đường giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng thực tế là ông tập trung cao độ, từ đầu đến cuối luôn lén quan sát xem có ai đi theo mình hay không. Nhưng vừa rồi ông không nhìn thấy nhân vật khả nghi nào bám theo, chứng tỏ lần này cảnh sát đã điều động toàn những nhân vật kì cựu.

Nghiêm Lương đã không còn là cảnh sát nữa, anh ấy không có quyền ra

lệnh bố trí nhiều tổ nhân viên trinh sát kì cựu như vậy để theo dõi mình. Cách giải thích duy nhất chính là, vị tổ trưởng tổ chuyên án Triệu Thiết Dân của bọn họ đã nảy sinh mối nghi ngờ sâu sắc đối với ông.

Không biết rốt cuộc Nghiêm Lương đã nắm được bao nhiêu thông tin để có thể thuyết phục tổ trưởng tổ chuyên án đầu tư bao nhiêu nguồn lực cảnh sát vào ông như vậy.

Điều duy nhất Lạc Vấn có thể khẳng định là, tổ chuyên án không có được chứng cứ để có thể truy bắt ông, nếu không, vốn đã không cần phải làm thế này rồi.

Con đường bày ra trước mắt ông rất rõ ràng, chỉ có hai con đường, là hai con đường dẫn đến hai kết quả hoàn toàn khác biệt.

Một là tiếp tục giả vờ thành người ngoài cuộc, giả vờ như không xảy ra chuyện gì, vẫn sống như trước đây. Như vậy thì, cho dù cảnh sát có ngày ngày theo dõi ông, cũng có thể làm gì được chứ? Khi ngày nào cũng không nhận ra được ông có bất cứ điều gì khác thường, cảnh sát cuối cùng cũng chỉ có thể từ bỏ việc điều tra về ông. Về phần Chu Tuệ Như và Quách Vũ, ông rất yên tâm, đã trải qua mấy lần, họ càng có kinh nghiệm đối phó hơn. Còn những chứng cứ tố cáo họ, vốn không hề có. Như vậy thì, cả ba người bọn họ đều sẽ rất an toàn.

Con đường còn lại là, bước vào cái bẫy của Nghiêm Lương. Như vậy sẽ gây nên kết quả ra sao, ông không có cách nào dự liệu được. Nhưng chờ đợi bao nhiêu năm nay, chẳng phải là muốn chờ đợi để tìm kiếm được đáp án hôm nay sao?

Ông rơi vào nỗi trăn trở đầy mâu thuẫn.

Lạc Vấn nghĩ suốt một buổi chiều, đến chập tối, lấy một số đồ cho vào trong túi xách, đổ vào bát đựng thức ăn của chú chó lượng thức ăn cho mấy ngày, rồi bước ra khỏi cửa.

Lần này, ông không còn chú ý xem chỗ nào có người lén theo dõi ông, bởi vì ông biết, kể từ khoảnh khắc ông bước xuống tầng dưới, xung quanh chắc chắn là có tới mấy đôi mắt đang quan sát ông, phát hiện ra thì cũng làm được gì chứ? Dù sao ông cũng không có cách nào trốn tránh được sự theo dõi của họ.

Ông tự tin bước ra đường cái, mấy phút sau, khi đi đến cửa quán mì, ông

không hề do dự mà bước thẳng vào quán.

Ông vào hẳn trong cùng, nhìn chăm chăm vào thực đơn dán trên tường. Chu Tuệ Như vội đi đến, nói: “Chú muốn ăn gì?”

“Ừm... hôm nay ăn gì được nhỉ?” Ông giơ tay lên gãi đầu, rồi nói thật nhanh, “Hôm nay ta chỉ nói với cháu một câu thôi, nếu như cảnh sát tiếp tục điều tra các cháu, thậm chí nói ta đã bị bắt rồi, thậm chí nói được ra rất nhiều chi tiết, các cháu không được tin, tất cả đều làm theo những điều trước đây ta đã bảo với các cháu cần làm như thế nào. Bởi vì tất cả những điều này đều chỉ là muốn dụ các cháu nói ra mà thôi. Chỉ cần tin chắc một điều, hai đứa các cháu không nói, bọn họ cũng không có bất cứ chứng cứ nào cả.”

“Ồ... sao... sao đột nhiên...”, Chu Tuệ Như phân nào không biết xử trí ra sao, bởi cô chưa từng thấy ông chú này nói nhanh như thế bao giờ. May mà nét mặt của cô đã bị cánh tay và cơ thể của Lạc Vấn che khuất.

“Nét mặt cháu cần tự nhiên một chút, hãy ghi nhớ kĩ những lời ta dạy các cháu ngay từ ban đầu. Ba người không nói, tất cả sẽ an toàn. Chỉ cần một người nói ra, tất cả sẽ tiêu tùng. Ừm... còn mì bò chứ, thêm một bát mì lạnh nữa, được rồi, thế nhé.” Ông buông cánh tay xuống.

Chu Tuệ Như nói: “Vâng, chú ngồi đi, đợi cháu một lát.” Cô quay người bước vào bếp.

Sau khi ăn mì xong, Lạc Vấn thanh toán, bước ra khỏi quán, rồi lại đi đến một quán cơm ở gần đó.

Trong phòng thí nghiệm bác sĩ pháp y, bác sĩ Trần tay cầm một mảnh kính mỏng, giơ ra cho Triệu Thiết Dân và Nghiêm Lương: “Từ loại vật chất dạng hạt siêu nhỏ được gạt từ tay Tiểu Châu xuống, phát hiện ra tình thể dạng bột vi lượng, thông qua giám định, là bột huỳnh quang.”

“Bột huỳnh quang ư?” Triệu Thiết Dân và Nghiêm Lương đều chau mày. “Không phải là bột huỳnh quang phổ thông dùng trong công nghiệp, mà là loại bột huỳnh quang chuyên dụng của bác sĩ pháp y, chuyên dùng để kiểm định một số chứng cứ vi lượng. Loại hạt này rất nhỏ, mắt thường gần như không nhìn thấy các anh nhìn xem, ở trên tấm kính này, trông còn trong suốt. Tôi đã hỏi Tiểu Châu rồi, cậu ấy chỉ chạm vào phía ngoài của túi nilon, chứng tỏ phần bên ngoài túi bị bôi bột huỳnh quang. Tôi nghĩ, Lạc Vấn sau khi đem túi nilon về nhà, dùng đèn huỳnh quang của anh ấy chiếu vào, là có thể phát hiện ra được trên túi nilon xuất hiện thêm dấu vân tay không phải của anh ấy.”

Nghiêm Lương nói: “Vậy cũng có nghĩa là, Lạc Vấn đã phát hiện ra chúng ta phái người theo dõi anh ấy rồi à?”

Bác sĩ Trần gật đầu: “Chắc là như vậy.”

Triệu Thiết Dân cười thiếu não, nhìn Nghiêm Lương: “Anh ta dùng loại thủ đoạn này, chúng ta biết làm thế nào tiếp đây?”

Nghiêm Lương mím môi, nói: “Bị anh ấy phát hiện thì cứ phát hiện thôi, cũng chẳng có gì ghê gớm cả, nếu như anh ấy hoàn toàn không hay biết gì cả, thì không phải là Lạc Vấn nữa rồi. Nhưng, như vậy cũng là một việc hay.”

“Việc hay?” Triệu Thiết Dân hỏi về bản khoản, “Hay ở đâu? Anh ta đã phát hiện ra chúng ta theo dõi anh ta, anh ta còn ngóc nghếch đến độ nháy vào trong bẫy sao?”

Nghiêm Lương khẽ cười, nói: “Đúng thế, chính là như vậy. Tôi nghĩ, nếu

như từ nay anh ấy rửa tay không phạm tội nữa, với những chứng cứ hiện có, anh có thể làm gì được anh ấy chứ?”

Triệu Thiết Dân hừ một tiếng, không trả lời. Nhưng rõ ràng ông cũng thừa nhận, nếu như sự việc đến đây là kết thúc, thì vĩnh viễn không có cách nào bắt được Lạc Vấn.

“Chúng ta không chỉ bó tay với Lạc Vấn, cả Chu Tuệ Như và Quách Vũ, hai người bọn họ khi đối diện với câu hỏi thẩm vấn trực tiếp chèn ép của cảnh sát, cũng vẫn biểu hiện ra trạng thái tâm lí vững vàng, hơn nữa, khẩu cung rất kín kẽ, không có cách nào để lật đổ. Trên nền tảng không có bất cứ chứng cứ nào, chúng ta lưỡng tự cũng bó tay với họ.”

Triệu Thiết Dân nghiêng răng, vẫn không nói gì.

Nghiêm Lương nói tiếp: “Lạc Vấn rõ ràng đã biết tôi đang thăm dò anh ấy, cảnh sát cũng đang điều tra anh ấy, nếu như anh ấy muốn được yên ổn, thì trong khoảng thời gian nhạy cảm này, tốt nhất nên án binh bất động, sống cuộc sống như những người bình thường khác. Cho dù là anh ấy biết cảnh sát sẽ theo dõi anh ấy, anh ấy cũng vẫn nên giả vờ không biết, chứ không phải là chủ động xuất chiêu, để thử thăm dò xem cảnh sát có đang theo dõi anh ấy hay không.”

Triệu Thiết Dân gật đầu: “Đúng là như vậy.”

Nghiêm Lương nói: “Nhưng anh ấy đã chủ động xuất chiêu, dùng kế để thăm dò xem cảnh sát có theo dõi anh ấy hay không. Sự việc như vậy, thì cảnh sát chẳng phải càng có lí do để nghi ngờ anh ấy sao? Chắc chắn sẽ cắn chặt anh ấy không chịu nhả ra.”

“Hừ hừ,” Triệu Thiết Dân cắt ngang lời Nghiêm Lương, “Xin hãy chú ý động từ hình dung về cảnh sát.”

Nghiêm Lương bừng hiểu ra, cười cười, nói: “Ý tôi là muốn nói là gấp rút điều tra anh ấy, quyết không buông tha. Tại sao anh ấy phải chủ động xuất kích? Vì sao lại phải mạo hiểm? Đó là vì anh ấy muốn bước vào trong bẫy.”

“Nhưng bây giờ anh ta đã biết cảnh sát chúng ta theo dõi anh ta rồi, anh ta liệu còn bước vào không?”

Nghiêm Lương nói vẻ chắc chắn: “Có. Anh ấy đã chấp nhận sự mạo hiểm lớn như vậy để thử, thật không ngờ còn thăm dò ngược lại cảnh sát, vậy thì chỉ có thể chứng tỏ, sức hấp dẫn của cạm bẫy này đủ lớn, anh ấy tất nhiên sẽ

đi đến. Anh ấy đã đợi bao năm như vậy, biết rõ phía trước có mối nguy hiểm, cũng chắc chắn phải hành động. Nhưng bây giờ có một vấn đề, tôi lo lắng dạo này anh ấy có thể án binh bất động đợi đến ngày nào đó cảnh sát uể oải, anh ấy sẽ đột ngột hành động.”

Triệu Thiết Dân nghiêm giọng: “Không thể cho phép xảy ra điều đột ngột này.”

“Nhưng nếu như anh ấy cứ đợi mãi thì sao? Anh ấy người rất có sự nhẫn nại.”

Triệu Thiết Dân nói vẻ nghiêm túc: “Tôi cũng sẽ đi đến cùng với anh ta.”

“Nếu như trong mấy tháng sau, thậm chí một hai năm đều không có chút động tĩnh thì sao? Anh vẫn cứ phái người theo dõi mãi thế ư?”

Triệu Thiết Dân thở dài, ấn nắm đấm: “Tôi sẽ điều chỉnh một chút phương án, sẽ giảm bớt số lượng người theo dõi. Nhưng tôi quyết không để cho anh ta xuất hiện tình trạng đột ngột này.”

Nghiêm Lương gật đầu: “Anh có lòng quyết tâm thế này, tôi yên tâm rồi. Cũng không cần phải bi quan thế đâu, tôi nghĩ anh ấy đã đợi bao năm như vậy, chắc chắn đã rất nôn nóng biết được đáp án, anh ấy không nhẫn nại được quá lâu đâu.”

Chập tối, Triệu Thiết Dân ăn tối cùng Nghiêm Lương, hai người đến phòng chỉ huy.

Triệu Thiết Dân hỏi người cảnh sát trực ban: “Thế nào, có tin tức gì mới không?”

“Tổ số 4 nói mục tiêu vừa mới ăn mì ở quán mì, sau khi ra ngoài lại đi vào trong quán cơm gần đó.”

Nghiêm Lương khẽ chau mày, nói: “Anh ấy vừa mới đến quán mì Trùng Khánh sao?”

“Đúng vậy. Tổ số 4 nói ban đầu anh ta đứng một lúc xem thực đơn, sau khi gọi món bèn ngồi ăn một mình, trong quá trình đó không nói chuyện với ai cả.”

Nghiêm Lương gật đầu, lại nói: “Anh ấy ăn mì xong, lại đi đến quán cơm gần đó à?”

“Phải rồi.”

“Đi bao lâu rồi?”

“Chắc khoảng hai mươi phút thì phải.”

“Anh ấy đang ăn cơm trong đó à?”

“Vâng, chúng tôi cũng lấy làm lạ, anh ta vừa ăn mì xong, lại đi ăn cơm.”

Triệu Thiết Dân nghĩ một lát, vội ấn máy gọi cho tổ số 4: “Mục tiêu vẫn ở trong quán cơm phải không?”

“Đúng vậy, anh ta chưa đi ra.”

“Anh ta đang ăn cơm à?”

“Quán cơm này rất đông khách, sau khi anh ta vào trong đó thì không nhìn rõ nữa.”

Sắc mặt Triệu Thiết Dân chợt thay đổi.

Nghiêm Lương lập tức nói: “Bảo cảnh sát mặc thường phục vào xem thế nào.”

Mấy phút sau, trong điện thoại vang lên giọng nói căng thẳng của cảnh sát mặc thường phục: “Không hay rồi, mục tiêu đã chạy trốn rồi! Chúng tôi hỏi chủ quán, chủ quán nói anh ta gọi mấy món, rồi lại nói không mang theo điện thoại di động, mượn máy bàn của quán gọi taxi, mấy phút sau anh ta nói có việc bận phải đi, sau khi thanh toán xong tiền đồ ăn, cũng không ăn, đi thẳng từ cửa phía sau nhà bếp vào tiểu khu rồi.”

“Bọn các cậu...”, Triệu Thiết Dân đấm tay xuống bàn, định mắng mỏ một trận, Nghiêm Lương đã kéo Triệu Thiết Dân dừng lại.

Ông nói: “Không sao đâu, tiểu khu dân cư chỉ có một cổng chính và một cổng phụ phía tây, trên con đường cổng phụ đó cũng có người canh chừng mà.”

Triệu Thiết Dân liền gác máy, ấn nút gọi cảnh sát mặc thường phục ở cổng phụ, họ nói cả ngày hôm nay chưa từng nhìn thấy Lạc Vấn.

Triệu Thiết Dân vội hạ lệnh cho cấp dưới nhanh chóng liên hệ với hãng taxi để xác nhận. Năm, sáu phút sau liền nhận được thông tin, Lạc Vấn gọi một chiếc taxi trực tiếp đến cổng chính. Bởi vì cổng chính đông người, mà cảnh sát mặc thường phục lại chăm chú theo dõi người ra vào chỗ cổng quán cơm, cho nên không chú ý được anh ta đã lẻn ra ngoài khi nào. Và câu trả lời của tài xế là, Lạc Vấn sau khi lên xe, chỉ đi năm, sáu ngã từ về phía đông rồi xuống xe, sau đó không biết đi đâu nữa.

Sắc mặt Triệu Thiết Dân lập tức tím ngắt, Lạc Vấn đã lẻn đi được ngay

trước mũi ông, thực sự quá đáng hận!

Bây giờ phải làm thế nào? Chỉ biết được anh ta xuống xe ở đâu, đương nhiên, nếu tỉ mỉ truy sát kiểm tra, chắc chắn là có thể biết rõ được anh ta đi đâu, nhưng liên quan đến việc kiểm tra máy camera, kiểm tra các xe taxi anh ta đã đi thì không thể có ngay kết quả được.

Đang lúc ông cảm thấy bó tay bất lực, Nghiêm Lương khẽ suy nghĩ, nói: “Tôi nghĩ, có khả năng anh ấy không đợi được nữa, trực tiếp hành động luôn rồi.”

Ánh mắt Triệu Thiết Dân chợt lóe sáng, nói: “Anh cho rằng anh ta sẽ đến thẳng...”

“Anh ấy đã biết chúng ta theo dõi anh ấy, cũng chắc chắn nghĩ được rằng, khi cảnh sát phát hiện ra anh ấy biến mất khỏi tầm nhìn, đương nhiên sẽ lập tức tìm anh ấy. Cho nên, anh ấy đang chạy đua với chúng ta, anh ta muốn tìm thấy Lý Phong Điền trước chúng ta một bước.”

Triệu Thiết Dân gật đầu, cười khẩy một tiếng: “Dưới tòa nhà Lý Phong Điền ở cũng toàn là cảnh sát, anh ta đến đó cũng chỉ là tự chui đầu vào rọ.”

“Đúng vậy, cho nên, đợi anh ấy sau khi tìm đến chỗ Lý Phong Điền, cảnh sát có thể bắt anh ấy được rồi. Nhưng cần phải kiểm soát được đúng thời cơ, nếu không, sẽ không tóm được chứng cứ phạm tội của anh ấy.”

“Tôi biết rồi.”

Chiếc xe taxi sau khi lái đến địa điểm yêu cầu, Lạc Vấn xuống xe, nhìn xung quanh.

Nơi đây vẫn thuộc về khu vực phía tây thành phố Hàng, vẫn thuộc về sự quản hạt của đường phố, thực ra cách nơi ông ở cũng chẳng bao xa, đi xe chừng mười phút là đến.

Đã đợi suốt tám năm, sống tại thành phố Hàng ba năm, thì ra đáp án lại ở gần mình đến thế.

Quãng đường mười phút đi xe, ông đã đi mất tận ba năm ròng. Gần như vậy mà lại xa như thế. Ông thâm trầm nhắm câu này.

Trong lòng ông cũng cảm thấy hơi căng thẳng, thiếu mất sự trấn tĩnh điềm đạm vốn có của ông.

Cuối cùng, đáp án sắp xuất hiện rồi, có phải vậy không?

Đối diện với chân tướng sự thực chuẩn bị được phơi bày, ngược lại ông lại cảm thấy sợ hãi, ông thậm chí cảm thấy nếu như mãi mãi không biết được đáp án, cứ sống thế này mãi, cũng rất tốt.

Ông đứng nguyên tại chỗ hồi lâu, hít thở một hơi thật sâu, điều chỉnh tâm trạng của mình.

Sắc trời đã tối, suy đoán chắc là cảnh sát cũng đã phát hiện ra việc ông lên ra từ phía sau quán ăn rồi, bắt buộc phải tranh thủ thời gian thôi.

Ông hơi nắm tay lại, cất bước tiến vào tiểu khu dân cư tái định cư ở trước mặt.

Địa điểm đã hằn sâu vào trí não ông, ông nhìn tòa kiến trúc một lượt, rồi nhanh chóng tìm ra được mục tiêu, lên lầu, phòng 302.

Đứng ở trước cửa, Lạc Vấn do dự một lát, rồi lại điều chỉnh lại nhịp thở, sau đó ấn chuông cửa.

“Ai đấy?” Sau khi mở cửa, phía bên trong là một người phụ nữ khoảng 30

tuổi, bên cạnh còn có một bé gái chừng 4, 5 tuổi. Bé gái học theo cách nói của người lớn: “Ông tìm ai ạ?”

Trong khoảnh khắc cửa mở ra, Lạc Vấn thậm chí cảm thấy người đứng trước mặt chính là vợ của ông, còn bé gái 4, 5 tuổi đó, chính là con gái ông.

Nhưng đó chỉ là thứ cảm xúc trong khoảnh khắc nhất thời, ông lập tức khôi phục lại sự trấn tĩnh: “Cho hỏi, Lý Phong Điền sống ở đây phải không?”

Người phụ nữ gọi với vào trong: “Phong Điền, có người tìm anh.”

“Ai tìm anh?” Trong lúc hỏi, một người đàn ông ngoài 30 tuổi, hơi gầy bước ra cửa, nhìn Lạc Vấn, nhận ra không hề quen biết, hỏi đây bản khoản: “Anh là...”

Lạc Vấn thản nhiên nói: “Còn có việc phải điều tra, cần anh xác nhận.” Ông không đợi cho đối phương tỏ thái độ, đã đi vào trong, rồi đóng cửa lại.

Cả nhà Lý Phong Điền đều ngăn người, sau đó, Lý Phong Điền quay sang nói với vợ: “Hai mẹ con cứ vào xem tivi trước đi, anh nói chuyện với đồng chí cảnh sát một lát là xong ngay thôi.”

Cô vợ nhìn Lạc Vấn với vẻ căm ghét, nhưng vẫn dẫn con gái vào phòng. Quả nhiên, anh ta coi mình là cảnh sát. Lạc Vấn thậm chí cười khẩy.

“Đồng chí cảnh sát, vẫn còn việc gì cần điều tra sao?”

“Vẫn là liên quan đến dấu vân tay, hãy giơ tay ra để tôi kiểm tra một chút.”

Lý Phong Điền thoáng toát ra tia nhìn cảnh giác, do dự giây lát, rồi đưa tay phải ra.

Lạc Vấn nắm lấy bàn tay phải của anh ta, nhìn một giây, sau đó sắc mặt ông bắt đầu trắng bợt, ông đứng yên không nhúc nhích, vẫn nắm tay anh ta. Ông nhìn chăm chăm vào bàn tay anh ta, miệng bắt đầu nói rất chậm: “Tám năm trước tại phòng 201, đơn nguyên 1, tòa số 2, khu chung cư Thiên Thành, số 186 đường Bình Khang, khu Hải Thượng, thành phố Ninh, hai mẹ con sống ở trong căn hộ đó, bây giờ đang ở đâu?”

Sắc mặt Lý Phong Điền lập tức trắng bợt.

“Ở đâu?” Lạc Vấn vẫn nắm tay anh ta, ngẩng đầu lên, đứng bất động, ánh mắt sắc nhọn nhìn chăm chăm vào anh ta.

Lý Phong Điền vội vàng rút tay lại, sợ hãi lùi lại một bước, nói: “Anh đang nói gì vậy, tôi không hiểu gì cả.”

Lạc Vấn mặt nhợt nhạt, giọng nói yếu ớt, máy móc lặp lại một lượt: “Tám năm trước, tại phòng 201, đơn nguyên 1, tòa số 2, khu chung cư Thiên Thành, số 186 đường Bình Khang, khu Hải Thượng, thành phố Ninh, hai mẹ con sống ở trong căn hộ đó, bây giờ đang ở đâu?”

“Anh đang nói gì thế, cái gì mà thành phố Ninh, cái gì mà tám năm trước, những năm trước tôi đều sống ở Giang Tô mà.” Mặc dù nói thế, nhưng Lý Phong Điền lại không dám nhìn thẳng vào Lạc Vấn, ánh mắt anh ta nhấp nháy, theo bản năng lùi lại phía sau.

Lạc Vấn từ từ tiến lên: “Nói cho tôi biết, họ đang ở đâu?”

“Anh nói gì cơ, thật là vớ vẩn!”

“Tôi biết anh nghe hiểu hết, không cần giả vờ nữa, đang ở đâu?” Lạc Vấn tiếp tục tiến lên, sau đó túm lấy cổ áo của anh ta.

Lý Phong Điền vội hất tay ông ra, kêu lên: “Anh định làm gì thế!”

Nghe thấy tiếng kêu, vợ Lý Phong Điền từ trong phòng chạy ra, nhìn thấy cảnh tượng này, vội hét lên: “Này, ông làm gì thế... Khả Khả, con vào phòng trước đi.” Cô ta đưa con gái vào trong phòng, “Ông có biết, ông làm thế sẽ khiến cho trẻ con sợ hãi không?! Ông muốn làm gì? Cảnh sát các ông có thể thô lỗ thế sao?”

Lạc Vấn hừ một tiếng: “Tôi không nói tôi là cảnh sát.”

Vợ Lý Phong Điền lao đến trước mặt ông, thét lên: “Vậy thì ông là ai chứ?” Lạc Vấn chẳng buồn nhìn người phụ nữ đó, chỉ chăm chú nhìn Lý Phong Điền: “Tôi là người đàn ông chủ gia đình đó.”

Lý Phong Điền vội nói: “Ông đang nói gì thế! Bị bệnh à, đúng là thần kinh!”

Vợ Lý Phong Điền kéo Lạc Vấn lại, đẩy ông ra phía cửa, miệng la hét: “Đồ thần kinh, mau ra ngoài!”

Lạc Vấn đẩy người phụ nữ ra, trừng mắt nhìn Lý Phong Điền, lạnh lùng nói: “Tao hỏi lại mày lần nữa, ở đâu?”

“Thần kinh, đi ra, đi ra!” Lý Phong Điền cũng la hét, nhưng anh ta không chạy đến đây.

Vợ Lý Phong Điền sau khi bị Lạc Vấn đẩy, bèn chạy lên túm lấy tóc của Lạc Vấn, muốn đẩy ông ra ngoài. Lạc Vấn thực hiện một hành động thô bạo nhất trong cuộc đời ông từ trước tới nay, giơ chân lên đạp mạnh vào người

phụ nữ đó, tiếp đến liền nắm lấy chiếc ghế, ném mạnh xuống trước mặt, ‘thình’ một tiếng, cả tòa lầu cũng bị chấn động, tay ông cũng bị cửa rách, chảy ra rất nhiều máu, nhưng ông không cảm thấy đau đớn chút nào, gào thét như muốn xé gan xé phổi: “Đang ở đâu?”

Tiếp đến, vợ Lý Phong Điền kêu thét âm ỉ, hai người cùng lao vào cầu xé Lạc Vấn.

Lạc Vấn không phải là đối thủ của hai người bọn họ, liền bị hai người bọn họ đè xuống đất, đấm túi bụi.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa vang lên tiếng gõ ‘cộc cộc cộc’, có giọng nói của mấy người: “Cảnh sát đây, mau mở cửa ra!”

Vợ Lý Phong Điền lại tát Lạc Vấn mấy cái nữa, mới đứng dậy, mở cửa ra, nhìn thấy trước cửa có tới ít nhất bảy, tám người đàn ông, đều mặc thường phục.

Người đứng đầu giơ thẻ cảnh sát lên trước mặt cô ta: “Cảnh sát!”

Vợ Lý Phong Điền giật nảy mình, nhìn khí thế này, chắc chắn là cảnh sát, nhưng cô ta lại vô cùng hiếu kì, sao đột nhiên lại có nhiều cảnh sát đến thế, nhà hàng xóm nếu có báo cảnh sát thì cũng không thể đến nhanh thế được chứ, hơn nữa, đến một lúc nhiều người như vậy. Nhưng cô ta cũng không nghĩ nhiều, vội vàng nói: “Đồng chí cảnh sát, kẻ thần kinh này chạy đến nhà tôi gây chuyện, mau bắt hắn đi!”

Ngay lập tức, bảy, tám người cảnh sát đều chạy vào phòng, kéo Lạc Vấn mặt mũi đầy máu nằm dưới đất dậy, sau đó liền lấy túi xách của Lạc Vấn, mở ra lục soát một hồi. Người cảnh sát mặc thường phục trưởng nhóm chau mày, quay người ra đến cửa, ấn điện thoại: “Báo cáo, anh ta không mang theo hung khí... Ồ, tôi biết rồi, chúng tôi sẽ đợi ở đây.”

Sau khi tắt máy, người đó quay vào phòng, đóng cửa lại, nói: “Chúng ta cứ đợi ở đây.” Anh nghe thấy tiếng trẻ con khóc từ trong phòng vọng ra, nói với người phụ nữ: “Cô vào phòng trông con đi, chồng cô sẽ ở lại đây.”

Sau khi đuổi cô ta đi, mấy người cảnh sát mặc thường phục đều đứng ở một bên, không nói lời nào.

Lý Phong Điền thần sắc hoảng hốt: “Có... còn có chuyện gì nữa không?”

“Đợi lát nữa cấp trên của chúng tôi đến, tôi cũng không rõ.” Người cảnh sát trưởng nhóm dựa người vào tường.

Lạc Vấn mặt lạnh tanh đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, mắt nhìn vào khoảng trống trước mặt, như thể cảm thấy thời gian không hề trôi đi.

Còn Lý Phong Điền nhìn khắp lượt, vô cùng căng thẳng, nhưng những người cảnh sát này đều không nói gì với anh ta, anh ta chỉ có thể đứng đợi.

Gần hai mươi phút sau, tiếng chuông cửa lại một lần nữa vang lên, người cảnh sát ra mở cửa, phía bên ngoài cửa đứng chật kín những người cảnh sát mặc cảnh phục.

Đoàn người nhường đường, Triệu Thiết Dân sắc mặt nghiêm nghị bước vào trong phòng, nhìn Lý Phong Điền, rồi quay lại nhìn người đàn ông đã từng là bác sĩ pháp y Lạc Vấn.

Lạc Vấn cũng nhìn lại Triệu Thiết Dân, nét mặt thản nhiên.

Triệu Thiết Dân nhìn Lạc Vấn, khẽ gật đầu, chép miệng, nói: “Lạc Vấn, hãy đi đến Sở với tôi một chuyến!”

Lạc Vấn bình thản gật đầu: “Được.”

“Đưa đi!” Triệu Thiết Dân thốt ra hai chữ.

Những người cảnh sát hình sự bên ngoài cửa liền tiến vào, trực tiếp lôi còng tay ra còng vào tay Lạc Vấn.

“Làm gì thế?”, Lạc Vấn hỏi.

Triệu Thiết Dân lạnh lùng nhìn ông, “Anh biết rõ mà.”

“Vậy sao? Tôi nghĩ chắc chắn là có sự nhầm lẫn gì đây.”

“Vậy thì cứ về rồi tính sau.”

Cảnh sát lập tức áp giải Lạc Vấn đi xuống.

Triệu Thiết Dân quay lại nhìn Lý Phong Điền, chỉ tay: “Cũng đưa đi!”

“Bắt... bắt tôi làm gì? Mấy hôm trước chẳng phải là đã điều tra rõ rồi sao?” Lý Phong Điền kêu lên. Nhưng cảnh sát cũng lập tức khóa tay anh ta lại.

Vợ anh ta vội vàng chạy từ trong phòng ra, nhìn thấy chồng, đã bị còng tay, kéo Triệu Thiết Dân lại, nói lớn: “Các người lại làm gì thế?!”

Triệu Thiết Dân chẳng buồn để tâm, vung tay giăng ra bước nhanh ra khỏi cửa, tiếp đến, một nhóm cảnh sát vẫn cương chế Lý Phong Điền ra khỏi đó giữa tiếng kêu khóc của vợ anh ta.

Lạc Vấn đã xuống dưới lầu, nghe thấy tiếng kêu khóc trên tầng, dừng bước, ngẩng đầu lên liếc nhìn một cái, tiếp đó khước miệng ông hiện lên nụ cười, rồi từ tốn ngồi vào xe cảnh sát.

Phần IX

Thành Công Của Những Thiên Tài

Hai ngày sau khi Lạc Vấn bị đưa về chi đội Trinh sát hình sự.

Sáng sớm, Nghiêm Lương đã bước vào văn phòng, liếc nhìn Triệu Thiết Dân đang hút thuốc, nói: “Anh ấy đã khai nhận chưa?”

Triệu Thiết Dân búng tàn thuốc, hừ mắt tiếng, nói: “Từ tối hôm kia đến giờ, tôi không để cho anh ta chớp mắt một giây phút nào, nhìn bộ dạng anh ta đã buồn ngủ lắm rồi, nhưng ý chí của anh ta vẫn rất vững vàng, luôn giả vờ vô tội, không chịu khai nhận gì cả.”

Nghiêm Lương thoáng cảm thấy có gì đó không ổn trong câu nói của Triệu Thiết Dân, nghĩ kĩ lại, chợt trợn tròn mắt: “Anh chính thức bắt giữ Lạc Vấn sao?”

“Không phải, trong tay tôi vốn không có chứng cứ phạm tội của anh ta, sao mà có được lệnh bắt giữ chứ?”

“Vậy anh là?”

“Gọi anh ta, hỗ trợ điều tra.”

Nghiêm Lương khẽ chau mày, nói: “Nếu là gọi đến, thời gian lâu nhất được phép khống chế tự do cá nhân là hai mươi tư giờ đồng hồ, từ tối hôm kia cho đến giờ đã hơn ba mươi tiếng đồng hồ rồi, anh làm như vậy... không được phù hợp với qui định thì phải?”

Triệu Thiết Dân nói vẻ bất cần: “Tôi hiểu qui định hơn anh đấy.”

Nghiêm Lương lạnh lùng nói: “Tôi hận nhất là nhóm người dùng hình bức cung như các anh.”

Nói rồi Nghiêm Lương bước ra ngoài.

“Đợi đã, anh đi đâu vậy?” Triệu Thiết Dân đứng dậy hỏi với theo.

“Tôi đi về trường, sự việc này, tôi chẳng có hứng quan tâm, chúc anh may mắn, sớm thẩm tra ra được nhé!”

“Này... đợi đã,” Triệu Thiết Dân đi lên kéo Nghiêm Lương lại, nói: “Tôi

biết anh rất ghét kiểu bức cung này, bức cung đúng là đã gây ra biết bao vụ án oan. Nhưng ai nói với anh là tôi bức cung Lạc Vấn?”

“Anh đã vi phạm qui định, vượt quá thời gian cho phép, anh ấy đã hơn ba mươi giờ đồng hồ không được ngủ, còn không phải là...”

Triệu Thiết Dân ngắt lời: “Trước tiên, tôi thừa nhận, trước đây có một số vùng đúng là tồn tại tình trạng bức cung, nhưng bây giờ ít nhất môi trường ở thành phố Hàng chúng ta đã tốt hơn rất nhiều. Thứ hai, anh biết con người tôi, trước nay đều phản đối việc bức cung. Thứ ba, một vụ án lớn thế này, tôi dám bức cung sao? Ngộ nhỡ có chuyện gì, chẳng phải là tôi sẽ gặp phiền toái sao? Hơn nữa, Lạc Vấn từng là người của Sở Công an thành phố Ninh bọ họ, nếu tôi ép cung bắt anh ta nhận tội, cuối cùng anh ta lật lại lời khai thì sao? Lãnh đạo của thành phố Ninh bọ họ tố cáo tôi thì tôi biết làm thế nào?”

Nghiêm Lương băn khoăn: “Vậy anh là?”

Triệu Thiết Dân vỗ vai Nghiêm Lương, mỉm cười: “Anh yên tâm, tất cả tôi đều làm theo qui định. Chập tối hôm qua, khi sắp đến hết thời gian qui định hai mươi tư giờ đồng hồ, tôi đã phái người đưa Lạc Vấn ra khỏi công Sở Công an, để anh ta xuống xe, sau đó lại lấy ra một tờ giấy gọi, lại bắt anh ta vào.”

“Thế mà cũng được sao?” Nghiêm Lương ngẩn người kinh ngạc.

Triệu Thiết Dân hình như rất đắc ý về ý tưởng sáng tạo của mình, nói: “Đương nhiên, việc gọi liên tục cũng là không được cho phép, nhưng pháp luật cũng không quy định rõ cuộc bao nhiêu lần thì tính là gọi liên tục. Tôi đối phó với Lạc Vấn như vậy, cũng là bất đắc dĩ thôi. Hơn nữa, anh ta cũng đều kí tên trên hai tờ giấy gọi, tất cả thủ tục đều hợp pháp.”

Nghiêm Lương há miệng: “Anh... thế thì ngày nào anh cũng đưa anh ấy đến cổng Sở Công an, rồi lại đưa ra một tờ giấy gọi mới đem anh ấy quay trở lại, chẳng phải là có thể nhốt anh ấy đến chết sao?”

Triệu Thiết Dân ho hắng một tiếng, nói: “Về lí thuyết là như vậy, nhưng tôi hi vọng anh ta nhanh chóng khai nhận để kết án, chứ không thể cứ kéo dài mãi như thế này được.”

Nghiêm Lương gật đầu, trầm mặc hồi lâu, ngẩng đầu lên nói: “Tôi có thể thẩm vấn anh ấy được không?”

“Đương nhiên là được.” Có lẽ Nghiêm Lương dạo này ra vào đội cảnh sát hình sự nhiều rồi, lần này Triệu Thiết Dân lại đồng ý một cách thoải mái và nhanh chóng, “Đây không phải là Sở Công an thành phố, chỉ là chi đội, đều là người của tôi. Cho dù bây giờ anh không còn là cảnh sát nữa, nhưng tôi đã nói với cấp dưới của tôi rồi, anh là chuyên gia trình sát hình sự, dù sao những người cảnh sát hình sự già đều đã biết anh, chỉ cần không để cho lãnh đạo Sở Công an tỉnh biết được việc này là ổn.”

Nghiêm Lương nhìn Triệu Thiết Dân, khẽ gật đầu: “Cảm ơn!”

“Lẽ ra là tôi cảm ơn anh mới phải, nếu không phải nhờ có anh, đến bây giờ ngay cả nhân vật hiềm nghi là ai, tôi cũng còn chẳng biết nữa kìa. Nhưng, anh nắm chắc mấy phần có thể thẩm tra ra được?”

Nghiêm Lương nói rất thẳng thắn: “Tôi không biết anh ấy có khai nhận hay không, tôi chỉ có thể thử xem. Vốn dĩ, tình huống tốt nhất chính là, khi anh ấy đến tìm Lý Phong Điền, từ trong túi xách của anh ấy có thể tìm ra được một loại hung khí, như vậy thì anh ấy không thể nào cho cãi được. Tôi không thể ngờ, anh ấy tay không tắc sắt lại đi đến tìm Lý Phong Điền.”

Triệu Thiết Dân quay người lại, cầm một tập hồ sơ, nói: “Có tin tốt lành là Lý Phong Điền đã khai nhận rồi, chi tiết cụ thể thì vẫn phải đợi tiếp tục điều tra.”

Nghiêm Lương nhận lấy hồ sơ, nhìn một lượt, rồi đưa hồ sơ lại cho Triệu Thiết Dân, lặng lẽ quay người, thở dài.

Khi Nghiêm Lương bước vào phòng Thẩm vấn, nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng mỏi mệt.

Cho dù Lạc Vấn vẫn chưa đến 50 tuổi, đây vẫn được coi là vào độ tuổi khỏe mạnh, nhưng hai ngày không được chớp mắt, cũng gần đến giới hạn đỉnh điểm của ông rồi.

Nghiêm Lương nhìn trước mặt đặt cà phê và thuốc lá, nhưng thuốc lá không động đến, ông biết Lạc Vấn không hút thuốc lá. Còn cà phê, chắc là uống kha khá đấy.

Triệu Thiết Dân gọi người phụ trách việc thẩm vấn ra, nói vài câu, rồi đóng cửa, cùng rời khỏi đó, để Nghiêm Lương và một nhân viên ghi chép lời khai lại trong phòng Thẩm vấn.

Lạc Vấn nhìn thấy Nghiêm Lương, gắng gượng lấy lại tinh thần, ngồi thẳng lưng, bình thản nhìn Nghiêm Lương mỉm cười, nói: “Phía cảnh sát chắc chắn là nhầm lẫn rồi, tôi đã nói rất nhiều lần, tôi không liên quan gì đến vụ án cả.”

Nghiêm Lương chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lạc Vấn, tâm trạng vô cùng phức tạp, hồi lâu sau, mới khẽ thở dài, rồi nói: “Anh vẫn còn không chịu thừa nhận sao?”

Lạc Vấn hít thở một hơi thật sâu, từ từ lắc đầu, hình như đang cười khẩy: “Tôi không biết là cần phải thừa nhận điều gì?”

“Đối với tất cả mọi hành vi của anh, tôi đều đã điều tra rõ ràng rồi, tất cả anh giết chết năm người, phạm tội sáu lần.”

“Giết chết năm người? Sáu lần phạm tội?” Khóe môi Lạc Vấn ẩn chứa nụ cười mỉm, “Thầy giáo dạy toán mà cũng tính sai sao?”

Nét mặt Nghiêm Lương dần trở nên nghiêm nghị, nói: “Từ Thiêm Đình không phải do anh giết, nhưng nếu như không phải vì anh nhúng tay vào,

không quá ba ngày, cảnh sát đã có thể bắt được hung thủ rồi. Chính là anh đã giúp hung thủ tạo nên một hiện trường phạm tội hoàn toàn mới.”

Lạc Vấn lắc đầu, nét mặt vẫn tỏ ra không tài nào tin nổi.

“Không thể không thừa nhận năng lực phạm tội của anh rất lớn, liên tiếp giết hại bao nhiêu người như vậy mà cảnh sát mãi vẫn không bắt được anh. Thậm chí anh còn cố tình phạm tội một cách phức tạp hơn, không dùng những công cụ giết người nhanh gọn hơn, mà lại dùng sợi dây nhảy thể thao để thít cổ nạn nhân cho đến chết. Sau khi giết người còn nhét một miếng thuốc lá vào trong miệng nạn nhân; để lại hàng chữ ‘Hãy đến bắt ta’; thậm chí còn ngụy tạo, dùng danh nghĩa của nạn nhân để viết ra ba chữ ‘người bản địa’. Tất cả những việc này có một đạo khiến cho cảnh sát vốn không tài nào hiểu được hung thủ muốn bày tỏ điều gì, trong những manh mối này rốt cuộc là có mối liên quan gì?”

Lạc Vấn thở dài về bất lực: “Tôi đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, những vụ án này không liên quan gì tới tôi cả.” Ông hơi mím môi, nói: “Có chứng cứ gì chứng minh tôi phạm tội không? Ngoài ra, tôi còn muốn bổ sung một điều, với vai trò là một nhân viên đã từng thành thạo về kĩ thuật hình sự, nếu như tôi thực sự phạm tội, tôi nghĩ, tôi có đủ khả năng không để lại bất cứ chứng cứ nào, thậm chí ngay cả tử thi cũng chưa chắc đã tìm thấy được.”

Nghiêm Lương nói: “Tôi tin bác sĩ pháp y Lạc hoàn toàn có thể làm được tất cả những điều này. Nhưng mục đích anh để lại nhiều manh mối như vậy, chính là vì giết người vốn không phải là mục đích phạm tội của anh.”

Lạc Vấn xoa xoa mũi, không nói gì.

“Cho dù khi tôi bắt đầu nghi ngờ anh, cho rằng anh đều có liên quan tới những vụ án mạng này, nhưng vẫn luôn có rất nhiều câu hỏi quấy nhiễu tôi. Ví dụ như, tại sao sau khi giết người, anh lại cắm một miếng thuốc lá Lợi Quân vào miệng nạn nhân? Là vì muốn tạo ra điểm nghi vấn ở hiện trường vụ án, làm nhiễu loạn tư duy trình sát phá án của cảnh sát, tăng thêm độ khó của việc phá án ư? Nếu như là tên hung thủ khác, xuất phát điểm của loại động cơ này có khả năng rất lớn. Nhưng khi tôi lựa chọn anh là hung thủ, đã phủ nhận phán đoán này. Bởi vì, anh vô cùng chuyên nghiệp, anh hiểu rất rõ, muốn tăng thêm độ khó của công việc phá án chính là không để lại manh

mối, chứ không phải là tạo nên những manh mối khác để làm nhiễu loạn manh mối phá án của cảnh sát. Nhưng tôi vẫn không tài nào hiểu được vì sao anh lại làm như vậy.”

Nghiêm Lương uống một ngụm nước, nói tiếp: “Cho đến khi tôi đi đến thành phố Ninh điều tra về những việc trước đây của anh, mới tìm ra được đáp án chung của tất cả những điểm nghi vấn trong các vụ án mạng lúc trước. Bây giờ tôi mới phát hiện, tất cả những manh mối mà cảnh sát tìm kiếm điều tra ra được, đều là do anh cố tình để lại, cố tình để cho cảnh sát phát hiện ra.

Hãy nói theo thứ tự hành vi lúc phạm tội của anh nhé. Khi anh giết người, không dùng những dụng cụ có hiệu suất cao hơn, ví dụ như dao, mà dùng sợi dây nhảy thể thao. Anh vút hung khí lại gần hiện trường vụ án, đương nhiên là vì muốn để cho cảnh sát tìm ra được dấu vân tay trên đó. Nhưng, trên cán dao cũng có thể để lại dấu vân tay, tại sao anh lại không chọn sao chứ? Đối với anh, dùng dây nhảy thể thao giết người có hai cái lợi. Một là, dây nhảy thể thao có hai nắm tay cầm, anh có thể để lại cả hai dấu vân tay rõ nét ở trên tay cầm, thuận tiện cho cảnh sát lấy được chứng cứ. Hai là, dùng sợi dây giết người càng dễ để cho cảnh sát phán đoán được hung thủ là người thuận tay trái. Anh đã từng là một bác sĩ pháp y xuất sắc, anh hiểu rất rõ, bác sĩ pháp y cũng chỉ có thể phán đoán ra hung thủ dùng tay ta cầm dao giết người. Nhưng do thiếu đi sự đối chiếu với tay phải, cũng không thể nào phán đoán ra được hung thủ là người thuận tay trái. Thế nhưng, dùng sợi dây để thít cổ nạn nhân, do anh đã cố ý để cho lực của tay trái mạnh hơn hẳn tay phải, cộng thêm với vài chứng cứ rất nhỏ anh đã cố ý dùng tay trái thao tác, bác sĩ pháp y dễ dàng nhận định hung thủ là người thuận tay trái.”

Lạc Vấn cười: “Nếu như thực sự do tôi làm, tại sao tôi là lại phải làm phức tạp thế? Phần lớn mọi người đều thuận tay phải, cho dù tôi có không ngụy tạo thành người thuận tay trái, lượng công việc điều tra của cảnh sát vẫn rất lớn. Ngộ nhỡ tôi ngụy tạo bị thất bại thì sao? Chẳng phải là càng dễ bị bại lộ sao?”

“Anh sẽ không ngụy tạo thất bại đâu, bởi vì anh là bác sĩ pháp y Lạc.”
Nghiêm Lương nhìn thẳng vào mắt Lạc Vấn.

“Đây được coi là sự công nhận đối với kỹ năng chuyên nghiệp của tôi sao? Ha ha.” Lạc Vấn thở dài lắc đầu, uống nốt số cà phê trong cốc.

“Tiếp đến là việc sau khi giết người, anh đặt vào miệng nạn nhân một miếng thuốc lá Lợi Quân. Hành động này trông có vẻ rất kì quái, thực ra suy nghĩ trực tiếp nhất mới là chính xác. Hung thủ là một người hút thuốc lá Lợi Quân.”

“Tôi không hút thuốc lá.” Lạc Vấn bình thản đáp lời.

Nghiêm Lương nói: “Nhưng anh muốn cho cảnh sát nhận định rằng hung thủ hút thuốc lá, hơn nữa là hút loại thuốc lá Lợi Quân.”

“Điều này cần thiết sao?”

Nghiêm Lương nói tiếp: “Anh dùng thân phận của nạn nhân để viết ba chữ ‘người bản địa’, thực ra, cũng nên hiểu theo cách đơn giản nhất, hung thủ chính là người bản địa của thành phố Hàng. Ngoài ra, anh mỗi lần sau khi giết người, đều cố ý để lại hiện trường một tờ giấy ghi dòng chữ ‘Hãy đến bắt ta’ mang đậm chất khiêu chiến, chính là muốn tạo tiếng vang cho vụ án. Anh biết rất rõ, một thành phố lớn như thành phố Hàng này, gần như năm nào cũng đều xảy ra án mạng. Sau khi anh giết người, đương nhiên, Chi cục cảnh sát khu vực sẽ rất coi trọng, sẽ bố trí người để phá án, nhưng như vậy vẫn chưa đủ đối với anh. Anh cần gây ra một vụ án lớn, cần tạo nên hiệu ứng lớn hơn nữa, cần làm chấn động cả Sở Công an thành phố, thậm chí Sở Công an tỉnh, sẽ tổ chức một lượng nhân lực lớn để phá án. Cho nên, anh đã để lại hiện trường bốn chữ mang đầy tính khiêu chiến, mục đích chính là ép cảnh sát dồn nguồn nhân lực lớn để phá vụ án này của anh. Chiêu này của anh thực sự rất có tác dụng, bốn chữ ‘Hãy đến bắt ta’ ở hiện trường đúng là xưa nay chưa từng có, vụ án đầu tiên vừa xuất hiện, lập tức gây được sự quan tâm rất lớn của giới truyền thông. Đương nhiên, cũng gây nên sự quan tâm chú ý đặc biệt của cảnh sát, tiếp đến bố trí thật nhiều người để tổ chức tổ chuyên án nhằm phá án.”

Lạc Vấn cười nhạt, nói: “Anh nói tôi giết người, rồi lại nói tôi cố ý gây nên sự quan tâm chú ý của cảnh sát. Có phải là tôi có thể hiểu như vậy không? Trong suy nghĩ của anh, tôi đã phạm tội, cũng lại muốn bị bắt sớm một chút ư?”

Nghiêm Lương gật đầu: “Anh đúng là nghĩ như vậy.”

Lạc Vấn cười nói: “Vậy thì anh không cần thăm vấn tôi nữa, cứ làm một giám định thần kinh cho tôi, nếu như tôi bị mắc bệnh thần kinh, vậy thì giết người cũng sẽ không bị xét xử.”

“Động cơ thực sự của anh là muốn cảnh sát bắt một tên hung thủ khác.”

Lạc Vấn bật cười, nhưng không nói gì.

Nghiêm Lương mím môi nói: “Tám năm trước, khi anh đi công tác từ Bắc Kinh quay về thành phố Ninh, sau khi xuống máy bay, anh phát hiện ra không gọi được điện thoại về nhà, điện thoại di động của vợ anh cũng tắt máy. Trên đường về nhà, anh lại gọi điện cho mẹ vợ anh, bà nói mấy hôm nay bà không gọi điện cho con gái. Anh lại gọi điện thoại cho bạn bè của vợ anh, họ nói mấy ngày hôm nay, điện thoại di động của vợ anh đều tắt máy. Lần này thì anh thực sự lo lắng, sau khi vội vàng về nhà, mở cửa ra, anh phát hiện ra cả căn hộ trống không: Vợ anh, con gái anh, và cả chú chó con cũng không thấy đâu cả. Nền nhà được lau chùi sạch bóng, không chút bụi. Anh nhìn khắp nhà, chắc là cảm thấy vừa mới mẻ vừa lạ lẫm. Đúng trong khoảnh khắc đó dựa vào bản năng nghề nghiệp của anh, phát hiện ra sự bất ổn trong nhà.”

Lạc Vấn nhìn Nghiêm Lương, khẽ nghiêng răng.

Thứ cảm giác xuất hiện trong khoảnh khắc khi ông đứng ở trước cửa nhà tám năm trước, cho đến tận bây giờ, nó vẫn nguyên vẹn như mới xảy ra ngày hôm qua.

Trong cả cuộc đời này của ông, chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi như trong khoảnh khắc đó, nỗi sợ hãi xuất phát từ tận tâm can. Nỗi sợ hãi đó cát giấu tận sâu thẳm trái tim, suốt tám năm nay, thường xuyên đánh thức ông bừng tỉnh dậy giữa cơn ác mộng, trước mặt ông luôn hiện ra căn nhà sâu hun hút đó, tất cả mọi đồ đạc trong nhà đều được lau sạch bóng.

“Lúc đó, anh không bước thẳng vào nhà, mà bình tĩnh ở lại bên ngoài, gọi điện thoại cho bạn của anh, bảo họ đem các máy móc dụng cụ trình sát điều tra đến nhà anh. Tiếp đó anh và một học sinh mà anh cho là tài năng nhất, cẩn trọng nhất cùng tiến vào trong nhà, tiến hành khám xét điều tra tỉ mỉ từng xen-ti-mét dưới nền nhà. Lần đó, anh đã dùng hết tất cả các phương pháp, khám xét cả căn nhà rất nhiều lần, từ chập tối hôm đó, cho đến tận hôm sau khi trời sáng. Qua ghi chép của chính anh trong hồ sơ lúc đó, cả

quá trình khám xét điều tra vẫn phát hiện ra được một số manh mối cực kì nhỏ bé. Trước tiên, phân lớn diện tích mặt sàn trong phòng đã bị hung thủ dùng giẻ lau lau chùi, không tìm thấy được dấu chân nào cả. Và căn cứ theo tình trạng lực đẩy giẻ lau sàn nhà, người lau dùng tay trái, thế nhưng vợ anh từ trước nay đều quen dùng tay phải. Tiếp đến, anh gần như đã tiến hành phản ứng vết máu trong khắp cả nhà, phát hiện ra trong nhà không có vết máu. Thứ ba, ở lỗ thoát nước trong bồn rửa trong nhà vệ sinh, anh tìm thấy một mảng tàn nhỏ và một lượng tàn vụn, sau đó, thông qua giám định vi vật chất trong phòng thí nghiệm, anh phát hiện ra đó là tàn thuốc lá. Anh lại thông qua việc mua các loại thuốc lá có trên thị trường, đem đốt, rồi lấy tàn thuốc để đối chiếu. Thông qua khác biệt rất nhỏ của các nguyên tố vi lượng và các thành phần khác nhau sau khi đốt điếu thuốc, anh phán đoán ra loại tàn thuốc này là của thuốc lá Lợi Quân. Thứ tư, anh đã tìm khắp cả căn nhà, cuối cùng, anh phát hiện ra một dấu vân tay trên gạch sứ bên cạnh bồn rửa trong nhà vệ sinh. Dấu vân tay này đã được xác định, không phải là của vợ anh, cũng không phải của anh, mà là một dấu vân tay lạ. Cả căn nhà đã được tìm kiếm khắp lượt, chỉ tìm thấy được một dấu vân tay này. Các tình tiết này, anh đều đã tự mình ghi lại trong hồ sơ, chắc anh vẫn còn nhớ rất rõ.”

Lạc Vấn gật đầu, nói: “Tôi nhớ rất rõ.”

“Vợ con anh và chú chó con trong nhà đều mất tích, phát hiện ra mấy manh mối khác thường trong nhà, anh phán đoán, mấy hôm trước, trong nhà anh chắc chắn đã xảy ra một sự cố nào đó, thế nên anh đã báo án với Sở Công an thành phố, đăng kí vụ án. Một phần hồ sơ vẫn được lưu giữ nguyên vẹn. Do anh có vị trí quan trọng trong Sở Công an thành phố Ninh, cho nên sau khi anh báo án, Sở rất coi trọng, vội phái một lượng lớn nhân lực tiến hành công tác hỏi thăm những người xung quanh. Họ nhanh chóng điều tra được, có một người thanh niên thu nhật phế liệu đã biến mất sau khi xảy ra vụ án. Anh tự mình đi đến căn nhà trọ người đó thuê, lấy mẫu dấu vân tay của người này lưu lại ở phòng trọ, phát hiện ra dấu vân tay của người này hoàn toàn khớp với dấu vân tay để lại trong nhà vệ sinh của anh. Anh lại tiến hành khám xét điều tra tỉ mỉ đo đạc trong phòng; xác định chắc chắn anh ta là người thuận tay trái, hơn nữa hút thuốc lá Lợi Quân. Lợi Quân là loại thuốc tầm trung, trong số những người thu nhật phế liệu, phần lớn đều hút

loại thuốc lá rẻ tiền, đều này có vẻ rất kì lạ. Sau đó, cảnh sát đã coi người này là nghi phạm, qua lời kể của chủ nhà và những điều tra của các nhân viên, họ nói người này vừa mới đến vài ngày, ấn tượng rất mờ nhạt, chỉ nhớ anh ta cao khoảng hơn 1,7 mét, hơi gầy, gương mặt bình thường, do thời gian tiếp xúc ngắn, nên không thể miêu tả vẽ ra được gương mặt của anh ta. Nhưng chủ nhà nhớ lúc anh ta đến thuê nhà, có trò chuyện vài câu, anh ta nói anh ta là nông dân ở khu phía tây thành phố Hàng. Phần lớn người dân ở thành phố Hàng đều hút thuốc lá Lợi Quần, cho nên anh cho rằng thông tin anh ta là người vùng phía tây thành phố Hàng khá đáng tin. Nhưng vào khoảng thời gian tám năm trước, lúc đó điện thoại di động vẫn là một món đồ xa xỉ phần lớn mọi người vẫn chưa có điện thoại di động, nếu không chủ nhà thường sẽ lưu số điện thoại của người thuê phòng, chỉ cần điều tra là rõ ngay thông tin cá nhân, thì cũng sẽ không có bao nhiêu việc xảy ra sau này nữa.”

Lạc Vấn trầm mặc không lên tiếng.

Nghiêm Lương tiếp tục nói: “Tiếp đó, anh lại yêu cầu Sở liên hệ với cảnh sát thành phố Hàng, hỗ trợ tìm kiếm người này. Nhưng do manh mối quá ít, chỉ biết được đối phương là người vùng phía tây thành phố Hàng, khoảng ngoài 20 tuổi, chiều cao, thể hình và gương mặt đều bình thường’ hút thuốc lá Lợi Quần là người thuận tay trái. Cho dù có dấu vân tay của anh ta, nhưng cảnh sát của thành phố Hàng cũng vốn không biết điều tra từ đâu. Anh đã nhiều lần nài xin Sở Công an thành phố thúc giục, nhưng một là thành phố Hàng không thuộc sự quản lí của thành phố Ninh, tìm kiếm một người mơ hồ như vậy quả thực quá khó. Thứ hai, trong nhà anh, cửa chính và cửa sổ đều không có dấu vết bị cạy phá, tất cả các nơi đều không phát hiện ra vết máu, cho nên không thể lập án theo vụ án mạng. Không thể lập án theo vụ án mạng, đương nhiên cảnh sát cũng sẽ không dồn đủ nguồn nhân lực để điều tra. Thế nên, không tài nào tìm ra được người này.”

Lạc Vấn mím môi, cắn chặt răng.

Nghiêm Lương hắng giọng, đột nhiên cất cao giọng, nghiêm mặt nói: “Nhưng không ai có thể ngờ được, anh lại dám phạm phải tội lỗi tày trời thế này, giết hại bao nhiêu người như thế. Mục đích phạm tội của anh không phải là giết người, mà là tìm người! Khi tôi nghĩ thông suốt được mục đích

này của anh, nói thẳng nhé, toàn thân tôi không lạnh mà run!”

Nghiêm Lương nói đầy kích động: “Tôi làm trong ngành cảnh sát mấy chục năm nay, đã tiếp xúc với các loại vụ án, gặp đủ các loại hung thủ, biết được các loại động cơ phạm tội. Có người là vô tình, có người là vì tiền, có người vì trả thù, có người vì chuyện tình cảm, có người vì muốn đổ tội hãm hại. Nhưng có nằm mơ tôi cũng không thể ngờ được lại có người giết người liên tiếp, không vì thứ gì khác, mà là vì muốn phát động cảnh sát, giúp anh ta tìm ra được một người khác!

Về chân tướng sự việc vợ con anh mất tích, anh không hay biết chút gì, thậm chí, về tình hình người đó xuất hiện trong nhà anh, anh cũng biết rất ít. Manh mối anh có chỉ là anh ta ngoài 20 tuổi, chiều cao trung bình, là người thuận tay trái, hút thuốc lá Lợi Quân, là nông dân khu vực phía tây thành phố Hàng. Vì muốn dùng sức lực của mình để tìm ra được con người này, anh đã đến phía tây thành phố Hàng, liên tiếp gây ra mấy vụ án mạng. Trong mỗi lần phạm tội, đều cố ý khéo léo để lại mấy manh mối này, ngoài ra, tất cả quá trình phạm tội, anh đều xử lý sạch sẽ gọn gàng. Anh biết rất rõ, trước mấy chứng cứ hạn chế như vậy, cảnh sát muốn phá án, chỉ có một con đường duy nhất để đi, đó chính là đối chiếu một số lượng vô cùng lớn dấu vân tay, tìm ra được người này. Đồng thời, anh bắt buộc phải gây ra một vụ án kinh thiên động địa, mới có thể ép buộc cảnh sát dồn sự quan tâm chú ý lớn, dồn một nguồn lực cảnh sát đủ lớn để đi đối chiếu dấu vân tay, tìm kiếm người giúp anh. Cho nên, anh đã để lại bốn chữ ‘Hãy đến bắt ta’ một cách hết sức khoa trương để khiêu chiến với cảnh sát. Sau khi giết một nạn nhân, anh bèn chờ đợi cảnh sát tiến hành đối chiếu dấu vân tay trong diện rộng. Chỉ đáng tiếc là, dù lần nào cảnh sát cũng đều đối chiếu trong phạm vi xung quanh, nhưng vẫn chưa tìm ra được hung thủ. Anh cho rằng khu vực phía tây thành phố Hàng này quá rộng, mỗi lần đối chiếu dấu vân tay cũng chỉ được tiến hành ở vùng lân cận nơi xảy ra vụ án, cho nên anh liên tục giết người ở các địa bàn khác nhau trong khu vực phía tây thành phố, mục đích chính là lợi dụng nguồn lực cảnh sát liên tục đổ dồn vào, đối chiếu dấu vân tay của tất cả mọi người trong khu vực phía tây thành phố một lượt, giúp anh tìm ra được người có dấu vân tay này.

Cho nên, có thể giải thích thêm được nhiều chi tiết phạm tội. Anh hiểu

rất rõ, cách bao năm như vậy, chiều cao của người đó hầu như không thay đổi, nhưng thể hình của anh ta có lẽ cũng đã thay đổi, rất có thể giờ đã trở thành một người béo mập. Anh không thể khẳng định được, anh không biết được cân nặng của đối phương. Cho nên, trong mỗi lần phạm tội, anh đều xử lí vết chân, tránh để cảnh sát thông qua dấu chân xác định chiều cao cân nặng của hung thủ, do đó khi đối chiếu dấu vân tay, có thể sẽ để lọt mất con người thực sự đó. Nhưng sau bốn lần, cảnh sát vẫn không tìm ra được người đó.

Anh cảm thấy rất sốt ruột, hi vọng cung cấp cho cảnh sát nhiều manh mối hơn, mở rộng phạm vi đối chiếu dấu vân tay hơn. Thế nên, khi anh giết hại Tôn Hồng Vận, vốn dĩ anh ta lúc ở khu vực cây xanh bên đường đã bị anh tấn công, sau khi giết chết anh ta, anh bèn kéo anh ta qua khu vực cây xanh, đem đến chỗ nền đất xi măng phía bên trong. Anh mất công như vậy, chẳng qua chỉ muốn mượn tay nạn nhân để lại ba chữ ‘người bản địa’, nói với cảnh sát thông tin, hung thủ chính là người bản địa. Đất ở khu vực cây xanh vốn rất tối xộp, không thể viết rõ chữ ra được. Đất gạch ở lề đường rất cứng, nếu như muốn viết chữ, cần phải dồn nhiều sức, không phù hợp với trạng thái giãy giụa của một người sắp chết. Thế nên, chỉ có kéo anh ta đến bãi xi măng, ở đó mới là nơi phù hợp nhất để viết ba chữ ‘người bản địa’. Mà anh muốn kéo anh ta qua khu vực cây xanh, thì bắt buộc phải giẫm lên khu vực đó, anh không muốn để lại dấu chân, cho nên đi giày của anh ta, đồng thời mô phỏng theo đặc trưng dấu chân của nạn nhân lúc bị kéo lê, kéo người đó khiến cho việc phân tích độ chịu lực không thể nào phán đoán ra được chiều cao cân nặng của anh.”

Nghiêm Lương thở dài nói tiếp: “Thực ra, trong nội tâm của anh, tôi vẫn nhìn thấy một chút lương tri. Bởi vì trong tâm anh căm ghét phạm tội, tư tưởng trước đây của anh là, *phạm tội vì bất cứ lí do gì đều vô sỉ*. Nhưng anh vì tìm kiếm chân tướng sự thực việc vợ con anh mất tích, vì muốn tìm ra người đàn ông lạ đã xuất hiện trong nhà anh, anh vẫn chọn lựa giết người, giết rất nhiều người. Đứng từ góc độ của chính anh, tôi tin rằng, anh cũng cho rằng anh là một kẻ ích kỉ. Vì muốn tìm kiếm đáp án mà anh đã giết người, nhưng với bản tính của anh, anh không thể ra tay với những người bình thường. Thế nên, anh dùng số tài khoản để vào mạng nội bộ của công an, chọn lựa

những tội phạm hình sự đã được mãn hạn tù sinh sống ở khu vực phía tây thành phố Hàng để ra tay.”

Lạc Vấn bình tĩnh nói: “Mặc dù tôi đã từ chức, nhưng thỉnh thoảng cũng có hứng tìm hiểu một chút về động thái trong nội bộ công an, điều này chắc cũng chẳng là gì chứ. Nếu như không hợp nội quy, hủy số tài khoản của tôi là được.”

Nghiêm Lương chau mày nhìn Lạc Vấn: “Anh vẫn không chịu nhận tội sao?”

Lạc Vấn cười: “Tôi cảm thấy câu chuyện này của anh rất mới mẻ.”

Đúng lúc này, cửa phòng Thẩm vẫn chột vang lên tiếng gõ cửa, nhân viên ghi chép đứng lên ra mở cửa.

Triệu Thiết Dân đẩy cửa ra, nhìn vào Lạc Vấn, rồi lại nói với Nghiêm Lương: “Hỏi xong chưa?”

Nghiêm Lương nói lớn: “Hầu như đều đã khai nhận rồi.”

Triệu Thiết Dân cười, kéo hai người phía sau lên, chính là Chu Tuệ Như và Quách Vũ. Hai người nhìn thấy Lạc Vấn, đều không tìm được trọn tròn mắt, nhưng lập tức lại khôi phục lại trạng thái bình thường.

Lạc Vấn vội nói to: “Thầy Nghiêm, câu chuyện của thầy rất thú vị, không biết có chứng cứ nào chứng minh không?”

Triệu Thiết Dân cắn răng nói một câu: “Vậy được, anh cứ thẩm vấn tiếp đi.” Ông vội đóng cửa, dẫn Chu Tuệ Như và Quách Vũ đi.

Đợi sau khi Triệu Thiết Dân rời khỏi đó, Nghiêm Lương nói: “Không cần giấu giếm nữa, vừa rồi hai người Chu Tuệ Như và Quách Vũ đã nhìn thấy anh rồi chứ? Bọn họ nhìn thấy anh bị bắt rồi, chắc chắn tuyến phòng ngự tâm lí sẽ lập tức sụp đổ sẽ nhanh chóng khai sạch hết. Cho dù năm vụ án mạng trước anh vẫn không chịu thừa nhận, nhưng chỉ cần hai người bọn họ khai nhận, thì hiệu quả đối với anh cũng giống thế.”

Lạc Vấn khôi phục lại nét mặt bình thản: “Thế à? Chu Tuệ Như thì tôi có quen, người của quán mì. Còn người nam giới kia, tôi có gặp vài lần, còn chẳng biết tên. Tôi không biết bọn họ thì có liên quan gì đến tôi?”

“Hai người bọn họ giết Từ Thiêm Đình, còn anh, đã giúp họ ngụy tạo hiện trường, né qua được mấy cuộc điều tra lúc trước.”

“Thế à? Việc này cũng có liên quan đến tôi à?” Lạc Vấn cười khẩy.

“Chứng cứ tìm được trong vụ án Từ Thiêm Đình cũng là tìm thấy dấu vân tay tương tự.”

“Đây là dấu vân tay của tôi sao? Nếu như không phải, hình như cũng không thể nói được là có liên quan đến tôi thì phải?”

“Tất cả những chuyện xảy ra tối đó, còn cần tôi phải nói lại một lần nữa sao?”

“Tôi muốn nghe xem, trong phiên bản câu chuyện của anh, tôi lại có dây dưa gì với hai đứa trẻ tôi gần như không quen biết này.” Lạc Văn cười.

Nghiêm Lương nói: “Buổi tối ngày 8 tháng 9, Chu Tuệ Như và Quách vũ trong một tình huống nào đó giết chết Từ Thiêm Đình, tôi nghĩ họ không hề có ý định giết người, mà là sự cố ngoài ý muốn, bởi vì hai người bọn họ đều không giống những kẻ dám giết người. Phần đầu Từ Thiêm Đình bị đập, và ba nhát dao phía trước ngực là vết thương ban đầu của cậu ta. Sau khi hai người đó vô tình ngộ sát Từ Thiêm Đình, anh đã xuất hiện ngay tại hiện trường, không biết các vị đã tiến hành cuộc nói chuyện ra sao, chỉ biết rằng cuối cùng anh đã giúp họ che giấu tội lỗi. Trước tiên, do không phải chính anh phạm tội, hiện trường phạm tội rất lộn xộn, đâu đâu cũng đầy chứng cứ, manh mối. Anh không thể nào xử lý sạch sẽ triệt để được hiện trường, nên anh đã nghĩ ra phương án kéo tử thi vào trong lùm cây để giấu xác, và sáng sớm ngày hôm sau, anh đã rải mấy trăm tờ một trăm tệ được gấp thành hình trái tim ở xung quanh hiện trường, dụ người đi đường vào nhặt, do đó đã phá hoại nghiêm trọng hiện trường. Ngoài ra, Chu Tuệ Như đi giao đồ ăn ở ngoài, việc này chắc chắn sẽ nhanh chóng điều tra ra được, không thể nào che giấu, vậy thì cảnh sát sẽ liệt cô ta vào danh sách nhân vật hiềm nghi trọng điểm. Thế nên, anh lập tức nghĩ ra ngay đến việc ngụy tạo chứng cứ ngoại phạm cho hai người bọn họ. Làm cách nào để ngụy tạo đây? Anh bảo họ về nhà trước, cố tình đi đến phía dưới máy camera, để máy quay được khoảng thời gian họ về nhà. Tiếp đó, anh tìm được lời nói của Từ Thiêm Đình trong phần mềm Wechat, ghi âm vào di động của anh, rồi gọi cho Trương Bình, là cậu bạn mà Từ Thiêm Đình hay liên hệ nhất. Sau khi máy được kết nối, bật câu nói này lên rồi tắt máy, ngụy tạo nên hiện tượng giả là Từ Thiêm Đình gặp nạn vào lúc 10 giờ 50 phút. Như vậy vẫn chưa đủ, vì muốn cho chứng cứ ngoại phạm của Chu Tuệ Như và Quách Vũ được kiên

cố, anh còn dặn Quách Vũ sau khi về nhà, đặc biệt đi đến cửa hàng tiện lợi để mua bông băng thuốc bôi, có người làm chứng. Cùng lúc đó, anh ở hiện trường tỉ mỉ vạch cửa lên thi thể của Từ Thiêm Đình, để lại vết máu, chứng tỏ hung thủ sau khi giết người đã lưu lại hiện trường vụ án một khoảng thời gian dài để cửa vết máu. Với hai lớp bảo hiểm đó, đủ để tạo ra cho hai người bọn họ chứng cứ ngoại phạm. Thứ ba, nhát dao đâm trúng tim Từ Thiêm Đình, khi rút dao ra, chắc chắn sẽ phun ra một lượng máu lớn, tôi nghĩ trên áo của Chu Tuệ Như chắc chắn cũng có không ít máu. Thế nên, anh bảo Quách Vũ cùng Chu Tuệ Như về nhà tránh để bị người qua đường phát hiện ra. Nhưng công cô ta về cần phải có lí do, cho nên tôi tin rằng vết thương ở chân Chu Tuệ Như cũng là do anh nghĩ ra. Anh thực quá tỉ mỉ, sau khi cô ta bị thương, anh cố ý bảo cô ta trước tiên mặc quần bò, phù hợp với thói quen tâm lí yêu thích cái đẹp của nữ giới. Đồng thời, cảnh sát không thấy vết thương của cô ta, sẽ nghi ngờ cô ta nói dối. Nhưng sau khi cô ta mặc váy ngắn để lộ ra vết thương, sự nghi ngờ của cảnh sát đối với cô ta cũng tan biến. Thứ tư, chắc chắn sau khi xảy ra vụ án, anh đã mua một con dao gọt hoa quả tương tự đưa cho Chu Tuệ Như, để lúc cần thiết, cô ta có thể đưa con dao ra, cho cảnh sát thấy đây là một con dao mới, càng xóa tan mối nghi ngờ đối với cô ta. Đáng tiếc là, việc này Chu Phúc Lai lại không hề hay biết, tôi nghĩ Chu Phúc Lai có thể là muốn che giấu hành vi tội lỗi cho cô em gái, nhưng lời nói của hai người lại trái ngược nhau, suýt chút nữa thì bị lộ tẩy. Thứ năm, những kĩ xảo trả lời những câu hỏi của cảnh sát, chắc chắn cũng là do anh nói với hai người bọn họ đêm đó sau khi xảy ra vụ án một khoảng thời gian. Thứ sáu, anh đã xây dựng nên hai tầng bảo hiểm, anh để lại dấu vân tay của Lý Phong Điền. Một là cảnh sát chắc chắn sẽ đối chiếu dấu vân tay của đối tượng khả nghi, phát hiện ra không khớp với dấu vân tay của Chu Tuệ Như và Quách Vũ, đương nhiên sẽ loại bỏ hiềm nghi. Hai là, một khi cảnh sát phát hiện ra đây là dấu vân tay của hung thủ chuỗi vụ án mạng, vậy thì càng triệt để loại bỏ mối nghi ngờ đối với Chu Tuệ Như và Quách Vũ, bởi vì bọn họ không thể nào là hung thủ của chuỗi vụ án mạng được. Hơn nữa, anh còn tỉ mỉ cố ý để lon bia có dấu vân tay ở phía sau gốc cây, tạo nên hiện tượng giả là hung thủ không nhìn thấy lon bia này, nên đã không lau đi được dấu vân tay của mình.

Tôi thừa nhận, trong lần phạm tội giúp đỡ Chu Tuệ Như và Quách Vũ này của anh, gần như đã lừa được tất cả mọi người, suýt chút nữa tôi cũng loại bỏ mối nghi ngờ đối với Chu Tuệ Như và Quách Vũ. Điều duy nhất khiến tôi có thể giữ được đầu óc tỉnh táo là, sau khi tôi nhận định anh chính là hung thủ, tôi đặt anh vào trong vụ án, tôi tin rằng, hiện trường anh giết Từ Thiêm Đình vốn không thể nào lại nhếch nhác đến thế, hơn nữa, ngoài dấu vân tay, cũng không vết hung khí ở hiện trường vụ án giống như mấy lần trước, để lại mấy manh mối khác, vậy thì lời giải thích duy nhất chỉ có, Từ Thiêm Đình không phải do anh giết hại.”

Lạc Vấn bĩu môi: “Thế à? Tôi rất thân quen với hai người mà anh nói đến sao? Tại sao tôi lại phải giúp đỡ họ che giấu hành vi tội lỗi?”

Nghiêm Lương nói: “Vốn dĩ tôi cũng không hiểu nổi, tại sao anh lại phải mạo hiểm như vậy để giúp đỡ hai người xa lạ chỉ như bèo nước cặp nhau. Tôi lại còn tưởng anh yêu thầm Chu Tuệ Như cơ?”

Lạc Vấn nghe xong không kìm được cười khẩy một tiếng.

Nghiêm Lương nói tiếp: “Về sau tôi cảm thấy không thể nào như vậy được, anh không phải là người có tính cách trẻ trung như vậy. Tôi đã đi đến bên sông mấy lần liền, đúng vị trí Chu Tuệ Như và Quách Vũ giết hại Từ Thiêm Đình, đi trên đường dành cho người đi bộ thì không thể nào nhìn thấy được, bắt buộc phải đi vào tận phía trong bãi cỏ mới được. Nếu không, họ dừng lại ở đó mấy phút liền, những người đi đường đã phát hiện ra từ lâu rồi. Nhưng tôi suy đoán chắc là sau khi họ vừa giết người, anh đã xuất hiện ngay tại hiện trường, sao có thể trùng hợp đến thế cơ chứ? Thế nên tôi đã nghĩ đến một loại khả năng khác, đó chính là, tối hôm đó, vốn dĩ anh đã chuẩn bị để giết chết Từ Thiêm Đình. Còn có một lí do để khẳng định cho suy đoán này, tối đó anh đã để lại dấu vân tay của Lý Phong Điền ở hiện trường vụ án. Anh chắc chắn đã đặc biệt chế tạo mô hình dấu vân tay của Lý Phong Điền. Tôi cho rằng, đối với những chứng cứ phạm tội thế này, thường ngày anh sẽ không mang theo bên mình, thế nhưng đêm đó anh lại mang theo, chứng tỏ sự xuất hiện của anh vào thời điểm đó, rõ ràng là muốn giết cậu ta.”

Lạc Vấn không nói gì.

Nghiêm Lương lại nói tiếp: “Lí do anh giết Từ Thiêm Đình rất đơn giản,

một là Từ Thiêm Đình đủ để khiến người ta căm ghét; hai là bốn lần trước, mỗi lần anh giết một người, sau đó cảnh sát tiến hành đối chiếu dấu vân tay với những người xung quanh, anh cho rằng tiết tấu này quá chậm, anh cần phải gây nên vụ án lớn, ép buộc cảnh sát dồn nguồn nhân lực lớn nhất, tiến hành công tác đối chiếu dấu vân tay trên diện rộng nhất có thể, tìm ra được Lý Phong Điền. Tôn Hồng Vận vừa mới chết được mấy ngày, nếu như Từ Thiêm Đình lại bị giết, quy mô của hai vụ án mạng liên tiếp sẽ gây nên được hiệu ứng lớn, sẽ gây nên sự chấn động lớn nhất đời với cảnh sát. Họ chắc chắn sẽ dồn toàn bộ sức lực để đối chiếu dấu vân tay. Hơn nữa, địa điểm mà Tôn Hồng Vận và Từ Thiêm Đình bị giết hại thuộc về hai nơi khác nhau của khu vực phía tây thành phố, vậy thì phạm vi đối chiếu dấu vân tay lần này cũng sẽ liên quan đến cả khu vực phía tây thành phố. Nhưng có một việc bất ngờ xảy ra, đó là Chu Tuệ Như và Quách Vũ đã vô tình ngộ sát Từ Thiêm Đình trước. Chắc là anh cảm thấy, nếu như anh giết Từ Thiêm Đình, thì cuộc đời của hai bạn trẻ này cũng sẽ không gặp phải bi kịch lớn nhường này. Anh lại cảm thấy cùng đồng thời với việc cứu rỗi cuộc đời hai người đó, vẫn có thể tiếp tục tiến hành kế hoạch của mình, là sự lựa chọn tốt nhất. Cho nên, anh quyết định giúp họ nguy tạo hiện trường. Nhưng do hiện trường quá lộn xộn, anh không thể nào làm được thành ra như mấy vụ án trước, nên anh từ bỏ việc để lại mấy manh mối khác, mà chỉ để lại mỗi dấu vân tay thôi.”

Lạc Vấn mím môi vẻ thản nhiên: “Câu chuyện rất sinh động, nhưng tôi vẫn chỉ có một câu nói, tất cả những việc này đều không liên quan gì đến tôi cả.”

Nghiêm Lương trừng mắt, ẩn chứa sự tức giận: “Trước đây anh luôn nói, *phạm tội vì bất cứ lí do gì đều vô sỉ*, đây cũng chính là tinh thần nghề nghiệp của anh. Nhưng tôi không thể nào ngờ được, người nói ra câu nói này, lại có thể giết bao nhiêu người như vậy, mà lại không có chút áy náy hổ thẹn gì cả. Sự ích kỉ của anh đã triệt để che lấp lương tri của anh rồi!”

Lạc Vấn nói: “Đúng là không liên quan gì đến tôi. Pháp luật cần chứng cứ. Không phải là anh có thể nói thông suốt cả câu chuyện là có thể phán đoán một người có tội. Nếu không, kịch bản này, tôi có thể áp đặt vào bất cứ ai, tin rằng cũng có cách để nói thông suốt động cơ phạm tội của anh ta.”

Nghiêm Lương nổi giận đùng đùng, hỏi: “Ngày 8 tháng 9, tại sao nửa đêm anh mới về nhà?”

“Tôi thường xuyên về nhà rất muộn, về điểm này, tôi tin rằng nếu như các anh điều tra máy camera của tiểu khu dân cư, có thể chứng thực được.”

Nghiêm Lương lạnh lùng hừ một tiếng: “Tôi hiểu rất rõ, anh thường xuyên về nhà muộn là để che giấu việc anh về muộn trong mấy ngày anh gây án, khiến cho việc anh về muộn trong mấy ngày anh gây án không trở nên bất thường. Tối ngày 8 tháng 9 anh đã đi đâu, có ai có thể chứng minh được?”

Lạc Vấn làm ra vẻ suy ngẫm: “Để tôi nghĩ xem nào... ừm, thường thì buổi tối tôi hay đi dạo ở gần đó, toàn là đi một mình, e rằng không có ai có thể chứng minh được. Bởi vì tôi thường đi đến bên sông, công viên, lên núi, tôi thích đi ra ngoài lúc nửa đêm để hít thở bầu không khí trong lành. Tôi sống một mình, nhàn rỗi chán chường, cũng muốn thả lỏng một chút.”

“Vậy tại sao vào 2 giờ sáng ngày 9 tháng 9 anh lại ra ngoài rồi lại quay về?”

“Tôi nhớ xem nào... ồ, tôi nhớ ra rồi, lúc đó tôi đói bụng, trong nhà không còn đồ ăn, muốn lái xe ra ngoài để xem có còn đồ gì ăn không? Ra đến đường cái, phát hiện ra tất cả các cửa hàng đều đã đóng rồi, tôi lái xe đi một vòng tôi quay về.”

“Vậy tại sao đến hơn 3 giờ anh lại ra ngoài?”

“Tôi thực sự quá đói, không chịu nổi, muốn xem xem lúc 3 giờ hơn có quán hàng ăn nào đã mở bán chưa?”

“Không phải là vì đi đến hiện trường vụ án để rải mấy vạn tệ sao?”

Lạc Vấn cười hòa nhã: “Đương nhiên không thể nào, tôi đã nói tôi không liên quan gì đến vụ án cả. Hơn nữa, nếu như là mấy vạn tệ, tôi lẽ ra cần phải đến ngân hàng rút tiền mặt chứ, cảnh sát có thể điều tra ghi chép về việc tôi rút tiền mặt.”

Nghiêm Lương lạnh lùng nói: “Lần trước lục soát nhà anh đã phát hiện ra, trong ngăn kéo của anh đã có mấy vạn tệ tiền mặt. Chúng tôi thường ngày anh có thói quen để khá nhiều tiền mặt trong nhà. Cho nên lúc đó anh không cần đi rút tiền.”

Lạc Vấn thở dài, cười khổ não: “Vậy thì tôi cần làm thế nào mới có thể chứng minh là mình trong sạch đây?”

Nghiêm Lương hừ một tiếng, nói: “Anh ăn sáng ở đâu?”

“Tôi nhớ lúc đó khi tôi ra ngoài không tìm được quán bán đồ ăn sáng nào đã mở cửa, nên tôi đành phải đi leo núi, để giết thời gian. Sau đó tôi lái xe đến cửa hàng KFC gần nhất, nếu như cửa hàng đó còn giữ đoạn video quay thời điểm đó, có thể chứng minh được lời tôi nói.”

“Nhưng khoảng thời gian mà anh leo núi, thì không ai có thể chứng minh đúng là anh leo núi nhỉ?”

Lạc Vấn nói: “Lúc leo núi cũng gặp những người khác, nhưng tôi không quen họ. Họ liệu có còn nhớ được tôi hay không, thì tôi không rõ.”

“Anh nói vậy, chúng tôi vốn không có cách nào để điều tra chứng thực.”

“Nhưng anh nói vậy, tôi cũng không có cách nào tự chứng minh sự trong sạch của mình.”

Nghiêm Lương nói: “Tại sao anh lại tìm kiếm Lý Phong Điền?”

Lạc Vấn nói: “Hồ sơ vụ án của tám năm trước, anh nói đều đúng. Bao năm nay, tôi đúng là rất muốn biết người đó rốt cuộc là ai, nhưng tôi không có cách nào điều tra được. Mấy hôm trước, anh đến nhà tôi, để rơi phong bì đó, tôi vô tình nhìn thấy nội dung trong đó. Trong đó ghi, các anh thông qua đối chiếu dấu vân tay, tìm ra được nghi phạm trong vụ án của các anh, nhưng sau đó do không đủ chứng cứ, đã thả anh ta ra. Tôi vô tình nhìn thấy dấu vân tay in trên giấy, tôi có ấn tượng vô cùng sâu sắc đối với dấu vân tay in trong hồ sơ vụ án tám năm trước. Tôi chỉ cần nhìn một cái là đã phát hiện ra hai dấu vân tay này y hệt nhau, Lý Phong Điền chính là người mà tôi cần tìm.”

Nghiêm Lương nói: “Lúc đó sao anh không nói với tôi, mà một mình chạy đến nhà anh ta, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Xin lỗi, tôi theo đuổi đáp án này quá bức thiết, tôi không đợi được, tôi bắt buộc phải đến đó ngay, để xem rốt cuộc anh ta có phải là người tôi cần tìm hay không. Còn trong tờ giấy của anh ghi, cảnh sát mặc dù đã đối chiếu dấu vân tay, phát hiện ra dấu vân tay của anh ta hoàn toàn trùng khớp với dấu vân tay của hung thủ trong vụ án của các anh, nhưng anh ta lại có rất nhiều chứng cứ, ngoại phạm, chứng minh anh ta không phải là hung thủ mà các anh cần tìm. Sau khi các anh bắt được anh ta, lại thả anh ta. Thế nên tôi dựa theo địa chỉ anh ta đăng kí, trực tiếp tìm đến nhà anh ta.”

“Vậy thì ban ngày hai hôm trước, khi anh đi trên đường, sao anh lại ném một túi thịt ỨC gà vào thùng rác, rồi sau đó lại quay lại nhặt về?”

“Lúc đó tôi cảm thấy có người đang theo dõi tôi, tôi muốn thử kiểm tra, đây chỉ là tiểu xảo để phản theo dõi mà thôi. Tôi đã nói với người cảnh sát lúc trước thăm vấn tôi rồi. Lúc đó tôi không hề biết thì ra các anh nghi ngờ tôi là hung thủ, cho nên mới theo dõi tôi.”

Nghiêm Lương thở dài, nói: “Tất cả những lời nói của anh đúng là vô cùng kín kẽ!”

“Không hề, tôi chỉ là đang nói thật.”

Nghiêm Lương cúi đầu, rồi lại thở dài thườn thượt, hỏi: “Bao năm nay, anh tìm kiếm chân tướng sự việc vợ con anh mất tích, anh đã tìm thấy chưa?”

Ngay lập tức, trong mắt Lạc Vấn phát ra tia sáng, cả người ngồi thẳng lại, nhìn Nghiêm Lương với vẻ nghiêm túc, từ từ thốt ra mấy chữ: “Hãy nói cho tôi biết!”

Nghiêm Lương không nhìn Lạc Vấn, chỉ nhìn vào khoảng trống dưới đất phía trước, chậm rãi nói: “Lý Phong Điền là nông dân ở đây, mấy năm trước, anh ta đều sống ở Giang Tô, thuê một gian hàng trong chợ chuyên bán đồ xây dựng để buôn bán. Vợ anh ta cũng là người Giang Tô. Mấy năm nay, thành phố Hàng phá dỡ quy hoạch rất nhiều, đồng ruộng nhà anh ta sau khi bị trưng dụng, được đền bù cho sáu căn hộ. Cho nên anh ta quay trở về thành phố Hàng, vẫn tiếp tục buôn bán đồ xây dựng. Anh biết tại sao bao năm nay anh ta không quay trở về không?”

Lạc Vấn mặt lạnh tanh nhìn Nghiêm Lương.

Nghiêm Lương vẫn không nhìn ông, mà vẫn nhìn khoảng trống dưới đất, chậm rãi nói: “Tám năm trước, Lý Phong Điền đánh bạc, thua rất nhiều tiền, bị người ta đòi nợ, bèn chạy đến thành phố Ninh. Anh ta trước nay vốn là kẻ chơi bời lêu lổng. Sau khi chạy đến thành phố Ninh, anh ta chẳng biết làm gì cả, vốn muốn đóng giả làm người thu nhật phế phẩm, thực tế là muốn đột nhập vào nhà dân để trộm cắp kiếm tiền thật nhanh. Nhưng vào buổi tối ngày thứ ba sau khi anh ta đến thành phố Ninh, anh ta đi dạo đến khu chung cư Thành Thiên số 186 đường Bình Khang, khu Hải Thụ...,” Nghiêm Lương ngừng lại một lát, rồi nói tiếp, anh ta nhìn thấy cửa sổ của ban công phòng 201 đơn nguyên 1, tòa nhà 2 hé mở gần một nửa. Vừa vịn đã vào mùa đông, buổi tối rất ít người qua lại. Anh ta cứ thế đợi đến đêm, cho đến tận khi những nhà xung quanh đều đã tắt đèn, anh ta men theo ống nước trèo lên tầng 2, mở hản cửa sổ căn hộ đó, nhảy vào trong.”

Khóe môi Lạc Vấn khẽ giật giật, mặc dù ông đã sớm dự liệu được nhưng

khi chân tướng sự thật về việc vợ và con gái ông mất tích tám năm trước bắt đầu từ từ mở ra trước mắt, ông lại sợ hãi, ông không dám tiếp nhận, ông không muốn nghe tiếp nữa.

“Ban công thông trực tiếp vào phòng ngủ. Anh ta tưởng rằng chủ nhà đã ngủ, nào ngờ đúng lúc đó, đứa bé gái nửa đêm đái dầm, người phụ nữ dậy lau dọn một hồi, đang bước vào phòng ngủ, vừa vặn bắt gặp Lý Phong Điền. Lý Phong Điền lúc trước cũng không có kinh nghiệm trộm cắp, đây là lần đầu tiên anh ta đột nhập vào nhà ăn trộm, anh ta vô cùng căng thẳng, nhất thời không nghĩ ra việc bỏ chạy ra ngoài, mà lại chọn cách giằng co với người phụ nữ, muốn khống chế cô ta.”

Lạc Vấn bỗng chốc cảm thấy như tóc mình bạc trắng, như thể cả thế giới này đều trống rỗng, chỉ nhìn thấy mỗi cái miệng của Nghiêm Lương đang cử động, và cả thứ âm thanh như từ thế giới xa xôi truyền tới.

“Ngay lúc đó, anh ta lỡ tay bóp cổ hại chết người phụ nữ.”

Coong! Cả cái đầu Lạc Vấn như thể bị giáng một đòn mạnh, kêu ong ong. Cho dù suốt tám năm qua, chính ông cũng đã nhiều lần giả thiết vợ mình không còn sống trên đời nữa, nhưng mỗi lần như vậy, ông đều an ủi bản thân mình, có thể không phải vậy đâu, có thể là khả năng khác. Lần nào cũng vội vàng xua đuổi cái suy nghĩ ấy khỏi trí não mình.

Duy nhất lần này, ông không thể nào xua tan đi được nữa rồi.

“Ngay lúc đó, anh ta lỡ tay bóp cổ hại chết người phụ nữ.” Câu nói này giống như một sợi dây đàn được gảy mãi không dừng, liên tục rung động trong đại não ông.

Mặt ông vẫn lạnh tanh, mơ hồ nhìn hai khuôn mặt lạ lẫm trong phòng Phóng vấn, ông cảm thấy chưa bao giờ nhìn thấy hai người này, ông vốn không quen họ.

Nghiêm Lương ngừng lại hồi lâu, rồi lại nói tiếp: “Trong nhà còn có một con chó, khi anh ta bóp cổ chết người phụ nữ, con chó đó ở bên cạnh vẫn cứ sủa gâu gâu, khiến cô con gái tỉnh giấc. Cô con gái đi đến cửa phòng ngủ, nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng này, sợ hãi đến độ không thốt lên lời, cứ đứng ngẩn người. Lý Phong Điền sau khi bóp cổ người phụ nữ, phát hiện ra cô ta đã chết rồi, biết được mình đã gây ra họa lớn, cho nên lúc đó cũng hạ quyết tâm, túm lấy con chó chưa đầy nửa năm tuổi, cũng vặn cổ chết. Còn cô

bé gái đó... tương tự cũng bị anh ta bóp cổ.”

Trong khoảnh khắc, cả người Lạc Vấn trượt từ trên ghế xuống, ngã đánh thịch xuống đất.

Nhân viên ghi chép lời khai vội chạy đến đỡ ông dậy.

Lạc Vấn há hốc miệng khô khốc, co giật mạnh, nhưng lại không phát ra thứ âm thanh nào.

Nghiêm Lương đau khổ chống tay lên trán, nói: “Những việc xảy ra sau đó thì có lẽ anh đều biết rõ rồi. Hung thủ biết mình đã gây ra họa lớn, cho nên dùng một bao tải đựng xác của một người lớn một trẻ em và cả con chó đó đưa đi. Anh ta không dám lấy đi bất cứ món đồ nào. Để không lưu lại tội chứng, anh ta lau hết một lượt tất cả những chỗ đã đi qua. Chỉ để lại một chút tàn thuốc trong lúc sơ ý làm rơi ở trong nhà vệ sinh và một dấu vân tay duy nhất do không cẩn thận. Tám năm trước, trên đường có rất ít máy quay camera, cho nên sau khi sự việc xảy ra không bắt được Lý Phong Điền. Sau khi anh ta phạm tội, chạy đến Giang Tô, cho đến năm ngoái tưởng rằng mới việc đã yên ổn, mới trở về.”

Cả cơ thể Lạc Vấn giống như một con rối góm ngồi thẳng lưng ở dưới đất, không phát ra bất cứ âm thanh nào. Cứ thế tầm năm, sáu phút, Lạc Vấn đột nhiên mặt không chút biểu cảm, lên tiếng: “Thi thể vợ và con gái tôi bị anh ta đưa đi đâu rồi?” Giọng nói như thể vô cùng lạnh lùng, giống như là hỏi về vụ án của một người bình thường khác, chứ không phải là của vợ con ông vậy.

Nghiêm Lương nuốt nước bọt, nói: “Lý Phong Điền khai, nửa đêm, anh ta vác bao tải bọc xác chết lên xe ba bánh, rồi chở đến một cái hồ cách nhà anh chừng mấy trăm mét, cho thêm một hòn đá vào trong bao, ném xác chìm sâu xuống đáy hồ.”

Đột nhiên, Lạc Vấn kêu lên hai tiếng ‘a...a’ kì quái, sau đó há to miệng, nhưng lại không phát ra âm thanh nào, tiếp đến, nước mắt cứ thế tuôn trào ra khỏi khoang mắt ông.

Căn phòng Phóng vấn chợt trở nên vô cùng yên tĩnh, không ai nói gì, yên tĩnh nhìn Lạc Vấn khóc ròng không thành tiếng.

Cho đến tận khi nước mắt dường như đã khô cạn, Lạc Vấn chợt run rẩy nói: “Cái hồ đó... cái hồ đó đã bị san bằng để xây tòa cao ốc rồi! Cả đời này...

cả đời này sẽ không thể nào nhìn thấy được nữa?”

Tất cả niềm tin và hi vọng chống đỡ ông, trong khoảnh khắc này chợt sụp đổ hoàn toàn.

Không còn lại chút dấu vết gì cả.

Cả đời này, ngay cả hài cốt của vợ con ông, ông cũng không được nhìn thấy. Hai tay Nghiêm Lương ôm lấy mặt, không nỡ nhìn thấy trạng thái đó của Lạc Vấn.

Đến tận nửa tiếng đồng hồ sau, Lạc Vấn vẫn thần thờ ngồi dưới đất, trong mắt đã không còn nước mắt nữa, nhưng nét mặt ông giống như một bức tượng điêu khắc.

Nghiêm Lương khẽ thở dài, sau đó hỏi thăm dò: “Anh đã biết được chân tướng sự thực rồi, bây giờ, anh có thể nói ra đáp án mà tôi mong muốn được rồi chứ?”

Lạc Vấn từ từ quay sang, nói: “Lý Phong Điền sẽ bị xử như thế nào?”

“Trong lòng anh đã biết rõ rồi mà, tính chất phạm tội của anh ta như vậy, chắc chắn là bị xử tử hình.”

“Tốt, tốt lắm!” Lạc Vấn chậm rãi gật đầu. Nghiêm Lương nói: “Vậy anh thì sao?”

Lạc Vấn hít thở một hơi thật sâu, nhìn lại Nghiêm Lương: “Tôi không liên quan gì đến vụ án.”

“Anh!” Nghiêm Lương nghiêng rặng, chỉ thẳng Lạc Vấn: “Anh vẫn không chịu thừa nhận!”

“Nếu có bất cứ chứng cứ gì, lập tức có thể bắt giữ tôi.” Lạc Vấn như thể đã thoát ra được tâm trạng bi thương, nói vẻ kiên quyết.

Nghiêm Lương nắm chặt tay, giọng run run: “Tôi thực sự không thể nào ngờ được anh vốn là một người không hề có chút lương tâm như vậy!”

“Tôi mệt rồi, tôi muốn về nhà ngủ.” Lạc Vấn chợt bình tĩnh thốt ra câu nói này khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Nghiêm Lương đứng bật dậy, quay người bước ra khỏi phòng Thẩm vấn.

“Cái gì? Anh muốn thả Lạc Vấn về nhà ư?” Triệu Thiết Dân đứng phắt dậy, kiên quyết lắc đầu: “Không được, tuyệt đối không được.”

Nghiêm Lương nói: “Anh ta không thừa nhận, anh nhốt anh ta, anh ta cũng vẫn không thừa nhận.”

“Nhưng thả anh ta về nhà là anh ta chịu thừa nhận sao?”

Nghiêm Lương không biết trả lời ra sao, nói: “Có lẽ... chờ anh ta điều chỉnh tâm trạng ổn định, anh ta sẽ nhận thôi, ừm... tôi vẫn không thể nào tin, Lạc Vấn mà tôi quen, lại là một người không có chút lương tâm nào.”

Triệu Thiết Dân vẫn lắc đầu: “Không được, không thể để anh ta đi được. Bây giờ hai đứa tiểu súc sinh Chu Tuệ Như và Quách Vũ cũng không chịu thừa nhận, quyết không thể nào thả được.”

Nghiêm Lương rất bất ngờ: “Hai người bọn họ cũng không nhận tội sao?”

“Đúng thế hai người đó đã bị tách ra thẩm vấn, cũng cho chúng nhìn thấy Lạc Vấn đã bị chúng ta bắt được rồi, cũng đã gây thêm áp lực tâm lí cho chúng, nhưng miệng hai đứa này vẫn cứng lắm, cứ nhất định không chịu thừa nhận, nói đi nói lại cũng vẫn là những câu nói đó, có gài thế nào cũng không có tác dụng. Tôi không thể nào ngày ngày cứ thả ba người bọn họ đi rồi lại đưa ra mắt tờ giấy gọi khác để đem họ lại chứ?”

Nghiêm Lương nghĩ một lát, nói: “Chắc chắn là Lạc Vấn đã dạy hai người bọn họ cách đối phó. Trong khoảng thời gian ngắn, muốn để cho hai người bọn họ bại lộ là điều không dễ, nhưng thời gian thẩm vấn kéo dài, tôi tin tố chất tâm lí của hai người trẻ tuổi này dù sao cũng có hạn, chắc chắn sẽ khai nhận. Nhưng còn Lạc Vấn, tố chất tâm lí của anh ta thì anh và tôi đều đã thấy rồi đấy, anh ta không thừa nhận, nhốt anh ta mười năm cũng vẫn không chịu thừa nhận, hơn nữa, trong câu nói vốn không có chút sơ hở nào. Thời hạn gọi đã qua từ lâu rồi, chẳng bằng cứ thả anh ta về nhà nghỉ ngơi

trước đã.”

Triệu Thiết Dân nhìn Nghiêm Lương với ánh mắt phức tạp: “Bởi vì anh vẫn coi anh ta là bạn, cho nên mới xin cho anh ta, muốn để cho anh ta được về nhà nghỉ ngơi nhỉ?”

Nghiêm Lương thẳng thắn nói: “Đây là một nửa lí do, ngoài ra, tôi vừa mới nói cho anh ta chân tướng sự thực, rồi còn nhốt anh ta nữa, anh ta rất khó có thể chịu đựng nổi.”

Triệu Thiết Dân nheo mắt, cân nhắc hồi lâu, rồi lại nhìn Nghiêm Lương một lúc, sau đó miễn cưỡng gật đầu: “Theo như quy định đúng là cần thả anh ta rồi. Ừm..., nếu đến mai mà Chu Tuệ Như và Quách Vũ vẫn không khai nhận, tôi sẽ lại gọi Lạc Vấn quay lại thẩm vấn tiếp. Nhưng sau khi, thả anh ta đi, tôi vẫn phái người theo dõi anh ta.”

“Cảm ơn anh!”

Triệu Thiết Dân lờm Nghiêm Lương một cái, quay đầu không nhìn ông nữa, thẳng sống lưng, nói: “Tôi không phải là nể tình anh, cũng không phải là tha cho hung thủ, tôi là làm theo phép công.”

Mười phút sau, đích thân Nghiêm Lương tiễn Lạc Vấn ra khỏi cổng chi đội. Lạc Vấn gật đầu với Nghiêm Lương, nói một câu: “Cảm ơn!”

Nghiêm Lương mím môi, nói: “Anh vì muốn tìm một người mà giết bao nhiêu người như vậy. Về điều này, tôi có thể hiểu, nhưng tương tự cũng không thể nào hiểu nổi.”

Lạc Vấn nhìn xuống đất, không lên tiếng, chậm rãi quay người, chuẩn bị rời khỏi đó, vừa mới đi mấy bước, đột nhiên quay lại nói: “Thực ra anh nói đúng hết tất cả mọi việc chỉ có một điều không đúng.”

Nghiêm Lương chau mày nhìn ông: “Là gì?”

Lạc Vấn bình tĩnh nói: “Tôi không phải là người không có lương tâm. Đợi đến khi Lý Phong Điền bị xử tử xong, tôi sẽ có lời ăn nói lại với anh, quyết không nuốt lời.”

Nghiêm Lương chăm chú nhìn Lạc Vấn, hồi lâu sau, trên miệng ông khẽ hiện lên nụ cười, gật đầu. Ông hiểu được suy nghĩ của Lạc Vấn, Lạc Vấn không phải là sợ nhận tội, sợ mình bị xử tử hình, mà là ông muốn nhìn thấy Lý Phong Điền bị xử tử hình trước, rồi mới nhận tội. Chắc là ông muốn an ủi vong linh của vợ con ông ở thế giới bên kia.

Lạc Vấn tương tự cũng nhìn Nghiêm Lương mỉm cười, do dự giây lát, sau đó nói: “Thầy Nghiêm, tôi hiểu kì một câu hỏi này. Làm cách nào mà anh biết được đáp án cuối cùng ở phía sau những sự việc rối rắm phức tạp thế này, sao mà biết được đáp án chính là tôi?”

Nghiêm Lương thẳng thắn nói: “Tôi biết trước đáp án là anh, mới sắp xếp lại được các dữ kiện của toàn bộ sự kiện.”

“Vậy sao?”

“Toàn bộ sự kiện này giống như là một hệ phương trình đa nguyên bậc năm trở lên, bất luận là đại số logic nào cũng không thể nào trực diện tính toán ra được nghiệm của loại hệ phương trình này. Một mặt, tất cả các hàm số trong hệ phương trình này đều là giả, từng manh mối của mỗi vụ án đều là giả, đều là do người ra đề cố tình để lại, người ra đề có trình độ như vậy có thể tìm được ở đâu chứ? Ngoài ra, giết nhiều người vì muốn lợi dụng cảnh sát giúp anh ta tìm kiếm một người khác, động cơ này cần tìm ở đâu?”

Hướng tư duy ra đề như vậy cần tìm ở đâu? Đối với hệ phương trình đa nguyên, bậc năm trở lên, phương pháp duy nhất có thể dùng trong số học chính là phép lập. Trước tiên hãy giả tưởng nghiệm có khả năng xảy ra của hệ phương trình, sau đó thay vào, xem xem cả hệ phương trình có được thành lập hay không. May mà, tôi chỉ thử một lần là phát hiện ra nghiệm này của anh phù hợp, nếu không vĩnh viễn không thể nào giải được. Anh có nhớ mấy tuần trước, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?”

“Lần gặp mặt này, tôi để lộ điều gì sao?” Lạc Vấn hỏi.

“Anh không để lộ gì, nhưng chiếc xe của anh đã bán đứng anh.”

“Vì sao?”

“Anh bỏ số tiền lớn mua một căn hộ trong khu dân cư cao cấp. Anh có đủ điều kiện kinh tế, có nhu cầu ăn ở, mua căn hộ đó cũng không có gì là lạ, nhưng căn hộ của anh quá đơn sơ khiến tôi vô cùng kinh ngạc.”

“Việc này thì có liên quan sao? Tôi trước nay vẫn không quá chú trọng đến những điều kiện sinh hoạt cơ bản này, tôi thì thế nào cũng được.”

Nghiêm Lương nói: “Đương nhiên, điều này rất phù hợp với thói quen của anh, không có gì lạ cả, còn đặc biệt chứng tỏ được điều này, sau khi anh từ chức, vẫn không phải là một người sĩ diện, ham hố hư vinh, bởi vì nếu anh là một người như vậy, bất cứ vị khách nào bước vào nhà anh, thấy căn

phòng bày biện đơn sơ như vậy, đều sẽ khiến cho anh cảm thấy vô cùng mất mặt. Nhưng anh lại mua một chiếc xe sang trọng hàng triệu nhân dân tệ, còn nói với tôi, lúc đi làm, anh ngồi xe bus, chứ không lái chiếc xe sang này. Chiếc xe sang trọng này chỉ để một mình anh đi hóng gió những lúc rảnh rỗi, như vậy thì thật là có thể diện. Ở đây đã tồn tại hai điểm mâu thuẫn. Thứ nhất, việc căn nhà anh không được tu sửa thể hiện anh không cần sĩ diện và việc anh mua xe sang để nở mày nở mặt là hai hành vi hoàn toàn tương phản. Thứ hai, anh mua xe sang mà lại không để cho người khác nhìn thấy, tôi chưa thấy ai mua xe sang mà lại chỉ để dành cho một mình mình ngắm. Đặc biệt là một người không hề có hứng thú gì với xe cộ như anh. Cho nên, hai điểm mâu thuẫn này đã bán đứng anh, lí do anh mua xe sang chỉ có một, trong lúc phạm tội, lái xe sang ra vào càng không dễ khiến cho những người điều tra nghi ngờ. Bởi vì không ai nghĩ, người lái xe sang là một kẻ tội phạm giết người hàng loạt. Giống như tên biến thái mà anh gặp vào hôm giết hại Tôn Hồng Vận vậy, anh ta lái một chiếc xe BMW sang trọng, cho nên trong suốt khoảng thời gian dài, cảnh sát điều tra máy quay, nhiều lần đều bỏ qua chiếc xe BMW này. Sau khi có được đáp án là anh, tôi thay thế vào hệ phương trình, thế nên mới dần từng bước suy luận ra chân tướng sự thực.”

Lạc Vấn thở dài nói: “Sự thực đã chứng minh, logic học còn cao siêu hơn điều tra vật dụng học.”

Nghiêm Lương nhìn Lạc Vấn nói: “Nhưng nếu như anh không chọn lựa giúp đỡ Chu Tuệ Như và Quách Vũ, tôi vốn không thể nào gặp được anh, cũng vốn không thể nghi ngờ anh được. Cho dù anh tự nhận kĩ thuật của anh rất chuyên nghiệp, nhưng giúp đỡ hai người xa lạ đó, vẫn cứ vô cùng mạo hiểm. Nếu như khẩu cung của hai người bọn họ từ đầu đã không chắc, khai anh ra, cả quá trình bao năm nay anh tìm kiếm đáp án sẽ thành công cốc. Về việc này, anh có hối hận không?”

Lạc Vấn không trực tiếp trả lời Nghiêm Lương, mà nói: “Năm năm trước, anh giúp một đứa trẻ không hề quen biết tiêu hủy tội chứng nó giết bố, nhưng sau đó, vẫn cứ bị điều tra ra được. Về việc này, anh có hối hận không?”

Nghiêm Lương ngẩn người, Lạc Vấn quay người bước đi. Hai câu hỏi

này, có cùng một đáp án.

Hai người gần giống nhau, nhưng lại là hai thiên tài hoàn toàn khác biệt, khi đối diện với hành vi phạm tội của người khác, thì lại đưa ra cùng một đáp án.

Ngồi trong taxi, Lạc Vấn mơ màng nhìn cảnh vật đang lướt qua bên ngoài cửa xe, như thể lại trải qua những tháng năm của tám năm qua.

Từ khi vợ con ông mất tích, ông liên tục tìm kiếm.

Trong phòng không kiểm tra thấy vết máu, xung quanh cũng không xuất hiện thi thể không rõ danh tính. Ông vẫn luôn ôm ấp tia hi vọng mong manh, ông tưởng rằng vợ con ông vẫn sống trên đời, ông tưởng tượng ra tất cả mọi tình huống có thể xảy ra, ví dụ như bị lừa đem bán, bị nhốt trong một vùng núi nào đó không trốn ra được.

Đương nhiên ông cũng từng nghĩ đến kết quả xấu nhất, cả hai người đều đã gặp phải bất trắc. Nhưng, mỗi lần hiện ra suy nghĩ này, trong lòng ông lại lập tức phủ định.

Không biết đáp án chính là vẫn còn hi vọng.

Biết đáp án rồi thì tất cả những hi vọng đều bị dập tắt.

Tám năm qua, ông liên tục đi đi lại lại hai thành phố Ninh - Hàng, xin Sở Công an thành phố Ninh, xin Sở Công an thành phố Hàng, xin Sở Công an tỉnh.

Nhưng trong nhà ông không có vết máu, ở xung quanh cũng không tìm thấy thi thể, theo như quy định, không thể nào coi vụ án này thành vụ án mạng để điều tra được, chỉ có thể giải quyết theo án mất tích. Dù thân phận của ông đặc biệt, lãnh đạo Sở Công an thành phố cũng rất đồng tình với tình hình gia đình ông, đã ra chỉ thị phái rất đông lực lượng cảnh sát điều tra, nhưng không thu được kết quả gì.

Về phía thành phố Hàng, lãnh đạo Sở Công an tỉnh cũng có lời nhờ họ giúp đỡ tìm ra người có dấu vân tay đó, nhưng manh mối quá ít, Sở Công an thành phố Hàng không thể nào vì một vụ án mất tích mà đối chiếu dấu vân tay của tất cả cư dân sinh sống ở khu vực phía tây thành phố một lượt được.

Sau khi vợ con mất tích, tròn năm năm, vẫn bật vô âm tín.

Cuối cùng, ba năm trước, ông xin từ chức, bởi vì ông chỉ có dùng cách cuối cùng này để tìm ra được gã đàn ông xa lạ đó.

Ông cần phải phạm tội, hơn nữa phải gây ra một vụ án kinh thiên động địa, ép buộc cảnh sát thành phố Hàng đốc nguồn lực lớn để giúp ông tìm ra kẻ đó.

Trong quá trình phạm tội, tất cả những hành động của ông đều nhằm mục đích lưu lại thông tin của gã đàn ông xa lạ đó.

Ông căn cứ theo dấu vân tay của gã đàn ông xa lạ đó để chế tạo một đôi găng tay cao su. Đồng thời, cũng nhét một miếng thuốc lá Lợi Quân vào miệng nạn nhân, chứng tỏ hung thủ hút thuốc lá Lợi Quân. Dùng sợi dây nhảy thể thao thít cổ nạn nhân, chứng minh hung thủ là người thuận tay trái. Ngoài những yếu tố này, ông không để lại bất cứ manh mối nào, mục đích là để cho hướng phá án cảnh sát chỉ có con đường duy nhất là đối chiếu dấu vân tay giữa biển người mênh mông.

Đến lúc này, cuối cùng ông cũng đã tìm được Lý Phong Điền - người mà ông đã cố công tìm kiếm suốt tám năm.

Nhưng khi đáp án thực sự xuất hiện, ông lại hối hận.

Taxi đi vào con đường phía trước quán mì được một đoạn chợt dừng lại, tài xế nói: “Ồ, đằng trước xảy ra chuyện gì thế nhỉ? Chặn đường không cho đi, tôi phải quay lại đi đường khác.”

“Ồ.” Lạc Vấn hững hờ đáp lời, không để ý, như thể tùy ý cho tài xế chở đi đâu cũng được.

Người tài xế nhìn ông với vẻ kì lạ, vị khách này từ lúc ngồi vào xe đến giờ, không nói một lời nào, cả người cứ như một khúc gỗ, mấy lần anh ta định trò chuyện, đối phương lại có thái độ không muốn tiếp lời. Anh ta cảm thấy vô vị, cũng đành phải nghe FM.

Tài xế giãm phanh, xe quay đầu.

Đúng lúc này, tầm nhìn của Lạc Vấn chợt quay trở lại hiện thực, ông nhìn thấy phía trước có rất nhiều người vây quanh, trong đoàn người giăng đường dây cảnh giới, có thể nhìn thấy rất nhiều cảnh sát mặc sắc phục đứng xung quanh chỉ huy, và trung tâm của khu vực này, hình như chính là quán mì.

Ông ngăn người một lát, lên tiếng bảo tài xế dừng xe ông xuống ở đây cũng được.

Sau khi xuống xe, ông đi về phía đoàn người. Bên tai ông nghe thấy tiếng mọi người xung quanh bàn luận.

“Ông chủ quán mì nói là anh ta giết chết Tiểu Thái Bảo à?”

“Đúng vậy, nghe nói sáng nay cảnh sát gọi em gái anh ta và một người đàn ông, nói là điều tra vụ án, chắc chắn chính là vụ án của Tiểu Thái Bảo. Thật không ngờ tên tiểu lưu manh vẫn luôn bám theo Tiểu Thái Bảo đó đi qua quán, tên thọt đó trực tiếp lao ra cầm con dao thái rau uy hiếp kéo vào trong.”

“Anh ta không phải là bị thọt sao?”

“Đúng là bị thọt, anh ta cầm dao đột ngột lao ra, tên tiểu lưu manh đó vốn không dám phản kháng, bèn bị anh ta kéo vào trong.”

“Rốt cuộc anh ta muốn làm gì?”

“Anh ta nói với cảnh sát là anh ta giết Tiểu Thái Bảo, không liên quan gì đến em gái anh ta, muốn cảnh sát thả cô gái về, anh ta sẽ đi cùng với cảnh sát.”

“Người thực sự là do anh ta giết à?”

“Không biết, nếu là anh ta giết, vậy thì sao cảnh sát lại bắt em gái anh ta và một người đàn ông khác chứ? Nếu không phải là anh ta giết, anh ta có làm như vậy cũng không có tác dụng gì cả, cảnh sát chắc chắn sẽ điều tra rõ.”

Nghe đến đây, trái tim Lạc Vấn chợt chìm hẳn xuống, Chu Phúc Lai ơi là Chu Phúc Lai, rốt cuộc cậu muốn làm gì chứ? Em gái cậu và Quách Vũ có phải là bị chính thức bắt giữ đâu, chỉ là gọi đi thôi, tất cả những điều này, tôi đều đã nói với họ từ trước rồi, họ không khai, sẽ nhanh chóng được quay trở lại, cậu làm thế này là làm loạn thêm đấy!

Lạc Vấn cố gắng chen lên trước, cuối cùng cũng đến được đến đường dây cảnh giới, cảnh sát đứng bên trong đường cảnh giới, không cho ai vào.

Chu Phúc Lai cầm dao uy hiếp Trương Bình, lùi lại phía sau quây thu ngân ở trong cùng quán. Ở trước cửa, hai người cảnh sát đang hướng và bên trong nói gì đó, chắc là làm công tác tư tưởng.

Đúng lúc đó, ở đoàn người phía đối diện vang lên tiếng lao xao, tiếp đó

đoàn người tản ra bốn phía, mấy chiếc xe cảnh sát đi đến.

Ở trên chiếc xe đầu tiên, Triệu Thiết Dân và Nghiêm Lương bước ra. Trên chiếc xe thứ hai, Chu Tuệ Như và Quách Vũ bước xuống, họ không bị còng tay, hoàn toàn tự do cảnh sát cũng chỉ gọi họ đến để điều tra mà thôi. Trên chiếc xe cuối cùng, có nhiều người cảnh sát bước xuống, trong đó có một người xách một thùng màu đen thon dài, Lạc Vấn vừa nhìn đã biết ngay đó là nhân viên bắn tỉa.

Chu Tuệ Như khóc lóc hét to vào phía trong quán mì: “Anh ơi, anh đang làm gì thế.” Cô muốn chạy vào trong, nhưng Triệu Thiết Dân giơ tay ra ngăn cô lại.

Nghiêm Lương nói với Triệu Thiết Dân mấy câu, tiếp đến, Triệu Thiết Dân cúi đầu dạn dò với cấp dưới mấy câu, rồi, Nghiêm Lương đi đến cửa quán mì, bảo những người cảnh sát đang đứng lúc trước đi sang bên cạnh, ông và Chu Phúc Lai ở bên trong bắt đầu đàm phán.

Triệu Thiết Dân mặt lạnh tanh đứng nguyên tại chỗ, lạnh lùng nhìn nhân viên bắn tỉa đang thành thạo đặt đệm không trượt ở trên nui xe, sau đó lắp súng bắn tỉa.

Những người xung quanh hiếm khi nhìn thấy khung cảnh bố trí bắn tỉa của cảnh sát ở cự li gần như thế này, lần lượt lùi di động ra chụp ảnh.

Triệu Thiết Dân bảo cấp dưới kéo rộng đường dây cảnh giới ra, sau đó quay sang nhìn Chu Tuệ Như, lạnh lùng nói: “Người tuyệt đối không thể nào là do anh trai cô giết được, chứng cứ hiện trường dễ dàng loại trừ một người bị thọt. Nhìn thấy anh ta như vậy, cô còn không chịu thừa nhận sao?”

“Tôi...”, Chu Tuệ Như nuốt nước bọt, sau đó vẫn lắc đầu, “Các ông chắc chắn đã nhầm lẫn rồi.”

“Thế sao?” Triệu Thiết Dân mặt lạnh tanh liếc nhìn nhân viên bắn tỉa ở phía sau, nói: “Đây là sự việc xảy ra đột ngột, nếu như cảnh sát bắn chết anh trai cô ở đây, e rằng...”

Đột nhiên, trong quán mì phát ra âm thanh lạnh lạnh: “Tiểu Thái Bảo là do tôi giết, hoàn toàn không liên quan gì đến em gái tôi, bây giờ tôi trả mạng lại cho các anh!”

Trong khoảnh khắc, trái tim Lạc Vấn như bị bóp nghẹt, lúc này, ông đã hiểu được mục đích của Chu Phúc Lai - một người bình thường có trí tuệ

tâm thường.

Chu Phúc Lai cho dù có ngốc hơn nữa, chắc cũng biết rằng, cảnh sát gọi em gái cậu ta đi, cậu ta bắt giữ con tin, cho dù ép cảnh sát tạm thời thả em gái cậu ta về, cảnh sát chắc chắn vẫn sẽ tiếp tục điều tra, làm như vậy vốn không có tác dụng gì.

Vậy thì cậu ta muốn làm gì chứ? Cậu ta muốn tự sát!

Cậu ta muốn tự sát, trước lúc chết nói người là do cậu ta giết, cuối cùng để cho cảnh sát đối diện với thực trạng: Người chết không có đối chứng, cũng không lấy được khẩu cung nào của cậu ta, dùng cách này để bảo vệ Chu Tuệ Như, để cho Chu Tuệ Như thoát khỏi nguy hiểm.

Cậu ta là một người bình thường, trí tuệ kém, nếu như cậu ta không gây chuyện thế này, Chu Tuệ Như ngược lại không xảy ra chuyện gì.

Nhưng cậu ta lại gây ra chuyện bắt giữ con tin thế này!

Lạc Vấn trong lòng cảm thấy ảo não, ông tự nhận mình là người thông minh, giúp đỡ Chu Tuệ Như và Quách Vũ dựng nên một kế hoạch hoàn mỹ, cho dù bị cảnh sát nghi ngờ, cảnh sát cũng không có chứng cứ gì có thể trị tội họ được.

Nhưng ông trăm tính vạn tính, vẫn không tính được đến nhân tố Chu Phúc Lai này.

Ông chỉ cảm thấy thêm một người biết chân tướng sự việc, thì thêm một phần nguy hiểm, cho nên ông luôn căn dặn Chu Tuệ Như không được để cho anh trai cô biết tình hình.

Nhưng ông không thể nào ngờ được, Chu Phúc Lai thấy cảnh sát liên tục điều tra em gái cậu ta, hơn nữa vào tối hôm xảy ra vụ án, cậu ta lại nhìn thấy em gái cầm con dao gọt hoa quả đó ra, hơn nữa, trạng thái cô em gái lúc trở về nhà cũng rất kì lạ, trong lòng cậu ta đã hiểu rõ, tên lưu manh đó bị em gái cậu ta giết hại. Cậu ta cũng chưa bao giờ nói rõ, bởi vì như vậy sẽ khiến em gái cậu ta càng lo lắng.

Cậu ta chỉ luôn thầm cầu nguyện, để em gái không bị bắt.

Nhưng khi cậu ta nhìn thấy cảnh sát gọi em gái cậu ta, cậu ta vốn là người chưa từng trải, lại cứ tưởng như vậy là chính thức bắt giữ, em gái cậu ta sẽ không có cơ hội để thoát được. Cho nên, cậu ta vốn là người không hề thông minh, trong lúc tình thế cấp bách, lại nghĩ ra được chủ ý tồi tệ này, uy

hiếp con tin, tự sát, mong đổi lại được sự trong sạch cho cô em gái mình.

Bất cứ một người nào có chút kiến thức thông thường đều sẽ không làm như vậy, bởi vì làm như vậy vốn không thể nào có thể cứu được em gái cậu ta, cậu ta đúng là tên ngốc, lại chọn con đường ngu ngốc nhất này!

Nhưng việc này có thể trách cậu ta được sao?

E rằng cần phải trách mình, mình đã trăm tính vạn tính, vẫn để sót thứ tình thân này.

Tình cảm của cậu ta đối với Chu Tuệ Như, chẳng phải cũng giống như tình cảm của mình đối với vợ con sao?

“Dừng tay!” Hai giọng nói cùng vang lên, Nghiêm Lương và Lạc Vấn đứng ở bên ngoài đường dây cảnh giới cùng hét lên.

Nhưng Lạc Vấn liền nói tiếp: “Người là do tôi giết, không phải do cậu giết!” Bỗng chốc, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lạc Vấn. Con dao trong tay Chu Phúc Lai đang hướng vào cổ mình chợt khựng lại, lại kề vào cổ Trương Bình.

Triệu Thiết Dân nhìn Lạc Vấn, khóe môi thấp thoáng hiện nên nụ cười lạnh giá, anh ta cuối cùng cũng đã chịu khai rồi.

Nghiêm Lương quay đầu nhìn nét mặt Lạc Vấn, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Lạc Vấn bước lên trước, người cảnh sát nhân dân ngăn lại, Triệu Thiết Dân nói lớn: “Để ông ta vào!”

Lạc Vấn nhìn Triệu Thiết Dân gật đầu tỏ ý cảm ơn, bước thẳng vào cửa quán mì, nhìn Nghiêm Lương một cái, rồi bước vào trong.

Ông nhìn thấy Chu Phúc Lai toàn thân run rẩy và cả Trương Bình sợ hãi mặt cắt không còn giọt máu, trên cổ đã chảy máu do bị nhát dao cửa vào. Tiếp đến, ông quay nửa người nhìn ra phía ngoài cửa quán, nhìn Chu Tuệ Như đang đứng ở xa nước mắt đầm đìa bộ dạng kinh hãi bất lực, nói lớn: “Có phải cậu tưởng Từ Thiêm Đình là do em gái cậu giết hại, nên mới dùng chiêu này để chịu tội thay cho cô ấy không? Thực là vợ vẩn, ha ha, vợ vẩn quá! Tên lưu manh đó là do tôi giết đấy! Cậu định làm loạn gì thế?!”

Nghiêm Lương, Triệu Thiết Dân, Quách Vũ, Chu Tuệ Như, Chu Phúc Lai, còn có Trương Bình đang bị uy hiếp và cả rất nhiều cảnh sát, đều há hốc miệng, kinh ngạc nhìn ông.

Lạc Vấn vẫn tiếp tục nói lớn: “Nếu như đúng là em gái cậu giết người, cậu làm thế có thể thay đổi được gì chứ? Có thể thay đổi được hiện trường sao? Cậu tưởng rằng cảnh sát đều ngu ngốc giống cậu sao? Cậu nói là cậu giết người thì chính là cậu giết người à, bọn họ sẽ không điều tra gì sao? Nực cười, ha ha, nực cười! Ta thực sự không thể nhìn tiếp được nữa, mới đi ra nhận tội, người là do ta giết, chả liên quan khi gì đến cậu cả! Vì sao ta phải giết Từ Thiêm Đình? Bởi vì hắn hành hạ con chó nhỏ. Trương Bình, gia đình mày nhận được thư đe dọa phải không? Đúng thế, cũng là do ta gửi tới. Bởi vì hai đứa bọn mày hành hạ con chó, thực sự quá độc ác! Chúng mày đã hành hạ con chó nhỏ đó thành ra thế nào? Suýt chút nữa nó đã bị chúng mày kéo lê cho đến chết! May mà về sau con chó này được ta nuôi nấng, nhưng lúc đó ta đã quyết định rồi, nhất định phải giết hai đứa bọn mày!”

Nghiêm Lương kinh ngạc nhìn Lạc Vấn nói, lẽ nào anh ta...

“Mày thật may mắn, cái thằng Từ Thiêm Đình đó chết trước, vốn dĩ tao đã chuẩn bị giết mày tiếp, nhưng cảnh sát điều tra gắt gao quá, không có cơ hội ra tay. Không chỉ như vậy những đồng chí ở Sở Công an thành phố nghe cho rõ đây trước khi giết chết Từ Thiêm Đình, tôi còn giết hại năm người nữa, chính là những vụ án mà các anh vẫn luôn điều tra! Còn về chứng cứ phạm tội của tôi, thực sự quá nhiều, hiện trường sáu vụ án mạng đều khớp với tôi. Tôi có một chiếc xe Audi, trên phần nhôm phía trong của lớp xe trước bên phải, tôi dùng băng dính dán tất cả những công cụ gây án vào đó, gồm cả hai sợi dây nhảy thể thao còn chưa dùng đến, một gậy điện con dao gọt hoa quả dùng để giết hại Từ Thiêm Đình, còn cả một đôi găng tay đặc chế dấu vân tay của người khác, các anh có thể lục soát ra được. Còn nữa, những tờ giấy tôi dùng mấy lần phạm tội, đều là giấy dùng trong văn phòng, tôi lấy ở công ty, máy chữ in trên đó, cũng là dùng máy in ở trong phòng hợp của công ty in ra, các anh có thể đến đó để đối chiếu mực in.”

Những lời này vừa được thốt ra, tất cả những cảnh sát hình sự đều há hốc miệng. Vật chứng chính là được giấu trong lớp xe ô tô của ông ta, thảo nào mà lần trước chẳng tìm được gì. Chỉ cần tìm thấy được vật chứng trong bóp xe, vậy thì chứng cứ vô cùng vững chắc rồi! Sau đó, họ lại nhìn Chu Tuệ Như và Quách Vũ, nghĩ thầm, vốn đã cảm thấy hai cô cậu này không thể nào là hung thủ được, quả nhiên là như vậy. Cho đến lúc này, cũng không có chứng

cứ phạm tội nào liên quan đến hai người bạn trẻ này, ngược lại, lại có rất nhiều chứng cứ chứng minh họ không phạm tội.

Lạc Vấn hít thở một hơi thật sâu, quay đầu, trên mặt nở một nụ cười lạnh lùng kì lạ, nhìn về phía Chu Phúc Lai: “Ta đã thừa nhận rồi, cậu còn muốn nhận tội thay cho ta không? Ha ha, ta sẽ không cảm ơn cậu đâu. Còn không mau thả con tin ra!”

Chu Phúc Lai cảm thấy choáng váng, lẽ nào... lẽ nào người không phải do Chu Tuệ Như giết sao? Từ bấy đến giờ, là mình đã lo lắng cho thay cho nó một cách vô ích rồi sao? Thật không ngờ... thật không ngờ là ông ấy giết? Nhưng mình đã cầm dao để khống chế con tin.

Trong khoảnh khắc, anh ta cảm thấy sợ hãi, con dao đang cầm trong tay bất giác rơi lỏng, Trương Bình đẩy anh ta rồi chạy ra ngoài.

Cùng lúc đó, những người cảnh sát bên ngoài cửa lao vào, nhưng họ vừa chạy vào quán đã đứng khựng lại.

Bởi vì Lạc Vấn đã cướp lấy con dao trong tay Chu Phúc Lai, kề vào cổ ông, lùi đến góc tường.

“Lạc Vấn, anh không thể như vậy! Anh chết đi cho hết chuyện, là nhược phu!” Nghiêm Lương căng thẳng nhìn Lạc Vấn, nghiêm giọng hét lên.

Lạc Vấn há miệng cười khan, rồi ánh mắt chợt thay đổi, như thể mất đi sức sống, nhìn trân trân về phía trước, rồi lại nhìn chằm chằm vào Nghiêm Lương, chậm rãi nói: “Người thực sự là do tôi giết, không liên quan gì đến những người khác, trong lớp xe của tôi, chứng cứ rành rành. Nhà tôi còn có một con chó, thức ăn chó cũng sắp hết rồi, nếu như có thể, tìm giúp một người muốn nhận nuôi nó.” Ông khẽ dừng lại, hít thở một hơi, “Vốn dĩ nhà ta cũng có một con chó lớn ngấn ấy, chỉ là sau đó... không thấy nữa...”

Nói xong câu này, ông dùng lực cửa một nhát vào cổ, máu tươi phọt ra, trực tiếp bắn lên tận trần nhà.

Tất cả cảnh sát đều đồng loạt lao lên, miệng hét: “Mau gọi xe cấp cứu!” Sau đó có người dùng áo quần quanh cổ ông, muốn cầm máu.

Nghiêm Lương không lao lên, ông chỉ đau đớn ôm đầu quỳ sụp xuống đất, ông biết rõ, không ai hiểu rõ về cấu tạo con người như Lạc Vấn, anh ấy tự sát, chắc chắn là không thể nào cứu được.

Hiện trường vô cùng hỗn loạn, ông chỉ cảm thấy những người cảnh sát ra

vào nướm nượp bên cạnh ông, nghe thấy những âm thanh huyền ảo.

“Báo cáo, hung thủ chết rồi, không cứu được nữa.”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Đây cũng coi như là kết thúc vụ án nhỉ?”

“Hung thủ sợ tội tự sát.”

“Bây giờ hãy đi lấy chứng cứ trong lớp xe của anh ta trước.”

Sau những giây phút hỗn loạn, có người khẽ vỗ vai Nghiêm Lương, ông ngược lên, nhìn thấy Triệu Thiết Dân.

Triệu Thiết Dân mím môi, định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng, kéo ông đi ra ngoài.

Chu Phúc Lai bị mấy người cảnh sát áp giải lên xe cảnh sát, bất luận anh ta có giết người hay không, việc cầm dao khống chế con tin đã là tội hình sự rồi.

Chu Tuệ Như đứng bên ngoài xe cảnh sát, hét vào phía trong: “Anh ơi, anh ơi!” Quách Vũ đi theo ngay bên cạnh.

Triệu Thiết Dân nhìn hai người bọn họ, nói với Nghiêm Lương: “Hai người bọn họ...”

Chu Tuệ Như nhìn Triệu Thiết Dân, vội chạy đến, quỳ xuống trước mặt, khóc lóc, nói: “Là tôi giết người, xin hãy thả anh tôi, xin hãy thả anh tôi!”

“Không, người là do tôi giết, là tôi!” Quách Vũ chặn trước mặt Chu Tuệ Như, cũng quỳ xuống.

Đột nhiên, Nghiêm Lương lao đến trước mặt hai người, tát mạnh mỗi người một cái, trách mắng: “Hai đứa con nít chúng mày có phải là chưa bao giờ nhìn thấy người chết, chưa từng nhìn thấy nhiều máu thế à? Bị dọa cho sợ quá thành ngớ ngẩn à?! Nói linh tinh cái gì thiết! Người là do Lạc Vấn giết, đã quá rõ rồi. Mau cút về đi! Anh trai cô uy hiếp con tin, dù thế nào cũng sẽ không thả ra, mau cút đi!”

Ông đứng dậy, kéo Triệu Thiết Dân chuẩn bị bước đi.

Nhưng Triệu Thiết Dân lại không hề cất bước, nhìn Nghiêm Lương, chau mày nói: “Bài học của năm năm trước, anh vẫn muốn lặp lại sao?”

Nghiêm Lương ngăn người, buông tay, hừ một tiếng, một mình bước ra ngoài.

Triệu Thiết Dân nhìn trừng trừng vào Chu Tuệ Như và Quách Vũ đang

quỳ dưới đất, nhìn mấy giây, cuối cùng mím môi, quay người rút ra một điều thuốc, châm lên, đi về phía trước, nói với những người cảnh sát khác: “Mau xử lí hiện trường sạch sẽ, cứ dẫn Chu Phúc Lai đi rồi tính sau, không được để dân chúng đến gần, mau đi thu thập vật chứng của Lạc Vấn...”

Đúng lúc ông đang chuẩn bị rời khỏi bọn họ, nào ngờ, Chu Tuệ Như ở phía sau lại một lần nữa lên tiếng: “Người thực sự là do tôi giết, chú ấy giúp tôi che giấu tội lỗi! Nhưng, người là do tôi giết!”

“Không, không, không phải đâu, là chúng ta giết, không phải mình em giết!” Quách Vũ kêu lên.

Triệu Thiết Dân dừng bước, ông phát hiện ra những người cảnh sát khác lúc này đây đều chú ý đến hai người thanh niên trẻ này. Ông khẽ nghiêng rặng, không quay người lại, chỉ ra sức hắng giọng, nói hướng về phía xa: “Dương Học Quân, đưa cả hai nghi phạm về luôn!”

Chu Tuệ Như và Quách Vũ đều bị còng tay, điều này có nghĩa là, lần này không phải là gọi đến, mà là chính thức bắt giữ.

Trong ánh mắt hai người bọn họ đều tràn ngập nỗi sợ hãi và tuyệt vọng, đây là điều mà họ chưa bao giờ trải qua.

Cuối cùng, vẫn là như vậy...

Chỉ có điều, trong quá trình đi đến chiếc xe cảnh sát, bàn tay của hai người, lần đầu tiên chạm vào nhau.

HẾT